

SON MUHTEŞEM OLACAK

Bakur  Kurdistan Devrimini kanlarıyla tekrar filizlendiren, Sur'un, Cizre'nin ve Nisebin fedailerinin yoldaşı olan;

Heval Reşit Artus

Heval Kendal Roboski

Heval Jında Sozdar

Heval Hozan Çiya

Heval Zana Baxtiyar

Heval Zerdeşt Ari Anısına Adanmıştır

ÖNSÖZ

BİZİMLE GURUR DUYUN!

Böyle diyordu Cizre Halk Meclisi Eşbaşkanı Mehmet Tunç, Cizre ve tüm Kürdistan gençliği ile Cizre sokaklarında zulme ve soykırıma karşı özgürlük için direnirken. Sanki eş zamanlı olarak Amed-Sur sokaklarında direnen Komutan Çiyager'in "**Son Muhteşem Olacak**" deyişini duymuş gibiydi. Dikkat edilirse, her iki sözde de geleceğe sesleniş ve tükenmez bir umut vardır.

Elbette önemli olan sondu ve insan onuru için yaşar, toplumlar onuruyla var olurdu. "**Benim tarzımda başlangıç değil, sonuç görkemlidir**" demişti Kürt Halk Önderi. Ve umudun her şeyden daha değerli olduğunu söylemişti. Kırk beş yıldır bıkip usanmadan Kürt halkına ve insanlığa umut ve onur dersi vermişti. Gurur duyulacak onurlu davranışların ve eylemlerin olmasını istemişti.

Tarih biliminden şu gerçeği öğreniyoruz: Öyle anlar oluyor ki, artık mevcut durumu reddetmek ve yeni bir duruma geçmek zorunlu hale geliyor. Buna sosyal bilimde nicel birikimin niteliğe dönüşmesi deniyor. Ve bu dönüşüm anı da devrim süreci olarak tanımlanıyor. Böyle durumlarda bir kişi tüm toplum, bir eylem yangın başlatan bir kıvılcım olabiliyor.

24 Temmuz 2015 sonrasını işte böyle değerlendirmek ve tanımlamak gerekiyor. Yıllarca süren çok yoğun taktikler savaşından sonra artık stratejik bir hamle yapmak zorunlu hale geliyor. İşin daha önemli yanı, ilk stratejik hamleyi karşı taraf yapıyor ve devrimci halk güçleri için buna doğru bir tarzda cevap vermek kalıyor. İşte MHP ve ABD ile anlaşılan AKP faşizminin esas olarak 2015 Newroz'undan itibaren, somut olarak ise 24 Temmuz'la birlikte başlattığı faşist-soykırımcı stratejik saldırı bunu ifade ediyor.

Peki böyle bir durumda onurlu bir yaşam sahibi olmak için ne yapmak gerekirdi?

Çok iyi biliyoruz ki, söz konusu soruya verilen cevaplar muhtelif oldu. Bazıları "Nerden çıktı bu savaş?" diyerek şaşkınlığını ortaya koydu. Bunlardan bazıları "Savaşı PKK başlattı" diyerek, başlayan yeni süreçten Kürdistan Özgürlük Hareketini sorumlu tutacak kadar ileri gitti. Bazıları "Aman direnmeyelim, biraz bekleyelim, bir çare bulunabilir" diyerek, faşizmle uzlaşmayı ve faşist saldırıya boyun eğmeyi vaaz etti. Bazıları da koşulların olumsuzluğuna, imkânların azlığına, hazırlıkların yetersizliğine ve saire bakmadan, olacaksa bir yaşam özgürce olacak diyerek ve "**Teslimiyet ihanete, pasifizm yenilgiye, direniş zafere götürür**" ilkesini kendine düstur yaparak faşist-soykırımcı saldırıya karşı yiğitçe direnişin yolunu seçti. Tıpkı 1982 Newroz'un da "**Direnmek Yaşamaktır**" diyerek 12 Eylül faşist-askeri rejimine karşı Diyarbakır Zindanında direnişe kalkan Mazlum Doğan gibi! Tıpkı "**Önderliksiz Yaşam Olmaz**" diyerek 30 Haziran 1996 günü Dersim'de kendini düşmanda patlatan Zilan gibi!

Elinizdeki kitap, işte bu direnişi ve onun kahramanlarını anlatıyor. Daha doğrusu, yazarın deyimiyle anlatmaya çalışıyor. Yani 2015-2016 kışının Mazlumlarını ve Zilanlarını halka ve insanlığa tanıtmayı amaçlıyor. Kürt gençliğinin özgür yaşamdaki ısrarını ve bu temelde "**Yaşamı uğruna ölecek kadar seven**" gerçeğini ortaya koyuyor.

Aslında Cizre ve Sur öncülüğünde gelişen demokratik öz yönetim direnişlerini ve bu direnişlerin ölümsüz kahramanlarını anlatmaya fazla gerek de bulunmuyor. Çünkü, Onlar söz ve eylemleriyle zaten kendilerini Kürt gençlerine ve kadınlarına, Kürt halkına ve Ortadoğu halklarına ve tüm özgür insanlığa anlattılar. Bu nedenle asıl gerek olan, bu tarihi direnişleri ve bunları geliştiren özgürlük militanlarının duygu, düşünce, amaç ve özelemlerini doğru anlamak ve mümkünse onlar temelinde yaşamayı bilmektir.

Kuşkusuz her şeyin ilki önemli olmaktadır. Bu nedenle, söz konusu direnişleri selamlar ve direniş kahramanlarını saygıyla anarken, bu süreci başlatanları selamlamak ve anmak da gerekir. Bu çerçevede Cizre'de Apocu çalışmayı ilk başlatan Şehit Mehmet Kurt ile PKK Amed Komitesinin ilk resmi sorumlusu olan ve Sur'da Apocu bilinç ve eylemin tohumlarını atan Şehit Yaşar Organ'ı saygı ve minnetle anmamız gerekiyor. Ve yine Cizre ve Sur direnişleri olarak tanımlanan demokratik öz

yönetim direnişleri için verilen karara gençlik adına katılan Şehit Eriş'i, direniş başlar başlamaz hemen öz yönetim direniş sahalarına koşan Şehit Axin ile Şehit Andok'u ve Onlar şahsında tüm direniş Şehitlerimizi saygı ve minnetle anmak önem taşıyor.

Bilindiği gibi, söz konusu şehir direnişleri ilk olarak DAİŞ faşizmine karşı gelişen Kobani direnişini desteklemek üzere 6-8 Ekim 2014 serhildanı ile ve onun ardından gelişti. O zaman HDP Milletvekili Heyeti görüşebildiği için, söz konusu sorun Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan'ın müdahalesi ile çözüldü. Ardından 24 Temmuz 2015 tarihinden itibaren faşist Ahmet Davutoğlu Hükümetinin soykırımcı saldırıları başlayınca, YDG-H adıyla örgütlenen ve belli bir tecrübe kazanmış olan Kürt gençleri yeniden benzer bir direniş içine girdi. Söz konusu şehir direniş süreci, amacı gereği demokratik öz yönetim direnişleri olarak tanımlandı. Mahalle tutma ve faşist saldırıya karşı bu temelde direnmenin başlangıç yöntemleri gereği olarak da hendek ve barikatlarla anıldı.

Apocu özgürlük bilinciyle donanan Kürt gençliği, Cizre ve Sur başta olmak üzere onlarca Kürt kent ve kasabasında 2015-2016 kışında faşist-soykırımcı güçlere gerçekten de tarihinin en ağır darbesini vurdu. Deyim yerindeyse düşmana kök söktüren bir direniş gerçeğini ortaya çıkardı. Hendekleri, barikatları, sokakları, bodrumları, evleri direniş mevzisine dönüştürerek Türk ordusu için "Nusaybin sendromunu" yarattı. Halk üzerine karabasan gibi çökmeye çalışan faşist-soykırımcı güçlerin ödünü patlatan bir korku düzeyi ortaya çıkardı.

Şimdi özgür Kürtlük ve insanlık bu kahramanlık direnişi temelinde var oluyor ve yaşıyor. Onur, şeref ve umut kendini bu kahramanlık direnişinde buluyor. Söz konusu direnişin kahramanları dün direndiler, bugün direnişe öncülük ediyorlar ve her zaman direnecekler ve hep özgürlük direnişine öncülük edecekler! Özgür Kürdistan ve Kürtlük Onların adıyla anılıyor ve sonsuza kadar da böyle anılacak! Ve kesinlikle **"Son her zaman muhteşem olacak!"** Kürt Halkı ve özgür insanlık her zaman bu kahramanlarla gurur duyacak!

Benden elinizdeki kitap için bir önsöz yazmam talep edildi. Duygu ve düşüncelerimi bu temelde ifade etmeye çalıştım ve bir kez daha gördüm ki, benim sözü uzatmama ve fazla bir şey söylememe gerek yoktur. Zaten söz söylenmiş ve hakikat ortaya konmuştur. Gerisi ise elinizdeki kitapta ifade edilmiştir. O halde sizleri kitapla baş başa bırakıyor ve hep genç ve özgür yaşayın diyorum!

Duran KALKAN

28 Temmuz 2017

SON MUHTEŞEM OLACAK

Devrimi kızıla, direnişi gençliğe büründüren özgürlüğün ölümsüz fedailerini anlattılar. Haddim değildi, onların bize olan talimatıydı. Serhıldanlar da kanını dökerek Kürdistan topraklarını besleyen halkımızın evlatlarını, yiğitlerini, özgür kadınlarını anlattılar. Hakikati, Mezopotamya topraklarına saklayan ve bedeniyle onu örten insanlığın savunucularını anlattılar. Bir halkın kurtuluşuna inanarak, bilmem kaç metre kareyi direnişleriyle dünyaya duyuran, gözlerinde hakikati berraklaştıran direniş destancılarını anlattılar.

Babek'in gençliğini Zarife'yle buluşturmak için, Rındexan'ın gençliğini Hallac-ı Mansur'a anlatmak, Seyid Rıza'nın yeminiyle Leyla Qasım'ın yeminini birleştirmek için yazdık.

Şehit Beritan'ın çizgisini bir kez daha zaferle ölümsüzleştirmek, Zekiye'nin aleviyle Sur'ları kaplayan ateş kıvılcımlarını tekrar yakmak için, Ronahi'yle Berivan'ı Kürdistan'da tekrar bütünleştirmek için yazdık. Şehit Agit'in köleliğe sıkıldığı kurşunu daha da büyütüp, sömürgeciliğin alnına mermiyi sıkın zılgıtları ve sloganları tekrar duyurmak için yazdık.

Şehit Mazlumların Amed Zindanındaki fedailiklerini tüm sokaklara yaymak için, Şehit Kemallerin, Şervanlarının yaşam uğruna nasıl can verdiklerini hatırlatmak için, Şehit Ali Çiçeklerin on yedi yaşını anlatıp, gençliğin nasıl kızıştığını anımsatmak için yazdık.

Büyük bedellerle ölümsüz zamanların fedailerini yaratan Özgürlük Hareketi'nin gençliğini, militanlarını anlatmak, tüm köleliklere karşı direnişin ezgisini yaratan, İmralı Çarmıh mekanını tarihi savaş alanına dönüştüren Bilge'nin yoldaşlarını, parçalarını, fedailerini anlattılar.

Dedim ya haddim değildi, adeta talimattı ve yerine gelmesi gerekiyordu.Cizre'yi, Nisebin'i, Sur'u, Gever' i, Ferqin'i anlattılar...

Zaferi yaratan komutanları, Axin'i, Andok'u, Viyan'ı, Rojvan'ı, Jiyan'ı, Faraşin'i, Sozdar ve Nuda'yi, Botan'ı, Hogır' ı, Harun'u...

Devrimin daha yeni doğuşunu, on beş, on sekiz yaşlarını, Awesta'yı, Arin'i, Rubar'ı, Delal'i Rohat'ı, Siti' yi, Renas'ı, Şerker'i, Azadi'yi anlattılar...

Adı intikam olan duruşu, Eriş'i, Ronas'ı, Gelhat'ı, Newal'i, Zerdeşt'i, Zilan'ı anlattılar...

Özgürlük ve eşitlik Hareketi'nin amansız mücadelesini fedailikleri ve kahramanlıkları ile daha da büyüten, gençliğin öncülüğünü, rol ve misyonunu anın devrimciliğini yaparak yeniden eylemiyle gösteren, Kürdistan topraklarını katliamlarla her gün sulayan sömürgecilerin karşısında nasıl durulacağını, duruşlarıyla tüm gençliğe anlattılar. İnandılar, özgür bir yaşama, özgür bir ülkeye ve toprağa. Yoldaşlığı hissederek, dur durak bilmeyen mermilerin arasında çok az tütünle direnişin ömrünü uzatmayı, toz ve duman kaplayan sokaklarda güzellikler için yarışa bilen iradeyi, yüreği yarattılar. Sözü bittiği zamanları yaratan eylemlerin gençliğini dünyaya duyurdular. Kürdistan halkının yaralarını özgürlük bilincine, savaşı özgürlük aşkına dönüştüren savaşçıları anlattılar.

Çıplak duyguların, kelimelerin, öfke ve intikamların baş kahramanlığını yaptılar. Devrimci Halk Savaşında Bakurê Kürdistan'ı Özgürleştirme Hamlesini kararlılıkları ile devrime dönüştüren, Kürt Halkı başta olmak üzere Türkiye ve Ortadoğu halklarının başına bela olan sömürgeci faşist Türk ordusunu yenip tünelleri, bodrumları, sokakları, mahalleleri, evleri, mevzileri direniş kaleleri yapan gençliği anlattılar.

Dedim ya haddim değildi onları yazmak, yoldaşlık adına, devrim adına verilmiş bir talimattı yazılanlar. Onlar konuşsun, biz anlatalım. Onlar anlatsın biz yüreğimizle kulak verelim. Onlar anlattıkça Şehitler çoğaldı ve serpildi yüreklerimize. Onlar anlattıkça, kulaklarımız ve gözlerimiz her şeyiyle Hakikat

Dergâhına döndü. Yönümüzü Önder Apo'ya döndük. Onlar anlatsın, biz devrimde karar kıldığımız, özgürlükle sözleştiğimiz zamanlara dönelim. Şimdi onları dinleyelim;

Tarih; Kürdistan devrimi için büyük bir fırsat verdi. Bir orduya karşı birkaç gencin o düşmanı yeneceğine kimse inanmadı. Acı çok büyük, kayıplar çok büyük, "yapılamaz" denilen bir şeydi, sancılıydı. Erişler, Botanlar, Nudalar, Berjinler, Sozdarlar ölümsüzleşti. Ve Unutmamak lazım. Özgürlüğe ve halkımıza karşı verilecek bir öz eleştiri var. ÖNDER APO ve Şehitlerin çizgisi bizi birleştirecek.

Argeş Botan (Nisebin)

"Biliyor musun, Heval Dersim'in cenazesi hala o okulun bahçesinde, belki de daha düşman bulamamıştır. Anası, onu getireceğime inanıyor, "düşmandan önce gidip oradan çıkartmalıyım." diyorum kendime.

Heval Çiya Rızgar (Nisebin)

"Çünkü teslim olamazdık ve kabul edemezdik, o kadar güzel arkadaş tanıdık ki bu güzel anılara layık olmak için savaşmamız gerekiyordu. Bunun için her şeyi yapardık. Heval Binevş, hangi sokakta Şehit düşüyse bir gün o sokakta Şehit düşmenin hayali içindeyim."

Heval Kurtay (Nisebin)

*Sur'daki arkadaşlar Sur filminin yapılmasını istemişti. Bizim arkadaşlar da istiyordu. Ne Nisebin, ne Cizre, ne de Sur ya da başka bir yerdeki arkadaşlar istisna dışında birbirlerini tanımıyorlardı, ancak hepsinin hayali, isteği aynıydı, tek bir şey. O da; **ÖZGÜRLÜK!***

Heval Aryen Armanç (Nisebin)

YDG-H Alana Çıktı

Bu Halk Gelhat Gever'e Yakıştı

Ağustos ayına girecektik artık. Bağlar Göçmenler'de eylem hazırlığı vardı. Awesta Heval, gündüzleri basın çalışmalarına geliyordu, geceleri de kendi birimini alıp Bağlar'da Özlem İkibin tarafında ya da Göçmenler'de eylemle yapıyordu. Ara ara Koşu Yolu eylemlerini de O koordine ediyordu. Hasret, hemen hazırlanmıştı çalışma yerinde; *"Bu akşam ben gideceğim eylem için"* dedi. Ben ve Hasret arkadaş tek kalmıştık çalışma yerinde. *"Peki"* dedim. *"Dikkat et ama gaz yeme, ben yokum kimse taşımaz seni."* dedim ve güldüm. Çok olmuştu böyle anlar. Biber gazında hemen yere düşüyordu ve sırtımda taşıyordum bir köşeye gidene kadar. Birbirimizin en zayıf, en güçlü noktalarını artık öğrenmiştik. Çünkü savaş sürecinde hemen hemen hiç ayrılmadık birbirimizden. Savaş böyle bir şeydi. İnsan en zayıf, en güçlü yönlerini böylesi süreçlerde öğreniyordu, kendini daha tanıyordu ve kendisi oluyordu. Hasret arkadaş tam çıkacakken, *"Haberlere bakayım hele ne var ne yok sonra gideyim"* dedi. Bilgisayarın başına oturdu. Hasret, düşmanın sitelerini takip ediyordu, *"Onlar orada çok pot kırıyorlar, arkadaşlara lazım olur"* deyip gülüyordu. Gerçekten de öyleydi. Sitede AKP Hükümetine küfür eden de çok oluyordu. Bazen o sitede nereye saldıracaklarını bile söylüyorlardı, biz de bakıp hemen söylüyorduk arkadaşlara. Doğru çıktığı çok olmuştu. Hasret, internetin başında şok olmuş,

ekrana bakıyordu. Ben de karşıdaki bilgisayarın başında oturmuştum. Bana bakan gözlerinden gözyaşları akıyordu. Bir şey olmuştu. *"Ne oldu Heval?"* dedim. *"Bir genç öldürmüşler şerefsizler"* diye yanıtladı sorumu. Döndüm ve ekrana baktım. Kan içinde, bir genç. Başka bir fotoğrafta da bir köprüye sırtını dayamış, tertemiz yüzlü bir erkek arkadaş. Fotoğrafta hafifçe gülümsüyor. *"Bu arkadaş"* dedim ve sustum. Şok olmuştum. Ve duyan herkes de şok olmuştur. Bu kadar erken mi! Daha bir şey yapmadık! Nereye gidiyorsun ki!

2014 sürecinde Gelhat Gever arkadaşla Cizre'de görüşmüştük 9 Ekim'di. 6-9 Ekim serhıldanlarının yaşandığı dönemdi. Bir hafta beraber kalmıştık, hep tartışmayla geçmişti. Ve sonra Amed'e dönmüştüm. Birimiz hemen Nisebin'e gitmesi gerekirdi. *"Hasret, hazırlan yarın için Nisebin'e gideceğiz, eyleme şimdi ben gideceğim Bağlar'a."* dedim ve Meral'i aradım. Huzur Evleri'nde gürültü çıkartma eylemine gitmişti çekime. O günlerde, Bakurê Kürdistan'da her şey gürültü çıkartmakla, tencere, tavaya vurmakla, elektriğini kapatmakla protesto ediliyordu.

Bağlardaydım. Özlem İ kibinden Awesta'nın çıkmasını bekliyorduk çekim için. Ateşler yakıldı, her yerde gürültü sesleri yükseliyordu, her pencereden, her evden ses geliyordu. Tüm çocuklar ve onlarca genç sokakta barikatlar yapmaya çalışıyordu. Eskiden çekimlere çok gitmezdim ama bu sürecin her karesinde, bu devrimin en başında ve zaferinde, her karesinde gençlik olmalıydı. Onun için gidiyordum. Daha şahadet gerçekliğiyle tanışmamıştık belki ama önlem önlemdi. Bir yoldaşı göndereceğine, kendin gidersin mantığı vardı. Ve biraz da arkadaşları tek göndermek istemiyordum bir şey olur diye. Meral geldi. Selamlaştık. Ve *"Biji Serok Apo"* sloganları atan, yüzlerini kefiye ile kapatmış, YDG-H yazan siyah tişörtler giyinmiş yedi genç hemen köşedeki mahalleden çıktılar. Önce havai fişekler patladı. Bu, düşmanı çağırmaktır. Herkes dükkânını kapattı; *"Kapat abé kapat karışacak ortalık"* diyorlardı. Halay çekiliyor, sloganlar atılıyordu. Önce çok zayıf olan bir genç; *"Biz de Kobanê gibi özgürleşeceğiz, tüm halkımız gelsin"* diyordu. Halk yerine düşman geldi! Polisler çok uzaktan biber gazı atıyorlardı. Yahu kim icat etti bunu. *"Mermi olsun, biber gazı olmasın"* diyordu Meral. Benim elimde fotoğraf makinası var, Meral'in elinde büyük *"düğün kamerası"* dediğimiz kamera vardı. Akrep bütün alanı çevirdi, zaten mahalle dar, sadece bir çıkışı vardı, o da çok karanlık bir sokaktı. Aha! bir Molotof tam isabet etti Akrebe, helal olsun. Bu görüntüleri çekince seviniyorduk. İnsan kendini tutamıyor, gidip molotofu gencin elinden alıp, düşmanın alınına vurması geliyordu. Kimseler kalmadı sokakta, sadece yedi genç ve polisler. Polisler diğer mahalleye geçince çocuklar ve gençler toplanıyordu, ancak biber gazı atılınca herkes yine dağılıyordu. Meral bir köşede durmuş bir eliyle ağzını kapatmış, diğer eliyle kamerayı tutuyor ve çekiyordu. Durduğumuz köşede bir dükkân vardı. Yanında dükkâncıların dondurmalarını koyduğu dondurucular bulunuyordu. Cizre'de bu donduruculara *"penirê sirik"* koyuyorlardı. Hemen onun yanında fotoğraf çekmek istiyordum. Bir genç, Akrebin tam önüne geldi, ha vuracak diyorduk. Genç silah sıktı akrebe ve kaçtı. Bu da nerden çıktı!

Eylem devam ediyordu. Akrepler gitti. Gençler yüzü kapalı, arabaları kontrol ediyorlardı. Genelde YDG-H önce eylem yapar sonra da asayiş görevi gibi arabaları kontrol ederdi. Awesta Heval, yüzü kapalı şekilde, bir arabayı durdurdu. Köşede ben ve Meral daha çekim yapıyorduk. Awesta, Rencir tarzı, siyah bir arabanın penceresine yakınlardı. O da neydi! Yüreğimiz elimizde. Rencirden üç polis indi eli silahlı, Awesta'yı kovalıyorlardı. Arabanın durduğu noktanın karşısı karanlık bir mahalleydi. O karanlık mahallede peşine verdiler Awesta'nın. Ben ve Meral'de peşlerinden gidiyorduk. Sivil polisler ateş ediyorlardı. Hatta bir polis Awesta'ya elindeki küçük tabancayı direk Awesta'nın sırtına attı ama değmedi. Ma o kadar kolay mı YDG-H üyelerin ele geçirmek! Aha karşıdan da polise üç mermi atıldı. Bu arada biz çekim yapıyorduk, uzun saçlı bir polis döndü. Ben ile Meral'e, *"Ne çekiyorsunuz lan! Çekme çekme lan a...k.. çocuğu"* deyip küfürler savurarak gitti. Ve Rencirleri da Bakurê Kürdistan'da böylelikle deşifre ettik.

Sabah altıda çalışma yerine gidiyorduk Meral ile. Hala şoktaydım. *"Devrim böyle bir şey mi? Arkadaşlar söylemişti belki görüşemeyiz diye, demek ki işin ucunda şahadet de vardı, daha da gelecek üstümüze, yahu bu Türkiye'yi cehenneme çevirme planlamaları vardı, şimdi ben gidip yakacağım ha"* gibi şeyler tartışıyorduk Meral ile. Hasret'te dinliyordu konuşmalarımızı. Telefonda

Kobanê'ye gönderdiğimiz Heval Osman (Eriş Botan) ile konuşuyordum, gelmeleri gerektiğini söyledim. Orada "YPG'ye katılacağım" diye dayatıyormuş kendini arkadaşlara. İçeri girdik. Awesta olanları Hasret' te anlatıp gülüyordu. Awesta, hemen ayağa kalktı bizi görünce, elindeki tespihi cebine koydu. Ona bakıp tebessüm ettim ve "iyi misin?" deyince "Ayıpsan" diyerek Meral'a yakınlaştı ve "Gitmek Cizre'ye he?" dediğini duydum. Ona dönerek, "Önce derginin teşşele sayfasına dün gece olanları yaz, öyle gidin he." dedim. O da gülümseyerek, "Baş üstüne komitan" dedi. Geçti bilgisayarın başına ve yazmaya başladı. Önce kadınlar olarak günlük planlamamızı çıkarttık sonra da Awesta'yı da çağırıp genel planlamayı yaptık. Ben Nisebin'e gidiyordum. Meral ve Awesta Cizre'ye gidiyorlar süreci takip için. Meral'e iyice tembihledim, "Sakın ama sakın Awesta eyleme girmesin ve ona bir şey olmasın" dedim. Hasret sinirlenerek, "Ben de geleceğim Nisebin'e" dedi. Durgun ve üzgündük ancak daha çok öfkeliydik. Düşmana öfkeli ve tek başına bir karakola saldıracak kadar intikam doluyduk. "Amed'te bir arkadaşın durması gerekiyordu, bir şeyler olabilir çünkü" dedim. "Rohat'ı arayayım" dedi. Aslında gelmesini çok istiyordum çünkü Hasret'e macera gibi geliyordu bu süreç ama Nisebin maceradan uzak bir yerdi. Gerçeğin, her şeyin gerçek yeridir Botan sahası. Birbirimize sarıldık. Bu kucaklaşma çok farklı oldu. Gelhat Heval Şehit düştü diye mi acaba!

Ve gittiler Meral ile Awesta. Hasret telefonla Rohat ile konuşuyordu, Rohat Amed'e vardığını söylüyordu. Rohat Heval, dün bir özel dosya için Ferqin'e gitmişti. Hasret ile pencereden, Meral ve Awesta'ya baktık. Bir buçuk saat sonra Rohat geldi, durumları sorduk onun aktarımları doğrultusunda ve bizimde tartışmalarımızla bir planlama çıkarttık. Çektiği özel dosyayı izledik. Halktan insanlarla eylem üzerine röportaj yapmıştı. Arkadan biri sürekli slogan atıyor, sonra da topluluk aynı sloganı tekrarlıyordu. "Yahu Rohat bu arkada slogan atanı çekseydin ya" dedim. Başını eğip, kendi kendine söylenerek, "Kendimi nasıl çekeyim ki" diye fısıldayarak cevap verdi. Duymamış gibi yaklaştım. "Sanırım ancak yarın döneriz" deyip tam çıkacakken Hasret, çalışma yerinden Rohat'a döndü ve "Bir daha özel dosya çekimlerinde kamera arkasında slogan atma" deyince gülmeye başladılar. Yola çıktık ve bu arada Zinar'ı aradık. Lice'den dönüyordu. Biz de Mardin yoluna kadar yürümüştük, üç yol var o tarafta. Benzinliğin o tarafta beklemeye başladık.

"Nisebin yolcusu kalmasın" denildiğinde arabaya bindik. Zinar, "ez jı te xilas nebûm cînê" dedi. Ben de güldüm. Hasret, Zinar'ın kafasını şişirmeye başladı bile arka koltuktan. Zinar, kendi kendine söyleniyordu; "Kendisi yetmiyor, bir de bunları da getiriyor." Benim duymadığımı sanıyordu. Ama cevap vermiyordum. Sonra ciddileşip, Gelhat Gever yoldaşı tanıyıp tanımadığımı sordu. Bir süre bu şekilde sohbet ederken MP çalara bastım. "Daketine meydana! Tolhıldan" parçasını açtım. Ve birlikte söylemeye başladık. Yolculuğumuz iki buçuk saat sürdü. Hemen Koçerler mahallesine girsek dikkat çekerdik. "Mahala qijle" diyor Nisebin halkı. Arabayla oradan Oğuzhan İlköğretim okulunun olduğu o daracık sokaklardan, Hükümet Konağının olduğu caddeye kadar gittik. Evin önünde bir market vardı. Marketin hemen yanında bir ev vardı. Evin bahçesi upuzun ve evin etrafını dönüyordu. Evin duvarları pirketlerle yapılmıştı. Zinar arabadan inmiyor Hasret ile tartışıyordu. Zinar, gelmiyordu. Geri dönecekmiş Amed'e. "Ne işim olur ki burada" diyordu. "Nasıl yani ayıptır ma" diyordu Hasret. Evin sahibi Ana, duvarın üstünden bize baktı, önce tanımadı sonra "hiii wey hun bı xêr hatin" dedi ve aşağı indi. Ben o ara Zinar' a bakıp, "Zinar, sen bizim arkadaşımızsın, şoförümüz değil, içeri gel" dedikten hemen sonra uzanıp Ananın elini öptüm. Bu Ana bir gün Amed'e bir aile ilişkimizin evine gelmişti. Onunla oturup konuşmuştuk, kanının bize ısındığını söylemişti. "Nisebin'e gelirsene muhakkak uğra" demişti. Bu fırsat kaçmaz ki, hele bizim gibiler için. Aha o gün geldi çattı ve biz de kapıya dayandık. Ana bizi çok büyük sevinçle karşıladı. İçeri geçtikten kısa bir süre sonra balkona çıktım. Balkondan, mahallenin direğine ve oradan da bilmem nereye kadar uzanan bir kablo vardı. Anayı çağırdım ve gösterdim. Beni balkonda bir köşeye çekti ve hem korkan bir ses tonu hem de bizim de yanlış anlamamamızı istemediği için nasıl söyleyeceğini bilmez halde lafı dolamaya başladı. Halka anlam vermek gerektiğini düşünüyordum. "O mobesedir, düşman 6-8 Ekim serhıldanlarında balkona yerleştirdi. Oğlum birincisini kırdı, ikincisinde hem oğlumu dövdüler hem de tekrar yerleştirdiler. Ama yönü bu tarafa bakmıyormuş cigera mın" dedi. "Daye bu düşmana asla güven olmaz." diyerek içeriye geçtik. Yaşanan süreci Anaya aktarmaya başladım. Savaşacağımızı, devrimi, alt yapının nasıl olacağını,

sistemin Rojava’da nasıl kurulduğunu falan işte. Ana da Amed’teki diğer anaların aynısını söylüyordu, *“Ji dervi genclikê tu kes ji şer naştexlê (na axivê)”* ikna edene kadar konuştum. Ana, *“Savaşın çıkmasını istemediğini, Başkan Apo ile devlet arasında görüşmelerin olduğunu ve barışa ne kadar inandıklarını, gerillanın artık ölmesini istemediklerini”* söylüyordu. *“Kezebê hemû dayika xwin û reş bû”* diyordu. Söyledikleri çok doğruydu. Onun istemediklerini en başta Önder Apo istemiyordu ve mücadelesi bunun içindi. Ama eğer düşman özgür yaşamamıza müsaade etmezse tabii ki kendimizi savunacağız ve topyekûn direneceğiz. Bunları Anaya aktardım. Aslında Kürt Halkı, özellikle analar sen Önderlikten, gerilladan ve mücadeleden biraz yüksek sesle söz ettiğinde hemen sana destek çıkıyordu. Zılgıt ve sloganlar durmuyordu.

Güneş batmak üzereydi. Artık Şirin Mahallesi, yani Koçerlere gitme zamanı gelmişti. Anayı ve bir küçük oğlunu da aldım, gittik. Yukarı doğru çıktık. Geniş bir alan vardı. Hafta sonları buraya çarşı-pazar kuruluyormuş. Atatürk Lisesi göründü. Atatürk Lisesine varmadan Belediyenin yaptığı bir heykel çalışması vardı. Halepçe’yi anlatıyormuş. Sağa döndük. Bir tarafımızda Musa Anter Parkı, bir tarafta Atatürk Lisesi ve ortada köprü. Üç küçük çocuk köprüde bisikletin üstünde Hasret’in çekim yaptığını görünce hemen bisikletlerini kameranın önüne sürdüler ve *“Biji Serok Apo”* sloganıyla halka basının geldiğini duyurdular böylelikle. Halk, bu çocuklar için *“YDGH-Ç”* diyordu. Bu çocuklar henüz sömürge ve köleliğin ne olduğunu bilmeden mahallelerinden geçen akrep ve tomalara taş atıyordu. Çünkü işgalci güçlerin zarar verdiklerini, onlara kötü baktıklarını fark ediyorlardı. Yukarıya doğru çıktık. İlerledik ve mahallenin ortasına kadar geldik. Mahallenin ortasında çok az kazılmış bir hendek vardı. Kıvrıkcık, uzun saçlı bir kadın arkadaş yanıma geldi. Selma arkadaştı. Selma arkadaş tanıyordum, gençlik çalışmalarında yer alıyordu. Kucaklaştık ve geç geldiğim için af diledim. Çünkü basıncı olarak ekip sayımız yetmiyordu. Tam bu sırada uzun boylu ve biraz cüsseli bir kadın arkadaş elimi sıkarak gülümsedi. Sadece gözlerini görüyordum. Yüzünü ince bir tülle kapatmıştı. Bu kadın arkadaş da Selma arkadaşla beraber çalışma yürütüyordu, yerelden örgütlenmişti. Elinde davul vardı. Çok sonra özgür dağlarda da bu davulu onun elinde gördüm, bu sefer yüzü açıldı.

Bu arada bir kaç çocukta bizim etrafımıza toplanmıştı. Selma arkadaş Gelhat Heval’den ve onun şehadetinden söz ediyordu. Abdulkadirpaşa mahallesi Şehit Gelhat mahallesi oldu. Koçerler mahallesini tutmak için bir cadde var kapanması gerekir hâkimiyetimizin olması için. O mahalleyi kapatmak için gitti Heval Gelhat. Ve kobranın alana girmesiyle birlikte suikastle Heval Gelhat’tı Şehit düşürdüler. Selma, biraz umutsuzca konuşuyordu ama yine de *“yapacağız”* diyordu. Karşıdan Heval Feride geldi. Heval Feride’yi Amed’ten tanıyordum. Bir arkadaş tanıştırmıştı. Emekçi bir kadındı. Sanırım yaşanan şahadetlerden kaynaklı durgundu. Hemen bu şoku atlatmalıydık, zarar verecek devrime! *“Nasıl gidiyor, ne güzel burası, program yapmaya”* geldik gibi cümleler kurdum. Zınar ve Ana sohbet ediyorlardı. Hasret’te sürekli araya girerek Selma’ya Sur’dan söz ediyordu. Selma, *“Heval halk çıkmıyor, çıkmıyor. Kendi evinin önünde istemiyor hendeği.”* diyordu. *“zaten arkadaşlar da demişti ki her yer hendekle olamaz, bazı yerlerde başka yöntemle savaşacağız.”* Yani her türlü bu devrim olacak! Selma’nın omuzuna vurdum. Elinde davul olan ve çalan kadın arkadaş önüme kattım. Hasret’e dedim ki, *“Çıkar mikrofonu, halk kamerayı görünce konuşur, Kürt halkı sesini duyurmaya her zaman için isteklidir.”* Davulu, Hasret arkadaş, mikrofon ve kamerayı aldım ve o karanlık sokaklarda tek tek kapılara vura vura *“Sterk TV geldi dayê”* diyerek bağırmaya başladık. Analar ısrarla *“Roj TV hatîye”* diyorlardı. Fark etmez yeter ki halk çıksın. Aha bir Koçer Anasının kapısını çaldık, çıktı. O konuşuyordu ve etrafına kadınlar toplandı. Genç kızlar ve çocuklar arkadan slogan atıyorlardı. *“Peki, gençlik Nisebin’de hendek kazıyor”* sorusunu sorunca, *“Tabi kazacağız, em îlî pey wanê! Savaşacağız. Welê Serok beje çî eme bıkın, de bîla Tayip werê”* diyordu. Bütün Anaları peşime taktım ve hendeğin önüne getirdim. Bu halka süreci anlatamamanın acısını sonradan yaşayacaktık. Analar ve peşine takılan tüm çocuklar ve gençler, az kazılmış hendeğin önüne geliyorlardı. Çocuklar, gençler gene yüzlerini kapatıyorlardı. Bazı gençler gidip hendeğin önünde ateş yakıyorlardı, bizde o ateşin önünde çekim yapıyorduk. Genç kadın arkadaş nasıl da davulu çalıyor! Gençler röportaj vermiyorlar, korkuyorlar biraz. Yüzleri kapalı olunca konuşuyorlar. Devlet, her gün birini katlediyordu. Biri konuşsa zaten diğerleri cesaret bulup hemen konuşurlardı. Halk, gittikçe çoğaldı. Selma yanıma geldi çekim

bitince, “Çay içelim beraber” dedi. “Yok” dedim. “Bu gece burada kalacağız, halkla beraber sen de gitme.” Bir çocuk, kazağımdan tutmuş çekiyordu, “Diya min dibe bıla werê çay wexe” diyordu. Ana, çayı hendeğin önüne getirdi. Yanıma bir arkadaş yaklaştı, yüzü kapalı. “Bir dakika gelebilir misin?” dedi. Gittim yanına. “Sen kimsin, niye çekiyorsun?” diye sordu. “Gazeteciyim” deyince, “Gençleri çekiyorsun ama hendekleri çekme!” dedi. “Çekeceğim Heval” dedim. Söylemek istemesem de çok ısrar ediyordu. Ondan kaynaklı söyledim. “Gençlik basınından geldik” dedim. Bu sefer de; “Ben öz savunma sorumlusuyum burada, çekmeyeceksin.” dedi. “Talimat böyledir ve çekeceğim ”dedim. Biz, öyle tartışınca Selma arkadaş geldi. İkisi gitti konuştular bir köşede, sonra da geldi yanıma. Anlam vermesem de “Kusirê meyze neke Heval” dedi. Bunun gibi olayları zaten yaşıyorduk birçok yerde, alıştık. Ama bu tür durumlar genellikle dar yaklaşımlarımızdan da kaynaklanıyordu.

Herkes oraya geldi. Analarla çay içtik. Çekim bittikten sonra etrafı gözlemliyordum. Bir Ana elini Hasret’in boynuna atmıştı; “Bu gece kessin bizde kalacaksın” diyordu. Gözüm gence takıldı, genç çok yoruldu ya, gittim elinden kazmayı alıp kazdım. Ana geldi zorla elimden almaya çalıştı. Bu halk, kesinlikle Gelhat Gever’ e yakışıyordu. Bu halk, Gelhat Gever’in mücadelesine yakışıyor, bu halk kesinlikle bu devrime yakışacaktı!

10 Ağustos; Kürdistan Gençliğinin Fedaileşme Günü

Sürecin Tarzı Belli Oldu, Devrime Evriltildi (Heval Eriş)

Bize en doğru yolu, en temiz, en yiğit yolu gösterdi. Heval Eriş, bu süreci devrime evriltti.

Argeş Botan(Silopi)

Tarzı ortaya koydu, sürecin nasıl bir çizgide ilerleyeceğini, fedaileşerek gösterdi. Gerçekten Heval Eriş devrime inanıyordu.

Destan Heval

Dokuz Ağustos’tu. Sabahın beş buçuğu. Ve zaten sabahın üçünde uyumuştuk. Bir kadın arkadaşı kurtarmaya çalışırken gözaltına alındık. Düşman bizi gece saat birde bıraktı. Bir de bu saatte bizi kabul edecek evler bulmamız gerek. Hasret arkadaşla birlikte, yürüyerek bir eve gittik ve gider gitmez uyuduk. İkimiz de baskın ihtimaline karşı balkonda uyuyorduk. Devrim, baştanbaşa bir değişimi ve hazırlık gerektiriyordu. Sabahın beşi telefon çok ısrarla çalınca uyandım, arayan Meral arkadaştı. Basın ekimizin en emekçi arkadaşı. Hep savaş basıncısı olmayı istediği için savaş sürecini istekle karşılamış ve her yere koşturmuştu. “Kerem ke Heval” dedim. Hemen “Silopi’ ye gel, gençleri hazırladım program için ve sana sürprizim var” dedi. Sevinçle “tamam tamam, Awesta ne yapıyor?” dedim. Telefon kapandı. Kahvaltı hazırladım aile için ve Hasret arkadaş uyandırıp, çıktım. “Şu görüntüleri tekrar kanala gönder, programlarımızın eylem görüntülerini kesiyorlar ya da özel dosyalarımızı yayınlamıyorlar, ben Gün Tv ile görüşmeye gideceğim, onları ikna etmek için.” dedim ve çıktım. Özel savaş medyası her yerde bas bas bağıyordu. “PKK, halkı katlediyor, hendeklerden halk rahatsız, çocukları öldürüyorlar, polisler evleri basıyor” diye. Bizim basın en azından bir iki görüntü verselerdi hem direnişçiler hem de halk moral alırdı. Kanalların, bunu yayınlamama ısrarı artınca “Cıwan Tv” youtube sayfasını açtık. Gün Tv ile tartıştık görüntülerimizi yayınlayın diye. İlle de o görüntüler yayınlanacak arkadaş. Öyle kendi kendime konuşup, hem hesap sorup hem hesap alıyordum. Öbür

gün, “*Silopi yolcusu kalmasın*” dedik ve hemen Cizre Nuh arabasına bindim. Arabada kafayı vurup yatacaktım çünkü gece sadece üç saat uyumuştuk, “*gej*” gibi olmayayım dedim. Koltukların arkasında internet vardı hemen JÖH-PÖH sayfasına girdim, yeni bir şeyler var mı diye, genelde onlar katlettikleri gençlerin fotoğraflarını orada yayınlıyorlardı. Cizre’de katlettikleri, Ümit Kurt’un, Nihat Kazancı’nın, Amed Özlem İki Binin orada on iki yaşında öldürülen Enes’in ve Silopi’de katledilen Hıdır Tamboğan’ın fotoğrafları vardı. Hıdır Tamboğan, on yedi yaşında bir gençti. Silopi’nin Zap mahallesinde yerde kanlar içinde uzanmış yatıyordu. Elleri birbirine bağlanmış, ayakları üst üste konulmuş ve bağlanmış, üzerinde gerilla kıyafetleri vardı. Hiç bir resme bu kadar uzun bakmamıştım. O yoğunluğun içinde hiç bakma fırsatı da olmuyordu. Bu nasıl bir zalimlik ya! İşte gençler bunun için hendek kazmış, barikat yapmışlar, bu kadar netti. İnsan, savaşın sıcaklığında yoğunlaşamıyor ne acıya ne de yaşananlara. Sadece sürekli ileri bakıyorsun. Otobüste derinden bir acı hissettim. Daha on yedi yaşında ya! İntikamının çekimi için gittiğimi bilmeden gittim Silopi’ye! 10 Ağustos Kürdistan gençlerinin fedailiğinin günü.

Ve büyük patlama! Ses çok yakından geldi, sanırım mayın patladı. Mermi sesleri her yerden geliyor, ama esas ses Zap’tan geliyordu. “*Aha! Meral’in sürprizi buydu demek ki*” desem de “*ya arkadaşlara bir şey olduysa*” diyerek de kaygılanmaya başladım. Daha mermi sesleri kesilmemişken Silopi Belediyesine gittim. Sevé arkadaş oradaydı. Sevé arkadaşı KJA toplatılmasına gelirken tanımıştım. “*Gençlik ne yapıyorsun?*” dedi. Kucakladı beni. Kırmızı, uzun bir kıyafet giymişti. Uzun, kıvrıkcık, sarı başak gibi saçları, yem yeşil gözleri vardı. Kısa boyluydu. Ona internetin olduğu bir oda ve Zap’a gidip gitmeyeceklerini sordum. “*Düşman kimseyi bırakmıyor, sarmışlar etrafını mahallenin, girmeye çalışacağız bir saat sonra*” dedi. “*Ohoo kimse bir saat bekleyemez, bir saatte neler neler olur ma*” dedim. Ve internetin olduğu odaya gittim. Gittim, son dakika haberlerine baktım. O da ne, İstanbul Sultanbeyli’de patlama! Ve Silopi Zap mahallesinde “*teröristler*” mayın döşemiş. Mayın da içeri girmek isteyen Akrepte patlamış. Hemen gitmeliydim Zap mahallesine. “*Eğer Meral ve Murat görüntü aldılarsa, ohoo halk çok mutlu olacak*” diyordum. Yine Sevé arkadaş arayıp, buldum. Araba gelmiş bile bahçedeydi. Aycan İrmez’de vardı. Bindik, siyah uzun bir arabaya ve DBP Silopi ilçe binasına gittik. Zap nerde! Bunların niyeti yok gitmeye. Daha önce Silopi’ye gitmemiştim ki, Murat arkadaş aradım. Murat, Meral arkadaşla beraber çekimler için gelmişti.

Murat, Amed’li bir gençti, kiloluydu ama çok hızlı koşardı. Direniş süreci başlayınca çalıştığı kanal direniş görüntülerini yayınlamaya izin vermediği için bizim yanımıza gelmişti. Bizde sorup, soruşturup aldık çalışmaya. Şu anda nerede bilmiyorum ama en son Ferqin ablukasında Ferqin’e firar etti, umarım durumu iyidir. Murat arkadaş aradım, Meral’i soruyorum “*yok*” dedi. Silopi’nin etrafı polislerle dolu ve helikopter dolaşıyordu. Murat, “*Zap mahallesindeyiz ama sanırım sen gelemezsin, giriş çıkışta polisler sıkıyor, dikkat et kendine*” dedi. “*geleceğim*” dedim ve telefonu kapattım.

DBP ilçe binasının hemen karşısında boş bir alan var, alanın yanında bir dükkân var. Dükkâna girdim, televizyon açık, polisler İstanbul’da Sultanbeyli’de koskoca sarı bir binanın etrafını sarmışlar, içimden, “*fedai eylemi kim yaptı acaba*” diyordum. Çok sonra eylem yapanların; Harun Raman, Erdal Nuda ve Botan arkadaşlar olduğunu öğrenecektim. Göbekli, sakallı ve başında imamların taktığı bir bere takan amca, “*sen xeztecisin?*” dedi. “*Evet, Zap’ a nasıl gideceğim?*” diye sordum. Amca küçümser bir bakış atarak; “*giremezsin kurê kera hepsini kepetmişler*” dedi. “*Giderim, sen bana söyle hele*” dedim, “*eger gitsen de çıkamazsın oradan*” dedi. “*Gideceğim sonra da gelip senin çayını içeceğim*” dedim kendimden emin bir şekilde. Güldü, o ara telefon çaldı. Arayan Murat’tı. “*Bir çocuk gönderiyorum, onu takip et, benim yanıma getirecek seni*” dedi. Bekledim, bekledim. Mermi sesleri kesildi. On dört yaşlarında bir çocuk geldi. DBP ilçe binasının önünde yürüyor, duruyordu, tekrar yürüyor duruyordu. Geldi. Konuştuk, beni Zap’a götürecekti. Yürüdük, hendekleri geçtik. Dar bir sokağa girdik. Tek çıkışı vardı. Tam karşıda büyük mavi bir kapı vardı, sol tarafta priketler, sağ tarafta büyük bahçesi ve kocaman yeşil ağaçları olan bir evin bahçesi vardı. Tam önümüzde iki çöp bidonu yerde, etrafları büyük taşlarla kapatılmış, barikat vardı. Çocuğa yanaştım ve, “*polisler ne taraftalar?*” der demez üst üste mermi sıkıldı. Bir elimle çocuğu yere attım, kendimi de bidonun arkasına. Sırtımı bidona verdim ve telefonu çıkartıp, gökyüzüne ve evlere doğru gezdirerek sesleri kaydetmeye çalıştım. Sanırım on

dakika falan sürdü, çocuk bana dönerek, “*abla kendimizi duvarlara yapıştırarak gidcez*” dedi.Elinden tuttum ve sırtımızı duvara yaslayarak gidiyorduk, köşeyi döndüm ve duvarın arkasında Murat. El sıkıştık, çocuğa 1 tl verdi, “*al bakalım*” dedi, çocuk o evlerden birine girdi sanırım.

Murat, heyecanla bir sürü şey aktardı ve Meral’dan şikâyetçi olduğunu söyledi. “Heval, çekim yapmıyor ki sürekli Heval Kemal’in (Şehit Eriş) yanında hendek falan kazıyor, mayın falan yapıyor, ben gece nöbete gidiyorum, bir bakıyorum o da orada birimlerle tartışıyor.” Dedi. Cevap vermeden dinliyordum. Uzun bir mahalle, parke taşları ile kaldırımları yapılmış her iki köşesinde. Birçok ev iki katlı. Alt katta dükkânları var, üst katta evdir. Mavi ve yeşil boncuk taşlardan süslenmiş iki ev vardı. Sağ tarafta boş bir arazi var, çok uzun ve geniş değil. Üst üste konulan priketlerden yapılmış duvarın üstünde “Silopi Halk İnisiyatifi, Kurtay Faraşın timi” ve bir çok yıldız, “PKK, YDG-H” yazıları vardı. Büyük bir çukur açılmış mahallenin ortasında. Hemen yan tarafta ise” ucuz eşya pazarı” yazan bir tuhafiye dükkânının tüm camları kırılmış, önünde tüm o patlamalara rağmen yemyeşil bir ağaç göklere doğru uzanıyordu. Yaşanılan o kadar çok patlamalara rağmen ağaç hiç bir şekilde zarar görmemişti. Mahallenin çocukları ve gençleri etrafta kendi kendilerine yorumlar yapıyorlardı. “Oğlim felekatti felaket, qira polisan hat, ben gördüm sekiz taneydi, ayaklari de yerdeydi, parça parça olmuşti” gibi bir sürü cümle. Gerçekten de çukurun etrafı kanlarla doluydu. İki katlı binanın yanında ki elektrik direğinin üstüne bile kan sıçramıştı. Aslında daha birçok şey vardı o alanda, ancak bilmem sanırım anlatmak ahlaki olmaz. Savaş böyle bir şeydi! Çekim yapıyordum. Kahverengi kapısı olan büyük bir evin duvarları mermilerden eleğe dönüşmüştü adeta. Murat;” burası Hıdır Tamboğan’ın evi dedi.” Bende gidip Anayı ziyaret edeyim ve çekim yapayım dedim ama daha çok onu ziyaret etmek, Anayı görmek istiyordum.

Dar bir koridordan geçerek geniş bir bahçeye girdik, bahçenin yarısı toprak, yarısı betonu. Koridordan önce toprak kısmını çektim. Bir sürü küçük çocuk mermi kovanlarını toplamış, onlarla oynuyorlardı. Kamerayı görünce dayanamadı çocuklar. “Biji Serok Apo, Biji Serok Apo” sloganları atmaya başladılar. Hele şu direnişin güzelliğine bak! Beton kısmında ise Analar taziye evine taziyelerini sunmaya gelmişlerdi. Elimde kamera ile beni gören tüm Analar bize baktı. Murat hemen “dem baş daye” deyince uzun boylu, endamlı bir ana ayağa kalktı. Üzerinde Botan halkının “giras û xıftan” dedikleri gelenekse kıyafet vardı, kahverengi, üzerinde beyaz güllerle işlenmiş ve kınalı saçlarına, Botanlıların deyimiyle beyaz “kıtan” yani desmal örtmüş, etrafı kesk-sor û zer renkli boncuklarla işlenmişti. Bize doğru gelirken hemen kamerayı yere bıraktım ve eğilip ananın elini öptüm. Ben onun elini öperken o da başımı öptü. Elimden tuttu, oturttu yanına, o ara diğer Analara bakıp başımı eğdim. Duvarda Şehit Hıdır Tamboğa’ nın Newroz’ da çektiği çok güzel bir fotoğrafı vardı. O fotoğrafa bakınca utandım. Bilmiyorum ama ‘utandım’. Ana Kürtçe; “oğlum, tam altı saat yerde kan kaybetti hemde gözümün önünde, izin vermediler hastaneye götürüyim. Arkadaşları taziye gelmediler, Heval Kemal (Heval Eriş) geldi, elimi öptü. “Hıdır’ın intikamını almadan taziye kurmayın” dedi. Bugün sabah, sekiz özel harekâtçı öldürdüler, geldi yanıma ve dedi ki “intikamını aldık daye,” “bende taziye kurdum.” Dedi. Heval Eriş, daha yaşarken bile tüm halkın gözünde bir kahraman, bir yiğit olmuştu. “genclikê xwîna delale mın raqır” dedi Ana. Bir genç geldi ve elimi sıkarak“hoş geldiniz” dedi. Bu genç yirmi iki yaşında Hıdır Tamboğa’ nın abisiydi, askerdi ve kardeşinin taziyesine gelmek için izin almıştı. Ana kameraya döndü ve “kimse oğlunu askere göndermesin. Zaten biz göndermesek Türkiye çöker, bu bahçede kovanlarla oynayan çocuklar Erdoğan’dan intikamımızı alacaklar. Türkiye devleti unutmasın! ” dedi. Köşeden Meral çıktı, geldi. O da geldi sarıldık. Ananın elinden öptü, oturduk. Bir iki saat sadece anaları ve oradaki gençleri dinledik. “düşman üstümüze çok gelirse Gabar, Cudi’ye gideriz” diyorlardı. Sonra kalktık, başka bir eve gittik. Evden çıkınca hemen sol tarafta başka birkaç ev daha vardı, evlerden biri için “bak karargâhımız” dedi. Oysa ben hemen” eylem görüntüsünü çektin” değil mi? Çok mahçup bir şekilde “yok” dedi. Çok sinirlendim. Murat arkadaş yanımdaydı diye bir şey diyemiyordum. Gece Eriş ile beraber mayın döşemeye gittiğini ve gecede nöbet tuttuğunu anlatıyor bana. Köşede duvarı yıkılan evin sahibi olan amca; “gelin çay için” dedi. Ben de o ara, “Kemal Heval nerede? Dedim.” Dün gece, çok yoruldu ve şuan uyuyor. Bir saat sonra kalkar ona burada olduğunuzu haber veririz” dedi. Oturdu, evin hemen hemen her tarafında

mermi izleri var ve evin bir odasında yıkılmış durumda. Savaş tam zamanında başlamıştı Silopi’de. Ana çay için mutfığa gitti, Murat’da işim var dedi, çıktı. Soru yağmurum başladı. Meral anladı herhâlde sinirlendiğimi; “Heval Kemal, odada bir şeylerle ilgileniyordu, bende montaj yapıyordum, bir saat sonra gel dedi, patlatacağız. Ben zaten yarım saat sonra çıktım, bahçeye doğru illerlemeye başlamamla, patlamanın basıncı beni yere fırlattı, kamerada ellimden düştü. Düşman erken gelmiş, öyle olunca da patlatmak zorunda kaldık.” Dedi. “Ama o görüntü halka moral verecekti, düşmanı korkutacaktı. Bir daha hendek kazmayacaksın ve nöbet tutmayacaksın, çekim yap çekim.” Dedim ve kızdım. Kendimi tutamadım. “Awesta nerede?” dedim. “Bir çekim için Cizre’ye gönderdim, bu akşam gelir” dedi. Haspinhallah! Daha on yedi yaşında, çekim yapmayı da çok iyi bilmiyor, ne diye gitmiş ki şimdi, üstelik tek başına. Annesine söz verdim Onu koruyacağız diye.” Awesta, (Ferhat Doğru) on yedi yaşında bir gençti. Amed’li. Uzun boylu, ince zayıf. Amed kırıkları gibi sürekli tespih sallayan ve beyaz çorap giyerdi. Anası hep; “Allah oğlumu özenerek yaratmış” derdi. Awesta liseyi bırakmıştı, uyuşturucu kullanıyordu. Beş Nisan mahallesinde oturuyorlardı, bir abisi YPG’ de savaşıyordu. Zınar adında bir arkadaş beni Awesta arkadaşla tanıştırmıştı. Bağlarda tek başına eylem yapıyor, katılım çalışmaları yürütüyordu. Çok sonra Sur direnişinin komutanı Şehit Çiyager ile çalıştığını öğrenecektim. Her gece Amed Batıkente gidip, o uyuşturucu içerken onunla konuşup, tartışıp, onu eve götürüyordum. Onu basın çalışmalarına ikna edene kadar. Gözümün önünden ayırmıyordum nerdeyse. Basın çalışmalarında ki ekibimize alısınca kendi kendine kamerayı eline almaya başladı ve çekimlere gitti. On Ekim Ankara patlamasında Ankara’ da bulunuyordum, oradaki işlerim yaklaşık bir hafta sürdü, döndüğümde Awesta çalışmalardan ayrılmış. Sur’ a gittiğini söyledi arkadaşlar, iki kez Sur’ a gittim. Benden çekindiği için karşıma hiç çıkmadı. Savaş başlasın diye sabahtan akşama kadar dua ediyordu. Tepeden tırnağa bir eylemciydi.

Evin Kapısı tıklandı, çay içiyorduk. Kısa boylu, esmer bir erkek arkadaştı. İsmi çoğu defa duydum ama ilk defa karşılaşıyorduk. İşte Kemal arkadaş. Onu tanıımıyordum ama Şehit Hıdır Tamboğa’ nın Anası o kadar güzel söz etti ki zaten tanımış gibi olduk. Konuşurken hep tebessüm ediyordu. Gözleri çok dikkat çekiyordu, koyu kahveydi. Bu nasıl da mütevazı bir duruş böyle. Çok net bakıyordu insanın gözlerinin içine. Meral, O’na hayranlıkla bakıyor ve pür dikkat dinliyordu, telefonda; “editörümüz” diye söz ederdi O’nu deşifre etmemek için. Çay içtik, çekimi ve eylemi sordum. Meral’in bir suçunun olmadığını, düşman erken geldiği için patlattıklarını söyledi. “Sen Botanlı mısın Heval” dedi. “Baba tarafı Botan’lı niye?” dedim gülümseyerek. “Öyle duruyorsun.” Dedi. Bir çay daha doldurduk, içtik ve kalkmam gerektiğini söyledim. Yanlarında sabit bir basıncı olursa iyi olacağını söyledi. Sayımız yetmiyordu ki, tutulan birçok alan vardı. Ne sayı ne de teknik anlamda bütün alanlara yetişmemizin imkanı yoktu. Az sonra on üç yaşlarında bir çocuk geldi. Elin de bir çanta vardı. Kemal arkadaş, çantayı aldı ve içinden küçük bir kamera çıkarttı. Üstünde “A Haber” yazıyordu. Bana uzattı, “kullanın” dedi. Almamız ayıp olurdu. “bunu birimler düşman üzerinden kaldırmış, birimlerin içinden birine çekim yapmayı Meral arkadaş öğretsin, siz kullanın” dedim. “Peki” dedi. Kalktı, gitti. Meral ile dışarı çıktık. Beni başka bir yoldan Zap’ ın dışına çıkarttı. “Kal” dedi. Ama kalamazdım. Amed’ de beni bekleyen bir kadın arkadaş vardı Türkiye sahasından gelmiş. Zaten daha otobanda kamyon bekleyecektim, geliş gidişlerde aramalar vardı, otobüsler güvenli değildi. Üstelik üç basıncı fazla burada. Kucaklaştık ne kadar ona kızsam da o çekimi almadı diye, Ona, onun yoldaşlığına müthiş bağlıydim. Onun, devrime olan bağlılığına hayran kalıyordum. Eriş’in şahadetinden sonra gitti. Silopi DBP ilçe binasının karşısında ki dükkana gittim, amca beni görünce şaşırды ve” wele helal bê” dedi. Botan halkı, kendine güvenen kadını severdi. Çünkü onlar gerillayı görmüştü. Gerilla, onlar için ölçüyü. Güldüm. Vakit geçti çay içemedim, hatır istedim ve çıktım. Heval Eriş’i ilk ve son defa gördüm. Heval Seve, aklımda hep o kırmızı ve uzun elbisesi ve cap canlı gülüşüyle kaldı. Heval Eriş, süreci devrime evrilten ve fedailiği şahsında bir kez daha güncelleştiren duruşun sahibi oldu. Onu gördüğüm son an’dı.

Tetiğe Basan Parmaklara Kurban, Vursun Zalimin Alnından!

Sanırım 14 Ağustos'tu. Akşam saat sekize geliyordu, Meva-der kurumunda Ayşegül adında bir kadın arkadaşla konuşuyorduk. Yedi YPG'li arkadaşın cenazesi Amed'e oradan da Bismil üç yola gelecekti. Onun saatini netleştirecektim ki telefon çaldı ve arayan basın ekibimizden Yusuf'tu. Ferqin alanına gitmişti. Onunla telefonda görüştükten sonra hemen Ayşegül arkadaşına telefon numarasını bırakıp, çıktım kurumdan. Hemen karşıda taksicilerin kulübesi vardı, koştüğümü görünce kulübeden biri kafasını çıkarttı, bende hiç orali olmadan yolun karşısına geçtim. Tesislerden saat sekizde Amed belediyesinin; o kırmızı ve uzun Cizre'den Irak'a giden kamyonlara benzeyen otobüsü gelecekti. Kaldırıma çıktım, Ferqin' e gidecek birkaç kişi daha vardı. Kırmızı araba geldi, bindim. Basın kartını gösterince para almıyordu şoförler, Amed belediyesinin bize indirimi. Bir de kepçe verselerdi!

Önlerde bir ananın yanına oturdum. Beyaz laçık(desmal) takmış kafasına, sürme çekmiş gözlerine, barış anaları gibi gözüküyordu. Ana bana bakıyordu. Ayaklarımın arasına koyduğum çantama bakıyordu. siyah giyinmişim, kocaman kıvrık saçlarımla sanırım beni kötü ve tehlikeli biri olarak görüyordu. Siyah montumun içinden bir şeker çıkartıp ona uzattım. Gülümsedim. Rahatlamış olacak ki sorular sormaya başladı. O, ha bire konuşuyor, bende gülümseyerek onu dinliyordum. Sen Kürdistan' da bir Anayı dinlemeye başlayınca sana tüm süreçleri değerlendiriyor, hatta bazı gençler dinlememek için kulaklık takıyorlardı. Kürt anaları çok farklıydı, seni öyle görür görmez "ew keça kiye, tu dibe key tirke" derlerdi. Çünkü eğer bir büyük konuşuyorsa ve genç olan onu dinlemiyorsa ayıp karşılanırdı. Kürdistan kültürü; ahlak üzerine kuruluydu. Ferqin belediyesinin önünde durdu araba. Herkes arabadan inerken, Ana nereye gideceğimi sordu, "Azizoğlu Meydanına" dedim. Kürtçe evinin orada olduğunu söyledi ve "seni götürüyüm" dedi. Saçlarımı topladım ve Ananın elinde ki eşyaları aldım, beraber Azizoğlu meydanına doğru gittik. Yusuf'a mesaj attım "geldim" diye. Sokakta ki tüm dükkânlar kapalı. İlerliyorduk, sol tarafımızda kocaman bir bahçesi olan tarihi bir cami var, yol ikiye ayrılıyor, sağ tarafta on metre ilerde karakol var, sol tarafta Batman- Silvan yoluna çıkan bir yol var, hemen karşıda daracık, yokuştan aşağı inen bir sokak var, biz de o sokağa girdik. "Sen, o eylemleri çekeceksin değil mi?" dedi, bende gülümseyince; "sizin de işiniz zor, dikkat et ha "dedi. Bende etrafa bakıyordum, yolları ezberlemeye çalışıyordum. İlk defa geliyordum Ferqin'e. Dükkânlar kapalı, Ana bu dükkânlarda çeyizlik malzeme satıldığını söyleyip, evli olup olmadığını sordu. Bende güvenlikten kaynaklı küçük bir oğlumun olduğunu ve Ananın ona baktığını söyledim. Tabi ben bunları sıralarken Anayı bir daha hiç görmeyeceğimi hesap ederek söylüyordum. Sonradan yanıldım. Yolun düz olduğu yerde küçük, dört köşeli bir havuz var, iki adım atıp sağa döndük, daracık bir sokağa girdik, çok az yürüdükten sonra yol ikiye ayrıldı, sola döndük tünel gibi bir yer burası, yürüdük ve sağa dönüp merdivenlerden aşağı indik. Her yer karanlık, saat dokuz buçuğu çoktan geçmiş. Geniş bir mahalle bizi karşıladı, mahalle uzun ve hemen sağ tarafında bir sokak daha var. Ana o geniş mahallede çıktı, Mahalle yokuşluydu. Bende sağ tarafta ki sokağa döndüm, elimde telefon mesaj atacaktım Yusuf'a, merak etmesin diye. Ayağım ağır bir şeye çarptı. Parmak uçlarımda acıdı, neyse yola devam ettim. İki katlı bir evin ışıkları yanıyordu. "Tu ki yê?(sen kimsin?)" diye bir ses geldi. Daha önce den başka alanlarda karşılaştığımız için çok şaşırmadım; "arkadaşlardır kesin" dedim ve "gazeteciyim" dedim. "Abla gel gel, dikkat et bomba var yolun ortasında, çarpma ha." Hiii! Bu alanlarda ölüm şah damardan bile daha yakın. Çarptım bile! İki katlı evin köşesinde bekleyen iki genç vardı, birinin pantolon cebinde molotof, diğerinin elinde pompalı silah vardı. Yüzleri kapalı, selamlaştık. Yusuf Heval için "orada" dedi. Düz ilerledim. Yüzü kapalı onlarca genç var, kamerayı hemen çıkartmadım, önce durum nedir ne değildir sorayım dedim. Yusuf, elinde kamerası ile önüme koştu, selamlaştık, çok heyecanlı ve her zamanki şaşkın bakışlarıyla; "iki özel dosya yaptım" deyince; "böyle bir manzarada beş dosya bile çıkar" dedim neşeyle. "Ama internet sıkıntısı var, bir ev bulmuşum, röportaja izin vermediler, sonra anlattım tabi" gibi bir sürü cümleyi peş peşe heyecanla sıraladı, yürüyorduk. İki genç önde yüzleri kapalı, Yusuf elinde ki kamera ile onları çekiyordu. Yürüdüler, onları takip ettik Azizoğlu meydanına kadar. "Weyy babam" dedim şaşıracak. Bir evden onlarca genç daha çıktı. Sağ tarafta Mardin-Midyat taşları dedikleri taşlarla yapılmış konak gibi büyük bir ev var, sonradan bu evi devletin "özel güçlerim" dediği iki yüze yakın JÖH-PÖH katilini alacak ve Ferqin' e saldıracaklardı. Sol tarafta daha yapım aşamasında olan üç katlı bir bina var, binanın hemen dibinde Tekel sokağına çıkan küçük-dar bir ara vardı. Karşıdan yüzü kapalı onlarca genç, ellerinde molotoflarla bize doğru geliyordu, Yusuf

onları kameraya alıyordu. Gençlerin arasından Kalaşnikof taşıyan iki genç çıktı ve bize doğru yürüyorlardı. Onları görenler zılgıtlar çekiyor ve “Biji Serok Apo” sloganları atıyorlardı. Biri başına puşi bağlamış ve şapka takmış, sıfır kol bir yelek ve askeri yeşil, çokça cebi olan pantolonlardan giymişti. Kamerayı görünce geri dönüyor ve kırmızı gömlek, gömleğin üzerine aynı beyaz yelekten giyen, yüzü kapalı ve elinde silah olan diğer gencin yanına gitti. “muhtemelen bizi sordurtacak” diye düşünüyordum. Başlarını eğip bize doğru geldiler, kameraya alınmayı istemiyorlardı. Yakınlaşınca Yusuf ile selamlaşıp, benimle de selamlaşıp gittiler.

Yusuf ile Tekel sokağındaydık. Duvarın üstünde; “Şehit Eriş fedai birimi” yazısı vardı. Selamlaştıktan sonra kadın olduklarını anladığım üç kadından röportaj almak için konuşuyordum. “Biz YDG-K olarak artık alanlardayız. Önderliğimizi selamlıyor. Sömürgeye karşı Kürdistan’ı koruyacağız ve özgürleştireceğiz.” Dedi ve arkasını döndü. Arkadaşlarını çağırıyordu. Bu kadın arkadaş bilinçli idi, yerel olmadığını “sömürge” kavramını kullanmasından anlıyordum. “Biz burada halkımızı koruyacağız.” Röportaj ortasında zılgıt çeken, üzerinde kısa kol beyaz bir tişört olan başka bir kadın arkadaş kamerayı çevirsem de; kadın arkadaşın yüzünü çevirmesinden anladım çekindiğini. YDG-H ve YDG-K’ li militanlar, devletin “PKK’ nin gençlik şehir yapılanması” dediği gençler kamera ‘onları deşifre ediyor’ diye sevmezlerdi. Çünkü Türk devletinin; bir YDG-H ve YDG-K’ li genci yakalamak için yapamayacağı şey yoktu. “gel gel çabuk” dedi Yusuf arkadaş. Az önce Azizoglu meydanında yanımızdan geçen kırmızı tişörtlü genç arkadaş peşine birçok genç almış, elinde Kalaşnikof’u, sırtında askeri bir çanta ile yürüyordu. Yanında kısa kol, yeşil gömlek giyen ve silahlı başka bir genç arkadaş daha vardı. Yürüyorlardı. Buranın Mescit mahallesi olduğunu Yusuf’tan öğrendim. Evlerin ışıkları açık, hemen hemen tüm evler bahçeli, küçük beyaz priketlerle kısa bahçe duvarları yapılmış. Her iki köşede de ekmek yaptıkları tandırlar vardı. Kürdistan’ ın hemen hemen tüm şehirlerinde tandır vardır. Bu, Kürt kadınının kendi emeğiyle yaptığı, doğal yaşamın öncülüğünü üstlendiğinin kanıtlarından biriydi. Ortada, üstünde koyu mavi ve beyaz çizgiler olan bir tişört, bir yetmiş boyunda, zayıf bir erkek arkadaş ortada durmuş bir şeyler söylüyor gençlere, “sen buraya, sen şuraya” koordine ediyor. “Yusuf’un heyecanla gel demesinin sebebi buymuş demek. Ortada ki arkadaş için, odur kesin sorumlu” diyordum kendi kendime. Bir anda Yusuf; “ bak, O, Heval Senar’dır” dedi. Hii! sanki mermi kulağımın dibinde patladı. Yanımızda bir genç Kalaşnikofla ışığa ateş açtı. Sanırım mobese vardı onu patlattı. Diğer köşeden omuzlarında kum çuvaları taşıyan gençler geliyor. Onları takip ediyorduk. Ellerin de kazma, kürek birçok genç hendek kazıyordu. Etrafıma bakıyordum, Yusuf yoktu ama o görüntü karşısında unutmuştum şimdilik onu. Tekel’ de gördüğümüz şapka takan ve kameradan kaçan erkek arkadaşta kazmayı kullanan. Kameraya döndü ve “Farqin ‘in Tekel, Mescit, Selahattin mahallesini tuttuk, biz halkın birliği ve savunucusuyuz. Savaşımız; Önder Apo ve halkımız içindir” dedi. Ve hırsla tuttuğu kazmayla hendeğe devam etti. “Spas” dememe fırsat vermeden elinde molotof olan on sekiz, on dokuz yaşlarında bir genç kameranın önüne atladı ve “Biz mahallelerimizi özgürleştireceğiz Erdoğan, hendek kazacağız. Önder Apo özgürleşene kadar.” Dedi ve o da hendek kazan gruba dâhil oldu. “Abla abla gel çek çek” diyen bir genç koşarak beni çağırıyordu. Evin damına çıktık. Genç heyecanla; “ew kurê kere zanin em xendeka dikolin” diyordu. Parmağımla “\$\$\$” işareti yaptıktan sonra sustu. Yukarı Tekel ve aşağı Mescit mahallelerinin etrafında akrep tipi zırhlı araçlar geziyordu. Çektim. Evin damından aşağı baktım o da ne! Hemen kalktım, kalbim çarpa çarpa damın merdivenlerinden attım kendimi bahçeye sokağa koştum. Nefes nefese kalmıştım, hendeğin önünde bir genç Yusuf’ a silah doğrultmuştu.

Devletin; Kürdistan gençlerini işkenceyle zorla ajanlaştırma politikaları o kadar ilerlemişti ki, gençler arasına yabancı biri gelince güvenmezlerdi. Ve Türk televizyonları onları deşifre ettiği için artık basına güvenmiyorlardı hatta elinde kamera olan kimseye. Onun için elinde kamera olan birine karşı çıkmaları hemen hemen normaldi. Konuştuktan sonra sakinleşti ve bize yol gösterdi. Bu genç Çiya Ferqin’di. (Sertip Polat) Çiya’nın babası Ferqin’de Hüda-par ilçe başkanıydı sanırım. O hem Kürdistan’ın özgürlüğü hem de babasına karşı tutulan alanlarda mücadele ediyordu. O da Ferqin’in tüm direnişinde yer aldı ve son ablukaya doğru Şehit düştü.

Gece on bire kadar kaldık. Meya-der' den Ayşegül arkadaş arayınca Amed'e geri döndük ve cenazelerin törenine yetişmek için Bismil üç yola gittik. Bir devrimin şehidini, şu anda devrimi gerçekleştirecek olan Bakurê Kürdistan topraklarına getirmek intikam dolu duygular yaratıyordu hem beynimizde hem de yüreğimizde. Yedi YPG'li yoldaşın cenazesini getirttik Amed'ê. Ve Yeniköy mezarlığına defin ettik. Çok sonradan onlarca Kürdistan yiğidinin bir arada olacağını, Bakurê Kürdistan'ı özgürleştirmek için and içen tüm yoldaşların orada, Rojava topraklarını alın terleriyle karıştırıp kanlarıyla sulayanlarla bir arada olacaklarını tahmin etmedik. Belki ettik ama kimse kimseye söylemeye cesaret etmedi. Rojava devrimine koşmak için Bakurê Kürdistan'ın gövdesine dolanan telleri ellerini kanata kanata kesen gençlerin yürekleri şimdi topraklarına dönüyordu. Ve o kahramanların anaları bizim avuçlarımıza bıraktılar onların vasiyetini. Avucumuzdan ağzımızla alıp, yüreğimize serptiğimiz tek şey kaldı. O da; İNTİKAM!

Birkaç gün sonra on altı Ağustos'tu yanlış değilsem. **Yusuf Heval, Ferqin' de gece çatışmaya katılmıştı arkadaşlarla beraber ve hiç çekim almamıştı.** Sadece mermi sesleri vardı. Onunla tartışmak için o gün Ferqin'e gidiyordum. Kendimde aynı şeyi çoğu defa başka alanlarda yapmama rağmen şimdi ona karşı çıkmam ne kadar doğru olacak bende bilmesem de yılların içimizde yetiştirdiği intikam duygusu ve Bakur'da ki devrim hasreti vardı belki de. Ya da göreve olan yanlış yaklaşımdı. Savaşmak istediği kendini bize çok dayattırıyordu. Azizoğlu meydanında görüştük ve akşam yasak ilan edildi. Kaldık mı şimdi yasakta. E, bir kameramız ve sadece bir fotoğraf makinamız var. Ne elektrik ne de başka bir şey. Hadi bakalım. E, ben burada kalırsam Sur'a nasıl gideceğiz telaşı içindeyken mermiler patlamaya başladı. İlk o zaman Heval Senar ile tartıştık, konuştuk. Heval Senar, Ferqin sorumlusuydu. Değerli ve savaşçı bir yoldaşı. Eline karnas alıp, dama çıkacaktı, beni de çağırırdı ve gittik. "gel de sana bir iki görüntü verelim, düşman mutlu olmasın" dedi. Damda yere uzandım, küçük kamera omuzumda, oda yanımda uzanmış, karnas elinde, karşıda ki camiye atıyordu. O bir tane attıktan sonra nerdeyse kurşun yağmuru yağdı bulunduğumuz tarafa doğru ama kestiremiyorlardı. Senar Heval durup tekrar atıyordu. Sabahın üçüne, dördüne kadar devam etti. Tetiğe basan parmaklara kurban, vursun zalimin alnından. Döksün yere, ülkemizin, topraklarımızın yüceliğini bilmeden basan ayağı topuğundan.

Heya Serok Azad Nebê Aşitî, Şaşitî Yê!

Sur' da kadının teslimiyeti asla kabul etmediğini gördüm. O evde odada tek başıma battaniyenin altında kalbim her çarptığında Önderliğin bir savunması olsaydı keşke yanımda o beni anlar, benim için bir şeyler söylerdi diyordum.

Heval Hogır Digor(Sur)

Heval Andok Özgür'ün Anısına

"Kulağımda hala onların sesi

Düştüğüm yerlere savur küllerimi..."

Konuşması, duruşu, yoldaşlığı an'lık devrimlerin verdiği özgürlük inancıyla doluydu. Özgürlüğün yürüyüşünde yoldaşlığın tılsımlarını yaratıyordu her birimiz şahsında, değeri, saygıyı yeniden serpiyordun yozlaşan yüreklerimize. Tek tek her yoldaşa değer verişin, hepsini ayrı ayrı dinleyerek yaptığın değerlendirmeler ve her ne olursa olsun merhabalaşırken utanarak gülüşünü ve sonrası attığın kahkahaların kimseye benzemiyordu. Ayrı bir duygu, ayrı bir hissiyat, ayrı bir anlamdı sanki. Yoldaşlığın ahlakını yazdıran gülümseyişin yine belirmişti yüzünde. Kendini geri çekerek bir gülümseyişin vardı ki sanki evrene dağıtıyordu her tınını sesinin. Hiç değişmemiş, ne hissi ne de yüreğinde Hakikatin Bilgesine sunduğun anlam... hiç mi hiç değişmemişti. Taze, çocukça, samimice ve dürüstçe kalmıştı. Yoldaşlığa hitap etmişti konuşmaların. Devrim toplantısında idik. Bir halay çekişin vardı ki o gece, karanlığın ortasında yükselen zılgıt ve seslerimizle ter ter akmıştı alnından, nefes nefese bırakmıştın kendini. Çirkinliği siliyordun sanki mekânlarımızın doğurduğu o an'lık zamanda,

intikamın söz eylemine dönüyordun o an. Ben senin elini tutmuştum bu eylemde ve oynamaya, temponu, hızını yakalamaya çalışmıştım. Elimi bırakır gibi olmuştun ve birbirini saran avuçlarımızdan terler yere düşünce ellerimizin birbirinden ayrıldığını hissediyordum. Bizi devrime uğurladın, geceye emanet eden yüreğinle. Yoldaşlığı, devrime emanet etti nice savaşçı ve direnişin kalesine uğurlandı karanlığın umut bağrında.

Andok Özgür yoldaş; Amed' de bir hava saldırısında Şehit düştü. Bağrımda umut sürüldü sanki Kürdistan topraklarında. Yüzüme yoldaşlığını nakş ettin, bir kibrit çöpüne varana dek hasreti nakş ettin. Özgürlüğün, kendini nasıl nakş ettiysen serhıldanların toprağı Amed'e, bize öyle nakş etmeyi öğrettin her koşulda büyük inanç sahibi olmayı. "herkes dolup taşamaz yaşamla" demiştin. Evet yoldaşım belki yaşamla yarılandım ancak senin hala kabul etmediğim şahadetinle, alacağımız intikamla taşmaya başlıyorum. Yüreğimi o yola seninle döşemek bir borçtu. Taşmadan döşemek istedim senin yüreğini Hakikatin yoluna...

E.A: "Heval Andok Özgürlük hareketinde yoldaşlığıyla tanınır. Birçok arkadaşla tanışır ve tartışırın gün içerisinde çalışmadan kaynaklı anlaşılamadığınız durumlar olur yine tartışırın yanı muhakkak yapılması gereken belki de Andok' un yaptığıydı. Tartışır, kızardı. Ama o anlaktı. Aradan belki saniyeler bile geçmeden aynı yaklaşırdı. Sana ne kadar kızgın da olsa yanı belki biz birebir birbirimizi incitecek sorunlar yaşamadık ama ben her Andok'u gördüğümde aynı duyguları hissedirdim. Hep yoldaşlığının çok derin olduğunu hissedirdim. Bazen farklı arkadaşlarla çalışma da yürüttürdüm ufak bir şeyde olsa kızgınlığını hissedirdim ama Heval Andok' da bunu hiç hissetmedim. Bu konuda hep aynıydı. Yoldaşlarına yaklaşımında gerçekten büyük bir değer verdiği çok rahat bir şekilde hissediliyordu. Gerçekten bir yoldaşlık abidesiydi. Bir toplantıda uzun bir değerlendirme yapmıştı ama değerlendirdiği çok önemli bir şey vardı bizim yoldaşlığımızdan başka neyimiz var ki! Toplantı Kuzey toplantısıydı birçok değerlendirme yapıldı, birçok şey ele alındı o zaman bizim düzenlemelerimiz daha tartışılmamıştı söylediği şey buydu. Bütün toplantılarda verdiği eğitimlerde en çok değerlendirdiği konu buydu. Hiç onu atlatan bir değerlendirmesi olmazdı. Onun kültürü ele alış tarzı, hassas yaklaşması, incitmeden yaklaşması. Birçok şeyle karşılaşırdı. Belkide bu örgütte en çok zoruna giden yoldaşlarından beklemediği yaklaşımlardı. Yakıştıramıyordu; "herkes yapar diyordu ama bir PKKli yapamaz" diyordu yoldaşlık için bile olsa yapmaması gerekir diyordu. Yoldaşlık, beraber yürümek, aynı cephede savaşmak, aynı duyguları hissetmek ne olursa olsun aynı yaklaşmak ayırmamak çok bir fark gözetmeden her şeye rağmen aynı sıcaklıkla yaklaşmak aynı heyecanla özlemlerle karşılamak Andok'ta çok belirgindi. Arkadaşları değerlendirirken, ele alırken belki de her şey bunun uğrunaydı.

Biz Amed'de çalışma yürütürken O'da Sur'a girmişti. Çağırıyordu görüşmek için. Bende not göndermiştim. Aslında görüşmek istediğimi yazmıştım, O'da bir randevu yeri vermişti gitmemiz için. O gün de Sur'da gerçekleşen bir eylemden dolayı Sur'dan ayrılmamın mümkünatı yoktu, bundan dolayı da randevuya gidemedim. Arkadaşlar "gitmesen daha iyi olur ya riskli bir durumsa, ya bir şey olursa ya da başka bir durum gelişirse" dediler. Ben o konuda çok pişmanım, neden gitmedim çünkü o her şeyi ayarlamıştı. Andok, gerçekten çok kızmıştı. Sadece bir not göndermişti. Demişti; "ben o yolun güvenli olmadığını bilsem, sizi çağırır mıydım? görüşmek ister miydim?"benim en çok kendime kızdığım nokta budur, neden gitmedim. Arkadaşlar bizim için kaygılandılar iyi değil bir ihtimaldir ya bir şey olursa demişti. Sonra zaten geri çekildiler, gittiler. Ben o zamanda başka bir arkadaşla anlatırken o an kendimi o kadar kötü hissetmişim ki, o nottan sonra. Dedim Andok olsa kesin gelir, ne olursa olsun kim ne söylerse söylesin kesin gelirdi. Sen çağırдыңın için gelirdi.

Bazen gerçekten düşünüyorum çok kızıyorum kendime gidemez miydim gerçekten çok mu zordu. Biriyle, tanıdığı biriyle daha önce çalışma yürüttüğün biriyle görüşmek istediğini... Zorluyor gerçekten anlatmak da zorluyor. Çok büyük bir fedakârlığı vardı. Arkadaşlar diyor ya baba gibiydi. Bir yere gidip geldiğinde eli hiç boş gelmez. Ya da bir şey olduğunda sen bir şey yaptığında demezdi ben vermeyeyim, demezdi bu bende kalsın. Andok' u anlatmak o kadar kolay değil, yaptıklarını, söylediklerini ele aldıklarını. Bu örgütte özgün eğitim olmadığı sürece, özgün bir çizgi olmadığı sürece orada yozlaşma çok daha derin olur başka hangi eğitimler görülse bile. Bu örgütte bir yerde özgünlük yoksa kadın kurtuluş ideolojisinde o çizgi net değilse, o konuda dayatma yoksa orada yozlaşma çok

derin yaşıyor. Ondan ders çıkarması tekrardan yapmaması onun için çok hassas bir konuydu ele alması, değerlendirmesi. Andok deyince gerçekten benim aklıma sadece yoldaşlık geliyor başka hiçbir tanım, başka hiçbir şey gelmiyor. Kızdığı, öfkelenildiği, canının sıkıldığı, durumlar da oluyordu fakat öyle anlıktı, çok öyle birine yansıtayım herkesin gözüne batırayım öyle bir yaklaşımı hiç olmuyordu. Kızsa da kabul etmese de aynı şeydi, o yüzden Andok'u sadece onunla tarif edebiliyorum sadece yoldaşlık diyebiliyorsun. Ama insan onun içine çok şeyi sığdırabiliyor. Cesareti, fedakârlığı, emeği... Bunların hepsi Andok'ta vardı ve bunların hepsini yoldaşlık adına yapıyordu. Doğaldı. Su nasıl akıyorsa doğasında Heval Andok için bir yoldaşına yaklaşmak da öyleydi. Öyle düşünüyem de nasıl ele alayım, nasıl yaklaşıyım değildi. O anda yoldaşı için ne iyiye yapması gereken neyse onu yapardı. Ama insan gerçekten seni hissettiğini hissediyordu ben Amed' deyken hep onu hissediyordum. Bazen keşke Andok olsaydı, ya da ben Andok'un yanına gitseydim biraz sohbet etseydik diyordum. Büyük ihtimalle birbirimize çıkış yolu gösterirdik. Çünkü Andok'ta o duygu yoğunluğunu insan hissedebiliyordu. Şunu biliyorsun sana çok çıkarsızca yaklaşıyor. Bazılarında bazen öyle olmuyor. O an senin o duygu yoğunluğunu başka yerlerde acımasızca ortaya çıkarabiliyor ama Andok'ta o yoktu. Belki de o yüzden hep Andok'la görüşmek, sohbet etmek istediğim çok anlar oldu. Çünkü o an ona anlatacağım her şey Andok'un bana çözüm üretmek için yoğunlaşacağı şeyler olurdu. Ya da sadece dinlemesi bile belki benim açımdan birçok şeyi düzeltir iyi gelirdi. İkimize de iyi geleceğini düşünüyordum çünkü ondaki özlemi de hissediyordum. Çıkarsızdı. Yani sana yaklaşımı, seninle bir şey paylaşması, seni dinlemesi bunlardan kendine bir şey çıkarma durumu yoktu. Bu yüzden sende bir şey anlattığında en doğal ve en rahat halinle anlatıyordun. Şu kelimeyi şöyle kullansam, bunu böyle söylesem, acaba yanlış anlar mı? kaygısını çok gütmüyordum. O yüzden Andok gerçekten yoldaşlık abidesidir. Önderlikle yoldaş olabilmış bir arkadaş. Cüzdanını gördüm içinde sadece Önderliğin fotoğrafı vardı. Birkaç tane de tek mil tarzındaki notları vardı. Şehadetini ilk ben duydum ama hiç refleks vermedim. İlde çalışan bir arkadaşla görüştük. "biliyor musun Heval, Amed'de Şehit düşen arkadaşlar olmuş gençlikten Heval Andok Şehit düşmüş" dedi. Ben o an kaldım, o an hiçbir şey hissetmedim, belki de inanmak istemedim. Sonra çıktım yolda yürüyordum ama Andok'un Şehit düşmüş olma ihtimalini bile aklıma getirmek istemiyordum ve hiç bir şey hissetmedim. Birkaç gün sonra haber kanallarında kimlik bilgileri verildi ve ben her şahadette hissettiğim o duyguları tekrardan yaşadım. Ben o an şunun farkına vardım ki insan çabuk çabuk şahadet haberlerini kabul edemiyor ve inanmakta istemiyor. Sohbetlerimizde sürekli olarak şunu dile getiriyordu, eğer bir gün Şehit olacaksam da Kuzey'de Şehit olayım. Aramızda çok erken bir ayrılışı oldu fakat insana huzur veren ise istediği yerde savaştı, istediği yerde Şehit düştü. Erkendi gerçekten çok erken bir şahadetti. Hiç birimizin beklemediği bir şahadetti. Halende o randevuya gitmemenin vicdanen zorlanmasını çok derinden yaşıyorum ve bu konuda kendime kızıyorum, O'nu bir daha göremeyeceğim. Andok'un bize bıraktığı en önemli miras yoldaşlıktır.

Sen varsın sanki göz bebeklerimde, intikam nöbetlerimde

Nereye baksam sen, kime baksam sen oluyor.

Yerleşmişsin sanki gözlerime,

Ne yöne dönsem sen,

Nereye çevirsem başımı sen,

Saçlarımda, olmayan örüklerimdesin!

Elinde taşla, zalimi gözeten intikamın yüreğindesin!

Q.Ö: "Heval Andok'la 2008 yılında İstanbul'da tanıştık. O zaman gençlik çalışmalarına bakıyordu. Daha önce gençlik çalışmalarındaydı ama düzenlemesi oraya olmuştu. Biz de İstanbul'da çalışma yürütüyorduk. Heval Andok alanda bazı özellikleriyle kendini belli eden bir arkadaştı. Bir dönem lise

çalışmasına bakıyordu daha sonra mahalle çalışmalarına baktı. O zaman İstanbul'da bir ekip vardı YDG'nın ilk kurulma süreciydi, yeni bir ruh vardı. O dönemin efsaneleşen isimleri Heval Kurtay'dan söz edilebilir. O İstanbul yapısında 20-25 e yakın kadrolaşan bir kadro yapısı vardı ağırlıklı Şehit Kurtay Faraşın öncülüğünde kendisini örgütleyen bir yapı vardı. Heval Andok'ta o yapı içerisinde öncüydü. İkisi de Amed Eyaletinde Şehit düştüler.

Okmeydanı ve Şişli gibi bazı mahallelerde yoğunlukta Kürtler yaşıyor. Heval Andok buralara bir dönem baktı. Eylemler hiç durmadı. Heval Andok'un örgütlediği o gençlik kesimi biraz böyleydi, eylem yapan, düşmanın üzerine yürüyen bundan zevk alan bir gençlik vardı. Newroz sürecinden sonra 1 Mayıs süreci İstanbul'da çok yoğun geçti. Heval Andok o süreçte İstanbul'lu birbirine katan kişilerden birisidir. Düşman o zaman hastanelere her yere gaz bombası atıyordu. Heval Andok oradan oraya gün boyu düşmanla çatışıyordu. Onun örgütlediği gençler vardı. Heval Andok'un kişiliğinde etkilenen gençlerde çok eğitilmiş değillerdi. O nereye giderse o grup peşindeydi. Biz diyorduk Beyoğlu'nun tüm çetelerini örgütledin. İstanbul'un bazı mahalleleri var düşman çok rahat giremez, akşamları kimse oralarda dolaşmaya cesaret edemez. Sen Heval Andok'un yanında gittiğinde güvendedin. Mahallelerde müthiş bir saygı vardı. Düşman çok rahat değildi o bölgelerde. Öyle bir şey olmuştu ki düşman akşamları rahat gezemiyordu. Heval Andok öyle bir örgütlenme yaratmıştı. Bizim Heval Kurtay'a bağlılığımız çoktu. Birbirlerine bağlılığı da diğer arkadaşlarla öyleydi. Yaşamda doğal öncülük vardı. Diyordun bunlar partiye ruhunu katmış. O dönemde katılan arkadaşlar ve Şehit düşen arkadaşlar bu iki arkadaştan. Arkadaşlar bize takılıyorlardı diyorlardı siz YDG kadrosusunuz. Bir süreç geçti ama o süreçte etkilenen bir ruh vardı. Oremar'la başlayan, sonra "EDİ BESE" hamlesi vardı. Hamlede Heval Andok'un katılımı gerçekten müthişti. Yarı kararsız olanları bile netleştiriyordu. Gerillayı ele alışı güçlüydü. Eylemci yönü önde, dağa bağlıydı. O'da İran pastalarına yakalandı. Düşmanın eline esir düştü bir yeni şervan grubuyla. İran'da korkunç işkenceler yapmışlardı. O süreçten bahsetmiyordu ama düşmana karşı direnmişti. Farsça öğrenmişti. Daha sonra TC'ye teslim etmişlerdi. Diyordu benim sınıdığım yer. Çelikleşmişti sağlam gerekçeler vardı artık. İran zindanlarının genel yönelimi biliniyor. O süreç bizim İran'la çatışmalarımızın olduğu dönemdir. Şehit Agit o dönemde idam edildi. 2008 İran'la vuruştüğümüz süreçtir."

İşte yoldaşlığın başını yıldızlara deşdirenin yüreğinden akıttığı;

Garip bir duygu var içimde

Anlam vermeye çalışıyorum.

Öyle kabarmış ki bu duygu,

Coşkun bir sel akıntısı gibi.

Bu akıntıya yön bulmaya çalışıyorum

Akıntı o kadar hızlı ki, varamıyorum

Bir daha deniyorum

Bu sefer bende akıntıya kapılıyorum.

Akıntı her geçtiği yerde

Bir şeyler bırakıyor yarınlara,

Ama aynı zamanda

Almaktan da geri kalmıyor.

Urmiye Cezaevi

Q.Ö: "2010 yılının son günleriydi. Değişmeyen temel özelliği o masum gülüşüydü. Güldüğü zaman kahka sesleri her yerden duyulurdu. Dağla da buluşmuştu içi içine sığmıyordu, yaşamı anlamlandırarak yaşamasını ve tadını alan birisiydi. Yaşama seyirci kalmaktan çok yaşamın

merkezindeydi. Özgür dağlara, kırsala ve gerillaya bağlıydı. Yaşadığı zindan pratikleri onda düşman gerçekliğini tanıma ve kendi özbenliğiyle nasıl mücadele edeceğini daha da bilince çıkarmıştı. Şehit Mervan vardı o da Amed’de Şehit düştü gençlik basınına bakıyordu. Onlar öyle bir ekip. O zaman H Andok’la zindan üzerine konuştuk bir daha pek konuşmadık. O zaman yaşamı bozan bir tanesi vardı Andok’a bir şeyler söyledi Andok kabul etmedi tavır koydu. Andok dedi senin yaptığın partililik değil. Yaşama karşı duyarlıydı. Hata kabul eden birisi değildi hatası olursa kabul etmez yüzüne vururdu. Onda bireysel kaygılar yoktu. İnsan bir yönüyle Andok’a imreniyordu. Andok kaygısız eleştiriyordu. Andok’u en çok morallerde özlüyorum. Morallerde hep aklıma geliyor. Üzgün, sinirli, hüznünlü olduğun bir vakitte Andok aklıma hiç gelmedi. Hep çok moralli, coşkulu olduğum an da geldi.”

Fedailik, Amed’e yol düşürdü. Adı Çiyager, adı Zilan, adı Hogir.

Cesaret ,Amed’ yol düşürdü. Adı Harun, adı Zelal, adı İsa.

Savaşçılar yolunu Amed’ düşürdü. Adı Bahoz, adı Nuda, adı Reber.

Yoldaşlık yolunu Amed’e düşürdü, adını bıraktı Amed’in toprağına, Sur ’un bedenine, Lice’nin bereketli torağına.

Yoldaşlık yolunu düşürdü Amed’e. Adı Andok Özgür!

Tarih, 21 Ağustos’ u gösteriyordu. Saat beş buçuk Sur’ da hendeğin önünde uyuya kalmış Hasret arkadaş. Arıyorum arıyorum telefona cevap vermiyor. Şervan arkadaş(Komalen Cıwan kadrosu) hendeğin başında yalnız kalınca Hasret arkadaşında onunla kalmasını istemiş, Hasret’ de çok uykum var deyince bir hasır getirmiş bir evden hendeğin önüne sermiş, “benim nöbetim altı saattir” demiş, “sen uyu” demiş. O da orada uyuya kalmıştı. Nöbette uyumamak şimdi daha da farz oldu. Çünkü yoldaşın orada uyuyordu. Sabahın beş buçuğu ve hala uyanmamış. Telefonum çaldı. Rohat’tı. Çalışma yerinde daha çalışıyordu, yanına gittim. “Beraber Nisebin’e gidelim, hem senin için deneme çekimi olur” dedim. Rohat; bizim özel dosyalarımızın sunucusuydu. Aslında programımızın esas sunucusu Eriş Botan arkadaştı. Eriş Botan ve Helin arkadaş beraber Cizre’de çalışıyorlardı, çok kısa bir süre önce Kobanê’den geldiler. Ekibimizin bir birimini Kobanê özgürleştğinde oraya göndermiştik, iki üç-programdan sonra geri döndüler, çünkü Bakurê Kürdistan’da büyük bir direniş yılı başlayacaktı, gençler devrimi örüyordu. Savaş başlayacak ve bunu tarihe mal edecek, bu savaş tarihini yazacak olanda gençlikti. Çalışma alanına gittiğimde Rohat arkadaş yerdeydi. Koştum, yerden kaldırdım, “ne oldu?” der demez; “yere düştüm” diye cevap verdi. Hiç aldırmadan kalktı ve “bize bir şey olmaz” deyip geçiştirdi. İkidir onu böyle görüyordum, onun deyimiyle sert bir bakış attım. Rohat arkadaş Van’dan gelmişti. Urfa’lıydı. Hatta tam bir Urfa’lıydı. Reber Apo, Urfa Savunmasında, Urfa’yı “Kutsallığın ve lanetin yeri” olarak tanımlıyordu. Rohat arkadaş; Reber Apo’nun yolunu seçmişti. “Azadiya welat” gazetesinin yazı işler müdürüydü. Basın ekibimizde yer alıyordu. Değerlerin en güzel savunuculuğunu on sekiz yaşında bu kadar net ve radikal bir tarz ve tutumla yapan Rohat arkadaş; Şehit Ali Çiçek’lerin mirasını omuzlarında layıkıyla taşımaya çalışan bir yoldaştı. Çok sonra hem Farqin’ de, hem de Amed Kaynar tepe’ de, Cizre’de yaşanan devrimi hem dünyaya anlatacak hem de aynı mevzide onlarca gençle aynı cephede savaşacaktı.

Rohat’ın bacağına sorun varmış ama bizden saklamış, arada bir hareket ettiremiyormuş ve çok zorlanınca yere düşüyormuş. Bacakları için yanına ilaç almış ama ilaçlarında tükendiği için söylemeyecekti. Sıcak su getirdim, sabun getirdim işe yarar mı bilmiyorum ama Kürt anaları bu yöntemi kullanıyorlardı. Ne kadar itiraz ettiyse de yıkadık bacağına ve onu bir aileye götürdük. Ailenin oğluna biraz para verdik, ilişkimiz olan doktora ulaştık ve ona adres verdim. Ananın yanına oturdum ve onu dinledim. Analar onları dinleyenleri severler. “depo yap, erkeklerini falan bak devrim olacak Rojava gibi diyordum. Ailelere bunu söylememiz gerektiğine inanıyorduk. Bana genel harekette toplumsal alandan çalışma yürüten birinin ismini söyledi ve “dibe we devlet aşiti bike bı Öcalan re ma. Hun tene dibeyn we şer çebibê, YDG-H çihe xwedê na sekine welle(diyorlar ki devlet Öcalan ile barış yapacak. Savaş olacağını bir tek siz söylüyorsunuz, bu YDG-H bir türlü yerinde durmuyor) ” diyor. “Ma aşiti heba we Enes u Ümit devlet kuştı ba daye”(eğer barış olsaydı devlet Enes ve Ümit’i vurmazdı ki)” dedim. Ve çayımız bitene kadar konuştuk. Ve süreç ilerledikçe Ananın dediği çıkıyordu. Gençlik,

devrime hazırlık yapmıştı! Rohat'a aktarım yaptım, "doktor gelecek, ilaçlarını da aldır ve bugün dinlen, yarın Cizre'ye gidersin çekim için, hızlı olalım, ben Lice'ye gidiyorum." dedim. Sevindi. Rohat için en güzel haber savaş sahasına gitmek ve hem slogan atmak hem de savaşı gençleri çekmekti. Bunu bu kadar aşkla yapan başka bir erkek arkadaş yoktu sanırım. Tabi Renas Awesta(Welat Cengiz) dışında. Ve evden çıktım. Çalışma yerine yürüdüm ve gittim. Arabaya binmiyorduk çünkü arabada bir şey olursa, ele geçmemek ya da tutsak düşmemek için bir şey yapma şansımız yoktu. Bir çok yerde aramalar vardı, arabalar eskisi gibi rahat gidip gelmiyorlardı. Devlet, takmıştı basına. 'Kendi basını dışında' kimin elinde kamerayı görse alıyordu. Yürüdüm, ofisin oraya vardım. iki genç kendi aralarında konuşuyorlardı; "oxlım diiler on askerdir, yalan söyli bınlar" diyordu. Gittim arkadan yakınlaştım. Gençlerin elinde sigara vardı, önüne geçtim, şaşırdılar. Gençler sigaralarını sakladı. "Ne olmuş?" dedim. "Lice'de çatışma çıkmış abla, diiler Hevaller eskerleri yere sermişler" deyinde, "Spas" dedim. Ohoo! Madem süreç başladı, hadi bakalım bizde meydan okuyalım direnişimizle. Güldüm. Yusuf Lice'de idi. Canlı kalkan eylemi olduğu için gitmişti. Aradım, çatışma devam ediyordu sanırım çok fazla gürültü vardı, sesi net değildi; "özel dosya çektim, sen de gel program için üç genç ayarladım" diyordu. "Tamam" dedim, kapattım. Ama nasıl gideceğim ki hemen. Zinar genellikle ofisteydi. Aradım; "ne istiyorsun cinê(cin)" dedi. "Yahu beni Lice'ye götürürsün sana zahmet", "neredesin?" dedi. Bende "sen neredesin?" dedim. "Ofisteyim, DTK'nın orada" o konuşuyorken, oraya doğru gidiyordum. Hemen arkasında durdum, hadi gidelim, geldim" dedim. "lawo mirov ji tê dîtirsê" dedi. Ben de güldüm. "Kuran-ı kerim hepiniz öylesiniz, bir an da çıkıyorsunuz?" dedi. Gene güldüm. Zinar, gençliğin kooperatif çalışmalarına yardım eden yurtsever, zayıf, kısa boylu bir gençti. Çok az konuştuğunu söylerlerdi ama benim kafamı şışiriyordu. Süreçle ilgili günde elli defa soru sorardı. Sırf ona cevap vermek için bile haber izlediğimiz oluyordu, katılım telaşı işte! Ailesi çok zengindi. Daha önce uyuşturucu kullanıyordu. Hasan diye bir erkek arkadaşla tanışmış ondan etkilenip bırakmıştı. Hasan, sonradan katılım yapmış ve HPG gerillası şuan. Zinar'la Heval Mazlum (İsa Oran) beni tanıştırmıştı. Onunla iyi bir dostluk kurmuştuk. Kavga etsek de birbirimize bağlıydık. Bir erkek olarak, bana saygı duyması, beni dinlemesi hoşuma gidiyordu. Cesaretli ve tabir- i caizse esaslı bir gençti. Onu çok seviyordum ama belli etmemem gerekiyordu çünkü bir erkek bir kadının onu sevdiğini görüp, hissedince o sevgiyi kullanmaya başlıyordu. En nihayetinde devrim süreçlerinde bile insanlar sadece özgürlüğe koşuyorlar daha özgür değillerdir. Ona sürekli süreci anlatıyordum, anlaması için kitaplar götürüyordum. "Delikanlı adam kitap mı okur ya, de bırak, ben ne söylene onu yaparım" derdi. Hiç okumadığını söylüyordu. Ona "Dörtlerin Gecesi" ve "Şehit Sara' nın yaşamını" ve tabi kendi aramızda "general" dediğimiz "Murat Karayılan-Bir Savaşın Anatomisini" götürmüştüm. Çalışma yerine gittim. "Bekle, geleceğim" dedim. Oraya ofis diydük. Hasret arkadaş ofiste çalışıyordu, peşimden koşturuyordu, heyecanla anlatıyordu; her şey ona macera gibi geliyordu. "Akşam eylem vardı, Sur'da arkadaşlar Şervan'ı hendekte tek bırakmışlar, geri çekilmişler, Şervan bilmiyormuş, bende uyuyordum, düşman saldırmış arkadaşlar sanıp, ateş etmemiş. Hep mermi sesleri vardı Şervan tek başına çatışmış, mermi bitince silahı ve bombaları almış, bir eve gitmiş. Bende onu dosya yapıyorum, JİNHA'dan rica edeceğim montajlayıp, kanala atsinlar" diyordu, ben de o ara işlerimi bitirdim.

"Ofisin kapısını açtığın zaman uzun bir salon vardı. Hemen kapının karşısında kahverengi, parlak boya ile boyanmış bir oda ve yanında küçük daracık bir oda daha vardı, orayı arşiv yapmıştık, onun yanında da küçük, dar bir wc vardı. Sağ tarafta salon her iki yöne uzanıyordu, iki yerde de masa bırakmıştık, bir yer yazımsal, bir yer görsel yeri. Salonun tek parça olduğu noktada iki oda daha vardı, biri kadın arkadaşlara aitti. Programları sunan arkadaşların elbiselerini ve diğer tüm özgün eşyaları oraya koymuştuk." Ona baktım, alnını öptüm. "Çatışma çıkmış Lice'de, arkadaşlar düşmanı vurmuşlar, program için gitmeliyim" dedim. Ben bunları söylerken merdivenleri hızla inip, aşağı gidiyordum. Arkamdan; "ben ne zaman çatışma çekeceğim yahu" deyip bağıırıyordu. Merdiveni ikişer ikişer atlayıp arabaya gittim.

Lice'ye vardık. Yokuş çıktık. Arabadan indik. Zinar beni bir köşeye çekti; "sana bir şey diyeyim aramızda kalsın" cevap vermeden, dinledim. "Ben arkadaşları görüp, geleceğim. Heval Çiyager ile görüşüp, geleceğim" deyince hemen aklıma; "o ailelerin bahsettiği Çiyager mi?" "he" deyince, "peki"

anlamında kafamı salladım. Sonradan benim de Heval Çiyager ile çalışacağım ve ona cephaneye götüreceğim hiç aklıma gelmezdi. Bunu Zinar’ dan hep sakladım. Heval Çiyager araba sürmeyi öğrenmemi isteyecekti. Zinar, Bana araba öğrettiğinde kuşkulanaçaktı belki ama soramıyordu, sorduğunda bende hep; “Rojava’ da doğkayı arabaya koyuyorlar, bende devrimde öyle kullanacağım doğkayı onun için araba öğreniyorum.” Diyordum. Zinar’ın çok sonralarda Sur ’un 105 günlük direnişinde bile hala cephaneye götürüyordu. O’nu bir gün devrim sahasın da göreceğimin umudu ve inancını hala taşıyorum. Ne zaman aklıma gelse” bir gün mutlaka!” cümlesi eksik olmuyor ağzımdan.

Anaların yanına gittim, selam verdim. Sonra da Yusuf’la selamlaştım. Her yer yemyeşil, en tepeye PKK bayrağı ve yanına Başkan Apo’ nun posterı asılmıştı. Hemen onu çektim. Bu bayrak, bugün Cizre’de dalgalanıyor. Bir gün Amed’in Sur’ların da da dalgalanacak! Yemyeşil ağaçların arasından boş bir alan var, tepede skorsky helikopter dolaşıyordu. Halk halay çekiyordu. Biri “özgürlük mahkûmları” şarkısını söylüyordu. Zayıf ve uzun, esmer biri. Yusuf yanıma yaklaşp, “onu çekme he” dedi. Arkadaş olduğunu anlamıştım. Halay bitti. Bir ağacın gövdesine sırtını yaslayan, uzun-açık- mavi bir elbise giymiş, başında bembeyaz Amed’lilerin “merhef” dedikleri bir lacık takan bir Ana oturuyordu. Etrafında ki kadınlar hatta adamlar bile; “Meryem Ana” diye hitap ediyorlardı. Beni ayakta görünce “otur kızım” dedi. Bende oturdum ve sohbet ettik. Göz işaretiyle Yusuf’a; “çekim yap” dedim. Çünkü Meryem Ana çok önemli şeyler söylüyordu. Dört oğlu ve bir kızı Şehit olmuştu sanırım. Bir oğlunu evinin bahçesine gömmüş. “Göndermesin kimse oğlunu askere, herkes yüzünü Öcalan’a çevirsin. Eğer özgür olacaksak tabi ki savaşıcağız. Sonuna kadar savaşıcağız. Biz savaşı değil, barış ve özgürlük istiyoruz!” diyordu. Çok az Ana onun gibi “özgürlük için savaş” diyordu. E, bu da biz gençlerin çok hoşuna gidiyordu. Sanırım kadının özü ortaya çıkıyordu, özgürlük için sonuna kadar savaşmak. Yusuf un yanına bir kadın arkadaş yaklaştı. Sarı başaklar gibi sapsarı kıvrıkcık saçları olan, bordo gözlük takmış, siyah, geniş ve uzun kollu bluz giymiş, hafif kilolu. Ben ve Anaya bakıyordu, bende çaktırmadan ona bakıyordum ama o bunu fark. Anayla görüşmemiz bittikten sonra Yusuf’la beraber bir köşeye gitmek için yürüdük, bir baktım bizi takip ediyordu. Oturduk bir ağacın yanına yanıma geldi. Çok düzgün bir Türkçesi vardı, zaten Türk’tü. Türk solundan herhalde diye geçirdim içimden. “siz basıncı mısınız”? dedi. Ben cevap vermeden Yusuf “evet” dedi. Aslında ben birini soracaktım. “Ben İstanbul’dan geldim, beni Lecvan gönderdi.” Birden benim ismimi söyledi “ve onu arıyordum, Amed’ e gelmek için param yoktu, İstanbul’dan canlı kalkan için halk gelince bende otobüsle buraya geldim. Siz tanıyor musunuz?” dedi. Bende; “niye soruyorsun ki?” dedim. Beni Lecvan arkadaş basın çalışmaları için gönderdi, onu gör” dedi. “benim, bahsi geçen arkadaş” dedim. Çok şaşırdı. Gözleri dolmuştu, çatışma çıktı, askerler öldü, helikopterler halka ateş açtılar. “Üç gündür buradayım. İsmim Yağmur. İstanbul İTÜ’de makine mühendisliği okuyorum.” dedi. Güldüm, kucakladım onu. Aslında doğru da söylemiyor olabilirdi ama kanım çok ısınmıştı ona. Yusuf’u köşeye çektim ve konuştuk. Yusuf İstanbul’da olan başka bir arkadaştan sordurttu. Yağmur arkadaş doğru söylüyordu. Yağmur arkadaşla Yusuf olmadan uzun uzun tartıştık. Çekim yapmayı biliyormuş az çok. İdeolojik olarak çok hâkim değildi ne sürece ne de PKK’ nin mücadelesine. Bir şey olmaz. Bu öyle bir süreç ki yetiştirecek, öğretecek ve devrim hizmetine koyacaktık. Dört gündür Lice’de idi. İki günde yolda kalmıştı ve hiç banyo yapmamıştı. İşte yavaş yavaş devrimi öreceğ olan gençlik toplanıyordu. Türkiye’li bazı geçlerde Dem-genç’ in yürüttüğü çalışmalardan etkilenip gelmişlerdi. Ancak Kürdistan’da gelişecek olan öz yönetim sürecinde yer aldıkça artık dönmek istemiyorlardı. Kürdistan’ın özgürlüğü herkesi kendine çekiyordu.

Zinar, tepeden yavaş yavaş inerken, güneşte yavaş yavaş tepeden batıyordu. “vay be! PKK bayrağı ne güzel oluyormuş şu vakitte.” Zinar geldi, Yusuf ile vedalaştık. Az önce halay çeken erkek arkadaş “bir dakika Heval” dedi. Yanına gittim. “Nasılsın?” halla halla ben iyiyim de kardeşim sen kimsin” dedim içimden. “Heval Agır’ın durumu nasıl selam söyle, diğer arkadaşlarda iyiler mi?” diye sordu. Anladım, bizim arkadaştı; “peki, yoldaş sen kimsin” dedim. “hogır Heval, selam söyledi de, yeter” dedi. “ser çavemîn” dedim. O, Sur direnişi generali ‘Maksimusu’ gördüğüm ilk an’dı. Yağmur’u da yanıma aldım, gittik. Önde Zinar’ın yanına oturdum, Yağmur’a soru soruyordum, arkadan hiç ses gelmedi. O yorgunlukla uykuya yenik düşmüştü ve uyuyordu. Yağmur arkadaş Türk’tü. Fransa, İtalya ve Türkiye’de büyümüştü. Biliyorum çok karışık hatta bana da çok karışık gelmişti. Onun babası eski Dev-

yol öncülerindenmiş. Anneside Komünist'miş. Anne- babası Türk devletinin baskılarından dolayı Avrupa'ya çıkmışlar. Annesi ve babası hep başka ülkede, o hep farklı bir ülkedeymiş. Bir türlü bir araya gelemiyorlarmış. Devrimcileri sırf bunun için bile olsa evlenmemeli ve birbirini köleleştirmemeleri gerekiyor. Babasını ve Anasını çok az görmüş ve babası sağlık sorunlarından dolayı Türkiye'ye geliyor ve 2009 yılında babası kanserden yaşamını yitirmiş. Sorgulayan ve saygı duyan, duygusal bir arkadaşı. Ölümcül bir alerjisi vardı. Ne kadar ciddi olduğunu Sur'da bir çatışma sonrasında anlayacaktım. O kadar yoğun bir sürecin içerisinde Annesini İstanbul'da bırakıyor ve bizim için yani Kürtler için Amed'e geliyor. Öz yönetim sürecinde gerçekten de rol oynayan ve bir çok konuda katkıda da bulundu. En kritik dönemde Ferqin'e, Sur'a, Cizre'ye gidecekti. Çok emek verecekti ve özel dosyalarımızın sunuculuğunu yapacaktı. Ve sonradan Cizre'ye gittiğini, abluka başlayınca da orada kaldığını duydum. Ve sonrası muamma! Umarım hala Kürt halkının ve insanlığın kurtuluş mücadelesini sürdürüyordur.

Hasret ile beraber Dört Ayaklı Minare'nin orada ki durakta arabadan indik. Ağustos'un yirmi beşi idi sanırım. Maviye boyanan, tahtalardan yapılmış ve dört tekerleği bulunan arabalarda ciğer satan amcalar, tam bize "ciğer alacak mısınız " diyecekti ki, Hasret arkadaş yüksek sesle; "kolay gelsin ama para yok para amca" dedi ve yürüdük. Hasret arkadaş, Antalya'dan gelmişti ve çok genç yaşında basın çalışmalarına dâhil olmuştu. Hafif kilolu, yirmi iki yaşında, küt saçları vardı. Hasret arkadaş sonra Sur'da dokuz günlük abluka da kalacak ve artık tam bir savaş basıncısı olacaktı. Ben kendimden emin bir şekilde etrafımı da gözetleyerek Ali paşa'ya doğru yürüyordum. Hasret arkadaş' da çocuk heyecanına kapılmış bir sevinçle, iki de bir Sur'un yokuştan aşağı giden yumuşak taşlarına takılarak yürüyordu. Fotoğraf makinasını boynuna takmıştı, tam dört ayaklı minareye vardıktan sonra 'berber Bozo' dedikleri bir adamın dükkânı vardı, başımı kaldırarak, hafif gülümsedim ve elimi kaldırdım, selamlaştık. Berber Bozo, Amed'lilerin diliyle; "Gelip bir çay içmisen Heval?" deyince tekrar gülümsedim ve "spas" dedim. Biz daha dört ayaklı minareyi köşeden dönmemiştik ki, Hasret bir bana bakıyor, bir Bozo'ya baktı, hemen lafı patlattı; "Yahu; sanki Sur belediyesinin başkanı sensin, herkesi tanıyorsun arkadaş" dedi. Bende hiç duymamış gibi yaparak; " Arkadaşlar Ali paşa'yı özgürleştirecekler, hazır mısın habere?" deyince, daha hızlı yürüyüp, meraklı gözlerle gene bir şey diyecekti ki, biz Meryem ana kilisesinin oraya varmıştık. Heval Yılmaz; " ooo, özgür basın! Kurtulan alanlara hoş geldiniz" dedi. Yılmaz Heval; üzerine sıfır kol bir beyaz yelek giymişti ve hızlı bir tempoyla hareket ettiği için dikkat çekiyordu. Hemen bizi kilisenin karşısında ki fırına götürdü, "siz oturun size limonata getireyim" dedi ve ben daha cevap vermeden gitti. Yılmaz arkadaş; Sur'u iyi tanıyordu, Amed'li olduğunu, Kobane'den geldiğini söylüyordu oradaki gençlere, bazılarına da orada sadece öz savunmaya baktığını söylüyordu. Kendine güvenen bir yapısı vardı, konuşurken çok hızlı konuşuyordu, cümlelerini takip edemiyordum bazen. Bir hafta sonra Ferqin yolunda cephaneyle yakalanıp zindana girecekti. Hava gittikçe karanlık olmaya başladı ve bizde on dakika sonra fırından çıktık. Sırtımda çantam vardı, Sur'da ki çocukları gözlemliyordum ki bir baktım küçük çocuklar bağırarak bize doğru geldiler "YDG-H geldi abla YDG-H" ve öyle der demez hemen kilisenin yan tarafından yedi genç "çep-rast-çep, çep-rast-çep" diyerek, ayaklarını yere vura vura önümüzden geçtiler, hemen elimi çantama attım ve küçük kamerayı çıkarayım diyordum ki, Hasret; Meryem Ana kilisesinin yanında ki elektrik direğine çıkmış ve onları yukarıdan çekiyordu. Benden hızlı çıktı. Helal olsun. "Hele bak ya Türklerin askerlerine taş çıkartırlar" dedi. Hasret kendini direktten aşağı attı. Bende kamera ile peşlerinden gidiyordum. O kadar heyecanlıydık ki sanki yedi genci değil de, tüm bir halkı çekiyor gibiydik. O kadar heyecanlıydık ki sanki Ankara Çubuk'tan yola çıkan ilk Apocular gelmişti, o kadar heyecanlıydı ki sanki Başkan Apo; "Kürdistan sömürgeci!" tespitini yaptığı günün gecesini karşıliyorduk. En arkadaki sanırım on beş yaşında idi, tanınmamak için tişörtünü kafasına bağlamış, beyaz atleti ile kalmıştı. Gençlerin peşine takılmıştı. Ben çekim yaparken Yılmaz arkadaş, elinde iki limonata ile geldi ve "yüzlerini çekme ha, sonra düşman onları yakalıyor" dedi. Limonatayı alınca, gözlerimle Hasrete "gel" anlamında bir bakış attım ve " dikkat ediyor arkadaşlar, o konuda duyarlıyız" dedim. O esnada, ne konuştuğumuzu merak eden küçük çocuklar vardı yanımda, limonatamızı onlardan birine verdik. Sur'a niçin geldiğimizi Yılmaz arkadaş'a aktardıktan sonra "tamam Heval" der demez kameramı çıkarttım ve Heval Yılmaz nereye gidiyorsa onu çekmeye başladım. O da tek tek alanları tanıtıyordu.

Kilisenin hemen duvarının önünde, elinde silah olan, yüzlerini siyah bir bere ile kapatmış, uzun, kırmızı, kol dirsekleri sarı olan, üstünde “Ender spor” yazan formalar giyen üç genç duruyordu. Dik durmuş, gözleriyle bana bakıyorlardı. Yılmaz Heval, yüzünü kameraya dönmüş, karşısında tüm Amed halkı varmış gibi; “alanlarımızı sömürgeci kurtaracağız. Bu birimin adı Şehit Ape Musa birimidir, onlar yerel birimlerimizdir. “dedi ve karşıdaki sokağa yönünü dönerek; “gelin Heval” dedi ve yürümeye devam etti. Yılmaz arkadaş, inşaatçıların çimento yaparken ellerine taktıkları kırmızı eldivenlerden takmıştı. Sol elinde, gençlerin kendi aralarında “deng” dedikleri, düşmanında “eyp” dediği ses bombası vardı. Yılmaz arkadaş, etrafıyla hem konuşuyor, bir şeyler söylüyordu. Etrafta toplanan gençler de Yılmaz arkadaşla bakıyor ve meraklı gözlerle bize bakıyorlardı. Köşeyi döndükten sonra iki sokak girişi vardı, ikisi birbirine çaprazdı, yüzü kapalı olan iki genç köşeyi tutmuş, bekliyorlardı. Sonradan genç bir kadın olduğunu anladığım bir kadın arkadaş ve iki erkek arkadaş, yanlarında küçük yaşta olan, yüzleri kapalı bir sürü çocuk elleri ile Sur’un çok sağlam olan o parke taşlarını kaldırıyorlardı. Yılmaz arkadaş; hendek kazdıklarını söyleyerek parmaklarını onlara doğrulttu ve “burada da Şehit Zınar timi var” dedi. Çocuklar kamerayı görünce hemen önüne atlayıp; “biji serok Apo, biji Serok Apo” deyip bağırıyorlardı. Kürt çocuklarının kamerayı görünce söyledikleri ilk cümle bu oluyordu. Kamerayı; köşede bekleyen, beyaz çizgili bir gömlek giymiş, başını siyah-beyaz, Kürdistan’da “Arafat’ın kefiyesi, puşî” dedikleri, hatta bir dönem AKP Devleti’nin kafasına taktığı her genci tutukladığı kefiyeyi sadece gözleri görecektir şekilde bağlamıştı. Kamerayı tekrar Yılmaz arkadaşla çevirecektim ki, hiç beklemediğim çok yüksek bir sesle; “ Kürdistan goristan ji bo Daiş’ an!” diye slogan attı. O ses, tüm Sur’a yayıldı. Bu ses, bu sefer çok net ve keskin bir sürecin başlayacağı haberini veriyordu. Sağ ve sol tarafta sokak başları gençler tarafından kapatılmıştı. “Hadi bakalım” deyip devam ettik. Bu sefer de geri gelip, kilise tarafından yan sokaktan gidecektik ki, Faraşın arkadaşın kilisenin kapısını vurduğunu gördüm. Onun yanında genç bir erkek vardı. Faraşın Heval bana baktı ve gülerek; “ Allahına nasıldı dün gece?” dedi sırtarak. Bende aynı şekilde “ seni kurtaracağız diye, tüm biber gazını biz yedik tabi” deyince tekrar güldü. Bende durmadan; “ kutsal yere niye vuruyorsun Heval” deyince, bir elini kaldırarak, gözlerini hafifçe kıstı ve “bu belediye var ya bu belediye” dedi sinirle, bende daha fazla sinirlenmesin diye; “tamam tamam” dedim. Ve kilisenin yanında ki elektrik direğine tırmanması için yanında ki erkeğe baktı. Yanında ki genç elektirik direğine tırmandı, kilise de kazma aramaya gideceklermiş. Halk, kendi evinin önünde hendek istemediği için kazmasını vermiyordu ve zaten neden hendek kazılması gerektiğini de sanırım bilmiyorlardı. Sadece; “bizi bırakmayacaksanız sonuna kadar sizinleyiz, net bir şey yok, her yer savaş olacak ise bizde savaşırız” gibi fikirler belirtiyorlardı. Ve tabi belediye de kepçe vermediği için elleriyle kazıyorlardı gençler hendekleri. Yılmaz Heval gidiyordu tekrar kamerayı onun yönüne döndürdüm. Yılmaz arkadaşın tam arkasındaydım. “O da ne ya” diye düşünürken karanlıktan koşarak kameranın öne gelen üç genç, yüzleri kapalı; “şu gördükleriniz de Şehit Hogır timidir” dedi Yılmaz. “biji serok Apo, biji serok Apo” deyip, tekrar koşarak, geldikleri yöne doğru geri gittiler. Kamerayı çantama koydum ve Yılmaz arkadaş ile beraber kilisenin sol çaprazında ki sokağa geçiyorduk, fırının önünde Hasret bir gençle tartışıyor, ne konuştuklarını merak ediyordum ama sormadan geçtim sokağa. Ohoo bu neydi, az önce elleriyle kazdıkları hendeği büyütmüşler, barikat yapmaya başlamış Sur’un gençleri. Ne kadar hızlı çalışıyorlar. E, bu sefer iş ciddi demişti Kürdistan gençleri. Neydi sloganımız; “Heya Serok Azad ne bê aşiti şaşitiyê!”

Hakikatin Fedaileri Yolcu Ediliyor Birer Birer!

B.M: “Özgürlük Hareketinin hem zorlu hem de en büyük süreciydi. Kazanımları bol olan bir süreç idi. O sürecin hakkını vererek anlatabilmek önemlidir. Yaşanılan süreci anlatmak yada yazıya dökmek çok kolay değil. Devrim mücadelemizde özellikle Bakurê Kürdistan devrim mücadelesinde çok önemli bir aşamaydı. Bu aşamayı anlamadan bundan sonraki süreci anlamak zorlayıcı olur. Bir kesit de olsa, bir parça da olsa, yarım da olsa anlatmak gerekir. O süreci ve o sürecin kahramanlarını, direnenleri, Şehitleri anlatmak gerekir. Bu süreci en iyi ifade eden o direnen arkadaşların kişilikleri, fedailikleri, onların son sözlerini, onları tarihe ve topluma mal etmeye çalışacağız. Onların direnişleri üzerine konuşmayacağım çünkü öyle bir gücüm yok, eksik kalır. Ancak onların duruşlarına ve direnişlerine layık olmak için anlatıp, bu süreci devrimle sonuçlandırarak onlara layık olabiliriz. Sürece en fazla hazırlanan ve direten Gençlik Hareketiydi. Bu kadar şahadet yaşandı, ağırdı, acıydı ve gerçektir. Faşist TC.'nin zalimlikleri karşısında savaş dışında başka bir şey çözüm değildi. Militan olanlar, militanlığın gereklerini yerine getirmeleri gerekir. Direnişlerini halka mal edecekler. Bu süreç militanlığın süreciydi. Gençlik Hareketimizde ilk defa bu kadar şahadet yaşandı.

Bu sürecin ilk şehidi Heval Gelhat oldu. Öz yönetim direnişinin ilk şehididir. Çukurova üniversitesinden katıldı, Gever’li bir yoldaşı. Botan’da çalışmalar yürütüyordu. Katılır katılmaz pratikleri ve sonuç alıcı eylemleriyle göz dolduruyordu. Çalışırken çok titizdi. Yer aldığı her çalışmaya çok ciddi yaklaşırdı, çalışmalarına hiç yüzeysel yaklaşmazdı, titiz ve derinlikli yaklaşıyordu. Gelhat arkadaş mütevaziliği ile öndeydi. Dürüstlük ve bağlılığı, halka yaklaşımı hepimize ışık oluyordu. Devrimci Halk Savaşında Nisebin direnişinde yer aldı. Emekçi ve pratikçiydi. Özgürlük Hareketine sonuna kadar kendini açtı ve etkiside oldu. Çok konuşmazdı ancak pratiğinden kaynaklı herkesin kafasında yer edinirdi. Onu bir kere gören sürekli hatırlardı. Sorumluydu, şikâyet etmezdi. Yapılması gereken çalışmaları ne kadar zorlansa da tartışmadan coşku ve moralle gidip o çalışmaya koyuluyordu. Örgüt görevi aldığı anda onun yapılması gerektiğine inanır ve yerine getirirdi. Sabırlıydı. Yaşam içerisinde çıkan sorunlara anlam vermeye çalışıyordu, anlamlandırıyor. O bir çalışmadan elini çektiği zaman o çalışma dururdu. İki arkadaşın yapamadığı çalışmayı o tek başına yapardı. “şu sorun var, bu sorun ne olacak?” dili yoktu ve her şeyiyle örgüte katılan bir yoldaşı. Sürecin hemen başında suikastla Şehit düştü.”

İşte sen, işte yüzün, anlam dolu bakışların ve gülüşün Gelhat yoldaş. Güneşin ışınlarını dağlara yaydığı günün sabahı işte, emeğinle sen. Gülümsüyorsun uğruna canını verdiğin Kürdistan halkına ve hayallerine. Sana cevap verdi binlerce genç yoldaşın; “devrimci intikamla sömürgeciliği parçala” dediler. Bak sana sesleniyor direnişçi Nusaybin. Seni çağırıyor ellerinde umutlarla Kürdistan çocukları ve sana ağlıyor direnişin anaları.

Gelhat yoldaş; Kürt halkı üzerinde ki sömürgeciliği kabul etmemiş, Kürt çocuklarının ve analarının umutlarını katledenleri kabul etmemiş. Büyük komutan Ali Çiçeklere, Kemal Pirlere, ölümsüzlüğün komutanı yiğit Agitlere yoldaş olmak istemiş, tüm irade ve umutlarıyla yoldaşlarına sarılmış ve ayrılmıştı. Yoldaşlarına büyük kahkahalarını emanet etmişti. Nusaybin’in direniş kokan sokakları karşıladı ve bağrına bastı seni. Direnişin şehri, dağların yiğidini karşılıyordu şimdi. Nusaybin, Gever’in yiğidine elini veriyordu. Devrimi, özgür yaşamı, insanlığın mücadelesini anlatıyordun onlara. Ev ev, sokak sokak uğruna canını vereceğin devrimci halk savaşını, bedelleri, özgürlüğü anlatıyordun. Onlara Önderliği anlatıyordun. Ve büyük Kürdistan devrimine yüreğini ve iradeni verdin. Direnişin sokaklarına güzel yüzünü mü sürdün sokakların direnişine. Sana mı değişiyor zalimliğin kurşunu yoksa insanlığın yüreğine mi sıkılıyor kurşunun zalimliği. Güneşin çocukları yürüyor yolunda, güneşe kurşun sıkıların intikam gücü. Devrimci Halk Savaşı Bakurê Kürdistan’ın geleceğini belirleyecek olan devrim mücadelesinde elini YPS’ye, halkı savunan yüreklerine, yüreğini koydun ortaya ve ölümsüzlüğün avuçlarını yarattın. Gelhat yoldaş YPS’nin ilk şehidi oldu. Direnişin geleneğini gençliğin adıyla canlandırmış, yaratmıştır.

Bir devrimin yüz çizgisine bak ey halkım! Yüreğin genişliğine ve duruşuna, yolun açık olsun Nusaybin’in Geverli gerillası yolun açık olsun...

Nisebin Direnişçilerinin, Şehit Gelhat Gever’den Sonraki Süreç Anlatımlar;

A.B: “Nisebin' de büyüdüm. Alan tutma süreçleri başladığında Siirt de çalışıyordum ve sürekli çatışmaların olduğunu haberlerden duydum ve Nisebin'e gittim. Daha önce de gençlik çalışmalarında yer alıyordum ama aktif değildim. Nisebin'e gittiğimde Heval Gelhat o zaman Şehit düşmüştü. Abdulkadir paşa mahallesi Şehit Gelhat mahallesi olarak değiştirildi. Koçerler mahallesini tutmak için bir cadde vardı, o caddede hâkimiyetimizin olması için kapanması gerekiyordu. O mahalleyi kapatmak için gitti Heval Gelhat ve kobra hemen mahalleye giriyor. Kobradan suikast ile Şehit düşüyor. Gelhat arkadaşı fazla tanıma durumu oluşmadı, ondan önce Serdem arkadaş vardı ismi Reşit idi. Serdem Heval hiç durmayan, her zaman eylem yapan bir yoldaşı. Fedai bir ruhla katılıyordu ve cesaret veriyordu bize. Ara ara çevik kuvvet yöneliyordu daha silahlı eylemler başlamamıştı. Sadece bir keleş vardı, o da zaten portatifti. Silah kullanmayı bilmiyordum, önce Serdem Heval silahı gösterdi bizlere. Mesele silah açıp kapatma değildi. Ama onun fedailiği, öncülüğünü göstermekti. Hep öndeydi o. Korkuları kırıyordu bizlerde ancak sonra alandan çıktı, düzenlemesi oldu. O dönem Şehit Gelhat mahallesi tekrar düşmanın denetimine girdi. Hendekleri kapattı ve barikatları kırdı. Sayı azdı, güç yoktu ancak mayın geldiği zaman Şehit Gelhat mahallesi tekrar tutuldu, düşmanın keşesini imha ettik. Düşman sürekli anonsla bağıriyordu; "erkekseniz çıkın, nerde sizin erkekliğiniz, cesaretiniz" diye bağıriyordu. Biz mayın döşenmiştik ve tek bir mayın vardı. İhtimal vermiyorduk aslında ama düşman bizi ablukaya aldığında kepe geldi ve imha ettik. İçinde iki polis vardı. Tek seferde düşman dağıldı ve abluka dağıldı. Tekrar elimize geçti o mahalle.

Koçerler Mahallesi tutuldu sonra ve Alike Mahallesi. Ben Alike mahallesidne kalıyordum ve o zaman Şehit Botan geldi. Bedirhan arkadaş vardı, Amara arkadaş vardı. Botan Heval ve Bedirhan arkadaş bize selam verdi. Botan Hevalin, duruşundan belliydi, alana geldiği ve öncülük yapacağı anlaşılıyordu. Heval Botan'ın; duruşu çok etkileyiciydi. Çok kaldık beraber. HPG' den arkadaşlar daha gelmemişti. Heval Amed vardı, onu Bagok' da görmüştüm. Alan ilk tutulduğunda halk tepkiliydi, "HDP barış getirecek" diyorlardı. Her hendek kazıldığında halkın tepkisiyle karşılaşıyorduk. Baxtiyar arkadaş o süreçte geldi, sabotaj alanındaıydı, bir iki arkadaşa eğitim verdi. Öyle çok kapsamlı değildi mayın ile ilgiliydi. Yerel gençlikte kendini ateşe atan, maceracı yaklaşımlar vardı. O süreçte halkı örgütlenmemiştik sadece öz savunmaya bakıyorduk. Ve en büyük eksiklik buydu zaten. Maceracı yaklaşım vardı, cesaret, fedai ruh üst seviyedeydi ancak taktik ve yöntemde, düşmanın gücünü anlamada çok eksiktik. Düşman bizim gibi değildi, tekniği vardı ve zırhlı araçlarından inmiyorlardı. Dışarıdan ateş açıyorlardı, böyle çok yaralımız vardı. Sivil yaralılarımız vardı. Sonradan taktik geliştirdik, gelebileceği tüm yolları arabalarla kapattık. Yolları kapatıyorduk. Hendekleri açıp, bu şekilde mayın döşüyorduk. Bu taktikten önce şahadetler oldu.”

Nisebin Direnişinde Yer Alan Kadın Arkadaşın İlk Süreç Değerlendirmesi;

B.Ş: “Nisebin'e Heval Botan Şoreş ile beraber geçtik, zaten ismimi ondan aldım. Şehit Gelhat sokağına geçtik. Büyük bir güç aldım. Nisebin'e “Nisebin'a Rengin” deniliyordu, gerçekten de öyleydi. Halkı da öyleydi. Çok farklıydı, çocukları, kadınları ve insanlarıyla çok farklı bir ortamı. Arkadaşların ilk eylemi mayınla olmuştu, gerçekleşen patlamayla halkın bize karşı önyargıları kırılmış ve öz yönetim direnişine yönelik bize inanmışlardı. Düşman geldiğinde savunma yapıp geri çekilmemiştik. Bu hatta güven yaratmıştı. “Düşmanı içeri sokmadınız, doksanlardan sonra ilk defa gördük” dedi. Yaşlılar mutluluğu daha çok yaşıyorlardı çünkü doksanlı yıllarda yarım bıraktıkları mücadeleye şimdi gene devam edeceklerdi. Onlar için bu bir umuttu. Ya da orada yürütülen mücadele ve sergilenen direniş halk için bir umuttu. Orada Ferman arkadaştan söz ediyorlardı, ben erkek arkadaş sanıyordum kadın arkadaştı ve ismi ‘Jiyan’. Onun morali ve duruşu herkese moral veriyordu. İlk karşılaştığımız zaman beni gördüğünde dedi; “bizden moral almaya mı geldin.”Bende güldüm;“yok.”Sizinle beraber savaşılmaya geldim.”Dedim. Gülümsedik. Heval Jiyan; gerçekten büyük bir savaşçıydı. Korkusuzca düşmanın üzerine gidiyordu. Hep söz ettiğimiz Şehit Beritan, Şehit Zilan duruşuna sahipti. 4 ya da 5 Eylül tarihleriydi, düşman saldırısı oldu, Ferman arkadaş görünmüyordu, aradım onu ve bir baktım mevzide

tek başına duruyordu. Sorumlu arkadaş olduğu için önde olmasını istemiyorduk. Ona, önde durmaması gerektiğini söyledim. İtiraz etti. "Tabii ki duracağım ve gerekirse Şehit Arin gibi bir eylem gerçekleştirerek yoldaşlarımı koruyacağım." dedi. Birçok defa onun zılgıtı herkesi topluyordu. Bir dönem beraber kaldık.

30 Ağustos tarihinde televizyondan Heval Eriş'in şahadetini duyduk. O zaman donduk kaldık. Hem ben hem de Botan arkadaş. Sürekli duygusal yaklaşamazdık şahadetlere çünkü intikam almamız gerekiyordu. Onun intikamını almanın en iyi tarzı Nisebin şehrinde, düşmanı her alandan atmaktı. 3 Eylül'de Alik mahallesine geçtik. O alanı tutacaktık. Bendim, Botan Şoreş (gençlik kadrosu) orada ki ismi Rohat'tı, Bedran arkadaş ve HPG' den Amed arkadaş vardı. Halk ile konuştuk, ne düşünüyorlar, ne yapacaklar diye. Halkın çoğu istemiyordu ancak halkın bir kesimi de istiyordu; "arkanızdayız" diyorlardı. 4 Eylül' de Alik mahallesini gençlerle beraber tutmaya başladık. Hendeklerin arkasına barikatlar yaptık, o gün içinde üç hendek ve hemen hemen sekiz barikat yaptık. Çocukların çok yardımı oluyordu. Nisebin' de onların bizden daha çok emeği var. Analar yanımızdaydı ve bize büyük moral veriyordu. O gece sadece Botan arkadaş kaldı, ben Fırat mahallesine yani Şehit Gelhat sokağına gittim. Sabah saat beş'e doğru Alik mahallesine döndüm, arkadaşlar nöbet tutuyorlardı. Hemen kazma kürek aldık ve yolları kapatmaya başladık. Gençler PKK' ye katılmak için akın akın bizim olduğumuz mahallelere doğru geliyorlardı, ama gelenlerin yaşları çok küçük oldukları için yanımızda kalmalarına müsaade etmiyorduk. Orada kadınların öncülüğünü bir kere daha gördüm. Bir kadın olarak mevzilerde çatışan kadınlardan çok güç alıyordum. Bir kadın arkadaşın ismi Berivan'dı. Diğer bir arkadaşın ismini tam olarak hatırlamamakla birlikte yanılmıyorsam ya Şeyda ya da Şerma'ydı. Ama alanda öncülük eden, gücü motive eden bu iki kadın arkadaş. Nisebin'de kadının yıllardır bahsedilen gücünü orada görmemek mümkün değildi. O gün düşman saldırdı. İki akrep ile geldiler. Hemen konumlama yaptık ve yerlerimizi aldık. Rohat (Botan) arkadaş geldi. Herkes geri çekildi bir anda. Kazma ve kürek yerde kalmıştı, geri geldim ve hemen aldım kazma, küreği, sonuçta onlarda silah gibiydi. Bir Anneye verdim saklaması için. Ve giderken düşman bizi çembere aldı. Çemberde basın çalışanları ve gençlik kadroları kaldı. Sadece bir kalaşnikof vardı o da Mordem arkadaşın elindeydi. Mordem arkadaş önde olmayı seviyordu. Düşman nerdeyse oraya gidip çatışıyordu. Kalaşnikof ondan aldım ve "yerinde dur"dedim. Kalaşnikofu aldım, Lokman arkadaşına verdim "sen burayı savun" dedim. Ben, Rohat arkadaşın yanına geçecekken onlar da bana doğru geliyorlardı. Bazı aktarımlar yaptım ve cami tarafına geçtim. Düşman her tarafı sarmıştı. Bir gençle beraber bir camiye geçtik. Cemaat namaz kılıyordu. Bölmek istemedik, caminin kapısını açtım ve bir baktım düşman kapıda. "Teslim ol ne zamana kadar kaçacaksınız?" dedi. Kaçmaya başladım ve kendimi caminin bir penceresinden aşağı attım. Önüme gelen ilk eve kendimi attım, evde sadece bir anne vardı ve bana bakıyordu, fark etmişti düşmandan kaçtığımı, elimden tuttu ve içeri aldı beni. "Sana yardım edelim" dedi. Ana, bana kendi elbiselerini giydirdi ve başka bir eve götürdü O Ana, bir yoldaşımızın yaralı olduğunu aktardı. Yaralı olan Lokman arkadaş. Kafamı dışarı çıkarttım. Sesler duyuyordum. Çığlık sesi. Bir arkadaş yaralıydı ve bağıırıyordu. "Teslim olmayacağım, olmayacağım." Diyordu. Düşman yaralı iken de işkence etmişti. Ve infaz etmişti. Büyük bir etki yarattı onun şahadeti. "

Hakikat yolcuları birer birer yol alacaktı Hakikatin Dergâhına.

Komutan Egit'in Askerleri Ve Faraşın Sahnede!

Tesislere kadar gelmişim. Geniş ve uzun yokuşlu bir yol, tam karşıda A-101 market ve yanında, beş katlı bir bina var, sol tarafta HDP'e il binası ve sağa dönünce Amed DBP il binası var, onun da yan tarafında Ayten ananın ev yemekleri yapan lokantası vardı. Yoldan geçerken beni gören Ayten ana ve Amed DBP il binasının bekçisi Mustafa amca bana zazaca; seslenmesi bir oldu. Mustafa amca zazaca; "çoman sêr, çoman sêr" dedi, yani başım gözüm üstüne demektir. Sağ elimi, sol göğsümün üstüne götürdüm güldüm. Ayten ana sanki çok uzağındaymışım gibi; "Heval gel bir çay vereyim sana" dedi. Hadi bakalım. Yahu, bu analar iyi hoş ama insanı deşifre ediyorlar. Dükkânın önüne vardım, adımımı

içeri atacaktım ki, bir de ne göreyim Sur'da Yılmaz Newroz Tv'ye konuşuyor. "Alipaşa'yı özgürleştirdik" diyor. O sevinçle Anayı öptüm ve üç kaçak çay içtim. Devrimin ilk zaferi, hamleyi halkımıza duyurduk diyordum. Bundan üç gün önce çektiğimiz video'yu bir türlü yayınlamamışlardı meğerse Newroz TV almış yayınlamış. "Kanal dediğin böyle olur" diyorduk.

Ekim ayına kadar bir süre tutulup, bırakılmıştı Sur. Akşamları çatışmalar oluyordu. Gündüzleri düşman giriyordu. Ancak altı Eylül'de olan çatışmada artık halk desteği artmıştı. Sur'da çatışma başlamıştı. Bizim çalıştığımız yer Dağ Kapı'ya yakındı. Çatışma sesleri geliyordu. Hasret, Sur'daydı zaten. Hasret beni aradı; "hemen hemen her mevzide çatışma var. Halk yoğun destek veriyor. Dört Ayaklı Minare, Yoğurt Pazarındaki mevzilerde ve Hasırlı'da yoğun çatışmalar var" diyordu. İşte bize lazım olan görüntü aha da şimdiydi. Çatışmaların ortasında halkın bu sürece verdiği desteği çekmek. Hemen Sur'a gitmeliydim. Kerim arkadaş vardı. Dicle Üniversitesinde bir dal üzerine yüksek lisans yapıyordu. Çok eskiden de sürekli gençlikte ki yoldaşlarla yurtsever gibi çalışma yürütmüş ve şimdi de sürece katılmaya gelmiş. Bireysel bazı kaygıları vardı. Ve sonradan bu kaygılar daha da bireyselleşecek ve ayrılacaktı. Koştura koştura gidiyorduk. Ama nasıl bir mutluluk var içimizde anlatamam. "bence yol kapalıdır" dedi Kerim arkadaş. "Bir yerden gideriz" dedim ve devam ettik. Halk, sokaklarda normal yaşamına devam ediyordu. Amed'de Balıkçılar başı yakın olmasına rağmen Dört Ayaklı 'da neler yaşandığını bilmiyordu. Biz koşturuyorduk ve halkta bize bakıyordu. Kerim'in elinde kamera vardı. Benim de sırtımda çantam vardı. Evet Kerim haklı çıktı, polisler ve yüzleri maskeli askerler tüm yolları kapatmışlardı. Çembere almışlardı. Koştura koştura 'Ben u Sen' tarafına gittik, Sur'ların üzerinden çıkacağız. Kerim önde ve ben arkadaydım. Sur'lara sırtını vermiş içki içen bir adam; "ne geziyorsunuz oxlım, gezme zamanı mı" diye laf attı. Kerim "neyse "anlamında başını salladı. Ben ise hiç oralı bile olmadım. Bizim halkımız, bizim! "Yedikardeş burçların" oraya çıktık. Çok sonradan aynı bu yollardan Sur'a cephaneye götüreceğimiz hiç aklıma gelmezdi. Yürüdük. Çatışma hala devam ediyordu. Tek tek kurşun sesleri gelince, sevinçle bir an durup sonra da, ilk defa mermi sesi duyuyormuşum edasıyla "aha bizimkiler attı ha" diyordum. Kerim' de; "adamlar ciddi" dedi. İçimden ne kadar kötü ve doğru olmasa da; " sanki biz oyun oynuyoruz, demokrat görünümlü kiskanç erkek!" diye geçiriyordum içimden. Hiç kimseler yok sokakta, öğlen vakti bu ne uykusu! O da ne, helikopter tepemizde. İlk defa helikopter o zaman geldi Sur'un üzerine. Ferqin'de helikopter gelince arkadaşlar duman çıkartıyordu, düşman görmesin, görüntü almasınlar diye. Keşke şimdi Sur'a ulaşısam ve hemen yoldaşlara yetişip, bir tekerlek yaksak, dumanları Ferqin'i bile selamlasa! Kerim, helikoptere baktı ve "basın kartlarımızı takalım mı?" deyince hemen eğildim, çantamdan basın kartını çıkartıp boynuma taktım ve tişörtümün altına koydum. Tam ayağa kalkacakken helikopter bize odaklandı. Olduğum yerde durdum, hiç hareket edemedim. Kerim, yüz üstü yere atmıştı kendini. Ben de olduğum yerde durmuştum. Mermi sol ayağımın tam dibinde patladı. Kerim, ayağa kalktı ve beni elimden çekip, Sur duvarlarına adeta yapıştırdı. "Böyle gidelim" dedi. Güldüm ve "öldürmeyeceğine silah sıkmayacaksın kardeş!" deyip güldüm. Dişe diş, kana kan artık! Sanki az önce ayağının dibinde mermi patlayıp da şok olan ve hareketsiz kalan ben değildim gibi. Savaşta çok çabuk değişiyormuş insanın psikolojisi.

Ne yaptık, ne ettik, kendimizi Hasırlı'ya yetiştirdik. Hasırlı' da mavi, sarı boyalı, tek katlı, ard arda sıralı bir sürü ev vardı. Arkadaşlar evlerin kapılarına yerleşmişlerdi. Yolun ortasın da ateş yakılmıştı. Baran adındaki arkadaş kilolu bir gençti. O'nu gördüm, bazen Faraşın'ın yanında görüyordum. Onunla Batı kentte gece molotoflu eylemde tanışmıştık. Silah sıkıyordu havaya, bende gidip; "silah yok dedi arkadaşlar, kitleyi dağıtacaksın." İnsanın yüzü bağlı olunca daha mı cesaretli oluyordu. Sanırsın Türk devletini her gün tehdit eden Heval Cemal değil de sensin! Heval Baran, halkla beraber gürültü çıkartıyor, slogan attırıyordu. İlk sorduğum soru hemen; "Awesta ve Faraşın nerede? Şervan Heval ne tarafta, bizimkiler nerede çekim yapıyor?" diyordum. Niye böyle bir soru sorduğuma kendimde anlam veremiyordum aslında. Oysa orada herkes eşitti, herkes yoldaşı. Ama bazı yoldaşlar. Gördüğün, bildiğin, dokunduğun, hissettiğin, beraber devrimde gözlerinin içine bakıp özgürlük için sözleştiklerin! Baran Heval anlam veriyordu. Çünkü gençlikteki hemen hemen tüm yoldaşlar böyleydi. "Awesta, dört ayaklı minare tarafında çatışıyor, sizinkiler orada çekimde, bu mahallenin çekimini sende yap, arkadaşların hepsi orada çekim yapıyor." Hasırlı'nın o dar sokağına girdik. Kerim, kamera ile köşede

çekim yapıyordu. Aha Şervan. Elinde ki Kalaşnikof yolun ortasında durmuştu. Düşmanı hedef almıştı. Başında bembeyaz bir şapka, üstünde kahverengi bir gömlek ve kot bir pantolon vardı. Gömleğin üstünde, gerillanın “ser mılık” dediği raxt vardı. Her iki tarafında dört şarjör vardı. ARGK gerillaları misali siyah çoraplarını, pantolonun üstüne çekmişti. Hele bir de bunu ona söyleyince; “Hevalê min biz komutan Egit’in askerleriyiz” deyip duruyordu. Altı arkadaş var. İki kadın arkadaş, dört erkek arkadaş. Evlerin kapıları hafif açıktı. Sol tarafta evler var, sağ tarafta daha çok sokakların başı var. Sol tarafta ki arkadaşlar kapıların hafif açık kısmında savunmalarını alıyordu, sağda ki yoldaşlar da sokak köşelerinde. Kerim çekim yapıyor. Bende fotoğraf çekiyordum. Şervan ile göz göze gelince zaten hemen gülüyorduk birbirimize. Şervan Heval, Amed’ e katılım çalışmalarına gelmişti. İstanbul Sultan Gazi’den gelmişti, Serhat’lı ve on sekiz yaşında bir gençti. Arkadaşlar yanımıza gelip; “siz basıncısınız, deşifre olmaz burada” demişlerdi. Hemen hemen her gün yanımızdaydı. Stajyer olarak tanıtıyorduk başkalarına onu. Hiçbir yer tanııyordu. Ona hemen bir iki ilişki verdik. Her şeyiyle ilgileniyorduk ben ve Hasret. İkimiz de yazınsal birimdeydik ve o da bizim yanımızdaydı. Bize çok bağlanmıştı ve bizimde ona ne kadar bağlı olduğumuzu HPG’de Şehit düşen Şervan arkadaş ile onu karıştırdığımızda ve Şehit olduğunu sandığımızda ortaya çıkacaktı. Ve daha fazla dayanmadan lafı attım; “lawo yolun ortasındasın, kenara gel” dedim. Güldü. Heval sen basıncısın ha” dedi ve bastı kahkahayı. “yaw basındayız diye şey miyiz çok affedersin” dedim. Biz lafa duralım, düşman tarama yapıyordu. Üst üste mermiler geliyordu az önce Şervan’ ın durduğu noktaya. “akşam kesin gel. we feleke xwe şaş kê dîjmın” diyordu ama benim gözlerim o anda sadece Faraşin’de. Faraşin, tamamiyla savaşa hazırlanmıştı. Amed’ de araması çıktı diye her gün bize teşekkür ediyordu çünkü onun aramasının çıkma sebebi bizdik. Aslında suçlu kim tam olarak karar verememiştik.

Ağustos’un ortalarındaydık. Süreç bir türlü başlamıyordu Amed’de. Birçok yerde hendekler kazılmış ama Amed’de tık yoktu. Her gün çekim için çıkıyorduk, biber gazı ve tazyikli su yiyip geliyorduk. Cizre’de iki genç Şehit düştü, Silopi’de bir genç, Heval Ekin Van’ı çırılçıplak bir şekilde infaz ettiler ve cenazesini sokağa bıraktılar. Aslında perspektif belli ama neden başlamıyor. Bu gece biber gazı yemeyecektik. Faraşin, legal saha çalışmalarındaydı. Bağlar’a her gün eyleme gidiyordu bizde çekim için gidiyorduk. Her sabah buluştuğumuzda; “bu sefer de biber gazı yiyeceksek gelmeyeceğiz.” Bu ne biçim iş arkadaş. Ancak bu şekilde olmaz ve toparlanma sağlanamıyordu. Zınar ve Faraşin ile konuştum. Faraşin; “birimler hazır” dedi. Awesta’yı da “özlem iki binin oraya yollarız” dedik. Hasret ile de konuştuk. “Eylemi biz yapacağız ve çekeceğiz” dedim. Sen sadece çekim yap. Batı kentte gittik. Batı kentin o tarlaların köşesinde Ari-der(gençlik derneği) vardı. Zınar ve Faraşin yüzlerini kapattılar. Ben ve Haki arkadaş yüzümüzü kapattık. “senin nefes darlığın yok mu Heval, nasıl kaçacaksın” diye tutturdu. “kaçmayacağım” dedim. Faraşin ve Zınar gelmediler. Batı kent; aşağısı Tesislere, yukarısı Ofis’e çıkıyordu. Sağ taraf Emek, Özlem İkibine giden iki sokak girişi vardı. Kaldırımdan aşağı inince iki çiçekçi dükkânı vardı, kepenkleri indirilmiş, önünde birikmiş kartonlar vardı. Sol tarafında ise üç iş hanı var, HDP bayrakları asmışlar, kepenkleri yarıya kadar kapalıydı. Binanın önünde bozuk ve yanmış bir kamyon vardı. Küçükken, böyle arabaların direksiyonuna geçip, sürdüğümüzü sanırdık. Tarlaların olduğu alandan Seyran tepeye giden çevre yolu vardı. Yüzümü kapattım. Kamerayı çantama koydum. Çiçekçi dükkânının önünde ki kartonları yola attım ve ateş yaktım. Kasaları, taşları, çöpleri ne gördüysem hepsini yolun ortasına atıyordum. Bir şey olsun da gerekirse canımıza mâl olsun. Ama bir şey olsun! Faraşin çıktı, Zınar’ da çıktı. Sloganlar atıyorlardı. Ben ve Hâki hala ateş yakmaya devam ediyorduk, her şeyi yolun ortasına atıyorduk. Arabalar gelmeye başladı. Faraşin ve Zınar arabaların önünü kapatıp, anahtarlarını alıyorlardı. Böylelikle arabalardan barikat yapacaktık. Tesisler yolunu tümünden kapattık, Ofis tarafı açıktı. Faraşin ve Haki resmen Amed halkına sesleniyorlardı; “Rabê! Şehiden xwe xwedî derkewe!” “Amed uyuma! Şehitlerine sahip çık!” zaten o günlerde söylediğimiz her sloganın ya başında ya da sonunda “xwedî derkewe- sahip çık!” vardı. Hasret, bize bakıp gülerek çekim yapıyordu. Sloganlar yükseldi. Tarla tarafından ona yakın genç geliyordu. Yine tişörtlerini yüzlerine bağlamışlardı beyaz atletli Kürt gençliği! Sloganlar yükseliyordu. Önlerinde kilolu Baran vardı. Baran gelir gelmez pantolonun arkasından kurusıkı bir silah çıkartıp havaya ateş açtı. Çok sinirlendim. Hemen yanına koşup; “çıkartma, arkadaşlar silah kullanılmayacak dediler, eylemi boşa mı çıkartacaksın Heval” dedim. O cesareti bir anda kendimde buldum. Bana göre çok uzun boylu ve kilolu

bir arkadaşı, buna rağmen üzerine yürüdüm. Bu cesareti bana veren ya da onun beni dinlemesini sağlayan tek şey; PKK idi, PKK militanı olmaktı! “Dijmın, dijmın” dedi bir ses ve bir anda etrafta onlarca kobra ve toma, akrep çıktı. Gençler havai fişek patlatıyorlardı. Bunun anlamı, düşmanı eyleme çağırmaktır. Yüzümü açıp, hemen kamerayı çıkarttım ve kendimi Hasret’in yanına verip, çekim yapıyordum. Yahu gene mi biber gazı. ‘Mala mê xıra bû, weyy’! Biz ne zaman eşit şartlarda savaşıcağız bu düşmanla. Biber gazına karşı eczaneden bir ilaç aldık. Nane kokuludur. İstanbul’da Gezi isyanına katılan bir genç önermişti. Önceden gözlerine ve yüzüne sürüyorsun zaten her yerin yanıyor böylelikle biber gazını hissetmiyorsun çünkü o ara zaten yanıyorsun! Her yer biber gazı oldu ama her yer. Sanırım bu yeni bir biber gazı. Polis, akrepten çıktı, yuvarlak ve kendi etrafında dönen bir şey çıkarttı, yere koydu ve o kendi etrafında döndükçe her yer kırmızı, yeşil duman oldu. Ortalıkta kimseler görünmüyordu, kameraya hiçbir şey yansımıyordu. bunlar süreç için yeni şeyler mi ürettiler gelo. Hasret ne tarafta göremiyordum. Yürümekte bile zorlandığım bir esnada ayaklarım yerde bir şeylere değdiğini hissettim, eğilip baktığımda Hasret yerde ve baygın bir şekilde duruyordu. Biber gazından dolayı bayılmıştı, onu yerden kaldırmaya çalışıyordum ama bunu yapamıyordum ve var olan biber gazı benimde nefes almamı zorlaştırıyordu. Her yer kırmızı olmuştu, nefessiz kaldım. O gün şunu fark etmiştim. Etrafta hiç bir şey seçilmiyordu her yer kırmızıya boyanmış gibiydi ve benim nefesim darılıyordu. O gün şunu çok iyi anladım sen kadar kötü olursan ol, eğer yanındakilere yönelik bir sorumluluk taşıyorsan senin o esnada dimdik ayakta durman gerekiyor. Çünkü sen sadece kendi yaşamından değil yanındaki herkesin yaşamından da sorumlusun. Hasret’i sırtıma almak zorundaydım, eğer olay yerinden ayrılmasak bir iki dakika içinde düşman gelecek ve bizi tutuklayacak. Bundan dolayı bile olsa biran önce uzaklaşmamız gerekiyordu. Onu taşıyabildiğim kadar uzak bir yere götürmeye çalıştım ve bozuk kamyonun olduğu tarafa gittim. Oraya ulaşmamızla birlikte akrep geldi içinden biri çıktı. Elinde ki silah ile tarlaya rast gele ateş ediyordu. Yeter ki bir Kürt ölsün, yeter ki ölen bir genç olsun! Biz kamyonu dolanıyorduk, akrepte kamyonu dolanıyordu. Hasret biraz kendine geldi, aslında çok korkuyordum. Korkunu atlatacak tek şey yanında ki yoldaşıdır ama o da şu an baygın. Hayde bakalım! Şu anda düşman yakalasa ne yapmazdı ki! Sanırım en hafifi infaz olurdu. Hasret ile beraber o kamyonun altına girdik. Çatışma seslerinin kesildiğini anladığımızda dışarı çıktık. Ve sol tarafta kepengi yarı kapalı, dükkânın sahibi kafasını çıkartıp; “şşş,şşş Heval buraya” deyince oraya gittik. Bu halk, belki zarar gelmesin diye kepenk kapatır ama kimseyi dışarda bırakmaz, vicdanlı bir halktı! Hasret’in yüzünü yıkıyordu sanırım bir adam, çünkü gözlerimi artık açamıyordum ve nefes alamıyordum. Yüzümde bir ıslaklık hissediyordum, gözlerim daha çok yanıyordu. Yüzüm yanıyor, limon kokusu geliyordu. Bu nasıl bir biber gazı insanın yüzünü ve ellerini yakıyordu. İki dakikaya kalmadı, hafif bir el yüzümde dolaşıyordu, kendime geliyordum. Hasret;” ben iyiyim” dedi. “Ama görüntüyü yakaladım, merak etme “diyordu. Adam; “siz nerede çalışıyorsunuz?” Hasret hiç cevap vermeme kalmadan; “İMC tv amca” dedi. Teşekkür ettik ve çıktık. Merdivenlerden aşağı indik, anahtarı alınan arabalar daha yolun ortasındalardı. Beyaz gömlekli, iyi giyimli bir adam karşıdan bize doğru geliyordu. Hasret, direk bana bakarak; “polis, bize doğru geliyor.” Bende aslında içten içe ürksem de belli etmiyordum Hasret’e. Çünkü Hasret polis, askerden çok korkardı. Küçükken babasının parti milisi olmasından kaynaklı her gece evlerine baskın olmuştu ve **Hasret’in abisi ona sürekli işkence etmişti**. Ufak bir ses duyarken bile titriyordu. Zamanla Sur ’da kala kala bunu atlattı. Adam yanaştı ve “bacım, sizin arkadaşlar bizim anahtarı aldılar, acaba neredeler?” bizde hem rahat bir nefes aldık hem de şok geçirmiş gibi bakarak; “onlar bizim arkadaşlarımız değil, biz basıncıyız” dedik. Yürüdük. Bir mahalle tur attıktan sonra aynı alana Batıkent caddesinin kaldırımından tesislere doğru ilerliyorduk. Etrafın hepsine polis yerleşmişti. Arkadan bir ses. Kimin sesiydi ki, kim seslenebilirdi şu vakitte hem de tam düşmanın caddede olduğu vakitte. Arkama bir baktım. Faraşın! Tam arkamda durmuş; “düşman her yeri kapatmış.” Bende, ona dönmeden; “ortamıza gel, öyle dikkat çekiyoruz, bir şey olursa stajyerimizdir deriz” dedik. Düşman Faraşın’ı arıyordu, çünkü seçim zamanında çok göz önündeydi. Aramasının çıkmasını aslında çok istiyordu, böylelikle Sur’a girebilecekti. Zaten o dönem araması çıkan bir çok yoldaş tutulan alanlara gidiyordu. İlegal çalışmaya gidebilecekti. Üçümüz beraber ilerliyorduk, ne yapıp edip Faraşın’ı kurtarmak gerekiyordu. Biz alınsak gene basın kartları vardı. Daha o zaman basına çok yönelmemişti devlet. Önümüzde ki arabalar gittikçe arttı. Akrepten

üç polis indi ve biri dizi yerde biri hafif kalkık şekilde atış pozisyonu alıyordu, ne oluyor ki. Xudê! Her üç poliste silahını bize doğrultarak; "işte onlardı komiserim" dedi. Namlu tam da üçümüzü gösteriyordu. Faraşın yakalanmamalı! Aniden "koşalım" deyip koştuk. "Bir mahalledeydik. Sağ tarafta göklere doğru uzanan bir bina vardı. İçe doğru merdiven var, bodrum katının girişi gibi, sol tarafta yokuş çıkan bir mahalle vardı, önce onun önünde ki çıkmaz sokağı aşmak gerekiyordu. Faraşın'ı o bodruma itekledim, bacağı kırıldı affet! Biz koştuk, çıkmaz sokağa gidiyorduk; Hasret'i omuzundan tuttum. Ve sakın ol, sakın ol, nefes al" diyordum. Sanırım kendime de söylemiş oluyordum. Geri dönüyormuşuz gibi yapıp sokağa girdik, tam o ara belim de bir yanma hissettim, sert bir şey. O ara "bırak onu, dokunma" diye ses duyuyordum. Bir dizim yere düşüyor, ayağa kalkacakken, ikinci yanmayı hissediyordum, polis elinde ki silahla sırtıma vuruyordu. O ara, içimden gülüyordum, "istediğin kadar vur, Faraşın'ı alamadın sonuçta" diyordum. Hiç korkmadım, oysa şimdi öldürebilir ya da gözümün önünde Hasret'e tecavüz edebilir ya da onun kafasına sıkabilirdi. Ama korku adına hiç bir şey yoktu. Çünkü hazırдық düşmanla karşılaşmaya. Her şey hazırlanmakla ilgiliydi. Hatta iyi yönü "EYP" nin ne demek olduğunu düşman öğretmiş oldu. Bizimkilerin el yapımı bombasıydı. Böylelikle Sur sonra ki günlerde tutuldu.

Gözlerim sadece Faraşın'a takılmıştı. Üstünde gri bir tişört vardı, uzun kollu ve gerillanın askeri şalını giymişti. Onun üstünde renkli şelame ve şelamenin üstünde kahverengi, deri bir ser mılığ vardı. Ve onu Faraşın yapan, Mavi ve beyaz çiçek nakışlı ninesinin Koçer kefiyesiydi. Evden dışarı kafasını çıkartıyordu ve tam o ara fotoğrafını çekiyordum. Bir silah bu kadar mı yakışır kadına, kadının gözlerine, duruşuna. Tıpkı yoldaşlığı gibiydi gülümsemesi. Beni fark etti ve "hii, gece gelmedin halaya" dedi bir kaşını kaldırarak, bana bakıyordu. Düşman üst binaları almış, ha bire ateş ediyordu. Arkadaşlarda net olarak göremiyorlardı. Kerim, kamera ile yakınlaştırıyordu ve yerlerini söylüyordu arkadaşlara. Bir erkek arkadaş en önde ilerlemiş gidiyordu. Faraşın fark etti ve bağırdı; "werê... "vegerê!" diyordu. Arkadaş dinlemiyordu. Düşman rastgele bir şekilde mermi sıkıyordu, cephanesiz sıkıntısı yok tabi. "lütfen Heval" diye bağııyordu Faraşın ve onun karşısında, çaprazlamasına koşarak sokak başına gidiyordu. Öne giden erkek arkadaş bağııyordu; "ateş etmeyin" diyordu. Şervan sesleniyordu; "de werê dino, em zaten ateş nakın" diyordu. Erkek arkadaş arkaya doğru geliyordu ama hala şikâyet ediyordu. Şervan Heval, ters ters baktı ve "nıçç nıçç" ediyordu. Çatışmalar gecede devam ediyordu. Ama düşman gece girmeye çok cesaret edemiyordu çünkü her yerde nöbetçi vardı. Gece daha çok müzik çalınırdı, halay çekilirdi.

Silopi'den DİHA'ya bağlı çalışan Nedim arkadaş vardı. Telefonla haber vermişti. Ezidi gençler halkla beraber Cudi'de canlı kalkan eylemi yapacaklarmış. Programın çekimi için Cudi'ye gitmiştik. Devlet, halka helikopterle ateş açtı. Neyse ki helikoptere alışıktık, yoksa bir şok daha Cudi'de yaşanırdı.

Süreç O'nun Süreciydi!

Silopi Direnişçileri Sonra Bunları Anlatacaklardı:

G.G: "Alanı, ilk tuttuğumuzda Heval Eriş ve Heval Berivan vardı. Heval Eriş, ilk önce mahallelerdeki okullara el koydu. Orada gençleri eğitiyordu. Düşman mahallelere kendi kepeçeleri ile girdi, iki barikattan sonra Heval Eriş mayını patlattı ve düşman geri çekildi, kayıp verdi. Onların kepeçelerine de el koyduk. Heval Eriş, Zap mahallesine geçti ve orada halk ile toplantılar yaptı sonra köylere geçti, oralarda da toplantılar yaptı ve gençleri topluyordu. Halk, Eriş arkadaşına çok bağlıydılar. Eriş yoldaşın duruşuna çok bağlıydılar. Bir kişiye " Heval Eriş" dediğinde herkes onunla yürümek istiyordu. Mahallerde ki okulları yaktık, mayın döşedik. Heval Eriş; halkı düşman hakkında bilgilendiriyordu sürekli. Toplantılar yapıyordu. Genelde toplantı sonralarında halk Eriş yoldaşa şöyle diyordu. " Sen burada olduğun sürece seninle beraber devlete karşı savaşacağız, senin için canımızı bile feda ederiz. Yeter ki gitmeyin!" diyordu.

Düşman tekrar sabah 4-5 gibi saldırdı, silah yoktu, Molotof ve pompalı silah vardı. Barbaros mahallesine saldırdı. O zaman çok kayıp verdik. Devlet; 15-16 sivili katletti. Çok yaralı da vardı.

Düşmanın kaybı daha çoktu. Ne yaptılar ne ettiler mahalleyi ele geçiremediler. Ancak güç azdı, halk azdı. Heval Eriş, köylerden destek istedi. Köylere tekrar gitti. Korucu köylerinde onların arabalarına el koydu. Çünkü onlarda saldırıyorlardı. Gece olunca saat 12-01 gibi İpek yolu caddesine gittik. Korucuların arabaları vardı ve arabaları yakıp, şoförlere el koyup, cephaneleri aldık. O zaman birkaç kişi yakaladık, görevleri Heval Eriş' i infaz etmişmiş yani öldürmeye gelmişlerdi. Heval Eriş, **bir ajani halkın yanına getirdi, halka aktardı ve infaz etti.** Gerçekten de, Silopi' de Eriş yoldaş ne dediyse o olurdu, odur yani. O, ne dediyse odur. Heval Eriş ne diyorsa yediden yetmişe halk ona inanıyordu. Okullarda ideolojik eğitim bile veriyordu.(gülüyor) Onun duruşundan herkes çok etkileniyordu. Gençler onun yanına gelip mahalle tutmak istediklerini söylüyorlardı. Gençler, ona çok bağlıydı ve ben onu sürekli öyle hatırlıyorum!”

Ağustos'un sonlarına doğruydı. Meral yoldaydı Amed'e gelecekti. Akşam aramıştı zar zor ikna ettim, çünkü sürekli Heval Eriş ile beraber Silopi'de mahallelerde kalmak istiyordu. Heval Eriş'in şahadetini yolda öğrenmişti. Ama ben bilmiyordum. Sur'da Kurşunlu camiye düşman yoğun saldırıyordu, Hasret ve Yağmur ise özel dosya çekmeye gitmişlerdi. Osman Cizre'den, Helin arkadaşta Gever' den görüntü gönderiyor. Onları kanala gönderiyordum. Kapı açıldı. Sevinçle Meral'in önünde durdum ve kucakladım onu. Hiç orali olmadı. Normalde çığlık atması ve sevinçle onun bana sarılması gerekirdi. Sessizce masaya yaklaştı ve kamerayı masaya bıraktı, çantasını bıraktı. **“ben dağa gitmek istiyorum Heval”** dedi. Hoppala! Bu yoğunluğun için de ne dağı, savaş burada arkadaş, yıllardır Bakurê Kürdistan devrimini bekliyor bu örgüt! “ne oldu Heval?” dedim. Oturttum. Donuklaşmıştı sanki. Üç yıldır beraberdik ilk defa onu böyle görüyordum. Çok çaresizce duruyordu. Sanki dünyanın tüm yükünü şu anda onun sırtına vermişlerdi. Gözleri donuk bir şekilde pencereye bakıyordu. Bir şey vardı, doğru, şahadet olduğunu anladım ama onu bu kadar etkileyecek neydi, yahut kimin şahadeti idi! Yanına oturdum, gözlerine baktım. Hiç soru sormadım. Aslında doğruyu söylemek gerekirse sormakta istemiyordum. Korkuyordum! Bir anda bana bakınca gözlerinden yaşlar aktı. İşte o an olan olmuştu. Artık çok geçti. Sormam, dinlemem ve kesinlikle güç vermem gerekiyordu. Bir anda kelimeler dökülüyordu ağzından. Kendisi bile tam ne söylediğini sanki anlamamıştı. Ne olduğunu anlamak için adeta sesli düşünüyordu. “Heval Kemal fedai eylem yapmış” dedi. Bunu söylerken sanki tüm nefesini harcamış gibi bir anda soluksuz kaldı. Evet, büyük bir acı! Devrim, bedel, intikam ve özgürlük! İşte hepsi buydu. Hemen su getirdim. Suyu içirdim ve yıkadım yüzünü. Banyoya götürdüm ve yüzüne daha çok su çarptım. Hem ağlıyor hem de “çıkart beni şu basından, yeter! Eriş Şehit düştü, Ümit daha küçüktü yanımda Şehit düştü onu çekmek zorunda kaldım” diye sözler söylüyordu. Savaş, insanların en çıplak ve gerçek duygularının ortaya çıkartıyordu. Ya da zorluk. Biz, savaşın acımasızlığında direnişin, devrimin güzelliğini yansıtmak istiyorduk. Biz gerçeği en yalın haliyle aktarmak, resmetmek ve söylemek istiyorduk. Ancak yaptığımız işin en acımasız tarafı tanıdığın, bildiğin, birlikte sadece bir bardak çay bile içtiğin yoldaşının şahadetini öğrenmektir. Şimdi hem işini devam ettirmek gerekiyor hem de bu Şehit yoldaşların hayallerini gerçekleştirmek sana kalıyor. Ne yapacaksın. O gitti, sen kaldın. Gitmek kolay, önemli olan geride kalanların bu hakikatle devam etmesidir. Şimdi işimizi daha büyük bir hırs, öfke ve yüksek bir tempo ile yürütmenin zamanıdır. Öfkem gittikçe artıyor. Öfkemiz artıyordu. Artık intikam sloganları daha yüksek sesle atılmaya başlıyordu. Benimde dilime dolanmaya başlamıştı ve savaş gerçekliğini içinde yaşayarak öğrenmeye başlamıştık. Savaş yaşamın her alanında idi. Savaşı öğrendik, savaşı öğrenmeye devam ediyoruz. Ve nasıl savaşmamız gerektiğini savaşarak öğreniyoruz.

G.G: “Aslında daha şahadeti olmadan da Eriş Heval sürekli elinde bir bomba bulunduruyordu. “ben düşmanı kafamdan silmişim, onun eline geçmeyeceğim, ret etmişim düşmanı, öyle bir şey yapacağım ki ben değil, düşman bana teslim olacak.” diyordu. “Hiç bir zaman düşmandan korkmayın. Ne kadar teknik, teknoloji, kobraları, ağır silahları olsa da korkmayın, onun elinde silah varsa senin de elinde silah var, düşmandan korkarsan bir şey yapamazsın.” Diyordu. Gerçekten duruşunda, her şeyinde bile düşmandan büyük bir nefret, kin vardı. Fedai bir ruhu vardı ve Silopi halkı bile böyle diyordu. Eriş Heval, Yeşiltepe mahallesine geçti eylem için. Heval Berxwedan, Heval Aydın sürekli birliktelerdi. İpek yoluna mayın döşeyeceklerdi. Arkadaşların eylem yapacaklarını düşman duymuştu. Bir- bir buçuk saat

çatışıyorlar ve Heval Aydın yaralanıyor. Ara sokağa girip hemen bir eve giriyorlar ve Heval Eriş, oradan aileyi çıkartıyor, bir şey olur diye. Sabah saat 3-4 gibi düşman tankla o evi yıkıyor ve bulundukları odaya giriyorlar. Eriş Heval, silahını bedeninin üzerine koyuyor ve "biz teslim olmayacağız." Diyor ve bombayı kendilerinde patlatıyorlar.

Onun şahadetinden çok etkilendi halk. Onun şahadetinden sonra halk ve gençler "burayı bırakmayacağız, bizim şahadetimizde burada olacak." diyordu."

Başka bir yoldaşı da şöyle anlatıyordu Heval Eriş'i;

B.M: "Kobane serhıldanları başladığı zaman Eriş arkadaş Botan'a gitmek istediğini belirtti. Ve Silopi'ye gitti. "Gidebilir misin, yapabilir misin? " dedim. Hiç durmadı "yaparım." Dedi. Ve serhıldanlarda en büyük direnişleri gösteren yerlerden biriydi. Hiç tanımamasına rağmen hemen direniş başlattı. Eylem içerisinde ki duruşu, öne çıkışı kitlede, gençlerde bağlılık geliştirdi. Çok kısa bir sürede birçok gelişme başlattı. Gençliği kendine bağlamıştı. Silopi'nin birçok hırsızını toplayıp örgütledi. Uyuşturucuyu, fuhuşu bitirip son verdi. Heval Eriş'e bağlanmayan kimse kalmamıştı. 6 Ekim' de Silopi' ye gitti ve Kasım' da alanları tuttu. Gittiği yerde herkesi etrafına toplayıp örgütleyip, iz bırakıyordu. Yerinde duramıyordu. Bir pratik, eylem, çatışma olduğunda onu durduramazdınız. Onun örgütlediği gençler Cizre' de fedaice Şehit düştüler. Şehit Eriş, gençleri hırsızlıktan vazgeçirip, çalışmaya dâhil ediyordu. Eriş yoldaş sürekli bunu söylüyordu; "bu gençler bizim, onları nasıl bırakayım!" diyordu ve o gençlerden militanlar yarattı. Onlar Şehit Eriş'e ölümüne bağlıydılar. Devrimci Halk Savaşı başladığında kimse, Eriş yoldaşı durduramadı. Çünkü süreç onun süreciydi. Tekrar Silopi, alanına gitti. Artık süreç onundu!

Her gün alanları genişletti ve düşmanı vuruyordu. Şehit Eriş' in bu süreçte Silopi'de örgütlediği tek bir genç bile kalmamıştı. Bir aylık süreçte bunları yaptı. Tam bir kahramanlık. Şahadetinden bahsetmeyen, ağlamayan kimse kalmadı. Silopi halkı onun için şunları diyordu; " biz Eriş gibi birini ne gördük ne de duyduk." Düşman Zap mahallesine saldırdığı zaman geri çekilelim diyen yoldaşlara " geri çekilirseniz çekilin ama ben bir yere gitmiyorum." Diyor. Ve gece boyunca tek başına direniyor. Ertesi gün zaten düşman geri çekiliyor. Eyleme giderken fark ediliyor ve yaralı halde bir eve sığınıyor iki yoldaşıyla. Mermisi bitene kadar çatışıp bombasını kendisinde patlatıyor.

Eriş yoldaş gideceği zaman" Heval Eriş, yakalanmayasın" dedim. "ben kafamdan sildim yakalanmayı Heval." Dedi ve öyle oldu. Akışkandı. Başarılıydı, gittiği yerde örgüte bağlıyordu. Bir iş varken saatlerce oturup yorumlar yapamazdı. Süreç başladığında tartışmadan değerlendirmeden " bu süreci geliştireceğim." Dedi. O kadar pratikçiydi ki yerinde oturamazdı. Sürekli koşuşturandı, sürekli gülen ve moralli olan biriydi. Etrafında coşku yaratırdı. Onun olduğu yerde birileri sakın sakın oturmazdı. Etrafı sürekli hareketli tutardı. Gözü hiçbir şeyden korkmazdı. Çok cesurdu. Cesaret çok az kişide vardı, insanı kendine hayran bırakıyordu, bir şey yapılacaksa ilk önce Şehit Eriş yapıyordu. Cesaret ve fedakârlık on da buluşmuştu. Kendini adamıştı. Fedailiğin önemli bir simgesiydi. Bir yaşam tarzıydı onun için fedakârlık. Fedailik bir özellik değil, yaşam tarzıydı onun için. Onun gözlerinde kahramanlık okunuyordu. "ben yoruldum." Demedi. Kendini bu devrime ve halka adadı. En iyisini yapmalıydı. Kararlılığı müthişti. Onu Eriş yapan emekçiliği, fedakârlığı, cesaretiydi. Tam ismi gibiydi. Atılgan ve en önde idi. Eylemde ikinci kişi değil, hep birincisiydi. Hiç kendini savunmadı, hep saldırdı. Dolu doluydu. Yaşam ve kişilik bir oldu, pratik ve düşünce birdi. O, zafer ve başarı çizgisiydi. Düşmandan korkmadan ona saldıranın çizgisiydi. Bu sürecin mimarıydı. Son nefesine kadar fedaice yaşadı."

Şehit Eriş'in şahadetinden sonra Silopi çalışmalarına giden bir yoldaşı da şöyle anlatıyordu Heval Eriş'i;

A.B: "Silopi halkı, Şehit Eriş' ten çok etkilenmişti. Cenazesini bile halk birlik olup oradan aldı. Sürekli ondan söz ediyorlardı. Onu Cizre' de görmüştüm. Adı Gelhat'tı. Çocuklar bile ona çok bağlıydı. Çocukla çocuk, büyükle büyüktü. Herkes ondan söz ediyordu. Ondandır söz edilince halk zorlanıyordu. Heval Eriş hiç uyumuyordu, hep eylemdeydi, her zaman eylemciydi. Misal gençler gelirdi; "eylem yapalım." Derlerdi. Beş dakika gözünü kapatır ve açar " hadi gidelim." Derdi. Heval Eriş; Cudi mahallesinden,

Yenişehir mahalle arasını genişletmek istiyor, mayın döşemeye gidiyorlar, iki yerel genç var yanında. Yanında ki genç Heval Aydın yaralanıyor, aile dışarı çıkartıyorlar, o ev de son bir el bombaları kalıyor ve pimi çekip fedai eylem yapıyor. Orada ki halk son dakikaya kadar da Şehit Eriş' ten söz ediyordu. "Onun gibileri bu sürece cevap oldu, onun gibiler gelsin." Derlerdi. Yerel birimler oluşturduk, halkı örgütlemek istedik. Ancak halk hep Heval Eriş' i istedi!"

Heval Eriş' ten sonra Silopi; tekrar direnmek ve Erişlerin intikamın almak onlara layık olma mücadelesi vermeyi istedi. Ancak kendini devrime tam yatıramama bunun önünde engel oluyordu.

Heval Lokman Nisebin'in Sembolu Oldu!

A.B: "Gerçekten Lokman arkadaşın şahadeti bizim açımızdan çabuk kabul edilecek bir durum değildi.

Şehid Lokman; evliydi ve iki çocuk babasıydı. Çok genç yaşta evlenmişti. Lokman Xelef diye biliniyordu, o arkadaş gerçekten muhteşem bir insandı ve çok genç yaşta evlendirilmişti. Her şeyi göze almıştı. Düşman, pusu kurmuştu. Silahımız bile o zaman yoktu. Mahalleyi tutmuşuz ve barikatlar vardı. Barikatın yarısını kapattık, Dron geldi. Dron, sürekli şehrin üstünden geçiyordu. Lokman arkadaş silah aldı, ancak biz müsaade etmiyorduk, gündüzleri silahlı çatışmalara girmemeye çalışıyorduk çünkü cephane sorunumuz vardı. Düşmanla gece çatışmak bizim açımızdan çok avantaj sağlıyordu. Lokman arkadaş, keşif uçağına silah sıktı, zaten düşmanda bunu istiyordu, düşman oyalanmamızı istiyordu. Düşman hemen yöneldi. Kobra geldi. Nokta atışları yaptı. Hızlı hareket etmesen kurtulamıyordun. Kobranın hedefine girmemen gerekir. Sayı olarak çok fazla geldiler, kalaşnikof ile karşılık veremezdik. Lokman arkadaş ile sokağa koştuk, o köşede duruyordu. Botan arkadaş ve ben onun arkasındaydık, arkamızda ki sokak boştu, çıkmazdı. Lokman Heval, sokağın köşesinden çıkar çıkmaz yaralandı. Botan yoldaş, çekti onu hemen. Karın boşluğuna geldi mermi. Acil müdahale gerekiyordu. Üçümüz başka bir sokağa girdik, akrep gelince Kalaşnikof ile taradık. Lokman arkadaş " beni bırakın, kendinizi kurtarın" diye bağırdı ve kendini Botan yoldaşın kollarından attı. Düşman bizi kovalamaya başlayınca tutulan sokağa doğru koştuk ve Lokman Heval orada kaldı. Düşman sayıca bizden çok fazlaydı. Yerelden daha kimse katılmamıştı, dört- beş kişiydik. Düşmanı hedef almayalım, bizlerde hedef haline gelmemek için iki kobra arasına girdik. Biz, yaptığımız bombaları onlara atıyorduk, biz saldırdıkça düşmana takviye geliyordu. Lokman arkadaş dirayetliydi, çabuk Şehit düşmedi. Lokman Heval; çok kan kaybetti. Düşman onu o ki kobranın ortasında bıraktı. Zaten biz gözümüzle görüyorduk ona yapılan işkenceleri. Düşman, namluyu sürekli onun yarasının üzerine bastırıyordu. Psikolojik olarak bizi etkilemek istiyordu. Onu zırhlı araca koydular. Düşman onu liseye götürdü ve orada işkenceye devam ediyorlar, çünkü sonradan okula baktık ve kan izleri vardı, hükümet konağına götürüp işkenceye devam ettiler. Sol taraftan yaralanmıştı ancak düşman namluyu sağ tarafa koyuyordu, oradan kan fışkırsın diye. Haberlere yansıdı. Haberlerde gördük, hastaneye götürdüklerinde bile tekmeliyorlardı, hala Şehit düşmemişti. Aslında o görüntüler hepimize ders oldu, acıyla ve sancıyla ders çıkarttık. Maceracı yaklaşmamak gerektiğini en acı şekilde anlamıştık."

Nisebin direnişinde sonuna kadar kalan başka bir direnişçi de şöyle aktarıyordu;

K.M.B: "Ben İstanbul'da limanda çalışıyordum, Nisebin'de büyümüşüm. Haberlerden Nisebin'in durumunu duyar duymaz soluğu Nisebin'de aldım. Mardine ulaşır ulaşmaz Kızıltepe'ye gittim o gün yasak başladı, öbür gün kalktı, Heval Lokman, yerelden bir arkadaştı, Şehit düşmüştü. Onun, cenaze törenine gittim, Sonra arkadaşları aramaya gittim."

B.Ş: "Dedim ya Lokman Hevalın şahadeti büyük etki yaratmıştı. Şehit Gelhat sokağından halkı toplayıp Alike mahallesine gittik. Düşman, halkı görünce geri çekildi. Lokman arkadaş orada Şehit düşmüştü. Sürecin başından beri bizim yanımızdaydı. Gençleri etkiliyordu. Pratikçi ve emekçi bir arkadaştı, tempoluydu. Onun şahadetinden sonra, arkadaşlar beni Alike' dan Şehit Gelhat mahallesine verdiler. O gece düşman saldırdı. Bir arkadaş yaralandı. Aslında tek başımızaydık. Halk ve gençler yoktu. Burada taktiksel hatalar yaptık aslında. Hemen silaha sarıldık. Halk, kendini geri çekti, onlarda silah da yoktu. Halkı örgütlememenin, süreci anlatamamanın acısını en yoğun haliyle zaten yaşayacaktık.

Ve halk tabi arkamızda durmadı. Sonra tek tek evleri dolaşıp aileler ile konuşuyorduk, tartışıyorduk, toplantılar alıyorduk. Lokman arkadaş Şehit düştüğünde Alike Mahallesi sürece daha yoğun katıldı, Anaların kendileri nöbet tutmaya başlamışlardı, halk kendisi hendek kazıp, barikat yapıyordu.”

Şehitler İntikamımızın En Büyük Gerekçeleri Olacaktı

A.B: *“Onun intikamını aldık, otogarda duran tomanın ön camına roketle saldırdık, iki çevik kuvvet, çarşıda sekiz polis mayınla, Koçerler mahallesinde altı polis imha edildi. Evet, Lokman Hevalin intikamı alındı ama düşmanı ne kadar öldürsek bile o kin, intikam duygusu hiç bitmiyordu içimizde. Botan Heval; Lokman yoldaşın şehadetinden sonra çok yoğunlaştı. Onu koruyamamanın verdiği öfke, intikamı büyütüyordu. Her zaman moralli ve güler yüzlüydü. Kimse onun moralsiz göremezdi, her dakikası bize moral veriyordu. Onun intikam inancı içimize işliyordu. O inanç ve duyguyu yaşatıyordu. Amed’li olduğu konuşmasından belliydi. Büyük bir güçtü. Halkla diyalogları, silahı tutuşu, gençlerle konuşmaları, her şeyiyle bütünleşmişti. Alana şahadetinden sonrada gelen çok arkadaş oldu ama hiç biri Lokman arkadaşın yerini tutamadı. Nerde sorun olsa, gerginlik olsa O’nun adı söyleniyordu, çözüm ve moral almak için. Akşam nöbet tutuyorduk, gece devriye atıyorduk. Küçük çocuklar ve Analar nerde bir yabancı dolaşırsa hemen bize haber veriyorlardı. Düşman halktan korkuyordu. Gece ya da gündüz sızma yapıyorlardı. Halk, hemen bizi haberdar ediyordu. Bir gün kobralar sokağın başına kadar geldiler ve Botan Heval bisvingi aldı. Bende gittim. “vuracağız” dedi. Görüntü için de gençlik basınından Osman arkadaş konumlandı. Barikattan delik açtık. Kobranın tam önünden onu hedef alıp vurmak büyük cesaret gerektiriyordu. Ama “vuracağım”diyordu. Diz çöktü ve okşadı dizlerini. Daha önce bisving kullanmış mıydı bilmiyorum ama çok heyecanlıydı. Ayağa kalkıp gene yerine oturuyordu. Bir bana bakıyordu bir de basıncı arkadaşına bakıyordu. Gittik ve kobranın durduğu yerde üç defa kalktı ve oturdu. Ve saniyeler içinde oldu her şey. Ben tam sağ yanıma baktım, görüntü çeken yoldaş yerdedi. Kamerada yanındaydı. Yere düşmüştük basınçtan kaynaklı. O an, herkesi gülme krizi tuttu. Ben mevziden başımı çıkarttım ve kobranın silahı yere düşmüştü. Çok büyük bir mutluluktu. Hemen kobranın etrafını sardık ancak hemen iki kobra daha takviye olarak geldi. O an, hayatım boyunca bu kadar gülmemiştim. Botan çocuk gibi hem vurduğuna sevinmişti hem de bir o kadar şaşırılmıştı. O görüntüyü almak için yapılan fedakârlık ve kobranın yere düşüşü çok heyecan vermişti. Hayatım boyunca unutmayacağım bir andı benim için.”*

B.Ş: *“Belli bir süreden sonra Kızıltepe’ye geçecektim, aslında Rohat arkadaşı bırakıp gitmek istemiyordum, alanda gördüğüm hiç bir arkadaşı bırakıp gitmek gelmiyordu içimden. Zaten Kızıltepe alanına geçerken düşman tarafından tutuklandım.”*

A.B: *“Şehid Lokman'dan sonra Alike mahallesi tutuldu. Dicle ve Yenişehir Mahallesi bu mıntıkeye giriyor. Yenişehir mahallesinin yarısı İpek Yoluna bakıyor. Evler sık değil, boş arazidir. Elimizde değildi, düşman caddeyi kullanıyordu. Halk, daha çok ilk hendek kazdığımızda tepki verdi ama gittikçe halk bize alıştı. Destekte bulundu ve bizimle beraber mücadele etmeye başladı. Önce “siz, gençler rahat durmuyorsunuz” diyorlardı ve bizde; “barış, savaşıyla kazanılır.” Diyorduk. Özgürlük; savaşıyla kazanılırdı. Gün geçtikçe halk bizi sevdi. Hendek, alan tutma için bir taktikti. İlk defa Nisebin’de sokağa çıkma yasağı oldu, yasak yaklaşık bir iki hafta devam etti. Halk alanları boşalttı, inanmıyorlardı bizim direnebileceğimize, “gençlerdir” diyorlardı. Bir hafta içerisinde düşman otuz altı kayıp verdi, üç sivil yaşamını yitirdi. Düşman böyle darbe alacağını bilmiyordu. Şehit Bahtiyar mayınları taşıyor, diğer eliyle kabloyu çekip diğer kobra da mayını patlatıyordu. Bu, muhteşem bir direnişti.”*

Netleşme Süreçleri!

Gece Amed'e döndüm. Gece ilerlemişti. Zinar ve Meral aradılar. Meral, Sur'daydı. Zinar'ı aradım. Zinar ile Hasret, Sur'dan çıkıyorlarmış. Beni almaya geldiler, o kadar çok yorgun ve uykusuzdum ki arabada uyuyakaldım. Telefon çalıyordu, Meral ile zaten az önce konuşmuştum. Uykulu gözlerle tlf'nu açtım ve Meral'in ağlama sesiyle karşılaştım ona "Sakin ol, sakın ol" dedim. Telefonu kapattım, sinirlendim. İlk defa bu kadar yakın olduğumuz yoldaşlar yaralanıyordu. Biz düşmanı unutup, her şeyi telefonda açık açık konuşamazdık ki! Hasret ve Zinar merakla; "ne oldu, bir şey mi oldu, birine bir şey oldu." Kafamı hemen toplamalıydım. Olmaz ki ama. O, Sur'un en sempatik ve becerikli direnişçisi. Bu da nereden çıkmıştı şimdi gecenin bu saatinde. Kafamda ki bu soruları yansıtmak istemiyordum. Hasret hiç anlamadığım ve bağlantısını kuramadığım bir şey söylüyordu; "kesin kendilerinde patladı" diyordu. Zinar; "açmayın ama demiştik" gibi cümleler kuruyordu. Merak sırası, peş peşe soru sorma sırası benimdi. Sur'da mayın yapan, taktiği üreten, en tempolu ve hızlı olan arkadaş, Bulut Heval; elinde mayın patlamış kazayla. Her iki eli de bileklerinden itibaren koptu. Bombanın üzerinde "Faraşın arkadaş için" yazıyordu. Küçük, yumurta şeklinde bir bomba. Odanın için de çok tüp varmış. Mayın ya basınç uygulandığı için ya da başka bir sebepten kaynaklı oda duman içinde kalmış ve tüm tüpler patlamasın diye Bulut, bombayı elline alıyor ve tam dışarı atacakken onun elinde patlıyor. Halaydan koşa koşa gelmiş Meral, Faraşın ve diğer gençler. Faraşın, şok olmuş ve "benim yüzümden "deyip, bayılmış. Meral ellerini, kanın hala aktığı dirsek uçlarına dayıyor ve kanamasını durdurmaya çalışıyorlar. Zinar, hemen dağ kapıya gitti, aldı ve tedavi için uygun bir yere götürmemiz gerekiyordu. Yaşanılan bu olay karşısında herkeste bir öfke hakimdi. Yaptığı mayınlar düşmanda büyük bir korku yarattıyordu, ortamda sevilen bir arkadaştı. Eğer bir savaş gerçekliği içerisinde yer alıyorsan o zaman savaşın acımasızlığına da kendini hazırlaman gerekiyor. Savaşmayı öğreniyorduk ve inşa etmemenin acısını, komünlerin olmamasının, meclislerin görevlerini yerine getirmemesinin acısını çok derin ve büyük yaşıyorduk ve yaşamayada devam edecektik. Düşmana karşı silahla savaşmak, düşmanı vurmak her zaman için en büyük istekti. Kürdistan gençliğinin düşmana olan öfkesini kimse anlayamazdı! Alan tutuyorsun ama sağlıkçın yok. Bunu ileride anlayacaktık. Çatışmalar büyüyecekti, ablukalar başlayacaktı, sağlıkçı olmayacaktı ve küçük bir yaradan da Şehit verecektik bazı yoldaşları, sadece kolundan yaralandı diye Şehit düşecekti ve biz işin ne kadar ciddi olduğunu o zaman anlayacaktık. İki gün sonra Sur'a Heval Serhıldan'ın yanına gidiyordum, Remziye ananın evinde duruyordu. Onunla oturup, konuşmak iyi geliyordu. Basın açıklaması yazmamı istedi. Sur'da bazı gençler toplu katılım yapacaklardı. Basın açıklamasını yazdım ve çağrıda bulunduk. Meral'in durumunu sordum. "Eriş'ten sonra iyi geldi burası, şimdi de Sur'dan çıkmıyor" deyince, ikimizde güldük. Akşam, Serhıldan Hevalle kaldım. "Faraşın yarın gidecek, bu gece kalırsız beraber, Faraşın gelsin beraber tava yapın he" dedi. Kaldım. Serhıldan'ın yoldaşlarına olan bağlılığı her zaman için farklıydı. Onu kırmak mümkün mü diyeceğim ama zaten komutanımızdı ve onun cümlesi talimattı. O hem yoldaşlarının hem de içerisinde olduğumuz anın değerini iyi bilirdi. Serhıldan'ı tanıyanlarda benden farksız düşünmüyorlardır. Malum konu Serhıldan Heval ise yüreklerimiz bir olurdu.

L.S: "Biz Serhıldan Hevalle 2013 sonu 2014 yılının ilk aylarında tanıştık. Serhıldan arkadaşı tanımadan önce o kadar çok anlatılmıştı ki sanki yıllarca birlikte kalmış gibiydik. Daha önce bir çalışma yürütmüştü. Herkes soruyordu; "bu arkadaş nereye gitmiş" diye onunla ilişkili olan. Amed'de çalışma yürütmüştü. Megam' da çalışmıştı(gençlik merkezi) çok geniş bir kitle ilişkisi vardı. Aileler, gençler falan. Birlikte çalışma yürüttük birçok alana da birlikte gidip geldik. O dönem çalışma yürüttüğümüz birçok arkadaşta özyönetim direnişlerinde Şehit düştü ya da tutuklandı. Ama çok kolektif bir ekip çalışması yürütüyordu. Müthiş eleştirel bir güçtü. Birbirimizi çok eleştiriyorduk Heval serhıldan da öyleydi. Ama Heval serhıldan' ın çok dikkat çekici özellikleri vardı. Bir kere çok enerjikti yerinde duramıyordu."

Y.Z: "Serhıldan'ın emeğinden bahsedilebilir. O kum torbalarını at arabasıyla getirecektik, ucundan tutup getiriyorduk. Torbalar arabanın üzerindeyken Heval Serhıldan, arabayı hendeğin olduğu yere

kadar taşıyordu. Örgüt çalışmasına çok ciddi yaklaşıyordu. En ufak bir şeyde dahi o ağırlıkla, ciddiyetle yaklaşıyordu ve o konuyu çözene kadar da mücadele ediyordu. İnsan baktığı zaman etkileniyordu.”

L.S: *“Mesela diyelim bir toplantıdayız toplantı uzun sürmüş bir an önce planlamaya geçmemiz lazım, karar almamız lazım, harekete geçmemiz lazım, artık oraya doğru gidince Serhıldan Hevalın eli ayağı titriyordu, yerinde duramıyordu, ellerini sallamaya başlıyordu. Harekete geçme sinyali gibiydi. Sıkıldığı zaman böyle hareketler yapmaya başlıyordu. Çok enerjikti, hareketliydi, eylemciydi, yerinde durmuyordu. Genel çalışmalarla ilgileniyordu. YDG-H sözcülüğünde yer alıyordu. Ama yereldeki tüm çalışmalara da katılıyordu. Eylemlere gidiyordu, toplantılar oluyordu, gençlik toplantılarına gidiyordu. Her arkadaşla tek tek konuşuyordu. İnsanlarla müthiş ilgilenen bir düzeyi vardı. Serhıldan Hevalle bizim ortak kullandığımız ilişkilerimiz vardı aileler vs. Her ailede Heval serhıldan’ın yeri çok farklı. Onunla çalışan herkes devam etmiştir. Onunla çalışıp ondan sonra uzaklaşma olmuyordu. Süreklilik arz eden bir çalışma tarzı vardı ve herkeste bu şekilde çalışmalara katılıyordu. Heval Serhıldan’ın çok komik şeyleri de vardı. Bir gülüşü vardı ki nasıl anlatacağımı bilmiyorum o güldüğünde ya da kahkaha attığında sürekli ağzını kapatıyordu. Çünkü çok yüksek sesle kahkaha atıyordu, gülen, enerji dolu bir arkadaştı.”*

Bir kadın arkadaş çatışmalar yoğunlaşınca Faraşin’i mevzide bırakıp gitmiş. Örgüt; “herkesin netleşeceği bir süreç yaşıyoruz” tespitinde bulunuyordu o dönem. Kadın arkadaş, daha önce ki süreçlerde de gençlik çalışmalarında yer almış. Vay be! Neler neler konuşuyordu. Her şey pratikte biter demek ki. Kim geri adım atarsa atsın, biz gençlik olarak geri adım atmayacaktık. Hiçbir gidiş, bu devrime gölge düşürmeyecekti. Tüm gençlik; devrimle sözleştik ve ne olursa olsun bu devrim olacaktı. Sonuna kadar direniş! Direniş! Direniş!

Remziye Ana’nın evindeydik. Küçük, uzun kahverengi bir kapısı vardı. Hemen kapıda dar bir koridor, mutfak ve banyo, tuvalet yapışık, sağa tarafta da bir oda vardı. Odanın kapısında çamaşır makinası var. Küçük bir odası vardı zaten, bir de iki koltuk koymuştu. Biz yerde oturuyorduk. Koltukta çocuğuna yani Beritan’a süt veriyordu. Diğerlerini sordum. “Arkadaşlarla hendek kaziler” dedi. Xeyri arkadaş geldi. “Hangi Xeyri? Uzun Xeyri” diyorduk kendi aramızda. Xeyri, yüzünü kapatıp her gece ajitasyon ve propaganda yapıp, Bağlar halkına ve Kaynar tepe halkına sesleniyordu. Ve sonu her zamanki gibi biber gazı ile bitiyordu. Bir bulsak bunu icat eden! Sur’a gittiğimiz hemen hemen her gece, Serhıldan Heval; “o tedavi için gelmiş, söyle ona çıkmasın, yüzünü kapatmasın” diyordu. Aynısını aktarsam da gençlik işte yahu dinlemiyor. Serhat içeri girdi, ayağa kalktık, selamlaştık. Remziye Ana, pozisyonunu değiştirmiyordu. Başında ki beyaz kefiye ile göğsünü örtüyor hafifçe, bir eli çocuğu tutuyor, bir eliyle de Serhat ile selamlaşıyordu. Kürdistan’da sokakta bile çocuk emzirilirdi, bu Kürdistan toplumunda ayıp değildi, günah değildi. Analar ve çocuk, Kürdistan toplumunda kutsaldı! Aşağı mahalleden çatışma sesleri yükseliyordu. “hele kanalı aç, bak ne diyor” dedik. O da ne; Meral canlı yayında. Heyecanlı heyecanlı, izin vermiyordu Erdal ER konuşsun. Gürültü çıkartma sesleri geliyordu, hemen onun olduğu mahalleye doğru gittim. Remziye Ana’nın evinden çıkınca küçük bir dükkân vardı, sağa dönüyorum köşeden, açılmış çukurlar var. Havai fişekler patlatılıyordu. Çukura girmeden sola dönüyorum, köşede kalabalık bir çocuk grubu gürültü çıkartıyordu. Bazı gençler Meral’in etrafına toplanmış, slogan atıyorlardı. Meral’in elinde telefon Erdal Er ile konuşuyordu. Meral’i görünce kendimi tutamadım ve gülmeye başladım. Meral heyecanla bana bakıp gülüyordu ve “analar zılgıtlarla gençlere eşlik ediyor” diyordu. Onu söylerken bana da el işareti ile “hadi hadi zılgıt zılgıt” diyordu. Bir eliyle telefonu tutuyordu. Ben başladım zılgıt atmaya, Meral da eşlik edip, gülüyordu, zılgıt atıyordu. Erdal Er ve o an orada olmayan herkes, zılgıtları bizim attığımızı öğrenemedi. Ve bu herkese moral verdi. Eylül ayı, çatışmalarla geçti. Bağlar ve Kayatepe tutulacaktı. Bağlar’ da sokaklar çok geniş onun için zorlanmalar oluyordu. Hüda-par kitlesi de vardı Bağlar’da ve istihbaratta yoğundu. Başka yerlerde tutulursa ya da eylemler olursa Sur’u rahat tutarız. E, hani Türkiye’de orman yangını! Neyse hayır yok sanırım Türkiye’ den. Bağlar tutulmaya çalışılıyordu. Zınar, yüzünü kapatmıştı, kepçeyle hendek kazıyordu. Gençliğin birçok kadrosu gelmiş, HPG’ den de bir, iki arkadaşın olduğunu akşam vakti anlayacaktım. Düşman saldırmış ve geri çekilme olmuştu.

HPG'nin İç İşleri

Zinar aradı hemen gittim. Sümer park tarafında onu bekliyordum. Köşeye başka bir adam daha vardı. Adam, beni tepeden tırnağa süzüyordu. “Acaba polis mi?” diye kendi kendime sormaya başladım, ne polisi bildiğin sapık! Soru soruyordu hiç orali olmadım. Kadınlar, ne zaman rahatça yürüyecek şu sokaklarda. Bir yerimde açık değil, demek ki bir erkek için önemli olan sadece kadın olmasıydı. Sırf bunun için bile olsa tüm kadınları tutulan alanlara götürmemiz gerekiyordu. PKK'nin olduğu yerde kadın olurdu, özgürlük olurdu, güven olurdu. Tam niyetlendik adama cevap vermeye, adamın yanına yaklaştım. Zinar, araba ile hemen önümde duruyordu. İndi arabadan, adama doğru yürüdü; “xerdir bremin” dedi. Benim bile sonradan şaşırdığım bir cümle kurdum; “arkadaş adres sordu Zinar Heval. Hadi gidelim” der demez hemen Zinar'ın yanına öne bindim. Ama Zinar geçiştirdiğimi anladı. “bu ne klasik kadınca bir duruştu” dedim içimden. Çünkü normalde bu adamı tokatlamamı bekliyordu. Bu sapığı alıp iyicene döveceksin bak bir daha yapıyor mu? Acaba erkeklerin bazen feodal olması iyi midir? Diye düşünüyorum. Zinar ile beraber Huzurevlerine gittik. Bir eve gittik ama Zinar sürekli etrafa bakıyordu. Arabayı karanlık bir sokağa park etti, yarım saat boyunca yürüdük. Hiç sormuyordum nereye gidiyoruz diye, “vardır bir bildiği” diyordum. Dar bir mahalleye girdik, karanlıktı. Merdiven çıkıyoruz, bazı binalar var. Merdiven çıkıyorsun ondan sonra kapıya ulaşıyorsun. Yıkık, dökük bir binaydı, kocaman kahverengi bir kapısı vardı. İçeri girdik. Sırtını kapıya yasladı, beş dakika bekledi.” Bakalım, binaya biri girecek mi?” diyordu. Bende sırtımı yasladım. “yahu iyi hoş, arkadaşız ama erkektir sonuçta” diyordum kendi kendime, “niye geldik ki”, sonra da böyle düşündüğüm için kızıyorum kendime, “çawa çebû ya bu kadar savaşın içerisinde, yok artık” diyorum. Ve Zinar'a güvenmem gerektiğini tekrar hatırlıyordum. Beyaz, biraz kırık bir kapıdan içeri geçtik. Kimse yok evde. E, niye geldik ki! O da ne! Bir baktım yerde halının üstünde bir erkek arkadaş, sırt üstü uzanmış. Bacağından kanlar akıyor. Kıpırdamıyor. Zinar soğukkanlıydı genelde ama bu sefer ki tedirginliğini anlıyordum, yüzüne yansıyor. Çünkü yerde yatan yoldaş bir gerillaydı. Ben de böylelikle HPG'nin işlerine girmiş bulunuyordum. Ondan sonra gelen giden birçok arkadaş, yer ayarlamak için Zinar'ın işi olduğunda ben gidiyordum, karşılıyordum. Sırtımdan soğuk bir damla su aşağı doğru iniyor, terliyordum. Kendimi tutmalıydım. Oysaki kan görünce bayılıyordum. Ancak birinin bayılması başka bir yoldaşın şahadetine yol açabiliyordu. Kahverengi bir pantolon vardı üstünde. Zinar'a bakıyorum. “ne oldu” der gibi bakınca başladı anlatmaya. Bu erkek arkadaş suikastçıydı. İsmi Armanç, Bağlar' da çatışma sırasında nerden geldiğini görmediği bir kurşun sol dizinden girmiş, arkadan çıkmış dizi param parça olmuş. Ben de bir şey bilmiyorum ki nasıl tedavi edeceğiz. Hemen başımda ki kefiyeyi bacağına bağladım, analardan görmüştük o kadar. Gerilla arkadaş, ter içinde kalmış ama sesi hiç çıkmıyordu. Demek ki o kitaplarda hep bahsedilen gerilla iradesi böyle bir şeymiş. Bende buna şu anda şahitlik ediyordum. Erkek arkadaş, zar zor konuştu, hiçbir şey anlamadım. Kulağımı yakınlıktırdım, kan içinde ama hiç sesi çıkmıyor. “can...ta...da iğne var, vur” dedi. Ama ben bilmiyorum ki; bir bakış attım Zinar'a “şimdi felç olursa ne derim ben örgüte” diyordum bakışlarımla. Zinar'da kızdı. “Ben de diyordum sen cin gibisin hal edersin.” Neyime güveniyorsam, hemen çantayı açtım, iğneyi erkek arkadaşın eline verdim. Bir şeyler koydu içine, elime verdi. “Bacağımın üst kısmına Heval” dedi. Zinar'a bakıyordum, ona bakıyordum. Kararsız kaldım. Ya bir şey olursa! Zinar bana baktı ve ; “Heval Azad dedi ki sağlam gelsin.” Aha demek ki Lice'den gelmiş. Bir anda vurdum iğneyi. Ter attım resmen. Pantolonunu yavaşça çıkarttık Heval Zinar ile. Ondan önce belki utanır diye dışarı çıktım, Zinar gene çağırdı, “tek yapamam ki” dedi. Erkek arkadaş çok utanıyordu benden, “ben senin yoldaşım” dedim. Bunu söylerken utanıyordum ama nasıl olsa Zinar' da var diyordum. Aslında PKK'de erkek ve kadının özgünlüğü çok netti. ancak yoldaşlık, cinsiyeti unutup yoldaşlığa olan bağlılık her şeyden önemliydi. Pantolonunu banyoya götürdüm. Kefiye bağladık ama kan hiç durmuyordu. Bir kefiye daha istedim Zinar'dan gitmiş mutfakta tezgâhın önüne bağlanan bezi getirmiş. Bezi bana verdi. Ben erkek arkadaşla hem utanarak hem de rahat olsun diye gülümseyerek bezi bacağına bağlarken Zinar'da evin pencerelerinden dışarı bakıp, perdeyi örtüyordu. Evden dışarı çıktım, sağlıkçı getirmek için, belki ayağın da kurşun kalmıştır sonuçta biz bilmiyorduk. Koşturuyordum. Amed il binasına gittim. Normalde gitmemek gerekir çünkü düşmanın gözü önündesin. Gittim, toplumsal alandan bir erkek

arkadaşla konuştum; “bir şey yapamayız ki, çok yaralın var” cümlelerini sıralıyordu, sonunu dinlemedim ve merdivenlerden yukarı çıktım. Üst kata çıktım. Gençlik odasından bir arkadaş karşıma çıktı, söylene söylene “olmaz olmaz” diyordu. Arkasından benim tanıdığım bir erkek arkadaş çıkınca sordum. “ne oldu ki?” diye sordum; “gelmiş, bana olmazın teorisini yapıyor, Ferqin’de olmuyor” diyordu. Çok sinirliydi, bir anda yüzünde ki tüm mimikler değişiyor;” ya siz neredesiniz, çok özledik sizi ha, yerinizde durmuyorsunuz”, “demiştik ya pasifzm yenilgiye götürür” dedim. O da gülümsüyor, ben gülümseyince “ne oldu?” dedi ancak ben ter atıyordum. Konuştum; “ama birçok yaralı var tek tek ilgilenemeyiz” dediler. Sur’da olanları yanı başında ki Balıkçılar Başı bile bilmezken, dışarda olanı, kurumda oturan biri nasıl bilirdi ki! Sıkmadım canımı arabaya binip DTK’ye gittim. Arkadaşlar demişti ki, yaralıları yurtsever ailelerin yanına götürün. Sağlıkçılar oralarda kalacaklar, üst katta çıktım. Kemal diye bir gençle konuştum. Sağlıkçıların sözcüsüyümüş. Çok sakın bir şekilde onunla tartışıyordum. “Çatışmalar yoğun, sağlıkçı yok, arkadaş ayağından yaralı, kan kaybediyor. Fergin’de genç bir çocuk Bilal Meygir kan kaybından Şehit düştü. Gel bir şey yap, imkân sağlayalım” dedim. “Çatışmada olmaz, yapamam, arkadaş hastaneye götürün” dedi. Ne olduğunu anlamadım ama bir baktım, karşımda duran erkeğe bir tokat yapıştırdım. “Terbiyesiz” dedim. Bir tane daha vurdum; “bela mısın” diyordu ve daha bir sürü şey diyordu. Aysel Tuğluk bizi ayırıyordu. Oturdum merdivenlerde ağlayacağım ama ağlayamıyorum ki. Ama ne yapacağım. “biraz feodal olsaydın, ş...z...” diye küfür ediyordum. Tabi DTK güvenlikçisi beni sakinleştiriyor. “ancak gençler bir şey yapsın babam, hele çay getirek sana, sakın ol Heval” diyordu. Beklemedim ve dışarı çıktım. Aklıma, Rojger doktor geldi. Daha önce bir saldırıya uğramıştım Bağlar’da ve bu doktor “iyidir” demişlerdi. Sonra aramız iyi olunca demişti ki; “bir şey olursa gel yoldaş”. Bastım gittim, kadın doğum hastanesine. Durumu anlattım. Ohoo Rojger yoldaş bizden daha kötü. Bismil’den gelmiş. “Arin” ya da “Asmin” adını tam hatırlayamadığım bir kadın gerilla arkadaşın tedavisini yapamamış ve kadın arkadaş düşmanın eline geçmiş. İşkence etmişler, çok etkilenmiş. Onu dinliyordum ama Zınar’ı ve arkadaş merak ediyordum. Karanlık sokağa tekrar girdik, “yahu bu gençlik” dedi ve kafasını sağa sola döndürüyordu. “İllegal işlere bulaştırdın ya beni, Allah belanı vermesin” diyordu. Bende içimden; “yahu Heval, sen taa Lice’ye Heval Çiyager’in yanına gidiyorsun, sanki çok legal iş yapıyorsun da şimdi bize mi söyleniyorsun” dedim. Doktor Rojger, tam kapıyı çalacaktı ki Zınar kapıyı açtı. İçeri geçtik, doktor odaya girince şok geçirmiş gibi, bize bakıyordu. İkimizde susuyoruz. Zınar, arkadaşın yüzünü temizlemiş, kanı silmiş ve başının altına yastık koymuş, bir bez ile sürekli terini silmiş. Üstüne bir battaniye örtmüştü. Doktor Rojger, saniyeler içerisinde şoku atlattı ve hemen arkadaşın yanına yaklaştı, elini alnına götürüyordu. Arkadaş ter içindeydi, bacağı mosmor olmuştu. Kan birikmiş dizinin üstünde. Rojger yine arkasına baktı ve benle Zınar’ a; “ne bakıyorsunuz, burası çok soğuk, sobayı yaksanıza” Zınar, elektrik sobasını taktı. Doktor Rojger hemen bir şey daha söylüyordu; “Siz ayaklarından tutun ben de omuzundan kanepeye yatırırım” dedi. Ayaklarını hareket ettiremiyordu. Biz ayaklarından tutunca, bacağının çok acıdığını alnında ki terden ve dişlerini sıkmasından anlıyordum. Kanepeye yatırdık. Binada bizim dışımızda hiç kimse kalmıyordu ve arkadaşında çok ciddi anlamda bakıma ihtiyacı vardı, bunu bizde yapamazdık ve günde iki iğne vurulması gerekiyordu. Bundan dolayı da bir aile bulmamız gerekiyordu. Yaralı olan arkadaş bir gerillaydı ve aileler düşman korkusundan sahip çıkmaya bilirdiler. O, gece orada kaldık, doktor gitti. Arkadaş iğnenin etkisiyle uyudu. Kanepede yanında oturmıştım, öylece arkadaşın yüzüne bakıyordum, alnına koyuyorum elimi. İçimden hiç konuşmuyordum bile. Sadece Başkan Apo’ nun; “güzellikler uğruna olmasa, dökülen her kan cinayettir, düşman her şeyiyle üzerimize geliyorsa topyekûn direneceğiz” dediği cümle geldi. Mutfağa gittim. Zınar, çay yapmış. Yerde beyaz bir poşetin içinde ilaçlar vardı. “Ne ki” diyordum kendi kendime. Jetokainler (uyuşturucu) var. Onu tek okuyorum, diğerleri hepsi iğneler ve başka başka ilaçlar. Hiç anlamıyordum. İkimizde konuşmuyorduk; “Heval cîne sus pus oldun” dedi. Zınar’ın gözlerine bakıyordum. Gözlerim doldu. Zınar’da hemen; “ohoo sen Sara Hevalden daha duygusalımsın” diyordu. O zaman anladım ki Zınar’a götürdüğüm kitapları sürekli okuyormuş. İçimden çok mutlu oldum. Zınar’a baktım; “hiii! Zınar, bizim Heval Osman’ın yengesi var ya; “çok yurtsever, onların evleri var burada. Osman’a söyleyelim gizliden O’nu oraya götürelim.” Osman’a ulaştık, konuştuk. Yengesi demiş ki; “o gelirse eve, biz Ferqin’e gidelim ki rahat etsin. Sizden biri yanında kalır” demiş. Bizde sonraki gün, gece onu arabayla oraya götürdük.

Zinar yanında kalıyordu. Belkis diye bir ilişkimiz vardı Kuru çeşme' de. İğneyi vurmaya biliyordu, onu da arabayla getirdik. Bize de gösterdi sonra ki günler Zinar vurdu. Zaten dört gün sonra da tedavi için başka yere gönderildi. Devrim, inançtı, güzellikti, yeni özgür bir yaşam ve Kürdistan'dı. Ancak şu anda somut bir şekilde gördüklerim aslında devrimdi. "demek ki devrim böyle bir şey" diyorduk artık. Çatışmalar yoğunlaşacak, savaş gittikçe artacak ve devrim isteği her gün daha da çoğalacaktı, intikam çok köklü olarak filizlenecekti. Ve fedailiğin tohumları yeniden yeşerecekti Kürdistan topraklarında. Bunu önceden ön göremiyorduk. Ta ki Ekim'de dört günlük büyük çatışma süreci başlayana kadar.

Artık Ekim ayına girecektik, çatışmalar yoğunlaşmıştı Ferqin'de, Cizre'de ve Nisebin' de de çatışmalar yoğunlaşmıştı. Ancak Sur'a düşman çok fazla yönelmemişti. Savaş süreci yoğunlaşırsa bir daha toplanamayacağımızı Heval Ferman (Şehit Jiyan) anlatmıştı. Şehit Eriş'in şahadetinden sonra Meral ve Osman arkadaşlar çok etkilenmişlerdi. Helin arkadaş Gever' de Şehit düşen Rozelin arkadaşın cenazesini görmüş ve kötü olmuştu. Düşman, Rozelin Hevalin cenazesine oynamıştı. Devlet; kadını hedef almıştı. Türk faşizmi; Kürdistan topraklarında ortaya çıkan her serhıldan, başkaldırı ve direnişte kadını hedef alıyordu. Çünkü kadın teslim olmazdı! Arkadaşları toplamak ve konuşmak daha iyi olurdu. Bu planlama gerçekleşmedi. Konuşmaya başladığım an da hepsi ağlamaya başladı. "Savaşmıyoruz, yoldaşlarımız Şehit düşüyor biz sadece çekim yapıyoruz, biz militan değil miyiz? Yoldaşımızın cenazesini çekiyoruz, ağrıma gidiyor, bizde savaşabiliriz" gibi cümleler ard arda geldi. İçten içe hepsine hak veriyordum ama moral vermek, onları örgüte çekmek, bu alanı güçlü tutma sorumluluğum vardı. Savaş sahası, insanın en netleştiği yerd. O zamana kadar bunu birçok yoldaş söylüyordu ama en anlam verdiğim ve bunu bizzat gördüğüm yer şu an' dı. Şimdiydi! Uzun uzun konuştuk, tartıştık. Az önce sıraladığı her cümleyi kendim de sürekli yürek ve beyinle kavga içerisinde olduğum cümlelerdi. Ancak örgüt çalışmasını başarılı kılmadan olmazdı. Devrim bedel istiyordu. Savaş böyleydi. Kürdistan' da yaşanan süreç buydu. Devrime bedel verdiklerimizin hayalleri ve amaçlarına bağlılık intikamı körüklüyordu. Düşmana hiç bu kadar öfke duymamıştım. Evet. Bir düşmandan söz edilirdi, tanıdığımızı söyledik. Düşmanı; Bakurê Kürdistan' da tanımaya başlıyorduk. Ve düşman, gerçek yüzünü her gösterdiğinde acı büyüyecekti ve öfke artacaktı. Gençlik olarak, halk olarak, kadın olarak intikama gebe kalacaktık! "Başarı sözü" verdik birbirimize, vazgeçmeden, "kaybedebilir miyiz acaba" fikrini bir saniye bile kafamızdan geçirmeyecektik. Biz de yarın, öbür gün Şehit olabiliriz, en yakınımızda ki de Şehit düşebilir gerçeği sürekli kafamızda ve yüreğimizde dolansa da yanımızda ki yoldaşların Şehit düşeceğini, bir daha onlara sarılmamayı, çay içememeyi ve halay çekememeyi, eylemlerde beraber slogan atamamayı hiç mi hiç, ne hayal ediyorduk en de aklımıza getiriyorduk. Evet, devrim olmalıydı, olacaktı. Hayal ediyorduk ama o hayallerde yoldaşlarımızın şahadetleri yoktu. Aslında hepimiz birbirimizi yeni yeni tanıyorduk. Çalışma alanlarına dağıldık, uzun bir süre hatta belki de hiç görüşmeyecektik. Kucaklaştık ve ayrıldık. Bu sefer ki sarılma ne kadar da farklı. Şahadet gerçekliğinden kaynaklı mı?

General Gençliği Selamladı!

K.M.B: "Arkadaşları aradığımı söyledim ve beni götürdüler arkadaşların yanına. Pala arkadaş vardı ve Mahir arkadaş(gençlik kadrosu). Pala arkadaş, kim olduğumu sordu ve bende katılmaya geldiğimi söyleyince bir silah verdi elime o kadar. Koçer'ler mahallesinde kaldım. Heval Bahtiyar'ı tanıdım. Heval Bahtiyar'ın tarzından, konuşmasından etkilenmemek elde değildi. Hazırlıklar yapıyorduk. Yasak başladı ve bir, iki hafta sürdü. En uzun kalacağım yasaklardan ilkiydi. Ben ve Huri gole, Harun Heval vardı ve Heval Bedran vardı yerelden. Biz Koçerler mahallesinde aynı mevzideydik. Yoldaşlık; o mevzide belli oldu. Koçerler mahallesine bir saldırı olmadı. Daha çok Çağ Çağ caddesine saldırı oldu. Sivil kayıplarımız vardı. Şehit Gelhat hattında geri çekilme oldu. Heval Hevi, Heval Rojhat ve Heval Seyid(Muhammed Altunkaynak), Heval Rızgar var. Heval Rızgar ve Heval Seyid Şehit düştü. Heval Rojhat yerelden arkadaş, o da yaralandı. Düşman Şehit Gelhat hattını aldı. Düşman, mahalleye girince yerelerde umutsuzluk oldu. Şirin sokağında yoğun saldırılar vardı. On dört gün sonra yasak kalktı."

A.B: “Yasaktan sonra, Cemal Heval; gençliği selamlamıştı. Bunu duyduğumuzda daha çok eylem yapmak istiyorduk. Bir mahalleye kadar gelmişti düşman. O sokağı tekrar ele geçirdik. Ve ondan sonra halk geri geldi. Biz onları karşıladığımızda pişmanlık bakışları vardı. “keşke gitmeseydik” der gibi bakıyorlardı. Nisebin' de büyüdüğüm için yerel gençlerden tanıdığım gençleri kurtuluş saflarına çağırıyordum, nöbet tutuyorlardı. Birimler oluşturunuyorduk. Her şey irademiz ile oluyordu. Çünkü silah bile kullanmayı bilmeyen gençler vardı. Üç mahalle tutuldu, Nisebin' in en büyük mahalleleridir. Kışla mahallesi tutulacaktı. Askeri tabur bir tarafta, bir tarafta da polis var, zordu ancak geri çekildik. Düşman hâkimiyeti fazlaydı. Tuttuğumuz dört mahalleyi sağlama almaya başladık.”

K.M.B: “Yasaktan sonra herkes işin ciddiyetine vardı, onun için yerelden bazı gençler gitse de bazı gençler de daha çok kararlaşıyordu. Biz ideolojik hiç bir eğitim görmemiştik ancak “PKK PKK idi” bunu bilmek yeterliydi savaşmak için. Silah kullanmayı da bilmiyorduk. Biz küçükken bile sadece; “Biji Serok APO” diyorduk, Apo, jî bo me şer dikê” o kadar. Ore gole diye bir genç vardı. Çok iyi savaşıyordu, gençler ondan söz ediyorlardı yerelden çarşıya giderken, orada yakalandı. Gençler çok etkilendi. “O, yoksa biz de savaşamayız” dediler. Çok iyi bisving kullanıyordu düşmana sadece bir kere bisving vurdu düşman Şirin mahallesine giremedi. YPG'de de kalmıştı, tecrübesi vardı, korkusuz biriydi. On dört günde on dokuz zırhlı aracı darbeledi. Cesaretliydi. Onun cesaretinden etkilenmiştik.”

Bakurê Kürdistanî Özgürleştirme Hamlesini televizyonda görüpte, Nisebin' e giden başka bir yoldaşta şunları anlatıyordu;

A.R: “Üniversite yıllarında tanıdım partiyi, o zamanlar alan tutmalar başlamıştı ve savaş vardı. Caddenin ortasında Şehit düşen bir Ana vardı. O ara; “ bu kadın benim de Anam olabilirdi” dedim. Düşman vurmuştu onu. Bu beni çok etkiledi. “Bu Ananın, çocukların intikamını alacağım” dedim. Bir eğitimden sonra Nisebin alanına düzenlendim. Üç arkadaş gittik Nisebin' e. Alan tutulmuştu Barikatları, hendekleri arkadaşlar yapmıştı.”

K.M.B: “Yasaktan sonra hendekleri ve barikatları daha çok sağlamlaştırdık. O dönem Sur'da, Cizre'de yasaklar başladı. İstanbul'dan, Avrupa'dan, Van'dan gelenler vardı, bizimle beraber savaşmak istiyorlardı. Ama “yapamam, savaşmam, savaşı istemiyoruz” diye gidenlerde vardı. Geceleri sürekli çalışıyorduk, saat dörtte ya da beşte daha yeni uyuyorduk saat dokuz onda tekrar çalışıyorduk. Orada seni tutan en güzel şey yoldaşlıktır. Hiç çıkmak istemiyordum ben. İki üç gün bir yasak daha oldu. Mevziler değişti. Ben, Heval Roni, Heval Rojhat, Koçerler mahallesindeydik. Düşman en çok Kordon sokakta saldırdı, darbe de çok aldı. Düşman sızarak gelmişti, arkadaşlar geri çekilmedi. Arkadaşlar damların üstündeydiler, her yere hâkimdiler, orada Şehit düşen olmadı. Bahtiyar arkadaş oradaydı. Tekrar dört günlük yasak oldu, en etkili yasaktı, yoğun saldırdı, özel harekâtçılar gelmişti”

Biber Xazı Ve Qırık Bilal!

Sur'da gece boyunca çatışmadaydı arkadaşlar. Arkadaşlar artık gündüz de çatışmaya giriyorlardı. Arkadaşlar eskiden gündüzleri çekiliyor, gece çatışmaya giriyorlardı. Sur'da Remziye Analarda oturuyorduk. Osman Heval aradı, “Nisebin'de programı çektik, sen de gel istersen çekelim.” dediğinde zaten gitmeye çok hevesliydim, “olur” tabi dedim. İyi de, Nisebin halkı Türkçe konuşmuyor ki, gençlerde Kürtçe konuşuyor sürekli. En iyisi biz genç basıncılarla bir program çekelim. Bu düşmanın kanalları halkın hendeklerden sürekli rahatsız olduğunu söylüyordu. En azından onlar halkla, gençliğin birbirine olan bağlılıklarını, gençliğin nasıl başladığını, halkın yaklaşımlarını anlatırlar. Sabah erkenden Nisebin'e gittik. Sonra ki gün hemen hemen hepimiz orada buluştuk. Yusuf, Yağmur ve Rohat konuklarımız oldu. Helin ve Osman kameraman oldu. Önce Nisebin'den genel bir görüntü aldık sonra da Atatürk Lisesi'nin oradan Koçerlerin yolunu tuttuk. Üst üste konulan pirketlerle, beyaz torbalarla aralıklı olarak barikat yapılmıştı Koçerler mahallesinde. Havin adında, esmer, hafif kısa boylu, sıcakkanlı bir kadın arkadaş karşıladı bizi. Ondan sonra Nisebin'de ismi Uğur olan ama benim Mordem olarak tanıdığım arkadaş karşıladı bizi. Botan arkadaş neredeydi. Kaldırıma geçtik, oturduk. Analar ve

çocuklar vardı ve kamerayı gören birçok genç etrafımıza toplandı. Hepsi ile sohbet ediyoruz. Bir ana hemen kızını gönderiyor çay yapsın diye. Genelde zaten Nisebin’de saat akşam dörtten sonra tüm çocuklar sokaktadır, tüm analar kaldırımlarda oturup sohbet ediyorlardı. Aslında önceden tandırlar da sokaklardaydı ve analar ekmek yaptıklarında sohbetleri daha fazla olurdu, toplumsallaşma, duyarlılık daha fazlaydı. Belediyeler yolları yapacak diye toplumsallığı bitirdiklerini bilselerdi gene yaparlar mıydı acaba! Kadın, ekmek yapmak için sokağa çıkıyordu şimdi eve daha çok kapatıldığını bilseydi sanırım hepsi barikatların arkasına koşardı. Belediyeler sokakları betonlamamışlardı, çocuklar oynarken hiç bir yerlerini kanatmazlardı. En azından toprağa düşüyorlardı. Onları binalara değil ama betonlaşan sokaklara hapis ettiklerini sanırım düşünmediler. Sonra da çocukları sokaklardan alıp, “bak size park yaptık” dediler. Oysaki onlar zaten çamurdan bilye yapıyorlardı ve daha bir sürü oyuncak. Parklara da oyuncak koydular. Ve oyun alanları, sohbet alanları hatta gizli buluşmaların yani sevginin bile alanı daralmış oldu. Oysa komşuluğu arttıran ve bunu toplumsallaşmaya eğiltiren durumların hepsi bunlardı. Böylelikle herkes birbirinden haberdardı. Şimdi her şeyden belediyeler haberdar. Farkında olmadan parçaladık. Ancak şu anda bu kirli zihniyete ve köleliğe karşı barikatların arkasında, hendeklerin önünde var oluşumuzun savaşını vereceğiz. Heval Havin ve Uğur’ da gençlerle oturmuşlar. Heval Havi’in Şırnak’ta Şehit düştüğünü çok sonra öğrenecektim. Gerçekten Heval Havin, Nisebin halk örgütlemesinde çok emeği var. Oturduğumuz kaldırımın tam karşısında ki duvarında “berxwedan jiyane” yazıyordu. Renkli renkli kocaman harflerle çok güzel yazılmıştı. Bu düşünceler içerisindeyken bir motor sesi herkesin sesini bastırdı. Bu motoru heyecanlı gençler kullanıyordu hatta bazen motorun önüne de radyo koyarlardı. Müziğin sesi her yere giderdi. Açık ve tozlu bir tişört var gencin üstünde, hafif sakallı ve bıyıklıydı. Motordan indi ve durdu önümüzde ve sıkıca sarıldı hepimizle. Sonra bana dönerek; “kuranıma bilidim geleceğini Heval” dedi. Ve böylelikle ta üniversite yıllarından beri “kırık Bilal “ dediğim Heval Botan geldi. Ayakta Heval Botan ile konuşuyorduk. Alike ile Koçerler arasında geçişin biraz zorlaştığını, silah verdikleri her kişiyi yazdıklarını, halkın desteğinden söz ediyordu, o ara bizim de nerde program çekeceğimizi soruyordu. “Berxwedan jiyane” duvarının önünde. ‘Taxa Gelhat’ diyorlardı buraya artık. Hemen tüm gençleri harekete geçirdi. Yardım ettiler, tekerlekleri üst üste koyduk, ateş yaktık ortada, konuklarımız oturdu, konuklar içinde sandalye getirdiler ve Botan’da kaldırımın üstünde oturdu. Bizi izlemeye başladı. Soru soruyorum katılımcılara, daha ikinci soruda burnum ve gözüm yanmaya başlıyordu. Yağmur, konuşuyor ama gözlerinden yaşlar akıyordu. Gençler dağılmaya başladılar. Hem Yağmur’un değerlendirmelerini dinliyordum hem de dışardan sesler; “disê avetın wan bê namusa” diyen yorumları. Kamera’ ya “işte bu şartlarda çekim yapıyoruz, biber gazının atılmadığı tek akşam olmuyor Nisebin’de” diyordum ki, silah sesleri gelmeye başladı. Yağmur söz aldı ve “işte bunun için gençler hendek kazıyor, barikatlar yapıyor” diyordu. Ben de gözlerimle Botan arkadaşını arıyordum. Arkamda durmuştu, bir kâğıda yazmıştı, kâğıdı kamera arkasından bana gösteriyordu. “bir şey oldu gidiyorum. Kendine iyi bak” dedi. Mermi sesleri gittikçe arttı, Havin arkadaş yanımıza yaklaşıp; “Heval sanki güvenli değil, çekim yapmayın isterseniz” dedi. Uygun gördük, bitirdik. Silah sesleri gittikçe artıyordu. Havin arkadaş, ben ve Yağmur’ u bir eve götürdü. Yusuf ve Osman’da Botan arkadaşın yanına gideceklerini söylediler. Saat biraz ilerleyince çatışma durdu. Sonradan iyi olduklarını aktardılar. Sabah buluştuk, konuştuk. Düşman; “Köpriya Ahmet Kaya” dedikleri köprüye saldırmış. O köprü, bir ucu hastahane tarafından Çağ Çağ caddesine, bir ucu hükümet konağı tarafına, Hemen sağ ve solundan da Musa Anter parkında Koçerlere doğru, bir tarafı da devlet kütüphane yönünden Dört Yol çarşıya çıkıyordu. Yani hemen hemen her halükârda Koçerler mahallesine çıkıyordu. Tam da bu stratejik yerde çatışma çıkmıştı. Gençler, düşmanın mahalleye girmesine müsaade etmedikleri için de çatışmalar çıkmıştı. Düşman saldıracakken gençler Molotoflarla düşmana saldırmıştı. Ve düşman bunun için biber gazına boğmuştu her yeri. Zaten o biber gazı olmasa, mertçe, göğüs göğüse savaşılsaydı... Gerçi zaten mertçe olsa, Türkiye, Kürdistan gençliğiyle savaşılamazdı.

A.B: “Tekrar yasak başladı ve halk bizi bırakmadı. Herkes evinin önünde battaniyesi ile oturmuş, sosyal yaşamına devam ediyordu. Herkes sokaktaydı. Çünkü direndiğimizi görmüşlerdi. Tanka topa karşı kalaşnikofla neler yapabildiğimizi görmüşlerdi. Halk terk etmedi. Perdelemeleri bile halk yaptı. Halk tepki veriyordu zaman zaman ancak manevi yönleri çok güçlüydü, bizi bırakmıyorlardı. Direndik.

Düşman ilerleyemedi. Sadece cenazelerini kaldırıyorlardı. Sivil kaybımız vardı. Düşmandan silah kaldırdığımız için cephanemiz çoğalıyordu. Askeri güç halk ile çok ilişkilenmiyor. Belki de en büyük eksiklik buydu. Askeri olmak, halkından kopuk olmak değildi ama bu konuda yanlışlık yaptık. Halkla içiçe olan, sorunlarını çözen bir tarz olmalıydı. Şehit Gelhat mahallesinde köprüyü havaya uçuracaktık çünkü düşman oradan geliyordu, takviye oradan geliyordu. 120 kilo patlayıcı ile köprüyü havaya uçurduk, düşman kendi etrafını taradı.

K.M.B: “Şehit Gelhat hattı hala düşmanın elindeydi. Köprüden gelmeye çalışıyorlardı sürekli. Koçerler tarafında Kanarya Caddesi var, geniş bir cadde onun Şehit Gelhat hattına bakan tarafında Şehit Mazlum vardı, çok cesaretli, yereldi, Şehit Xeyri vardı, sabotajcı. Şehit Xeyri yönlendirirdi, Şehit Mazlum vururdu. Televizyona görüntüsü verildi, ejder tipi araçlarla geldiler. Orada hiçbir asker kurtulamadı, askerler sürekli kaçıyorlardı. Şehit Mazlum'un düzenlemesini Veysika mahallesine yaptılar. O mahalleyi tam tanımıyordu, kalmayı ısrar etti çünkü Veysika tarafını tanımıyordu. Oraya gidince suikastçı vuruyor kan kaybından Şehit düştü. Muhtar, gelip onu aldı, o yarasına rağmen kalkıp yürüyordu ve yere düşüyordu, Analar ondan çok etkilenmişti. Yarallılar yerel ambulanslarla hastahanelere gönderiliyordu. Ambulans daha O'na ulaşmadan Şehit düştü.”

A.B: “Heval Ali Fırat vardı. (gençlik kadrosu) Onunla beraber cephaneyi karşılıyorduk. Düşman küçük çocuklara elli tl verip gidip mayınların kablolarını kestiriyordu. Çocuklardan başka kimse cesaret edemiyordu mayına yaklaştırmaya, düşman da yaklaşıyordu, çocukları ajan yapıyorlardı. K9 köpekleri vardı, üstlerinde çelik yelek ve cihaz vardı. Bir köpek vurulunca düşman bir elemanını kaybetmiş gibi sinirleniyordu. Bu sefer gençler hangi köpeği görseler vuruyorlardı.”

Sürecin Çizgisi Belli Oldu; Amed Van'ı Selamladı

Ekim ayına girdik artık, ayın sekiziydi yanlış değilsem. JİNHA' dan bir kadın arkadaş aradı. O dönem bizimle birlikte gelen ya da çatışma başlayınca alandan gitmeyen JİNHA muhabirleriydi. Hatta genç kadınların yanına gelip; Ben Ferqin' e ya da Cizre'ye tek gidiyorum, çatışmada çekim yapıyorum yoldaş, erkek arkadaşım kavga ediyoruz.” diye. “seni YDG-K'ye söylerim diyorum korkuyor, ‘tamam tamam’ diyor.” Savaş, süreci sahte sevgiyi bile deşifre etmişti. Savaş, **Ö Ö baştan ayağa herkesi, her şeyi etkiliyordu.** Gençliğin ve genç kadının iradesinin en çok tanındığı, duruşunun kabul gördüğü süreç yaşanıyor Kürdistan'da. Telefonu kapattım. Hasret arkadaş o zaman Sur'da çekimlerdeydi. Hasret'in üniversite arkadaşı Gülbahar gelmişti. İki sene mezun olmuşlardı üniversiteden. Sur'a her geldiğinde, bana imalı imalı bakıp; “kadın orada elinde kalaşnikofla savaşıyor bende burada kamerayla onu çekiyorum” diyordu. Bende cevap vermeden durup bakardım, “ez ji tere dibejm ha” diyordu. Bende “neyse” der gibi bakınca “tamam bir şey demedik, şaka yaptım inan ki” derdi. Gülbahar' ın Sur'a geldiğini öğrenince Sur'dan çıkmaz olmuştu artık, bir de Gülbahar ona kalaşnikofla atış yapmasını da öğretmişti. Şimdi de Sur' a gitmişti. Sur 'un etrafı kapatılmıştı, düşman girilmesine izin vermiyordu. Koşturdum Bağlar' a. Dar bir mahalle, her yer polisler tarafından kapatılmış. Polis yanımıza yaklaştı ve kimliklerimizi istedi. Gerçek gazetecilerle gitmek daha işe yarıyordu, taktik de alıyorduk. Yüksek bir binanın tam önünde onlarca akrep vardı. Kamera ile polisleri ve binanın etrafında olanları çekiyorduk. Yüzü kapalı polisler teker teker binanın içine giriyorlar. Akrep binanın tam kapısının önünü kapatıyordu. Yirmi saniye sonra her yer sallandı, bir patlama oldu. Üçüncü katın balkonun da yangın çıktı ve her yer yanıyordu. Biz de çekiyorduk. Düşman onları öldürdü, katletti. Binanın içinde ki polisler dışarı çıkıyordu tek tek, cihazdan bir polis; “üç kişi olduklarına dair bilgi aldık komiserim, tamam” diyordu. Polis, “çekim yasağı var, çekmeyin hanımefendi” diyordu. “Nasıl yasak ki, sizin basınızın akrebin arkasında çekim yapıyor ama” dedi JİNHA muhabiri. Ben sadece o tartışmayı dinliyordum, sesler yükseldi binadan, polis birilerine bağıyordu. **Bende içimden; ‘Ben gazeteci değildim ki, öldürülenler, katledilenler beraber mücadele yürüttüğümüz arkadaşlar’** diyordum. Ama aslında içerde kimin olduğuna dair herhangi bir fikrim yoktu ama sonuçta polis birilerini katletmişti. Aslında doğru bilgiyi akşam öğrenecektim. Akşam, avukatla görüştüm. Avukat Ali, ablasının köyden

geldiğini ve çoktandır bizi görmediği için görüşmek istediğini söylemişti. Sevtap ablayla uzun uzun oturduk ve sohbet ettik. **Avukat Ali**, dalgın dalgın oturuyordu evde. Sürekli etrafında döndüm dolandım, biliyorum bir şey var ama ne! Genellikle o soğukkanlıydı. Bir ayağı sakat olduğu için gerillaya katılmamanın vicdan azabını yaşıyordu sürekli. Arkadaşların avukatlığını yapıyordu. Bir mahkeme çıkışı polis ona demiş ki; “oğlum sen kendin teröristsin, bir de gelmiş teröristlerin avukatlığını mı yapıyorsun” demişti. Sürekli bize anlatırdı, bizde gülerdik. Çay içerken sürekli bana baktı, ben de sürekli ona Sur’da ve diğer alanlarda olan bir sürü komik şey anlatıyordum gülsün diye. “Biliyorsun Heval jiyan ben ile Xezal (Şehit Faraşin)’e çok kızıyor, ‘ikinizde cadısınız, nasıl baş edeceğiz” diyor, Sertip Heval, arkadaşı polis sanıp topuğundan yaralamış, Geve’de bilmem ne olmuş, Cizre’de ki akademiye bir görsen hendeklerle korunuyor, Heval Abbas televizyona gene konuşmuş ha, yahu Heval Serhildan eyleme gitmemize gene çok kızdı, bir daha gidersek ona söylemeyeceğiz” bunun gibi onlarca cümle sıralıyordum onunla her görüştüğümüzde. Bana baktı ve sustu. Dudakları aralandı ama gülemedi. Söyleyeceği bir şey vardı, biliyordum ama söylemesini istiyordum. Zaten abla da bahaneydi. Bu sefer durdum ve bende ona bakmaya başladım. Anlam vermediğim bir cümle kurdu bir anda; “söz ver, gözaltına alınmayacaksın” dedi. Bende güldüm ve “biz hakkımızı sürecin başında kullandık, alındık ama gözal...” cümlemi tamamlamamı beklemiyor ve “düşman, dün Bağlar’a baskın yaptı. Heval Berfin oradaydı, bombasını kendinde patlatmış” diyordu. O konuşurken sabah olanların hepsi gözümün önünden film şeridi gibi geçiyordu. Bağlar, ateş, bina, patlama! Tüm hepsi gözümün önünden geçiyordu. Ali, çok üzülmüştü belliydi. Ve beni tembihliyordu. Heval Berfin’in yanında başka bir kadın arkadaş vardı, düşman almış, avukat Ali’ de gözaltın da onu görmek istemiş, kadın arkadaş aklı hayale gelmeyen ama TC. Faşizminin karakterini oluşturan işkence yöntemlerini, kadın arkadaşta denemişlerdi, onu konuşturmak için. Avukat Ali, onu gördüğünde çok etkilenmişti. Onu gördüğünde, kadın arkadaş elinde bir ip ile kendini boğmaya çalışıyormuş. Avukat Ali’de hemen çağırmış polisleri ve müdahale etmişler. Sustum ve onu dinledim saatlerce, en son cümlesini hala hatırlıyorum; “Şehit et kendini, Şehit ol ama gözaltına alınma, tutuklanma!” dedi. “peki” anlamında kafamı salladım. Aklımda tek kalan şey; “Heval Berfin, bombayı kendinde patlatmıştı.” Aklımda kalan tek gerçek, tek hakikat, tek kare ve tek an buydu! Devlet, biz Kürt gençleri ve kadınları için; “biz istediğimiz zaman sizi yok edebiliriz” diyordu. Ama Apocular, ama Apo’ nun militanları, Özgürlük davasına ruhunu verenler sonuna kadar direnir ve günü geldiğinde eylemiyle, hakikate ererlerdi. Teslimiyetin ihanete götürdüğünü adı gibi bilmek buydu. Teslimiyetin asla kabul edilmediğini pratiğiyle tekrar gösterecekti gençlik ve biz gözlerimizi direniş kokan zamanlara açacaktık. Sonsuz baharımızda, özgürlük için sözleştiğimiz yoldaşlarla beraberdik şimdi Bakurê Kürdistan’da.

Unutmayın! Teslimiyet İhanete Götürecek!

Kızıl karanfillerin yolculunda uğurladık direnişin yiğidini. Yolun açık olsun, sömürgecin alnına ermişlikle direniş yazdıran yoldaş!

Kimse yoktu o gün yanımızda. İl binasında iki erkek arkadaş ve ben kalmıştık. Ben Ferqin’de ki yaralı arkadaşlar için sağlıkçı ayarlamak için arkadaşlarla hem tartışmak hem de o dönem Ferqin’ de olan Nuda Heval (Muazzez Moğol) ile beraber iki arkadaş gözaltına alınmışlardı, onlarla ilgili bilgi almaya gelmiştim. Nuda Heval, Ferqin’de ilk alan tutma sürecinde yer alıyordu. Onun yüzü kapalı halde, o gür sesi tüm dünyaya yayılmıştı Med nüce yoluyla. Herkesi YDG-K’ ye katılmaya, özgürlük için savaşımaya çağırıyordu. Tutulan alan dışına çıkarken ihbar sonucu alınmıştı. Nuda, cesaretin ve yoldaşlığın adıydı. Sanırım sonsuz baharımızın en güzel yüzlerinden biri de Nuda Hevaldi. Ve gözaltına alınmıştı. Bütün merdivenleri koşar adımlarla çıkıyordum. Merdivenler bitince ikinci kattın sağ tarafında hemen girişte bir oda vardı. Oradan bir kadın arkadaş, gençlikten bir erkek arkadaşla tartışıyordu, tartışma dikkatimi çekmiş, kulak misafiri olmakla kalmamış anında olaya bende karışmıştım. Kadın arkadaş, gayet sakin ve sade bir üslupla; “sizin Sur’da kazdığınız hendekten dolayı çalışma yerimizi açamıyoruz, hendeği

kapatın çünkü eğitime başlayacağız” deyince aynı ses tonuyla bende; "Kapatmayacağız yoldaş, hem oranın güvenliği sizin için daha uygun." diyordum. O ara genel hareketten doğru toplumsal alana bakan iki arkadaşın merdivenlerden yavaşça hem konuşup hem yukarı doğru geliyor olmaları gözümünden kaçmamıştı."Gençliğe söyleyelim, onlar tanır." diyerek gençliğin kaldığı odaya doğru gidiyorlardı. O sırada beni ve yanımda ki Amed arkadaşı görünce durdular ve "Van, merkezde düşman bir erkek arkadaş katletmiş." Dediklerinde aklıma Gelhat Gever yoldaşın şahadet haberini aldığımız gün geldi. Ben ve erkek arkadaş birbirimize baktık ve "Haşim Özpolat sizin kadronuz değil mi?" dediler. En son elinde bir koli dergi taşıırken görmüştüm onu. "valla Hevale Haşim, dergileri düzenli dağıtan bir sensin" diyordum ve "helal olsun ya baksana kadro işte, vallahi sen öncüsün" diyordum içimden. Nasıl bir duygudur daha tanımlayamadım ama onunla ilgili her şey gözümün önünden geçiyordu. Ben sus pus olmuştum bir anda, sanki az önce laf dalaşına giren ben değildim de başka bir kadın arkadaştı. Yanımda ki erkek arkadaş "evet" dedi. "Biz cenazesini akşam getireceğiz, sizden birileri de gelsin" dediler. "Tamam" dedikten sonra gittiler ve biz tek kaldık. "Alçak, alçaklar! Haşim' i vurmuşlar" diyordu yanımda ki erkek arkadaş. Kolundan tuttum hemen odaya gittik "çabuk internette Pöh ve jöh'ün sitesine bakalım." İnternet üzerinden sayfa açılır açılmaz hemen Haşim'in fotoğrafını paylaşmışlardı. Kan içerisindeydi, üzerinde mavi ya da yeşil bir tişört vardı hatırladığım kadarıyla, kan içinde kalmıştı, "sıra Cizre' de ki hainlere de gelecek "diye yazmışlardı altında. Yanımda ki arkadaş gittikçe sinirlenmişti. Hemen sayfayı kapattım ve "mutlaka gitmemiz gerekir cenazeye" dedim. Biz bu tartışma içerisinde iken Barış yoldaş geldi ve her zaman ki saf ve komik gülüşüyle "biliyor musunuz Gamze' yi bırakmış düşman. "dedi. Barış Heval, daha sonra Lice'ye firar etti ve Lice'de hava saldırısında Şehit düştü. Kodunun Zınar olduğunu sonra öğrenecektim. Barış Heval durumu aktardıktan sonra sevindik. Hem sevinç hem de acı aynı anda yaşanıyordu. Barış Hevale,"akşam, Gamze arkadaşta gelsin" dedik. "Gamze" Nuda Hevalin çalışmalarında ki kod ismiydi.

Akşam saat on bire geliyordu, Amed sokakları bomboş, biz Bismil üç yola doğru iki arkadaşla yola çıkmıştık. Arabanın içerisinde sus pus olmuştuk, kimse konuşmuyordu. Vardığımızda hemen etrafı gözetledim. Düşman üç akrep, bir ural ve iki toma ile etrafa dağılmıştı. Güya karanlığın içinde saklanıyorlardı. Sayıları ve arabaları da bizden daha kalabalıktı. Yusuf arkadaş gördüm, oda Van' dan geliyordu. Onu bir köşeye çektim ve nasıl oldu der gibi baktım ona. Hemen anlatmaya başladı. "Yetişemedim" diye kendini suçluyordu. Anlattıktan sonra "bı şeref Haşimce bir cevap vermiş." deyip sustum. O ara yanımda bir araba daha durdu. İçinden Barış Heval ve Heval Nuda çıktı. Hiç orali olmadan sessizce Yusuf arkadaşla yaklaşıp, "Gamze yoldaşa söyle kamyonun arkasına gelsin" deyip kamyonun arkasına doğru giderken Gamze yoldaş zaten orada hazır. Önce yavaşça sarıldım, onu sıkılamaya çalışıyordum çünkü arkadaşlar düşmanın ona çok işkence ettiğini söylemişlerdi. Sonra da kızarak; "alan tutmuşken niye gidiyorsun alan dışına Heval, sen ne yapıyorsun ya düşman alana girse idi ya da sana bir şey yapsalardı!" diyordum. "Sakin ol a'kdaş" dedi. Çünkü 'r' harflerini söyleyemiyordu. Bence ziyarı da yoktu. Haşim'i hiç konuşmadık ağlamamak için. "Bu düşman alçak hem de çok alçak" diyordu. Etrafımızda düşmanlar varken ağlamak kimsenin aklına gelmezdi. Devrim gerçekliğini, yeni bir yaşam için verdiğimiz savaşın en acı yönlerini daha yeni yeni görüyorduk sanki. Evet, sayfalar dolusu kitap "savaştan, devrimden, yoldaşıktan" söz ediyordu ancak bire bir yaşayınca her şeyi hissederek yaşamak bambaşka bir duyguya yol açıyor ve o anı anlatmak gerçekten çok zor. Konvoyun arkasında siren çalarak gelen ambulans Haşim yoldaşın cenazesini getiriyordu. Haşim yoldaşın babası vardı ambulansın önünde, arkadaki araba da HDP'den gelenler vardı. HDP' den bazıları hemen hemen her eylemde yer alıyorlardı. Hemen önümüzde durdular. Onlar ve Haşim yoldaşın babası indiler. El sıkıştık. HDP'den gelen Ömer Önen bana bakarak; "Daha Şehit düşmedin mi sen?" dedi. "kötüye bir şey olmaz" deyip hemen Haşim arkadaşın babasının yanına gittik. Bize Haşim yoldaşın kız kardeşi olan Sozda yoldaş sordu. "Görmedik" dedik. Bir haber alınca size hemen söyleriz, merak etmeyin" dedi Gamze Heval. Bir hafta sonra Cizre'ye gittiğimde görecektim. Elimizi tuttu babası ve "yanlış anlamayın, sizde benim kızlarımsınız. Sozda,(Sakine Özpolat) abisini çok severdi bari mezarına gelsin" dedi. Sozda arkadaş daha sonra Cizre'ye geçtiğimde akademide görecektim ancak hiç konuşmayacaktık, söylemeyecektik ona. Çok sonra kendisi öğrendiğinde; "abim ve yoldaşım benim için, bize çizgi oldu" demişti. "Düşmana teslimiyet asla olmayacak" demişti. Sozda

arkadaş daha sonra, 2016 yılının ortalarında Rojavayê Kürdistan'a devrim çalışmalarına gitmişti. 2016'nın sonlarına doğru bir göreve giderken Şehit düşmüştü. Haşim' in babası ambulansa bindi, herkes arabalara geçti, bizde koşar adım gidip arabaya bindik Gamze arkadaş ile. Arabanın içerisinde "ez şehidim" şarkısını Cömerd içli içli söylüyordu. Kimse de karşı gelmedi. İkimiz arabadan kafalarımızı çıkartmış zafer işareti yapıyorduk. Birbirimize bakıyorduk, Gamze arkadaşın gözlerinden yaş geldiğini görünce dudağım titriyor ama yüzümü çeviriyorum. İçimden "ağlayamam, ağlamayacağım. Oyalama, kandırma bizi yok etme sürecini devlet bitirdi, bu bir devrim ve şahadetler olacak." bütün bunlar aklımdan birer birer nasıl geçiyordu, bende şaşıryordum. Kürdistan topraklarında Şehitlerimizi toprağa verirken bile düşmanın arabaları bizimleydi. İşte bu bizim özgür olmadığımızın göstergesiydi. Arabalar, Urfa yoluna doğru giderken kaldırımın hemen kenarında bulunan başını bir kefiye ile bağlamış ve elinde bir poşetle bir adam hızlıca kendini yola attı ve ambulansı durdurdu. Gerçekten o an çok korktuk. Düşman cenazelere bile işkence ediyordu. "Ya götürürse ne olacak, ne yapacağız" gibi birbirimize baktık tabi bunları düşünürken aynı zamanda arabadan da inmiştik. Adam, ambulansın önünde durmuştu, biz adama doğru giderken bir de baktık adam elinde ki poşetten kıpkırmızı karanfiller çıkarttı. Karanfilleri ambulansın önünde asılı olan Haşim yoldaşın fotoğrafının üzerine, kenarlarına bıraktı. Ve aynı hızla gitti. Kısa bir süre sonra o adamın aslında Kobanê'de büyük bir kahramanlıkla savaşan ve Şehit düşen Viyan Amed (Arzu Adıgüzel) yoldaşın babası olduğunu öğrenecektim. Bizde arabamıza geri gittik. Ve Gamze yoldaş; "yahu bizde Şehit düşsek acaba karanfil bırakan olur mu cenazemin üzerine" deyip bir iç çekti. Kızgın bakışlarla baktım ona. "Bak bak senin sesin güzeldir. Ahmet Kaya' dan 'şu dağlarda kar olsaydım' şarkısını söyle." dedi. "ne Şehit düşmesi ya! Konuşma öyle" diyerek kızdım. Ama içimden " söylerim tabi ciğerim" diyordum. Ve sonra Gamze yoldaş yani Nuda arkadaş Cizre' ye geçecekti ve orada fedaice Şehit düşecekti. Onun şahadet haberini aldığım da sadece kızıl karanfiller geldi aklıma. Heval Nuda sahipsizler mezarlığına gömüldü. "Yine sever miydin beni beni sahipsiz mezar olsaydım" diyordu şarkı. Yine severdim yoldaşım, asi bir rüzgar da olsaydın, arar bulurdum yine de sahipsiz mezar olsaydın. Siverek yoluna doğru geldik ve oradan ayrıldı yollarımız. Yusuf arkadaş ve Gamze yoldaş; Haşim yoldaşın cenazesi ile gittiler. Haşim yoldaş Van merkezde düşman ona kimlik sorarken, silahını çıkartıp, vuruyor düşmanı ve düşman da onu tarıyor. Onun yanında o gün Ramazan arkadaşta var. Ramazan arkadaş(Welat Telazoq) yaralanıyor ve düşman onu hastaneye götürüyor, orada işkence ediyor ve zindana götürüyorlar, zindanda Şehit düştü.

Düşman Kürdistan'da Artık Rahat Dolaşmayacak!

Van sahasında kalan Zerdeşt ve Welat'ın mücadele yoldaşı onları şöyle anlatıyordu;

S. Q: "Heval Zerdeşt, Alana ilk geldiğinde bir durgunluk vardı üstünde, alanı tanıımıyordu zaten. Alan tutulacaktı ancak onun deneyimi yoktu. Fakat isteği ve inancı gerçekten belli oluyordu. İki kepçemiz vardı. Alanı ilk tutacağımız zaman benimle birlikte iki kadın bir erkek arkadaş vardı ve Heval Zerdeşti. Düşman, önceden istihbarat aldığı için biz hendeği kazmaya başlayınca düşman baskın düzenlendi ve taramaya başladı. Ben ve bir erkek arkadaş o ara kepçenin üstündeydik. E. Arkadaşın olduğu yerde patlama oldu ancak biz anlamadık. Bombanın onun elinde patladığını bilmiyorduk. Heval Rog. Hemen müdahale ediyor. Arkadaş şok geçirmişti. Hemen tedavi için götürdü arkadaşlar. Yanında ki kadın arkadaş ile beraber düşman tarafından alındılar. Düşman taramaya başlayınca molotofla, silahla alanı savunmaya başladık. Çatışma geç saatlere kadar sürdü. Bulunduğumuz mahallede nöbetler tutuyorduk. Bazı şeyler zamana yayılıyordu ama Heval Zerdeşt; "bir şeyler yapalım da ne olursa olsun" diyordu. "Başka yerlerde ablukalar var ama bizde bir şeyler yapmalıyız" diyordu. Van'da ismi Andok idi. Bir çok gencin katledilmesi onda büyük öfke yaratıyordu. Korkusuzdu. Onunla buluşacağımız vakit geç geldiğinde kızardım, eleştirirdim ve ; "bir gün beni öldüreceksin" derdim. Aslında bir şey olacak diye korkuyordum. Farklıydı Zerdeşt Heval. İnsana farklı bir güç veriyordu, her an gençleri örgütleme, onlarla tartışma geliştiriyordu. Gençler her zaman onunlaydılar. Yalnız kalmaktan hiç hoşlanmazdı. Bir

yerlere iş için gittiğinde bile yanına bir arkadaşı alırdı. Alanda ki duruşu ve kattıkları farklıydı. Derler ya "hastayı ayağa kaldırır" işte öyleydi. O, Şehit düşünce Analar ona ağıtlar yakıyordu, alanda ki herkes üzerinde etki yarattı. Heval Zerdeşt ile çalıştıktan sonra insan hemen onun tarzını fark ediyordu, her yerde aile ilişkisi kuruyordu, onun temposu, tarzı çok farklıydı. Ev ilişkisi kuruyordu, araba ilişkisi kuruyordu ve bunu çok hızlı yapıyordu. Biz ondan önce alanda olmamıza rağmen onun kadar halkla ilişkilennememiştik. Müthiş bir duyarlılığı vardı. Bir ara beraber bir eve gittik, "bir halkın bu kadar mı saygısını kazanır bir kadro" diyordum. İlk önce konuşmazdı ancak bir yere veya bir kişiye alıştığında sahiplenir ve korurdu. Halk ile arasında ki diyalog o kadar açık ve samimice idi ki etkilenmemek mümkün değildi. Onun güler yüzlülüğü, yoldaşa olan bağlılığı farklı ve değerliydi.

Bir randevumuz vardı. Onunla gitmemi istedi ancak gidemedim. Sabah erkenden arkadaşlarla görüştüm, orada Welat Hevali gördüm. Orada Ge. Arkadaş vardı, onunla vedalaşınca Heval Welat elini uzattı, o da hemen;" gel bir sarılayım sana" deyince, sanki bir daha görüşemeyeceklermiş gibi geldi bana, çok kötü bir histi. Şehit Welat gelince Heval Zerdeşt görmek istemişti. Birbirlerini görmüşlerdi. Biz evden ayrılınca evin gelini aniden içeri gidip; "Van'da çatışmanın olduğunu söylüyor, son dakika haberi geçmişler, iki teröristin öldürüldüğünü, bir polisin de öldüğünü söylüyorlar" dedi. O an hepimiz durduk. Heval Welat ve Heval Zerdeşt görüşmüşlerdi. Sokağa çıktım ve adres noktasına gidinceye kadar ağladım, biliyorum onlardı. Onları sordum. Çarşıya gittiklerini söylediler.

O, alanda verdiğimiz ilk Şehit arkadaştı. Heval Welat' da düşmanın eline geçmişti. Düşman, onları takibe almıştı. Arabanın içinde polisi vuruyorlar. Heval Zerdeşt, sömürgeyi Kürdistan'da kabul etmedi. Ve bunun en güzel örneğini de pratiğiyle gösterdi. Polisi vurduktan sonra dışarı çıkıyor ve kobraları tarıyor. Yaralıyken infaz ediyor. Heval Welat'ı da hastaneden cezaevine gönderecekken düşman yolda infaz ediyor.

O an neler hissedebileceğini bilmiyorsun, yani ne yapman gerekir, ne yapmaman gerektiğini bilmiyorsun sadece intikam almak istiyorsun. Duygusal yaklaşmaman gerektiğini biliyorsun. Muhakkak onların intikamlarının alınması gerekir, tek yoğunlaşman bu oluyor. Bazı şeyler cümlelerle ifade edilemiyor, yaşamak gerekiyor. Bir daha onlara sarılmamayı, çay içmemeyi, görmemeyi asla ama asla tahmin etmiyorsun. Ne olursa olsun onun intikamı alınacak!"

İşte S.Q. Şehit Zerdeşt için yazdığı şiir;

Soğuk rüzgârlar esmeye başlamıştı,

14 Ekim sonbaharında.

Ve

yapraklar tek tek dökülüyordu

Serhat'ın eteklerine...

Pusuya yatmıştı düşman

Ve sonbahar kadar yakındı ihanet.

Gencecik, up uzun fidanlar,

Sonbaharın ihanetine inat

Direnişe duruyorlardı dimdik.

Ey Serhat!"

Kanlarıyla suluyorlardı

Senin cennet bahçeni!

Haşim Heval; toprağımızı kirleten düşmana en güzel cevabı düşmanı alnından vurarak verdi. Zerdeşt Heval pratiğiyle çok şey söylemişti. Düşman, Kürdistan'da rahatça dolaşamaz ve bize bizim olmayan

bir nüfus cüzdanını soramazdı. Demişti Zerdeş Heval. Savaş daha da büyüyecekti ve büyüdüğe Kürdistan'dan yiğit gençler uğurlanacaktı. Ve daha nice destanlar yazılacaktı.

Ankara'da Patlama! Ve YDG-H Üyeleri Meydana!

İki gün sonra düşman daha farlı yöneldi. Esas düşman buydu demek ki ya da o hep siteden takip ettiğimiz JÖH-PÖH bunlardı. Dün gecedan beri çatışma sesleri hiç durmadı. Hasret, Sur'da ki dört günlük çatışma sürecinin takibi için Sur'da arkadaşların yanındaydı. Yağmur, sosyal medyadan görüntüler yayınlıyordu. Daha önce Dödef sayfasını da o çalıştırmış. Ben, haber takiplerini yapıp, kanala gönderiyordum. Ama kanal hiç bir görüntümüzü yayınlamıyordu. Hep düşmanın tankları, akrepleri var görüntülerde. Düşman bize saldırıyor, o kadar. Oysa Ferqîn' de suikastçı Arjin arkadaşın özel harekâtı öldürmesi, Senar Hevalin yolun ortasında bir polisi öldürmesi, Faraşın arkadaşın Sur'da gösterdiği direniş, Cizre'nin özgün mevzileri, Berjin'in kahveyi ayağa kaldırması ve bunun gibi onlarca görüntü. Ne zaman yayınlayın diye ısrar etsek; "Silah var, kanal kapanır, zor duruma düşeriz, silahlı gençlik, gençlik işte işi basite alıyor, ne devrimi Heval, hep aynı şey" gibi bir sürü cümle buluyorduk karşımızda. Devrim çok anlaktı. Fırsattı. Ki zaten bu kanallar bunun için açılmamış mıydı? Basın, bir devrimi tasfiyede edebilirdi, direnişi de, serhıldanı devrime de dönüştürebilir ve halkları ayağa kaldırabilirdi. Bu öyle bir süreçti ki bazılarını tarihe yazacak, bazılarına lanet edecekti tarihe!

Dağ kapı'ya varmıştık. Bu kadar mı? Bu kadar değildi tabii ki tüm Amed halkı. Başkan Apo; "Ben Amed'i tanırım, içlerine bir gerilla koyun bakın nasıl öncülük yapacak" diyordu. Peki, şu anda o Sur'ların içinde, Alipaşa'da, Hasırlı'da, Yoğurtlu'da, Kurşunlu' da devrimin tüm öncüleri savaşıyordu. Ancak Amed halkını hiç kimse örgütleyememişti. Yağmur Heval ile beraber Dağ Kapı'dan Sur'un içine nasıl gireceğimizi hesaplıyorduk. Ve kendimizi bir an'da Dağ kapı meydanında bulduk. İnternet zaten vardı bizde. Yurtsever bir ilişki ile anlaşılmıştık, bize sürekli internet gönderecekti çünkü maliyeyi internete veremezdik. Halk, sürekli polisi zorluyordu, Dağ Kapı'nın sağ tarafında ciğerciler vardı, o tarafta dar sokaklar yoğunlukta, bizde dikkat çekmez diye; "oradan gidelim" diyorduk. Kendimizi Ciğerci İbo'nun istikameti tarafından aşağı bıraktık. Canon marka satan dükkânın oradan, lokantaların bulunduğu dar sokağa bıraktık. Çatışma sesleri gittikçe yoğunlaşıyordu. Tarihi bir konak vardı, orayı kafe yapmışlardı, oradan gidince direkt balıkçılar başına çıkıyordun. Hemen karşıda Hasanpaşa Hanı vardı ve aşağı ilerleyince karakol vardı. Yukarısında ise Dört Ayaklı Minare durağı vardı, küçük kahverengi tabela üzerinde Dört ayaklı minare'yi gösteren işaretler vardı. Tüm dükkânlar kapalıydı. Dağ Kapı'nın aşağı tarafı ile yukarı tarafında ki yaşam arasında dünya kadar fark vardı. Aşağı tarafta tüm dükkânlar açık, yukarı tarafta tüm dükkânlar kapalıydı. Biraz daha ilerleyip, polisler görünmeden sadece karşıya geçsek ve biraz koşsak, dört ayaklı minarenin orada düşman yoksa aşağı kadar koşarız ve zaten arkadaşların ilk mevzisine varacaktık. Dar sokağa girdik, ilerledik. Dar sokağın köşesinden kafamızı çıkarttık, kimseler yoktu. Çatışmalar çok şiddetlendi. Ter içinde kalmıştık, ben ve Yağmur. Düşman kalesine sızma budur diyeceğim ama öyle değil ki; burası Kürdistan ve burası bizim toprağımızdı! Yağmur'un elinde kamera vardı, benim elimde mikrofon. O, çekiyor, bende hem yavaşça konuşuyordum hem de yürüyorduk. Balıkçılar başında hiç kimse yok, bu da nerden çıktı. Dört Ayaklı Minare durağın da zırhlı araç durdu. Hayda! Kafamızı çıkarttığımızda hemen görüş alanımıza giriyordu. Buraya zar zor geldik, sen nerden çıktın be! Yağmur diyor ki; "gidelim, eğer bizi görürlerse basınız çekim yapıyorduk" diyordu. "Herhalde şaka yaptın" der gibi bir bakış attım, bu bizim düşmanımızda ne merhamet, ne de vicdan var. Kendini satan insanlarda ne duygu ne de vicdan olur, kirlilik ve çirkinlik dışında. sonuçta buraya kadar geldik, nefes nefese kalmıştık. Mikrofonta konuşuyorduk. "değerli izleyenler şu anda Sur'a girmek istiyoruz. Gençlerin özgürleştirdikleri alanlarda mücadeleleri sürüyor, kameramız şimdi de Balıkçılar başını ekranlara getirecek" dedim ve

Yağmur kamera ile biraz ilerleyip köşeden balıkçılar başını gösteriyordu. Aniden nerden geldiğini bilmediğimiz bir mermi Yağmur'un kamera tutan eline geldi, kamera aniden yere düştü. Bu da neydi! Mermi nerden geldi, Yağmur'un hemen çektim elimle, kamerayı aldım, parçalanmıştı sol tarafı. Kart ve pili yerde. Yere yattı ve pili alacakken aha bir mermi daha. Korkmamıştım çünkü artık mermiye alışmıştım. Ancak Yağmur'a ya bir şey olursa düşüncesi, kalbimin yerinden çıkmasına, nefes nefese kalmama yetiyordu. Yağmur, ter içinde kalmış, şok olmuştu. "gitme, gitme" diyordu yüksek sesle. Telefonumu hemen çıkarttım ve kayda bastım. **Mermilerin nereden geldiğini öğrenirsek Hasret'e gönderirdik ve orada ki arkadaşlara gösterirdi. Böylelikle ona göre savunma ya da saldırı yaparlardı. Yağmur hala, "gidelim, bizim tarafa mermi atılıyor" diyordu.** Onun öyle söylemesiyle zırhlı aracın hemen karşımıza gelmesi bir oldu. Farkında değildim ama biz yönümüzü zırhlı araca verdiğimiz için, telefonda zırhlı aracı çekiyordu. Her şey aniden oldu. Ne oldu, ne bitti ancak sakın kafayla düşününce anlamlı bir şey çıkardı lakin savaşta böyle imkân yoktu. Zırhlı aracın arası açıldı ve arkasından dört, polis desen polis değil, asker desen asker değil, sakallı adamlar resmen arabadan atladı ve bizim tarafa Arapça bir şeyler söyleyerek, namluyu bize doğrultarak yürüyorlardı. İltifat edecek halleri yok ya kesin küfür ettiler. Yağmur ile o dar sokaklardan koşuyor, hiç yere bakmıyorduk, sadece ileri bakıp koşuyorduk, mermiler bize atılmasa da bize atılıyormuş gibi, sanki şimdi bize degecek ve öleceğiz gibi. Hızlıca koşuyorduk. Lokantaya varana kadar koştuk, meğerse adamlar peşimize vermemiş. Lokantanın orada durduk ve bir kaldırımda oturduk, kırık kameramız ve sırtımızda ki çantalar ile nefes nefese kalmıştık. Önümüzden gelen geçen herkes bize bakıyordu. Lokantadan önlüklü biri çıktı, elinde su vardı, "içisen kızım" dedi. Suyu aldım Yağmur'a verdim. Yağmur sakınleşsin, bir şey istemem diyordum. Ölümçül bir alerjisi vardı. Terlememesi ve koşmaması gerekiyordu. Elimi tuttu ve "ben iyiyim, merak etme" dedi. İçim rahatladı. Ondan sonra Yağmur ile birbirimize; "o da neydi" der gibi bakıyorduk. Kart çalışmıyordu, denedik, denedik çalışmadı. "akşam JİNHA'ya götürüp, baktırırız" dedik. Sonradan aklıma telefon geldi, telefona baktım görüntüde zırhlı araç ve sakallı, kim oldukları belli olmayan Kobane'de ki DAİŞ'e benzeyen adamlar dışında bir şey yok. Yanaklarımı şişirdim ve telefonu yere bıraktım, her iki elimle saçlarımı çekiyordum. Çaresizlik miydi, başarısızlık mıydı, arkadaşlar orada savaşırken, burada hiçbir şey yapamamanın verdiği vicdan azabı mıydı, ne işe yaradığımı sorguladığım bir an mıydı, bilmiyorum. Her şeyden önce ahlak müsaade etmezdi. Yağmur birden bağırdı, "hiii! Bak bak. Ya sen ne çekmişsin". Yağmur, telefon üzerinden montaj yapabiliyordu. Çok umutsuzca başımı kaldırdım ve nedir ki diye elinden aldım telefonu. Vay babam bu da neydi! İki suikastçi yakalamışız çekim yaparken. Meğerse balıkçılar başına suikastçi yerleştirilmiş. Suikastçıların zamanı da geldi. Ancak suikastçılar, Dört Ayaklı Minare'ye bakan tarafta konumlanmışlar. Böylelikle her yer onların açısına giriyordu. Bizde aşağı bakan tarafta çekim yaptığımız için aynı hattaydık, bunun için onları görmüyorduk. Ancak onlar dürbünden Yağmur' u ve elinde ki kamerayı görünce ateş açmışlardı. E, taciz ateşi bu olsa gerek. Demek ki artık süreç yeni bir evreye girdi. **Dişe diş, kana kan!**

Dağ Kapı'da bekleyen halkın yanına gittik, bari buradan bir iki görüntü alalım ki program çıksın. İyi de genç yok ki hepsi Sur'da. Yağmur görüntüyü Hasret'e gönderiyordu ki telefonum çaldı ve arayan Hasret'ti. Ağlıyordu, sadece ağlıyordu. "bir şey yap Heval" diyordu. "Ne oldu?" demeye cesaret edemesem de, "tamam tamam, ben hemen arka taraftayım" ben bile ne söylediğimi tam bilmiyordum. "Gülbahar yaralandı, kollarımın arasında şu anda ve kanaması var" dedi. Bir anda bu kadar soğukkanlı olmamı anlayamadım. Gülbahar arkadaşı tanımadığım için mi yoksa zaten yaralı haberi mi bekliyorduk suikastçıları gördükten sonra. Tam anlayamadım. "Tamam, bir şey bağla kanamasını durdur" dedim. Dedim ya Kürdistan analarının öğrettikleriydi. Birden kulağım sağır olacak sandım, karşıda ki ses; "sağlıkçı yok sağlıkçı, ne yapayım söylesene" diyordu çok çaresizce. Sinirli değildi ama şok olmuş ve ne dediğini bilmiyordu. "Tamam, sağlıkçı göndereceğiz hemen" diyordum. Yine bir şey daha diyordum ki telefon kapandı. Zınar'ın beni tanıştırdığı bir arkadaş vardı, o da sağlıkçıydı, bize Diyarbakır devlet hastanesinden sağlık eşyaları temin ediyordu. Pamuk, tentürdiyot, iğne, ağrı kesici vb. Hemen onu aradım, onu hiç görmemiştım Zınar hep bahsediyordu; "yahu aynı kızdır ama erkek gibidir Heval" diyordu. Belki de 'lgbt'li idi ama sanırım bir önemi yoktu şu anda çünkü o sadece ulusal ve insani kimliği, Kürt kimliği ile bize destekte bulunuyordu. Onu aradım, "gelirim ama ancak akşam" dedi. İyide şu anda kan kaybediyordu kadın arkadaş ve Hasret beni

aramıştı yardım için, hal edemedim diyemezdik ki. “O zaman söyle kanı nasıl durduracak” diyordum. Hasret’in telefon numarasını verdim ve aramasını rica ettim. Ancak arayana kadar arkadaşlar hemen başka birinin kimliği üzerinden “sivildir” diye gönderdiler hastaneye. Bir iki defa Hasret gitti haber takibi bahanesiyle onu ziyaret etmeye ancak özel harekâtçılar kapısında bekliyormuş. Dağ Kapı’ndan ayrılıyorduk, görüntüleri kanala göndermeye gidiyorduk. Yağmur telefonda facebook’a girdi, görüntüleri paylaşmak için. Gözleri dolu dolu bana döndü. “aman Allahım! Ankara’da HDP mitinginde patlama!” dedi. “Na ya” dedim. “baksana resimlere” resimler kan içinde, insanların parçalanmış vücutları, sağa, sola dağılmış insanların parçaları ve daha bunun gibi bir sürü görüntü. Türkiye haberlerinin verdiği ayrıntıya bak hele. Neymiş efendim bazı gençler halay çekiyor ve şarkı söylüyor; “ bu Pazar kanlı Pazar” şarkısı tam söylenirken patlamış, onun için PKK yapmış diyorlar. Hele şu medyanın, kendini kandırmasına bakar mısın?! Yağmur bize, bir ilişki üzerinden bilet aldı, bizde Ankara’ya gittik. Ankara patlamasıyla ilgili haber ya da program, görüntü yasakmış. RTÜK yayın yasağı çıkartmış. E, bu durum bizi çok alakadar etmedi, çünkü biz RTÜK’e bağlı değiliz ki, RTÜK’e bağlı olanlar yapmasın. DİHA’ya gittik. Kısa boylu, zayıf, esmer, uzun saçlı Sivaslı bir kadın arkadaş karşıladı bizi. Bizimle ilgilendiler ve bize destekte bulundular. Ancak bu patlamayla ilgili onlar ne kadar uğraşsa da, bizim Amed’den gelip, öbür gün hemen program yapmamıza ve yayınlanmasına açıkçası bozuldular. “Görüntüleri bize verebilir misiniz?” dediler, verdik. Yeter ki Türk Devleti ve onun faşizmi bitsin, yeter ki bir görüntü Kürdistan Devrimine hizmet etsin, bizim tek derdimiz buydu. Ankara’ya vardığımızda Büşra adında bir kadın arkadaş bizi karşıladı. Bizi, Ruşen Altun arkadaş tanıştırmıştı. Mübarek bize de elini veren kolunu alamıyordu. Devrimin hizmetine koyacaksın her şeyi ve herkesi. Ruşen Heval, Dicle Üniversitesinde tıp öğrencisiydi. Köylere sağlık taramasına gittiklerinde tanışmıştık. Lice’ye giderken gerillayı görüyor ve özgürlüğün koşusuna o da katılıyor. Ruşen Heval, Lice’den Batman’a göreve gelirken Şehit düştü. Kodunun Sekvan olduğunu sonradan öğrendim. Büşra; sarışın, uzun boylu, Türk bir kadın arkadaştı. 6-9 Ekim serhıldanında ve özellikle Kobane serhıldanların da sınırlarda uykusuz kalıp, gelen yoldaşları tedavi ediyordu. Ankara’dan Suru’ca sadece tedavi için gelmişti. Büşra’nın babası şu anda Kürdistan’ın birçok şehrinde bizimle savaşan ve halkımızı katleden **ast subaylardandı**. Büşra, Numune hastanesinde çalışıyordu, nöroloji asistanıydı. Bizim için beyaz gömlek giyen herkes doktor ya da hemşiredir. Onu aradık. Bizi hastaneye gizlice koydu. Önlük giydik, bize hastane kartlarından verdi, sağlıkçıların taşıdığı. İnsan o beyaz önlükle hastane girince daha bir güveniyor kendine, hiç korkmuyorduk. Vay be! Tam terörist olduk. Acaba illegal işler yapınca daha mı çok terörist oluyorsun. Bilmiyorum ama devletin gözü önünde olup ta bunları yapmak güzeldi. İçeri girdik, yaralının HDP’li olduğunu anlayınca kameramızı çıkarttık, karşıda ki yatağın altın koyduk. Doktor gelirse müdahale edebilelim diye. Mikrofonu zaten tişörtümün altından çıkarttığım için görmezlerdi. Başladık yaralı, bir gençle röportaj almaya. Büşra, kapının önünde bekliyordu. Ben ve Yağmur’da çekimleri yapıyorduk, bir anda içeri kadın-erkek karışık, siyah takım elbise giymiş on kişiye yakın kişi girdi. Büşra, mahcup mahcup bize bakıyordu, “durduramadım” der gibi bakıyordu. Merhabalaştık. Ceketlerine taktıkları amblemden CHP vekilleri olduğunu anladık. Sarışın, renkli gözlü ve topal bir kadın “merhaba” derken gülümseyerek; “siz de yaralı mısınız?” diye sordu. Ne diyeceğimi şaşırdım ve “yoo değilim” dedim. O da, “o zaman ne işin var burada” der gibi baktı. Röportajı aldığımız arkadaş; “benim kuzenim, beni ziyarete gelmiş” dedi. Vay be! Helal olsun. Oh be! Atlattık. Çekimlerden sonra DİHA’nın yolunu tuttuk. Ankara patlamasıyla ilgili her yerde yayın yasağı vardı, bundan kaynaklı görüntü yayınlanmıyordu kanallarda. İlk defa biz yayınlayınca hem programa hem de sonradan duyduğuma göre hastaneye dava açılmış. Nasıl izin verilmiş diye. Aha bu da gençliğin bir darbesi olsun Rtük’e. Sivas’lı Jiyan arkadaş yine karşıladı bizi. Ona da programda kullanmayacağımız ama çektiğimiz birkaç görüntü verdik. Jiyan ile uzun uzun oturduk ve çay içtik. Kürdistan’ı merak ediyordu, gelmeyi istiyordu. “gel “dedim. Bu fırsatı kaçırır mıydık? Jiyan arkadaş sürekli sorular soruyordu, merak ediyordu. “Kürdistan’da yaşananlar televizyonda ki gibi mi?” deyince sanki sormasını bekliyordum gibi hemen başladım süreci, hamleyi, özgürlük kavgasını anlatmaya. Yağmur’da bana bakıp gülüyordu. “seni gidi” der gibi. Jiyan, bizimle Kürdistan’a gelmedi ama çok sonra Özgürlük Hareketi’ne katıldı. Yağmur, akşam İstanbul’a gitti, basından anlayan arkadaşlar varsa bize destek için getirecek, çünkü özgürlük kavgası büyüyordu, sayımız yetmiyordu. Bazı arkadaşları varmış, basına

ilgileri vardı, biz tüm alanlara yetişemediğimiz için, onlarla konuşacaktı. Onlarla konuşacak ve bizimle beraber çekimlere götürerek, eğitecektik. Meral, Yusuf ve Arjin alandan çıktılar. Elif Heval vardı. İdeolojik alanın sorumlusuydu. Elif Heval ile tartıştık ve onların gitmeleri gerektiğini söyledim. Hem psikolojik olarak iyi değillerdi hem de çoktandır hepsi alanda ama hiç alan dışına çıkmamışlar ve HPG'ye gitmek istiyorlardı. Bundan kaynaklı Meral, Yusuf, Arjin alandan çıktılar. Hemen yeni arkadaşlar örgütlememiz gerekiyordu. Yağmur, İstanbul'a gitti. Ben de akşam Büşra'nın ısrarı ile evlerine gittim. Tıpkı o filimlerde ki gibi evleri vardı. Zaten iki kardeşlermiş. Babası emekli ast subaydı. Evlerinde televizyonun önünde babasının aldığı ödüller vardı. Ödüllere baktım, "şimdi bu adam bizi katletti diye mi ödül alıyor. Bê namus" dedim. Neyse ki Büşra Kürtçe bilmiyor ama o da babasının faşizmin tetikçisi olduğunu biliyordu bence. Babasına benim tıp öğrencisi olduğumu söylemiş. Babasının duruşu, oturuşu, kalkışı, konuşmasıyla tam bir asker duruşuna sahipti. Annesi de edebiyat alanında doçentmiş. Yemeğe geçtiğimde sorular başladı. O çekilmez soru kısmına geçtik. "Nerelisin, Anan, baban ne iş yapıyor, nerde okuyorsun, kaçınıcı sınıf, ilerde ne düşünüyorsun?" bazı sorulara Büşra, bazılarına da ben cevap verdim. Ohoo, gel de söylediğin bu kadar yalan bilgiyi beynin de taşı. Vicdanımız rahat, devrim için her şey mubahtır! Salona geçtik malum çay faslımız başladı. Babası ekrandaki Ankara katliamını yansıtan görüntülere nasıl baktığını sorarken aynı anda Büşra ile tartışıyorlardı. Büşra bu yapıların hepsinin AKP' nin yüzünden olduğunu söylüyordu ama çok sinirli ve öfkeli söylüyordu. Annesi elini bana uzatarak; "bak hanım kızım ne güzel, hiç ilgilenmiyor, Büşracığım" diyordu. Bir YDG-H endamının (üye) evinde şu anda kızını örgütlüyor olduğunu bir bilse ne yapardı acaba! Babası çok önemli konulara değiniyordu; "hiç bir yerde asker kalmamış, adam hepsini kendi güvenliğine almış, askerler savaş istemiyor, bu adam bu devleti yıkacak yıkacak" diyordu. Bunları Erdoğan için söylüyordu. Erdoğan'dan orduya gına gelmiş. Bir sene sonra darbe oldu zaten! Tartışmaları hep dinledim, hiç dâhil olmadım. Açıkçası çok güvenemedim kendime. Bir küfür, bir pot, bir laf çıkarsa ağızımdan Büşra arkadaş kötü olurdu. O gün Büşra ile sabaha kadar oturduk, konuştuk. Gecenin yarısı Büşra' nın ağlamasıyla geçti. Sürekli Kobanê sürecinde yaşadığı, gördüğü olaylardan söz eder ve gerilla için "onlar gerçekten melek, nasıl terörist ki!" deyip ağlıyordu. Babasının ona anlattığı bir hikâye vardı, onu anlatıp ağlıyordu. Babası bir süre Colemerg sahasında kalmış. Operasyona çıktıklarında bir komutanlarını arkadaşlar vurmuş, onlar da gelip alacaklarını söylemişler. Arkadaşlar bir yere bırakmışlar. Büşra' nın babası gitmiş almaya ve çok etkilenmiş. Ölen komutanı, işkence edilmiş şekilde bulacağını sanarak gitmiş. Gerillayı da kendileri gibi bildikleri için olsa gerek. Gittiğinde, komutan bir kayanın dibinde, yüzü yıkanmış, ter temizmiş. Hatta evlilik yüzüğü bile parmağındaymış. Babası çok etkilenmiş ve sonraki senelerde emekliye ayrılmış. Başkan Apo' nun ideolojisi ve gerillanın ahlaki duruşu herkesi etkiliyordu. Büşra, gece boyunca buna benzer hikâyeler anlatıp durdu. Sabah erkenden çıktım ve Ankara HDP il binasına gittim. Bir erkek arkadaş vardı, gençlikten. Onunla görüşüp bazı dökümanlar aldım ve Büşra'ya götürdüm. Okusun daha iyi öğrensin diye. Öğleden sonra yola çıktım ve Amed' e gittim. Yağmur, bir erkek arkadaş ikna etmiş, İstanbul'dan tanışıyorduk. Ümit arkadaş, gelip bizimle bir süre çalışabilirmiş. Onlarda ertesi gün Amed' e geldiler.

Var Git Ölüm, Başka Zaman Gel!

Döndüğümde hemen ofise gittim. Hasret durgundu ve öfkeli. Yağmur ve Ümit daha gelmemişti. Kerim ve Hasret ofiste çalışıyorlardı. Yapılması gereken ve yapılan çalışmalar hakkında Hasret ile tartıştık. Hasret arkadaşların geri çekildiğini, sadece bizimkilerin kaldığını aktardı. Arkadaşlar dört gün çatıştılar, sonra ki gün bizimkiler evlere girdi, düşmanda Sur'a gitti. Halk bize çok tepkiliymiş, "iki defadır bizi bırakıyorsunuz" demişler. "Tamamıyla savaş olacaksa biz varız, bir gidip gelecekseniz olmaz, bize de silah verecekseniz olur" demişler. Hasret, bunlara anlam veremediği için sinirlenmişti. Peki, bizimkilerin durumu nasıldı acaba, çok merak ediyordum. Hemen Kerim ile Sur'a gittik. Gerçekten de bir önce ki programda çektiğimiz hiçbir mevzi kalmamıştı, hendekler doldurulmuştu. Bir hendeğin önünde "Sur Kantonu" yazıyordu ve hendeğin önünde işçi kıyafetleri giyen polisler vardı. Düşman tam hendeğin önünde durdurdu bizi, ters ters bakınca bende öfke ve sinirli baktım. Bize ters

ters bakan polis, uzun ve iri yapılı, Awesta' yı Bağlar 'da silahla kovalayan polislerdendi. Bizi durdurdular ve bize; "ulan başka basın mı yok, sanki buranın tek basıncısı sizsiniz" dedi. Ama hiç sinirli değildi. Kızdırmıyordu. Hatta gülerek; "ne kantonmuş lan, üç günde düştü" dedi. Kimliklerimize baktı ve bıraktı. İlerledik, öfkeliydim. Ama öfkem arkadaşların gitmesine değildi halkın söylemleri benim çok zoruma gidiyordu. Özellikle gençliğin evlere çekilmiş olmaları ve Sur'dan dışarı çıkmamaları çok üzücü bir durum yarattıyordu. Dört Ayaklı Minare tarafında yapılan mevzilere doğru gittiğimizde ise orada Şervan'ı gördüm, sarıldık birbirimize. "Hiç gelmeyeceksin sandım Heval" dedi. Ben de düşmanın öyle söylediğini söyledim. "lawo biz savaşıyoruz olan sana oluyor le, sen ne zaman program çeksen düşman saldırıyor weyy" dedi. Beraber güldük. Tam Kerim ile beraber yola devam edecekken Şervan seslendi; "dur, gitme" dedi. Zaten ne zaman yan yana gelsek ayrılamıyorduk. "Awesta nerede" dedim. "İnan ki bilmiyorum" dedi. Ben ona inanmayan gözlerle baktım. Bir şey mi olmuştu, Awesta neredeydi, neden hiç bir haber ya da bilgi alamıyordum ki bir sürü düşünce kafamda dolaşıyordu. Şervan tekrar bana bakıp; "kuran-ı kerim bilmiyorum" dedi. Bir şey olsa haberim olurdu. Serhıldan Heval de yok. Birçok arkadaş yok. Şervan, düzenlemesinin Cizre akademisine olduğunu söyledi. Akademiden sonra HPG'ye gitmek istediğini söylüyordu. "Yarabbi, herkes bu süreci gençlik başlattı diye gençliğe yükleniyor sende HPG'ye gidiyorsun, gençlikte savaşıyor, Şehit veriyor, bu ne parçacılık Heval, sadece PKK var o kadar!" diye bir sürü şey sıraladım. Kerim bile şaşırdı bu kadar sinirlenmeme ve Şervan çok şaşırmıştı çünkü bugüne kadar hiç sesimi yükseltmemiş ve bağırmamıştım Şervan'a. Ama düşmanın söyledikleri kafamdan çıkmıyordu. Üstelik arkadaşlar yoktu ve kimse bir şey demiyordu. Çalışma alanında kimse kalmamıştı. Ben, Hasret, Osman ve Rohat kalmıştık. Yağmur'da bir kaç gün içerisinde annesinin rahatsızlığından dolayı çalışmalardan ayrılmak zorunda. Üstelik birim olarak içimizde montaj yapmayı bilen hiç kimse yok bundan dolayı her gün JİNHA'ya gidip rica ediyoruz ki çalışmamıza yardımcı olsunlar. Montaj konusunda gerçekten çok zorlanıyorduk. Şervan düzenlemesini tekrar söyleyince sakinleştim. "Bu gece gideceğim"dedi. Cizre, en güçlü olduğumuz yerdi. Ama Türk devletinden her şey beklenirdi. Kaldırımında yanına oturdum ve uzun uzun sohbet ettik ve ayrılık zamanı geldiğinde sarıldım ve başarılar diledim. Vedalaştığımızda kısa bir süre önce Amed'de bir aileden onun için getirdiğim siyah tişört hala üstündeydi. Bana baktı ve ; "biliyorum, bir gün yine sarılacağız. Hem de Sur'larda" dedi. Ona sarılırken bir gün Şehit düşebiliriz gerçeği ile sarıldım. "yine sarılacağız" dedim. Ona bir şey olmasın istiyordum. Şervan daha çok küçüktü ailesi, Türkiye'ye göç etmek zorunda bırakılmıştı. Ama saflığından, temizliğinden hiçbir şey kaybetmemişti. Ve çok gençti. Çok cesaretli bir gençti. Amed' e ilk geldiği günden bu yana hep beraberdik. Hatta ilk defa bu kadar uzun süre ayrılacaktık. Gerçekten de öyle oldu. Onu Cizre'de sadece bir kere gördüm, halay çektik. Ve üstünde hala o siyah tişört vardı. Cizre direnişinde O'nun Şehit haberini almıştım. Çok sonra bir yaralı evinde onu görecektim ve yine sarılacaktık. Oradaki herkes bizi kardeş sanmıştı. Ama bu sefer her şey daha farklıydı! Kürdistan, yarım kalmış hikâyelerin ülkesiydi. Sarıldık, ayrıldık.

Ekim ayının son günlerinde artık alana birçok arkadaş geldi, yüzü kapalı, hepsi illegal arkadaşlar ama birçoğunu daha önceden tanıyorduk. Bu arada Ümit geldi. Tartıştık. Ümit, bir yurtsever düzeyinde basın alanında bize yardım etmeyi kabul etti. Ne ev sorunu var ne de maliye. Zaten herkes tutulan alanlarda yatıyordu, kalkıyordu. savaş gerçekliği öyle bir evreye geldi ki, düşman yüzü kapalı geziyordu. Hiçbir polis yüzü açık bir şekilde dolaşmaya cesaret edemiyordu. Polisler, aileleri, memur ailelerin hepsi evlerini taşıyorlardı Kürdistan'dan. Artık sadece askerler var alanlarda, onların yüzleri kapalı. Ümit ile tartışmamız bittikten sonra Kerim geldi ofise. Durgun ve mahcuptu. Sanırım korkmuştu. Öncelikle ailesinin ona karşı olan beklentilerini dile getiriyordu. Ben, Yağmur ve Hasret onu dinliyorduk. Gitmek istediğini dile getiriyordu ama müsaade etmiyordum, istemiyordum gitmesini bir sürü cümle kuruyordum. "Devrim süreci hızlanacak Heval, savaş başlayacak. Üstelik sana ihtiyacımız var" ısrarla bizimle konuşmak için geldiğini söylüyordu, izin vermek istemiyordum konuşmasına. "bu sefer farklı, devrim sürecine girdik" diyordum. Sakin bir şekilde tüm cümlelerimi söylesem de, içimden "gitme" diyordum." Zorlanacağız" demek istiyordum. "yardımına ihtiyacımız var" demek istiyordum. Diyemedim, demedim! Ama sonra pişmanlığını yaşadım. "gitme, deseydim kalır mıydı acaba" diyordum her zorlandığımızda. Ama gitmek istiyordu çünkü korkmuştu, tedirgindi. Herkesle vedalaştık, sarıldılar birbirlerine. Bana sarılacakken, elini sıktım ve gözlerinin içine baktım.

Onun gözlerine bakarken aklıma birçok şey geliyordu. Onu suçlamamam gerekiyordu, bilmiyorum. Savaştı, savaşmak zorunda değildi ki. Ama halkımızın özgürlük davasıydı bu. “On yaşında çocuklar öldürüldü, on yedi yaşında ki gençler mevzilerde bizler için savaşıyor, küçük çocuklar Cizre’de buz dolaplarında saklanılıyor, hiç mi farkında değilsin, baksana kadınlarımızı sokaklara atıyorlar cırılçıplak, nasıl yatacağın o kadar şey gördükten sonra, devrime inanmayan biri mücadele edemez ki, peki ya Şehitlerin intikamı, devrim olduğun da nasıl bakacaksın halkının yüzüne, kulaklarını nasıl kapatırsın çocukların “özgürlük” istemlerine, gel gitme be yoldaş!” ve bunun gibi bir sürü cümle; “bana sarılmayacak mısın Heval?” dedi. “Çok yardımın oldu, emeğin önemli. Çok sağ ol ancak sonuç önemlidir Heval, nerde durduğumuz, kime karşı mücadele ettiğimiz önemlidir. “dedim. Ve elini tekrar sıktım. Geri çektim kendimi, sarılmadım. Ve kapıdan çıktı. Arkadaşların morali bozulmasın diye belli etmiyordum.

E, bu seste neydi. Dışardan sesler geliyordu. Çatışma mı oldu acaba. Hasret ve Yağmur, hemen pencereye koştular. Yağmur, Ümit’i çağırırdı; “Bak, burası Kürdistan!” dedi. Tomadan ve akreplerden “mehter marşı” çalınıyordu. O gün ilk defa çaldı ve bundan sonra her sabah devam etti. “hep kahraman Türk milleti” çalıyordu her sabah Heval Hasret, Gülbahar arkadaşın yakalanmasından ve yaralanmasından sonra çok değişmişti. Aslında hiçbir şeyin macera olmadığını, savaşın gerçekliğiyle ve acımasız olduğunu görmüştü. Ahlaksızca savaşan bir düşmanla karşı karşıya olduğumuzu öğrenmişti. Hatta daha da acımasız bir hal alacaktı. Programlarımızın tüm ekibi dağılmıştı. Rohat’ı hazırlıyorduk program için, sürekli çekime gönderiyorduk. Arkadaşlar onun da, Cizre Akademisine gitmesini söylediler. Aslında göndermek istemedik çünkü alanda çalışma yürütecek kimse kalmamıştı, ama arkadaşların bu istemine de karşı gelemezdik ve eğitim herkesin hakkıdır yaklaşımıyla istemiye istemiye gönderdik. Şimdi düşünüyorum da cevap veremiyorum kendime. Şahadetler olduktan sonra niye sonrasında pişmanlık duyuyorduk, bilemiyorum. “keşkeler” dolanıyordu dilimize. Akşam olmadan Zinar ile beraber Sur’a gittik. Dört Ayaklı Minare’ nin orada Heval Mazlum’u görünce durdu. Heval Mazlum’u çok seviyor ve sayıyordu. Mazlum Heval onu görünce; “hani can yeleği” dedi. Bende güldüm. Zinar, Mazlum arkadaş için can yeleği getirecekti. Zinar’da; “Düşmanı vurup üstünden alalım” diyordu. Bende güldüm, Remziye ananın evinin oraya doğru döndüm, Heval Serhıldan’ı görmek istediğimi söyledim, yürüdüm. Kurşunlu mevzisinin oraya kadar gittim. Dört günlük süreçte mermilerden her yer delik deşik olmuştu.

Arkadaşların hepsi yüzlerini kapatmışlardır. Biz arkadaşların fotoğraflarını çekiyorduk. Dört Ayaklı Minare’den yukarıya doğru giderken kalabalık bir grup arkadaşla karşılaştık, tabi o ara benim dikkatimi sokağın başında kendinden emin adımlarla ilerleyen ve omuzunda M-16 taşıyan, başında haki renk agal takmış, uzun ve ince boyuyla çok dikkat çeken bu arkadaşla hayran kalmamak elde değildi, “şu güzelliğe bak, gerilla işte” diyordum kendi kendime. Kimdir, nedir, hiçbir fikrim yoktu. Ben de tam arkasıydım. Boynumda ki fotoğraf makinasıyla atış pozisyonu alır gibi köşede durdum ve çektim. Gözümü fotoğraf makinasından hiç ayırmadım. Tam da düşündüğüm gibi oldu, hemen arkasını döndü ve bana baktı, tam o ara bir kere daha çektim. Hiç beklemediğim bir şey söyledi. “çek tabi” dedi. Herkes; “çekme” diyordu, “o çek” diyordu. Bu ne qurrelikti wey! Meral Heval, Şehit Eriş’in o güzelim direnişinde, onunla hendek kazmaktan bir fotoğrafını bile çekememişti. Ve bu hepimizin çok ağrına gidiyordu, onun için kimi görsem çekiyordum. Raxtının sol tarafında tabancası vardı. Sonra merhabalaştık. O silaha takılı kaldı gözlerim, ne de güzel duruyordu onun omuzlarında. Herkes yüzünü bağlamıştı, O’nun yüzü açıktı. Kendi kendime “HPG’den gelmiş herhalde” dedim. Varto’lu olduğunu söyledi de ona Varto’da gördüklerimizi anlattım. O da Varto’da olanlardan etkilenmişti. Gitmek istediğini, intikamlarının alınacağını dile getiriyordu. Varto deyince aklıma saat sabahın dördü ve gördüklerimiz geliyordu. Düşman, Varto’ da vahşice ve insanlık dışı olduğunu tekrar herkese gösterdi. Düşmana karşı savaşmayacaksın da ne yapacaksın ki. Bu savaş, bu dava dünyanın en meşru davasıydı. Özerklik ilanları da, bir halkın geleceğine karar vermesinde ki en önemli adımdı. Özerklik ilanlarının ilk bedellerindendi. Devrim ve özgürlük uğruna verilen bedeller her zaman için güzeldir. Sabahın dördünde güzel olan tek şey; yoldaşların gülen yüzleriydi. O, Varto’lu olduğunu söylediğinde ben tekrardan o günü yaşadım. Bana nereli olduğumu sorduğunda tebessüm ettim. Artık nettim, bu

arkadaş gençlikten değildi, bu konuda artık emindim. Çünkü gençlik çalışmalarında yer alan arkadaşların en son soracakları soru bu sorudur. İsmi söyleyken bile bir havası vardı. “Nawe mîn Reberê” dedi. O konuşmaya başlayınca Serhat’lı erkeklerin özelliklerini hatırlamaya çalışıyordum. “E, senin de işin bu, çekeceksin tabi, düşman görsün heybetimizi” diyordu. Aslında kendimi biraz da ezik görmedim değil. Her insan halkı için savaşmayı ve o mevsizlerde yer almak ister. Ama bu savaşı da yansıtabilecek birilerine ihtiyaç vardı ve bende bu işle uğraşıyordum. O kadar güzeldi ki! “Kurtarılmış alan” diyorduk bu sokaklara. Kadınlar güvenle yürüyebiliyorlardı, sloganlar atılıyor, çocuklar vurulmadan oyun oynayabiliyorlardı, halka hiç kimse müdahale etmeden istediği kadar halay çekip özgürlük şarkılarını söylebiliyorlardı, bu kadar güzel kadın ve erkek, bu kutsal toprakta yoldaşça yaşayabiliyordu. Sanki Kürdistan’ın en güzelleri şu anda buradaydı. Evlerin duvarları mermi izleriyle doluydu, birçok ev boşalmıştı ama moralli olmak ilk görevdi. Kürdistan’a özgürlük ne de yaklaşıyordu!

Mevzide bekleyen birkaç arkadaş vardı onların fotoğraflarını çektim. Daha sonra Remziye anaların oraya geçtim. Köşeden hızlı adımlarla ilerleyen bir arkadaş geliyordu. Omuzunda Kalaşnikofu vardı. Normalde kimse tek gitmezdi bir yere. Herhalde ya ‘yönetimdenir ya da acelesi var’ diyordum. Elimi fotoğraf makinasına götürdüm, o ara kalın bir ses tonuyla; “çekme Heval” dedi. Hayda dengemi şaşırdım vallahi, bir çek, bir çekme. İşte gençlik. Yüzü kapalıydı. “İllegalim” dedi. Bir şey demedim, artık alışmıştık. Tebessüm ettim, o da önümden geçti. Karanlık çöküyordu gittikçe. Sur’lara karanlık çökünce insan çok korkuyordu. Etrafı kapalı, küçük ve dar sokakları vardı. Düşman bu alana girmeye cesaret edemiyordu. Teknik olmasaydı! Düşman, tek başına asla Sur’a giremezdi. Kaybolurdu ya da öldürülürdü. Bu sokakların köşelerinde daha önce uyuşturucu satıcıları, kovaya vuranlar yani eroin çekenler, baliciler, Hizpullahcılar, fuhuşçular, ajanlar vardı. Ama şu anda sadece özgürlük savaşçıları var! Aynı ses tekrar geldi, herhalde pişman olmuştu, durdurdu beni; “nereye gidiyorsun?” deyince içimden; “Yarabbi” diyordum. “Arkadaşlara bakacaktım.” Sonra tekrar bir soru daha sordu ve bir soru daha. sorulara sabırla cevap verdim. Karşısında durmuştum. Gözlerini göremiyordum ki öyle iyi sarmıştı ki. Burada herkes basıncıları tanırdı, ya düşmandır iç sızma yapmış ya da meraklı biri. E, fazla merakta ajan algısı uyandırırız bizde. Sonra sesli güldü. “Şaka yaptım şaka.” Beni hatırlamadın. Tabi bizim yüzümüz, gözümüz açık. “Sen beni hatırlamadın ama ben seni hatırladım, Lice’de yanına gelmişim” dedi. Bakışlarımda anlam veremediği bir ifade gördüğü için olsa gerek; “yaw, canlı kalkan döneminde yoldaş” deyince. “heee” dedim. Heval Hogır Amed’i ikinci defadır görüyordum. Başladık sohbet, arkadaşlar nasıldır, ne yapıyorsunuz. Bu arada Serhıldan Heval yokmuş, başka yerde işi varmış. Yürüdük, beraber Kurşunlu camisine doğru. Ben çok kısa kısa cevaplar veriyordum, o da kısa kısa espriler yaparak gülüyordu. Sonra birden; “E, ne de olsa ben senin abim bacım” dedi Amed diliyle. İlk defa o zaman güldüm. “nerden abim oluyormuşsun sen?” dedim. Şervan’ın sürekli benden söz ettiğini, ‘sen onun abisisin’ diye ısrar ettiğini, ona benzediğimi, ikimizin de kırık gibi olduğunu söyledi. Aslında doğru söylüyordu. Şervan sürekli soruyordu; “senin abin var mı mücadelede” diyordu. “Yok” desem de kendi kendine “ama benziyorsunuz ha” deyip dururdu. Hiç merak etmezdim, galiba bir abim olmasını istemediğim için. Mevziye geldik, arkadaşlar ateş yakmışlardı. Mazlum Heval ve Zınar Heval hala sohbet ediyorlardı. Mazlum ara ara onun kulağına eğilip bir şeyler söylüyordu. “Hele bir şey diyeyim sana” dedi. “kerem kê” dedim. “Ben buranın cephanesiyim” dedi. Pür dikkat onu dinliyordum. Askeri konularda pür dikkat kesiliyordum. Artık en küçük bir detay bile ilgimizi çekiyordu çünkü her şey tarihe kalacaktı. Diğer kalanlarda yüreğimize ve düşüncelerimize dağılacaktı. O dönem Lice’den gelen bazı arkadaşları da karşılayıp, evlere yerleştirdiğimizden kaynaklı ve ara ara cephanesini götürdüğümüz için ‘herhalde onunla ilgili soru soracak’ dedim. “Yaw sen basıncısın, sizin telefonlarınız var, hele bana bir şarkı indirsene telefonuna arada gelince dinliyecek kendimize” dedi. Bastım kahkahayı ben ne düşünüyordum, o ne söylüyordu. “Hangisini?” dedim. “hangimiz sevmedik” dedi. Bir anda yanlış anlamışım edasıyla bakıp, “Müslüm baba hangimiz sevmedik” dedi. Gülümsedim, vedalaştık ve ayrıldık, arkamdan bağıyordu; “ne de olsa bacımsın” diyordu. “lawo te mîn rezil kır” diyordum kendi kendime. Sonradan ne zaman Kurşunlu’ya varsak, “hele aç da dinliyecek şarkımızı bacım” diyordu. Ben de açıyordum. Hatta bazen sadece o dinlesin diye gidip, onu görüp şarkıyı dinleyip geliyordum. Zınar ile beraber oradan ayrıldık. Beraber Bağlar’a gittik. Hasret ve Ümit çekim için Bağlar Göçmenlere gitmişlerdi. Ümit; savaş alanına özellikle tutulan alanlara gitmek istediğini,

mevzilerde çekim yapmak istediğini söylüyordu. “Hasret, sana biraz öğretsin, hemen gönderemeyiz seni yoldaş, bir şey olursa nasıl sorumluluk alalım” dedim. Üstelik silah da kullanmayı bilmiyordu. Biz çekimlere gittiğimizde, akşam çekim yapamıyorduk, ışık açamadığımız için. Nöbet tutuyorduk, bir saldırı olursa da zaten arkadaşlarla beraber mevzide durup, savaşıyorduk. “Biraz çekimlere alış, hızlılık kazan, kendini nasıl savunacağını öğren ondan sonra Sur’ a götürürüz seni, arkadaşlar sana silah kullanmayı öğretirler.” Hasret ile de konuştuk. Biraz gözlemleyelim, belki sonra ona basın kartı çıkartırız, çalışmalarda kalırdı. Onlar orada biraz çekim pratiği yapacaklarmış.

Zinar aradı ve; “işimiz var” dedi. Arkadaşın geleceğini anladım. Arabayla Cezaevinin arka tarafına gittik, Karadeniz Balıkçıların orada beklemeye koyulduk. Gelmesine dört dakika kala randevu yerinde bekliyorduk. Zinar, ne kadar örgütlüydü. Bu kadar soğukkanlılıkla vallahi hayran kalıyordum. Ben kendim, belki de yüzlerce gerilla görmüştüm ama her defasında yine heyecanlanıyordum. **Konu ne zaman HPG olsa böyle heyecanlı oluyordum.** İki dakika kalınca, Zinar indi ve balık alıyormuş gibi tezgâhta ki balıkları elliyordu. Tekrar geldi, işaret ederek; “pencereyi aç” dedi. “Bir şey olmayacak ama olursa arabayı sür Sur’a git temem mi cîne” dedi. “Wiii, ben araba sürmeyi bilmiyorum ki, öğret süreyim” dedim yanaklarımı şişirerek. “keçe cîne, başımın belası” dedi. “Bunu dedi ise kesin öğretir” diyordum içimden. Daha sonra bir hafta boyunca sadece araba kullanmayı öğretti. Böylelikle Heval Çiyager’e verdiğimiz sözü de yerine getirmiş olduk arabayı öğrendik. Gitti tezgâhın orada iki büyük balık aldı ve arabaya koydu. Bindi, sürdü arabayı ama hiç kimse gelmedi. Zinar, arabayı yavaş sürüyordu sadece önüne bakıyordu. Dev bir market vardı sürdüğü istikamette ‘Armina’ idi ismini yanlış hatırlamıyorsam. Biz daha yanına varmadan marketi kapatıyorlardı. “Marketin köşesine gelince hemen kapıyı aç” dedi. “peki” anlamında kafamı salladım. Genç, marketi kapattı, market tam saat 22.00 de kapanıyordu. Biz 22.02 de orada olacaktık. Market kapandı, ben arabanın içinden arka koltuğa geçtim. **Ön kapıyı hemen açtım, Zinar arabayı hiç durdurmadı, sadece hızını düşürdü. Bir arkadaş bindi. Hızlıca sürdü Zinar, gittik oradan. Ben arkada hiç konuşmuyordum ama aynadan arkadaşın yüzüne bakıyordum, o da yüzünü eğmiş sadece elinde ki telefonla ilgileniyordu. Aslında ben telefon olduğunu sanıyordum, değilmiş.** Sadece telefonun kılıfıymış. Hiç konuşmadılar. Zinar, ona baktı ve gülümsedi. “sıkıntı çıktı mı?” dedi. Arkadaşda “yok bra” dedi. Her yer karanlıktı, dükkânlar kapanmış hangi mahalleden geçiyoruz hiç bilmiyorum. Zinar, arkadaki balıkları istedi, hemen uzattım ona. Arkadaşın bana da merhaba vermesini istiyordum ama hiç bakmadı ve selamda vermedi. Niye böyle düşünüyordum ki **“o da özgürlük savaşçısı, bende özgürlük savaşçısıyım,** o tehlikeli işler yapıyor diye mi, illegaller tek mi savaşçıdır, o düşmanı öldürüyordu, o fedaice şehadete gidiyordu, peki ya ben” diyordum. Kafamda bunun gibi milyonlarca fikir birbiriyle savaşıyordu. Zinar, balıkları arkadaşına uzattı, biz Fis, Lice’ye kadar gelmiştik. Fis’i biliyordum; çünkü 27 Kasım’da kutlamalara gitmiştik. Karanlık bir yolun kenarında arabayı durdurdu. Ve ona bakıp gülümseyerek; “selam söyle, afiyet olsun” dedi. Arkadaş elini arkaya uzattı, gülümsedi. “şev baş Heval” dedi. Bende elini sıkıca kavradım. Biri bizim elimizi sıkıca tutup selam verince duruşuna yansıyor diyorduk kendi aramızda. Vedalaştı ve gitti. O gidince hemen öne geçtim tekrar. Ve sürekli etrafa bakıp durdum. Sağ tarafta dağlar vardı, sol tarafta bir köy vardı. **Benim daldığımı Zinar Heval görünce; “ya! Bu da böyle cîne” dedi. Ben de çok üzgün baktım sanırım.** Bana baktı ve “tu kês ne wek Heval Çiyagerê!” dedi. Bana baktı güldü, o güldüğünde kesin bana bir şeyler söyleyeceğine işaretledi. Bana baktı ve eline telefonunu alarak, telefona bir şey yazdı, bana uzattı. Telefonda yazdığı şeyi okuyunca, soğukkanlı olmaya çalışsam da tutamıyordum kendimi mutluluktan. Çünkü Zinar, sürekli ondan söz ederdi, Amed’de kimin evine gitmişsem ve ailelerin fertleri O’nu tanıyorlardı ve onun ziyaretine gidiyorlardı Lice’ye. Telefona; “Heval Çiyager Sur’da” diye yazmıştı. Hasret aradı, işim olduğunu söyledim. Yağmur ve Ümit arkadaşların üniversiteden tanıdıkları bir arkadaşına gittiklerini ve tek başına kaldığını söyledi. İçimden dedim keşke gelme idim ama olmazdı. Arkadaşlara yardım edeceğime söz vermiştim. Devrim sürecinde hiç bir şeyin önemi yoktu, yeter ki devrim olsun. Ha HPG, ha gençlik, ha illegal, ha legal. Hiç fark etmiyor. Amed merkeze dönüyorduk, otogar yolunun oradan ilerleyince Ceylanlar diye çok büyük bir alışveriş merkezi vardı. Onun arkasına gittik. Arkasında daha inşaat halinde büyük bir bina vardı, binanın karşısında camii, Zinar indi arabadan. Başımı pencereden çıkarttım ve “araba sürmeyi öğreneceğim haa” diye bağırdım. Arkasına baktı ve “anladık” dedi ve camiye gitti. Yirmi dakika

bekledim. Zinar, hızlı adımlarla elinde bir poşetle geldi. Bindi arabaya ve poşeti elime vererek; “saysana sana zahmet” dedi. Bu neydi. Bir sürü para, ne yapacak ki bu kadar parayı. Kat kat, üst üste konulmuş ve lastikle bağlanmış. Saydım ve tekrar ona uzattım. “Cami cami değil, mübarek banka” dedim. O da güldü, “caminin altında başka bir şey var, oradan aldım, aylık vergidir” dedi. Anladım ve sustum. Oradan Seyrantepe yolundan Toki'lere gittik. Tokilerde, her yer ışıklarla donatılmış, yüksek sesle müzik çalan, önünde bir sürü araba olan gazino mudur, bar mıdır, cafe midir ne olduğu belli olmayan bir bahçenin önünde durduk. Ben arabada durdum. Zinar, telefonla birine geldiğini haber etti. Zinar, arabadan inince yanına uzun boylu, sarışın, iyi giyimli bir genç geldi. Konuştular. Aaa ben bunu tanıyorum. Çünkü Zinar'ın arkadaşıydı. Genç, gittikten sonra elini kaldırdı ve bende başımı eğerek selam verdim. Zinar arabaya bindi ve “acıktın mı” deyince hiç orali olmadan; “ne dedi?” dedim. **“Bolu ve Kayseri’ den takviye getirmişler Sur’a saldıracaklarmış.” Deyince, hemen başladım konuşmaya; “Hemen gidip arkadaşlara söyleyelim”** dedim. “Geçtir, tehlikeli olur, yarın söyleriz.” Deyince itiraz ettim, ille de söyleyecektik. O, da zaten hiç itiraz etmedi, “peki” dedi. Seyrantepe tarafı rahattır diye o taraftan Dağ Kapı’ ya gittik. Dağ Kapı’ya daha varmadan bir kafe var. Etrafı açıktır. Yönü Hevsel bahçelerine bakıyor, bir yönü Silvan tarafına bakıyordu. Sirtını Sur’ lara vermişti. İsmi Roj kafeydi. “Sen bugün çok gidip geldiğin için dikkat çeker, bende zaten tabanca var, ben giderim” dedi. Uygun gördük. Ben kafe de oturmaya başladım, dikkat çekmesin diye, o da Saray kapı tarafından Sur’ a doğru gitti. E, kafede kimseler yoktu. Sadece ben ve orada çalışan on yedi, on sekiz yaşında ki iki genç ve şişman, yaşını almış bir adam. Her yer karanlık, gece epey ilerledi. Dikkat çekmemek için oturdum ve telefonda birilerine mesaj yazıyorum gibi telefonla ilgileniyordum. Ya bir şey olursa, yanımda bir bıçak var ama elimi bile kesmez, bunları hem düşünüyorum hem de kendi kendimle dalga geçiyordum. Çocuk, yanıma yaklaştı ve “bir şey içisen abla” dedi. Aslında istiyordum ama hiç para kalmamıştı yanımda. Olanı da çay için bozacak değiliz herhâlde. “Yok, sağ ol zaten para da yok” dedim ve gülümsedim. O da; “getiriyem, iç, ayıp edisen valla” dedi. Yahu bu Amed gençleri cin gibiydi. Çay içerken kaçamak gözlerle de yola bakıyordum. Aha, silah sesleri gelmeye başladı. Çatışma başladı sanırım. Kalbim yerinden çıkacak gibi, sanki elime vermişler yüreğimi. Telefonum çaldı. Arayan DİHA’dan Ruken’di. “Sur’da mısın?” dedi. “yok” dedim. “Gençlerle polisler arasında çatışma başladı” dedi. “tamam” dedim. Kapattım. Hasret’i aradım. Durumu biraz kötüydü; “işim bitsin yanına geleceğim” dedim. Çatışma sesleri gittikçe arttı. “ya arkadaşlara bir şey olduysa, biri Şehit düştüyse, Zinar, aman Allahım ya Zinar’a bir şey olduysa. Neyse gideyim, düşman tutarsa da tutsun; çatışmaların sesi geldi, habere geldim” derim. Kendi kendime konuşuyordum ve korkumu da bastırıyordum. Uyansana ey Amed! Senin için kendini feda edenlere kalk bir bak! Ayağa kalktım ve Sur’a doğru yürüdüm, Saray kapı tarafından Zinar’ı gördüm, gözleriyle işaret etti. Hemen gittim yanına, konuşmadık arabaya kadar. Arabaya binince o kadar merakla bekliyordum ki. Ama konuşmadı ve bende hep ona baktığım için; “hele gelsinler” dedi arkadaşlar. “Gelecekler tabi, adamlar Ferqin’e tank konumlandırıp vuruyorlardı, helikopter geziyordu, ya Ekin Van’a neler neler yapıldı, Hacı Birlik’i nasıl dolaştırdılar akreplerin arkasından, olmaz böyle Heval Çiyager’e söyleyelim. İndir beni gidip Heval Serhıldan ile konuşacağım, o temkinlidir, sığınakları yapmadık ki halk için, tabiki gelsinler, Sur’da ki gençlerin inancı bile sarsar onları.” gibi bir sürü cümle sıralıyordum. Zinar, hiç dinlemiyordu, ne kadar sinirlendiğimi biliyordu. Bu olan, düşmandan korku muydu yoksa yoldaşlarımı kaybetmenin verdiği korku muydu düşünüp duruyordum. Belki de düşman gözümüzü korkutmuştu. Ya da bizi korkutan kendi yayın araçlarımızdı! Ama biz devrime o kadar inanmıştık ki sürekli düşman gelsin diyorduk. Özgürlük savaşçıları için en güzel şey, savaş sahasında Şehit düşmektir. Bunları düşünüyordum ki; Zinar aniden; “Heval Çiyager, Gülbahar arkadaşı kaçıralım” dedi “olur” dedim. Hasret’i Bağlar’ dan aldık ve eve gittik. Zinar daha biz eve varmadan; “cîne, bulaşıkları ben yıkamam ha” dedi. İki ablası vardı. Biri köye gitmişti biri de uyumuştur. Biz eve gittiğimizde. Makarna için ocağa su koydum ve yatakları balkona serdik, baskın ihtimaline karşı. Çalışmanın planlaması günlük yapıldı. Hasret, salonda oturuyordu ama öylece boşluğa bakıyordu gözleri. “ben militan değil miyim?” diye sordu ve gözlerinden boşaldı yaşlar. Böyle düşünmesine etki eden bir neden de; kurtarılmış alanda ki yoldaşların yaklaşımlarıydı. Aslında onun gibi düşünüyordum ama onu çalışmaya motive etmek, toparlamak görevimdi. Onunla Başkan Apo’nun yaklaşımları üzerine tartıştık, bütünlüklü olma

üzerine. “Bu iş sadece mevzide durup, düşmana mermi sıkmakla olmaz. Bu iş sadece kamera ile çekim yapmakla da olmaz. Hepsini yapacaksın” diyordum ki Zinar gülererek; “yahu gece gece ne felsefe yaptın cınê” dedi. Hasret’i güldürdü. Devrim sürecinde hiçbir şey, uzun süre moral bozukluğu yaratmıyordu. Moralin bazen düşerdi ama bir yoldaşın bir cümlesi ile hemen kendine gelirdin. Tekrar mutfağa gittim ve makarnayı yaptım, salona götürdüm. Zinar ve Hasret’de uyuya kalmışlardı. Öylece baktım onlara, “savaşçının yoldaşlarından başka kimsesi yoktu ki” diyordum. İkisini de uyandırıp balkonu son bir defa kontrol edip, yumdum gözlerimi. Ve sabah bambaşka bir sabaha uyanacaktık! Belki yaşamım boyunca “o sabaha uyanmasaydım” diyecektim. Var git ölüm, başka bir zamandan sonra gel!

Amed’in Surları Direnişi İçti, Destan Yazmaya Hazır!

Kasım ayındaydık artık. Dün geceden beri çatışma sesleri kesilmedi. Hasret ve Ümit’i Sur’a gönderdik. Daha birçok alan açıldı. Hewsel bahçeleri ve Fiskaya taraflarından Sur’ a gidebiliyordun. Ferqin’de yasak ilan edilmişti, Sur’ da yasak ilan edildiğini duyuruyordu devlet. Daha önce ki yasak dört gün ya da iki gün sürmüştü. Yasağın bu sefer bir iki ay gibi bir süre sürebileceğini tahmin etmedik. Arkadaşların 105 gün boyunca direneceğini, 105 gün boyunca Nato’nun 3. Ordusunun yerle bir olacağını yine de tahmin edemiyorduk. Ya da kendimize itiraf edemiyorduk. Oysa yoldaşlarımızın cephanesi olsa, savaşacak alan kalsa, değil 105 gün, düşman pes edene kadar direneceklerini herkes tahmin ederdi. Bakurê Kürdistan’da Amed’in tam ortasında PKK’ nin fedailik destanlarına yeni birisini ekledi Sur’un ölümsüz fedaileri. Ve bu Fedailerin ilkinin bize yakın birinin olacağını bilmiyorduk. Belki o biliyordu ancak biz bilmiyorduk. Heval Jiyan (Emel Çetin) not göndermişti. Akşam onunla görüşecektik. Çok oldu görüşmeyeli, anlatılacak çok şey vardı. Saat öğlen onikiye geliyordu. JİNHA’dan Beritan Elyakut aradı. Onun da abisi gerilladaydı, biz öyle biliyorduk. “Sur’da bir genç yaralanmış, gidelim mi? Çatışma devam ediyor.” Dedi ve onun öyle demesiyle benim kendimi merdivenlerden aşağı bırakmam bir oldu. “geliyorum” dedim. Çatışma sürüyordu. Hasret’ler başka tarafta oldukları için olay yerine gidemiyorlardı. Ve buluştuktan sonra gittik. Ambulans ve onlarca zırhlı araç Dört Ayaklı Minare’nin orada toplanmıştı. Beritan hemen arabadan iner inmez koşarak olay yerine gitti. Ben ise yavaş adımlarla her şeyi gözlemleyerek gitmek istiyordum ki ondan sonra arkadaşlara ulaştıralım.. Halk, yaralı genci ambulansa koyuyordu. Çekim yapıyordum. Yüz üstüydü. Kimdi?, kaç yaşındaydı?, nereliydi?, hangi Ananın yüreğine ateş düşecek şimdi, nerden gelmişti de bu Sur’u, direnişiyle güzelleştirmişti? Bir sürü soru soruyordum kendime ve çekim yapıyordum. Gencin yüzü kapalıydı, boynunda kefyesi vardı. Uzun, ince bir gençti. Ne kadar da yakışmış kızillar sana! Yerde kanlar içinde bir telefon vardı. Lav silahıyla vurulduğunu söylüyordu bir genç. Artık kim, neyle vuruluyor birçok kişi bilirdi çünkü gelip yaralıyı aldıklarında söylüyorlardı birbirlerine. O, gencin yüzüne bakmak hiç ama hiç aklıma gelmedi. Bir kere bile insan bakmaz mı? yaralının yüzünü çekmek için bile olsa. Ama kan içindeydi. Yaralıyı hastaneye götürdüler, hastaneye gittik. Özel harekât kimsenin çekim yapmasına müsaade etmiyordu, doktordan ismini öğrendim. İsmi ‘Ferhat Doğru’ olduğunu söylediler. Hafıza yitimine uğrar ya insan aynen öyle oldum. Bu ad birinin ama kimin. Bu ismi hiç kullanmıyordu ki! Kemal’i gördüm, Sur’dan gelmişti. Bir şey saklıyordu benden biliyordum. “Niye geldin ki sen şimdi hastaneye?” dedim. Merak ettiği için geldiğini söylüyordu. Moralsızdı. Ama bir şey demiyordu. Oradan ayrıldım ve üstüm biraz kan olduğu için gidip değiştirdim, ondan sonra görüşmeye gittim. Heval Jiyan’ı görmek çok iyi gelmişti. Onunla daha önceden de tanışıyorduk. Uzun uzun eski günlerden söz ettik. Ve bana “Renas’ ın (Welat)’ın” geleceğini söyledi. O kadar mutlu oldum ki, artık bizi kimse tutamaz bu devrimi gençlik basını çekecek. Savaşacağız, çekeceğiz. Her karesini, her vuruşunu, yazılan tüm destanı, her cümlesini, her direnişini biz yazacaktık. Hele bir Renas gelsin, bak o zaman! Çok mutlu olmuştum, aklımda hiç bir şey kalmamıştı, o genç dışında. Jiyan Heval, Nisebin’e çekim için” gidebileceğimi, durumun iyi olduğunu, ilerlediklerini söyledi. Şimdi daha da sevindim. Akşam çıkmadan önce hastahaneyi aradım. Doktor, gencin hayati tehlikeyi atlattığını ve

yoğun bakıma aldıklarını söylüyordu. Bende kanala aktarıyordum. Nisebin'e gideceğim için çok mutluydum çünkü Botan'ı (Bilal Erdoğan) uzun bir süredir görmemiştim. En son gittiğimde orada ki kadın arkadaş tutuklanmıştı. İdeolojik alanda ki Elif arkadaş, illegale geçmişti ama orada olduğundan haberim yoktu.

Nisebin'de birçok arkadaşı görmek çok iyi geldi bana. Ne kadar da genişletmişler alanı. Nisebin' de en dikkat çeken yön ise; halkın çok yoğun desteği ve alandaki disiplini. Kimlere silah verilmişti, kimlerin nöbeti vardı, arkadaşlar herkesin listesini çıkarmışlardı. Program akşama doğru bitti. Sabah, Amed' e dönmek için Kızıltepe garajına gittim. Oradan Amed arabaları kalkıyordu. Zınar Heval aradı, geleyim mi almaya dedi, "yok yok ben bindim zaten" dedim. Zınar' ın morali mi bozuktu, sesi çok kötü geliyordu. Niye öyleydi ki. Sabah haberlere de bakamadık. Zınar yine aradı. "yahu Heval ne oldu?" dedi. Durdu. Slogan sesleri geliyordu telefonda. Tekrar Zınar aradı ve dün hastaneye götürdüğün genç Şehit olmuş" dedi. Çok üzüldüm; "na ya" dedim öylece durdum. "cenaze töreni var şimdi" dedi. "Hemen fotoğrafını ve bir iki video gönder kanala atalım Zınar" dedim. Telefonuma Awesta'nın fotoğrafını attı, Surlar'da çekilmiş. Arkasında iki çocuk vardı, zafer işareti yapıyorlardı. Ben, Zınar'ı aradım ve gülererek; "bana Awesta'nın artist fotoğraflarını mı attın, yanında mı ki, neredeymiş, görüşeceğiz biz onunla, hiç başka mevziye kaçmasın..." diyordum ki. Zınar, cümlemi bitirmeme müsaade etmedi ve "Awesta dün gece Şehit oldu" dedi. Telefon elimden düştü. O gün olanların hepsi gözümün önünden geçiyordu. Kan içinde ki gömlek, yerde ki genç, hastanede ki doktorun söyledikleri. Ellerimle koydum onu ambulansa! Bilsem ki senin kızılığındır yıkar mıydım ellerimi gitsin diye kanın. Bilsem, sarılmaz mıydım ona, öpmez miydım gözlerinden, sarılmaz mıydım hasretle beklediğim sana, güzelleştirdiğin direnişin önünde durmaz mıydım selama. On yedi yaşım, güzel yoldaşım. Hele bir dur! Daha Sur'lara çıkıp halaya duracaktık ya, yıllardır özlemine çektiğimiz, yoldaşımız, Önderimiz, Başkan Apo'yu selamlayıp; "biz senin hakikatinin fedaileriyiz" diyecektik ya! Hani Bağlar'da kamera arkasından eylemlerine eşlik edip;" gençlik, Apo'nun fedaisidir" diyecektik. Senin intikamını alma isteği gözlerimde olan tek renk! Ve daha nice yarım kalmışlıklar!

Hiç gitmedim ne mezarına ne de Annesinin yanına. Hiç ağlayamadım sana, senin için göz yaşı dökemedim, acım hafiflemedi, kabullenemiyorum bu gidişini. Sadece intikam kaldı geriye. İntikam almak ve senin öcünü almak! Gözlerimde intikam dışında hiç bir şey yoktu. Awesta; "döneceğim" diyordu ve daha da ekliyordu;

"Sokak sokak çıksaydım Fiskaya'ya düşman beni nasıl bulabilirdi ki. Sokaklarıma doğru koşarken bunları düşünüyordum. "Korkuyor muyum" tabi ki hayır ilk defa yaşamıyorum ki bu anı. Binlerce eylemden geçen yüreğim korkuyu hiç tanımadı daha kaç ay önceydi bu kara köpekler yine salınmışlardı Amed'e. İlk beni hedef almışlardı. Emekte onca kurşun yağmuruyla kovalamıştılar beni. Öyle kolay mıydı beni vurmak, bir kurşunla yere yığmak. Yoğurt pazarındayım birkaç dakika sonra Dört Ayaklı Minare'nin yanından Hasırlı'ya geçtim. Arkadaşlar orada oluyorlardı. Komutan Çiyager "yine ne bela açtın başına kuralsız Awesta" diye soracak gülümseyerek. Gülümsemesi can katıyor ruhuma, herkesin yüzünde güller açıyor. Bir anda Heval İsa farklı bir ses çıkartarak güler bu gülüşe kahkahalarla yanıt verilir Sur'da Mesut ve Sonay eşlik ederken, sessizce Çiyager, Cihan ve ben Heval İsa'nın taklidini yaparız hemen.

"Döner elbet Awesta. Gözlerini iyi aç! Bak etrafına! Bir taşta bir dağda, bir uçurumun başında, arkasında, düşman ordusuyla Bağlar'da Rang-Rower katilleriyle, Sur'da Hasırlı' da çıkarım karşısına kahpe düşmanın!" diyordun.

Kölelikle-Özgürlüğün Çarpıştığı Mekânın Adı: Gever!

Halkımızın morali bozulmasın diye daha gün aydınlanmadan kar'ın içinde yoldaşlarımızın parçalarını topladık. Onlar, yoldaşlarımızın bedenlerinin parçaları değil, devrimin parçalarıydı ve bütünleştirmek gerekiyordu. Bu düşünce sadece PKK militanında var başka hiçbir devlette, orduda yoktur.

Beritan Koçerin (Gever)

Ben, Heval Elişer' in yoldaşlığı olan inancıyla tanıştım ve yaşadım. O yoldaşlık anlatılamaz, yaşanılır. "Biz sizin çocuklarınız değil miyiz?" en son cümlesi buydu halka.

Jiyan (Gever)

İlk defa bir kadının karakterine özeniyordum. O da Şehid Viyan Amed arkadaşı.

Heval Rojvan (Gever)

Bir şehri fedailik güzelleştirdi, bir güzelliği fedailik ortaya koydu. Karanlıkla aydınlığın; çirkinlikle güzelliğin karşılaştığı an gelmişti.

Fedailikle, ihanetin; zalimlikle, mazlumluğun karşı karşıya gelecekleri an gelmişti.

Dehak'lara karşı Kawa'lar, işkencelere, köleliğe karşı özgürlüğü içenler. Şimdi aynı meydanda varoluşun en sancılı ve direngen savaşı verilecekti. Fedailer birbirini selamlayacak, zalimler devrilecek özgürlüğün zehirli kılıcıyla. Tarihin yazılacağı yer; Gever!

Her gün bir çiçek açtı kızıl toprakta, her gün bir direniş bir teslimiyetin yüzüne tükürdü. Hele şu kışı atlatsın da bahara çıksın, işte o zaman göreceksiniz Gever'in direnişini.

Yere düşen karların üstüne bir de sistemin oynadığı, kendine ihanet eden Kürt eklenmişti. Karlar ayaklarımızı, kalaşnikof tutan parmaklarımızı titretirken, ihanette yüreklerimizi soğutuyordu. Ama hiç bir şey; ne direnişin ne de fedailiğin yoluna engel olmuyordu ve daha çok hızlandırıyordu akışını. Hiçbir şey ne Rojvan'ın, ne Viyan'ın ne Alişer'in ne de Arin'in direnişine gölge düşüremeyecekti. Bu duygular içerisinde Mart'ta çıktı Gever.

"Mala Gel, Taxa Cilo" yazıyor tabelanın üstünde. Saat 10: 00' a geliyor ama daha kimseler ortalıkta yoktu. Peki Yusuf nerede? Küçük çocuklar etrafıma toplanmaya başladılar bile. Direnişçileri aradığımı biliyorlardı çünkü sabah sabah "mala gele" gelen ben ve çocuklardık. Çocuklara sordum, "arkadaşlar gece çatışıyorlar, gündüz halkın arasına çok çıkmıyorlar" dedi. Oturdum kapının önünde çocuklarla program yapmaya başladım, ben soru sordukça onlar cevapladı ve etrafımız gençlerle doldu. Bir gençle röportaj alırken o da bana basınla ilgili sorular sormaya başladı, hemen başladım ona aktarımlar yapmaya, basın şöyle böyledir diyordum. Aniden bir ses ile karşıya baktım, gülüyordu. "ohoo sende bizim birimleri kendine örgütlüyorsun ha" dedi. Bu arkadaş Heval Agır'dı iki ay önce görmüştüm. İki ay önce en kutsal kararın verildiği mekanın anında beraberdik. İsmi Sefkan'dı orada. Güldük ve kapıyı açtı içeri geçtik. Durumları sorduktan sonra Yusuf'u sordum. "dün çatışma çıktığı için sabah dörtte doğru eve gitti, gelir" deyince içim rahatladı. Uzun uzun konuştu, ardından Heval Ayten, Yusuf Heval ve iki arkadaş daha geldiler. Onlara diğer şehirlerin mevzilenme sistemlerini ve düşüncelerini, arkadaşların durumunu aktardım. Hem fikir sahibi olsunlar hem de moralleri yüksek olsun diye. Çekim için, Orman mahallesinin uygun olduğunu söylediler. Yusuf'ta geldikten sonra Orman mahallesine geçtik. Arkadaşlar, bize yardımcı olması için iki genci yanımıza verdiler. Çekim yapıyoruz, sokağın ortasında etrafı üç- dört pirikitle kapalı mayınlar var. Orman mahallesinde yokuştan biri bizim çekim yaptığımız yere doğru koşarak geliyor, onu görünce hemen kamerayı Yusuf'a uzattım ve bende onu yokuşun aşağısında kollarımı açarak bekledim. Gelen arkadaş Güle idi. Bende diyordum "Baran" kimdir. Konuştuk, işi olduğu için Cumhuriyet'e geçti. Çekim yapıyoruz, gençlerden röportajlar alıyorduk. Ruken ve Rojvan Hevali gördük. Rojvan Heval, rahatsızdı, elinde sürekli burnunu temizlediği bir selpak vardı, Ruken Hevali de gördük. Durumunu en son Helin aktarmıştı. Uyuyamadığını, sürekli krizlere girdiğini söylemişti. Şehit düşen bir kadın arkadaşın vücuduyla oynamıştı düşman. Ruken gidip kadın arkadaşın parçalarını toplamıştı ve tek tek dikmiş birbirine. Onunla konuşurken; "öyle gömülmesine müsaade edemezdim" dedi. Ona Varto'dan söz ettim. Bu daha da büyüyecek bir savaştı ve biz hem kazanım elde edecek hem de kayıp verecektik.

Aslında o da bunun farkındaydı ama ne yaparsın yoldaşlık seni yaşama bağlayan en büyük değerlerdendi. Ruken, güçlü duruyordu. Rojvan Heval yanıma yaklaştı ve “yahu Osman nerelerde?” dedi. Cizre’ye gönderdik çekim için deyince, Serhat’lıların çok kullandığı; “pii ama Heval o iyi mayın döküyordu “ dedi. Hem şaşırdım hem de güldüm, “ yahu yoldaş, o arkadaş basıncı, zaten çekim yapamamış, demek ki mayın döşemiş” O ara Yusuf’ta onu haklı çıkartan bir cümle daha söyledi. Meğerse Osman arkadaş, gece de arkadaşlara yardım ettiği için gençler çatışmaya girmeyen basıncıyı kabul etmiyorlarmış. Hoppala! Hadi bakalım, her alanda aynı sorun. Gün boyunca çekimler yaptık ve çok yorulduk. Yorgunluğun etkisiyle hatırladığım mala gelin önünde Ruken’in ve Baran’ın birçok gençle tuttuğu halay ve ortadaki ateşti. Bizde onların ayak çekimlerini yapıyorduk.

Ne kadar yazsam da eksik kalacağını biliyorum. Hiçbir kelimemin Ayten’in yüzünde ki inancı anlatamayacağını, Heval Agır’ın yüzünde ki saf sevgiyi neyle ifade etsem de yerini bulmayacağını düşünürken, sabır taşını sürekli eliyle büyüten Hz. Eyüp’ün sabrını şimdi elinde tutan Rojvan Hevali anlatamam. Bütün gülüşleri toptasamda Gever’a dağılan Baran’ın kahkahasını elde edip de yazamazdım. Onlar anlattıkça dinledim, anlattıkça ağladılar ve daha da güçlendiler. Onların gözleri ihanete karşı o kadar net durmuştu ki ne ihaneti ne de teslimiyeti affetmediler. Gever’ de duvarlarda Önderlikle, YDG-H ile özgürlükle alakalı gençliğin yazıları, “Daişleşerseniz, Kobaneleşiriz” yazıları vardı, o an o sokaklarda yürümek çok farklı bir duygu. Belki de o farklı duygunun adı; özgürlüktü. Çünkü daha önce özgürlüğü tatmamıştık ve nasıl olduğunu bilmiyorduk. Elle tutulan bir şey midir ki özgürlük ya da sana dokunan bir şey midir, gördüğümüz, hissettiğimiz bir şey midir bilmiyorsun. Anlatmak ile yaşamak çok farklı. Halkın savunma güçlerinin bellerinde raxtları, ellerinde kalaşnikofları vardı. Analarla beraber nöbet tutuyorlar, kadınların tek başına tuttıkları nöbetler var özgün alanlar gibi. Bunlar, bedellerle oluyordu, bedel deniyordu. Güzellikler uğruna Kürdistan toprağı yiğitlerimizi, kadınlarımızı, erkeklerimizi, gençlerimizi istiyordu ve özgürlük için hiç tereddüt etmeden gençler bedel ödüyordu devrime. Fedailiğe hiçbir şey gölge düşüremeyecekti.

Gever Direnişi’ni Gever direnişçileri anlattı;

B.N: “Arkadaşlar bizi Gever’e çağırdılar. Heval Ruken’ in ilk sözü her zamanki gibi gülerek; “Heval size bir şey aktaracağım, çok güzel bir şey var, yıllardır beklediğimiz şey olacak” dedi. Heval Am. hemen kalktı dedi;” ne yapacağız, ne oldu?” o süreçte dağa gelmek hepimizin tek hayali. Rojava’ya gitmek istiyorduk. Heval Ruken de “hele bir oturun size aktaracağım” dedi. İlk başta “artık gençlik kendi misyonuna kavuştu, misyonuyla hareket edecek, devrimci halk savaşı başlıyor “dedi. Biz tabi bilmiyoruz devrimci halk savaşı nedir.”6-7 Ekim olaylarını hatırlıyor musunuz? Artık hep devam edecek”. Ben de “Rojava da ki gibi mi?” dedim. O da “evet aynı Rojava da ki gibi” dedi. Arkadaşlara da toplantıda da aynen böyle aktarılmıştı.”

“Devrimci Halk Savaşı, hiç istemediğimiz, tasvip etmediğimiz, önceliğimiz olmadığı halde çatışma ortamı gelişecektir. Bu gelişecek çatışma ortamı da orta şiddetli bir çatışma ortamı olacak, Gelişecek bu çatışma ortamı bizim tercihimiz değildir, olmayacaktır. Diyalog ve müzakere süreci gelişmezse çatışma ortamı doğar, bu işin doğası gereği böyledir, tıkanma bunu getirir. Bu da çatışmaların geçmişten farklı olarak kentlere de yayılması anlamına geliyor. Bir nevi yarı-kent, kent ayaklanmaları şeklinde gelişir. Bir taraftan kentlerde yaygın bir şekilde ayaklanma tarzında olaylar yaşanırken bir taraftan da kırsal bölgelerde askeri çatışmalar yaşanır. Yani şehirlerde yarı-kent isyanları, ayaklanmaları, kırsal kesimlerde ise askeri çatışmalar olmak üzere geniş zamana yayılmış uzun vadeli bir mücadele oluyor bahsettikleri. Orta yoğunluktaki savaş şu anlama geliyor; şu anda Hakkâri’de olduğu gibi sürekli hareket halinde olmalarıdır. Orta yoğunlukta bir savaş gelişirse bu sadece öyle dağla da olmaz şehirlerde de bunun etkisi çok büyük olur. Şehirlerdeki serhıldanlar kent isyanlarına dönüşür. Her şehirde büyük katliamlar da gelişebilir. Halkımız bunu bilmeli ve buna hazırlıklı olmalıdır. Büyük şiddet uygulanır. Bu şiddette birçok genç, kadın, çocuk ve halkımızdan birçok insan da ölebilir. Devlet çok daha sert ve acımasızca Kürtlere yönelebilir.”

Önder Apo, önceden süreci ön görmüştü. İmralı cehennemin de esir tutulan Hakikat, sürecin bu şekilde gelişeceğini söylemiş ve düşmanın neler yapabileceğini önceden söylemişti. Gever; özgürlükle-köleliğin çarpışacağı meydan olacaktı.

AR: “Kürdistan’dan İstanbul’ a taşındığımız zaman akrabalarımıza gidiyorduk, o zaman Tülay ile tanıştım. Sürekli beraberdik, yağmurlu bir akşamdı, pencereden seslenince dışarı fırladım ve yanına gittim. “ben dağa gidiyorum” dedi. Ben ona çok bağlıyım. O benden her zaman çok öndeydi, Kürt bilincine sahipti. Ona bağlıyım; “katılalım” dedi. Aldık her şeyimizi gittik Gever’ e.”

J.N: “İstanbul’ da büyüdüm. Metropollere taşındıktan sonra sürekli facebook üzerinden arkadaşlara bakıyordum. Gever’e, Sur’a. Ondan sonra bir şekilde ulaştım arkadaşlara ve çalışmalara dâhil oldum. Katılım yaptıktan sonra bir aylık eğitimden sonra Gever’ e düzenlendim. Bir günlük eğitimden sonra Cumhuriyet mahallesine genç kadın çalışmalarına düzenlendim. Gever’ de böyle bir süreçte yer almak hem zorlu hem de mücadelenin olduğu, büyük bir yoldaşlık ve savaşın birbirine daha bağlı hale geldiği bir süreçte olmak şansı.”

R.N: “Ocak’ ta Gever’ e gittim ve orada kaldım. Elişer yoldaş; yolların kapalı olacağını söyledi ve orada kaldım. Fark etmiyordu mücadele süreciydi. Orada eğitim aldık, on beş günlük. Şehit Cevreş yoldaş eğitim verdi. Askeri ve ideolojik eğitimdi. Dışarı çıkmıyorduk, sadece atış için bir kere çıktık o kadar. Rojvan yoldaşın yanına gittim. Daha çok öz savunma boyutuyla katılıyordum. Gündüzleri mala gele (halk evi) gidiyorduk, akşama doğru hendek kazıp, barikat yapıyorduk.”

AR: “Gever’ e gidip arkadaşları bulduğumuzda Şehit Elişer yanımıza geldi, biraz sohbet ettikten sonra Heval Viyan ve Heval Rozelin geldi. Daha sonra arkadaşlar bize Gever’de kalacağımızı söylediler ancak Heval Tülay istemiyordu, dağa gitmeyi çok istiyordu. Tülay ismini Arin koydu. Arin Heval dağa gitmeyi çok istiyordu. Dağ, onun için özgürlük gibiydi. Yollar kapalıydı ve gitmemiz mümkün değildi. Bizimle mücadelenin artık burada olduğunu söylediler ve biz orada kaldık. İlk günler arkadaşları bekledik eğitim devresi toplanana kadar. Burada hem ideolojik hemde askeri eğitim gördük.”

J.N: “ Mala Gel’e gittim. Heval Elişer’i gördüm. Konuştuk, “seni dağa gönderemeyiz, YPS ve YPS-JIN var, devrime hoş geldin.” Dedi. Her gelen şervana aynı şeyi söylüyordu. Onun yanında sürekli gülüyordum, bilmiyorum gülmek doya doya gülmek geliyordu içimden. Onu anlatmak, bilmiyorum.”

B.N: “Tabi duygusal bir atmosfer de oluştu. Heval Ruken; “Ben ve Heval Agir burada kalacağız. Siz ikiniz de Colemerg’ i tutacaksınız, biz bir daha görüşmeyeceğiz belki de.” bir hafta geçmedi Şemzinan’ da yol tutmalar başladı. Biz de Heval Am. ile nasıl yapacağımızı bilmiyoruz. Ben, 6-7 Ekim olaylarından biraz biliyordum. Mardin’de alan tutmuştuk, sonra bir gün haberleri izledik ve baktık Gever’ de alan tutulmuş. Arkadaşlar Gever’ i tutmuşlar. Biz dedik biz de başlatacağız. Gever’ i ilk tutan gençlikten Heval Sefkan(Agir) ve Heval Ruken(Viyan) arkadaşlardır. Şehit Memyan ve Şehit Rozelin’ de orada Şehit düşen iki arkadaştı ve halk çok etkilenmişti onlardan. O arkadaşlar on sekiz yıllık bir ajan tarafından Şehit düşürüldüler. Benim ismimi de arkadaşlar "Rozelin" koydu. Heval Sipan, Heval Rojvan, Heval Ayten, Heval Ruken, Heval Şoreş’de oradalardı. Heval Senar vardı, Sipan arkadaş ayağından yaralanınca gelmişti. Heval Senar’da yaralandı. Heval Senar döneminde orada değildim ancak halk anlatıyordu. A4 mermisi ile yaralanmıştı ve tüm bağırsakları dışarıda olmasına rağmen sesini çıkartmadan halka onu nasıl tedavi edeceklerini anlatıyormuş. Arkadaşlar müdahale etmişlerdi”.

Heval Alişer ve ben, Heval Senar yaralandıktan sonra Gever sahasına geldik. İlk önce mala gele(halk evi) gittik. Baran Heval (Botan Heval) geldi. İstanbul’ da büyümüştü. Daha önce Nisebin’ de beraber çalışmıştık. Amcası Colemerg sahasında Şehit düşünce onun adını almıştı. Geldi. O kadar heyecanlı ve coşkuluymuş ki onu o an ki durumunu, sevincini, hallerini anlatabilecek bir kelime bulamıyorum. İlk heyecan ve coşkusuyla karşıladı beni. Heval Sipan vardı; ikinci yasaktan sonra ayaklarından yaralandı. O kadar kıpırdıyamıyordu ki acıdan, bir şey yapamıyorduk, müdahale edebilecek biri yoktu. Ayağı yaralı şekilde sloganlar atıyordu sürekli ve” beni vurun, vurun Heval” diyordu. İnsan nasıl yoldaşına sıkı ki, namluyu bile ona doğrultamazsın kaza olur diye. Hastahaneye götürdük. Evet, biz bu devlet

karşısında öz savunmamızı yapıyoruz. Bu gittikçe savaşa dönüşecekti. Toprağınızı, sizi, halkınızı sömüren bir devlet var. Araçları, zırhlı araçları sokaklarımızdan geçtiğinde istediği her an, istediği çocuğumuzu, kadını, erkeğimizi vurabiliyor. İşte bu sömürgecinin en açık ispatıdır. Sen buna karşı kendini savunacaksın, savaşacaksın. Böyle bir çatışma ortamında Heval Sipan bunları söylüyordu ve biz müdahale edemedik, hastahaneye gönderdik, orada tutuklandı. Sipan Heval; Şırnaklı, Adana' da büyümüştü. Zindandan çıkıp hemen gelmişti zaten. Gever' e geldi yaralandıktan sonra, Heval Senar geldi. Zaten sonra Heval Senar' da yaralanmıştı. Gever' de duvarlarda devrimle ilgili o kadar yazı vardı ki. Diyorsun ki "ben Kürdistan' dayım." En büyük mutluluk o bayrakların Gever' de sallanmasıydı. Tekrar Gever' e gitmeyi isterdim. Arkadaşların omuzlarında silahları, bellerinde raxtları var. O an oradaki her genç ya da Ana bunun mutluluğunu hissettiriyordu. Baran hevalin de mutluluğu, coşkusu bundan kaynaklıydı. Halk evinde "Heval Alişer'i (Felat) görmek istiyorum." Dedim. Akşam Baran Hevala kaldım aktarım oldu, alanı tanıttı arkadaş. Ben oraya gidene kadar çok arkadaş Şehit düşmüştü. Süreç Gever' de ilerlemişti."

Ayten arkadaşın yanına gittim. Hep yarım uyurdu, sabaha kadar uyanık kalıyordu, anlam veremiyordum. "gençler tek başına nöbet tutuyor, düşman saldırırsa olmaz" diyordu. Yan oda da Rojvan arkadaş uyuyordu. Sesler duyuyordu, o gece hemen pencereye koştu. Ayakkabısını bile giymeden kendini dışarı attı. Rojvan Heval de sese uyandı ve hemen ardından koştu; "bekle Heval Ayten, bende geleceğim" diyordu ve ardından koşuyordu. Anlamamıştım. Bağlı bir yer vardı, zincirli. Eline taş almışta o zincire vuruyordu. Cephaneyi buraya saklamıştı arkadaşlar. Düşmanın Cumhuriyet mahallesine saldırdığını söylüyordu. Cumhuriyet' e saldırmışlardı; "arkadaşlar Cumhuriyet'te tek başına, hemen onların yanına gitmemiz gerekir" diyordu, nefes nefese kalmıştı. Şaşırıp almıştım, onu dinliyordum ama korkuyordum da. Arada sürekli bir şeyler söylüyordu. Ruken orada, Alişer orada. Gençler Şehit düşecek." Diyordu. Cephaneyi çıkarttı, bana baktı ve "benimle gel" dedi. İlk o zaman elime silah verdi. Silah verdi ama nasıl kullanacağımı bilmiyordum ki. Ayağında ayakkabı olmadan saatlerce çarşıda halkı çağırıyordu, evlere çağırıyordu, slogan atıyordu. Onun ayakkabısız öylece saatlerce dolandığını görünce anlamsızca bakıyordum. Bu bir korku muydu, yoldaşına bir şey olacağı endişesi miydi, devrim inancının vücut bulması mıydı bilmiyorum. Belki de onu öyle ayakkabısız sokaklara sürükleyen bunların hepsiydi. Elimde tabanca vardı. Çarşıya doğru gidiyordu, aslında çarşıya gidilmesi yasaktı. O kadar öfke biriktirmişti ki dayanamamıştı, beni dinlemiyordu bile. Arkasında koştururken bir ara bana döndü ve; "düşman arabaları alana gelmiş, sen alanı tanımıyorsun, gelme!" dedi. Bu sefer ben dinlemiyordum ve gidiyordum.

Gerçekten de doğru duymuştu Ayten Heval. Cumhuriyet mahallesinde çatıma çıkmış ve "Diyar" adında çok genç bir arkadaş Şehit vermiştik. Etrafta gençler vardı. O kadar öfke dolmuşlardı ki, bütün gençler "intikam" diyorlardı, "savaşacağız" diyorlardı. Düşman, hemen gençlere saldırmıştı. Düşman, evin üstünde onu A-4 mermisi ile vurmuştu. O gence Heval Ruken'in silah verdiğini öğrendik. Diyar, bixsiyi almıştı ve dama çıkmıştı. Düşman anında fark etmişti ve müdahale etmişti. Bir an da tüm arkadaşlar alana gelmişti, herkes orada toplanmıştı. Ayten Hevalin ağladığını hiç görmemişim, "zayıftır, Önderlik sevmiyor" diyordu. Her şey karşısında güçlü durmamız gerektiğini, bunun savaş olduğunu söylüyordu sürekli. Halkın etkilendiğinden söz ederdi onun için belli etmiyordu üzüldüğünü. Geç katılmış olmasına rağmen örgütteki pratiği büyüktü ve Ayten arkadaşta büyüktü.

Ruken Heval çok suçladı kendini, "vermemem gerekir" diyordu. O gençler onun şervanlarıydı, onları eğitiyordu sürekli. Kendini suçlama fazlaydı onda. Kendini sorumlu görüyordu o gençlere karşı, onları koruyamamanın ağırlığı fazlaydı. Bu gençlerin yaşamı için savaşıyorsun ama aynı zamanda Şehit veriyorsun onları. Ruken Heval, başından beri bu gençlerle ve bu gençlerde başından beri onunlardı. Savaşta duygusallık sadece ağlamak değildi. Sen niçin savaştığına doğru anlam vermeliydin, doğru çizgiye oturtmalıydın. Her şeyiyle büyük bir kontrol gerekiyordu. Hem duygularına, düşüncelerine, duruşuna, hissettiklerine, vicdanına, ahlakına her şeyiyle kontrol gerekiyordu. Aslında bunu bize savaş öğretiyordu, bunu savaşta öğreniyorduk hepimiz. Hatta diyebilirdim ki Gever' de Apoculuk nedir, Önderlik militanları kime denir bunu net görüyordum. Ruken arkadaş; Gever sürecinin başından beri o direnişi örenler arasındaydı. Maneviyat açısından bizim için çok faklıydı. Heval Agır ile

beraber sürekli; "başarı kesindir 2015" deyip gülüyorlardı. Gever' in her yerinde muhakkak bir damla kan vardı. Ne tarafa baksan orada bir anımız var ve oraya muhakkak kan dökülmüştü."

Biz Bir Şey Bilmiyoruz Ki Sadece Pkk'yi Biliyoruz; Bu Da Yeter!

K.M.B: "Yasak kalktı sonra. Onun şahadetinden etkilendim. Eve gittim. "Arkadaşım Şehit düşmüş, onun kanı yerde kalmamalı" diyordum ve artık hiç çıkamazdım. Anam, beni çıkartmak isterken bir baktım savaş alanına katılım yapmaya gitmiş. Tutulan alanlara geldi, arkadaşlarla tanıştırdım. Anam arkadaşlarımı görünce; "yazıktır, yalnız kalmasın arkadaşların, onunda Anası ağlıyor, sen burada onunla kal" dedi ve bana hep destek çıktı. Uzun bir dönem yasak gelmedi. Anam terörle mücadelenin oradan yemek yapar Koçerler mahallesine getirirdi. Heval Hejar geldi. Tüm mahallelerde kadın kadro arkadaşlar var ama bizde yoktu. Koçerlere geldi. Çok emekçiydi, halk onu çok seviyordu. Halkı kazanmıştı, bizde ondan çok etkilendik. Sonra Amara Heval, Dilan Heval geldi, daha sonra kadın arkadaşlar geldi. Heval Binevş geldi, Ömer'yali, yerelden Heval Aryen vardı, Kızıltepe'li bir kadın arkadaş daha vardı sanırım ismi Arjin idi. Heval Havin' de vardı. Kadın arkadaşlarda yoldaşlık çok farklıdır. Bunu o zaman anladım. Onlarla yoldaşlık çok başkaydı. **Zerdeşt arkadaş vardı Bagok' tan gelmişti, askeri ve ideolojik eğitim verdi altı günlük. Ondan sonra kaçtı direniş alanından.** Kadro; yereli düzeltmek zorundaydı. Biz bir şey bilmiyorduk ki sadece PKK'yi biliyoruz o kadar.

Cizre'ye yönelim çok oluyordu. Çağ çağ caddesine düzenlemem oldu. Şehit Gelhat hattı tarafında Kanarya tarafına büyük caddeye bakıyordum. Komalen Cıwan'dan bir yoldaş vardı ancak ismini unuttum beraber kaldık o süreçte. Heval Medeni vardı yerelden, evliydi, kızı gerillaya katılmıştı. Heval Medeni; Şehit düşene kadar elinden geleni yaptı. Heval Medeni, brandayı alıp duvara sarmak istiyor, suikastla yaralanıyor, caddenin ortasında kaldı. Heval Bahtiyar hemen yardıma gitti. Kobra Heval Bahtiyar'ı başından vurdu, Heval Amed vardı o da tam kendini caddeye atarken yere düştü, yereller Şehit Amed'i tuttular izin vermediler gitmesine."

A.B: "Yerel gençlikten Heval Amed vardı. Operatörcü yapmıştık. Kepçe çalışır halde iken düşman taradı ve Amed Heval atladı kepçeden. Son kepçemizdi. Amed Hevalin ayaklarından tuttuk eliyle kepçeyi alabilir diye, kobra elini hedef aldı ve hemen taradı. Kepçe de tarandığı için alev aldı ve imha oldu. Botan Heval; hemen kefiye ile yarayı kapattı ve sağlıkçıların yanına götürdük. Heval Botan; bize çok bağlıydı, kimseyi yaralı halde bırakmıyordu, o hep mermilerin önündeydi, bizi geride bırakırdı, şahadeti de böyle olmuştu zaten."

K.M.B: "On günden sonra yasak kalktı. Halkın hepsi dışarıdaydı. Geziyorlardı, Heval Bahtiyar'ın şahadetinden herkes çok etkilendi. Yürüyüş tarzı bile değişti. Sızma yaparken o hiç ses çıkartmazdı biz sürekli ses çıkartırdık, mermilerin ortasında sokağı yarıp koşardı. Yerelden çok değerli yoldaşlar vardı. Yasakta Agit arkadaş vardı, yermi yedi yaşlarındaydı. Deli cesaretine sahipti. Sürekli düşmanın üzerine giderdi. Yereldendi. Yasak kalmıştı o hala bodrumda elinde bombası ile bekliyordu. Polis in kaldığı eve gidiyor, polis evden gitmiş, Heval Agit evi basıyor; "polis nerede" diyor ve eve dalıyor. Annede; "yasak kalktı oğlum" deyince sakinleşiyor. Yedi saat boyunca pimi çekilen bombayı elinde taşımış. Teslim olmamak için. Gidip bir taşın arkasına bombayı atıyor, bomba patlamıyor, pimi çekerken kablo içerde kalmış. Bize sürekli anlatıyordu, bizde hep gülüyorduk."

A.B: "Heval Havin; bir genç kadın arkadaş katmıştı. Karargâh açmıştık sokakta. Halk hep oraya geliyordu. Analar etrafı sardı ve o kadın arkadaşı arıyorlardı, bizimde hiç bir şeyden haberimiz yok. Ben Analarla konuşuyordum, terlikle kafama vuruyorlardı, Şehit Botan' da bir köşede bana bakıp gülüyordu. Çatışmada bile halay çekip, gülüyordu. Maneviyat hat safhadaydı. Yaşanılması, yaşatılması lazım bu maneviyyatın."

A.R: “Heval Kawa; insan bakınca güç alıyordu, ben ilk gördüğümde rahat bir nefes aldım. Hemen ona gördüklerimi aktardıktan sonra; “Heval Kawa, düşman yukarıda bekliyor” deyince o da hemen; “Bir şey olmaz yoldaş, biz de burada bekliyoruz, bak” dedi.

Fırat mahallesine asayişe uğradım. Bütün arkadaşlar orada idi. O kadar heyecanlı ve coşku doluydular ki, insan onlara baktığı zaman güç alıyordu. Heval Eriş vardı, doktor arkadaşı. Ona baktığımda tam bir emekçiydi. Emek doluydu o. Biz hepimiz barikat yapıyorduk ancak o elleriyle adeta bütünleşiyordu yaptığı işle, elleriyle torbalara toprak doldurup barikat yapıyordu. Şunu söylüyordu. " bu barikatlar sağlam olursa bizde sağlam oluruz." İsmi Eriş idi ancak herkes doktor diyordu. Bende barikatları kontrol etmek istedim, dedim " hele bir bakayım sağlam oldu mu, girişi nasıl olsun " derken düşman kobra ile ateş açmaya başladı. Bu şekilde düşman da "merhaba"dedi bizlere. O an dedim ki "vallahi biz savaştayız."

Sur direnişinde kalan mücadele arkadaşın da şöyle anlatıyordu seni;

H.D: Şehit Awesta, (Ferhat Doğru) Sur'un ilk hendek kazmaların da yer alan bir arkadaşı. Sürecin başında gençlik basın çalışmalarındaydı. Bir kadın arkadaş örgütlemişti onu. Eylül aylarının ortalarında sanırım Şehit Faraşın ile beraber geldi. Bir gün ikisi beraber geldi bizim mevziye. Ben tek nöbet tutuyordum onlar uyudu. Sabah çok yorgundum, onlar uyanınca Faraşın Hevale döndüm; " bak bir daha sen ve Awesta benim mevzime gelmeyin, yardım etmediniz bana" dedim. Gülerek. Onlar da gülüp geçtiler. Çok nitelikli bir arkadaşı. Awesta' nın bağlı olduğu bir mevzi yoktu. Her zaman gezerdi, yerinde duramazdı. Nerede bir yoğunluk olsaydı, oradaydı. İlk zamanlar halk olduğu zaman bizler evlere çekilirdik. Bir gün Awesta ile aynı evdeydik. Düşman her yere girmişti, tüm arkadaşlar geri çekilmişti evlere, bizde Yoğurt Pazarı tarafında bir evdeydik. Awesta dedi "ben bir yere gidip geliyorum." "Düşman var, bekle" dedim. Gitti, hemen geldi. 400-500 mermi almıştı. Şehit Faraşın (Xezal Aslan)'den. Çok seviniyordu. Şehit Faraşın demişti; "kimse çıkmayacak" ama Awesta ikna olmuyordu. Hep çıkmak, her zaman savaşmak istiyordu. O kadar intikam dolu bir arkadaşı ki. Şahadeti bir sürü genci etkilemiş ve direniş sahasına çekmişti. Hep Şehit Faraşın ile gezerdi. Faraşın' e ve başka bir kadın arkadaş vardı, ikisine çok büyük bir bağlılığı vardı. Her zaman; "YPS' nin ilk şehidi ben olacağım" dedi ve oldu. Düşmana Yoğurt Pazarı tarafında bomba atıyor, arkadaşları kurtarmak için eylem yapacak ama kobra ateş ediyor, Şehit düşüyor. Awesta Heval; o büyük direnişin sembolü ve çizgisi oldu. O kadar yerel gencin direnişe katılması onun sayesindeydi. Herkes ondan bahsederdi. Sur'a tekrar döndüğümde, ilk olarak onun adını duydum. Awesta şehir gerillacılığının emsaliydi. Şehit Awesta; hem lise çalışmaları, hem de gençlik basınında çalışıyordu. Hatta çoğu defa bizden daha çok üniversite çalışmalarına da geliyordu, aktifti. Öz savunmaya da giderdi. Her çalışmayı yürütür ve etki yaratırdı. Çalışmalardan tanıyorduk birbirimizi. Kalaşnikof herkese verilmezdi ama onun kalaşnikof ve raxtı vardı. Sürekli diyordu ki; "Bakın Şehit Faraşın giderse bende giderim" derdi. Şehit Eriş (İsa Oran) Faraşın arkadaşın yerine gelince Awesta'yı ikna etti ve sonra oda kaldı. Düşmana saldırma, askeri tarz, taktik Awesta' da çok öndeydi, gelişmişti. O çok cesaretliydi. Reber Varto arkadaş onun şahadetinden çok etkilenmişti. Reber arkadaş onu kan içinde taşımış, dışarı çıkartmışlardı. Ben oradan çıktıktan sonra Dört Ayaklı Minare'de Reber arkadaşla aynı mevziye gelmişti. "

Sur Günlüğünde şöyle yer alıyordu Şehit Awesta (Karker Amed);

Sur Günlüğü: “6 Kasım sabah 10: 00 civarında düşmanın saldırısı tekrardan başladı. Kurşunlu ve Yoğurt Pazarı mevzileri saldırılardan dolayı yapılamamıştı ve bu durum bizi oldukça zorladı. Akşama kadar süren çatışmalarda Awesta (Ferhat Doğru) arkadaş şahadete ulaşırken düşmana da vurulan ağır darbeler ile düşman geri çekilmek zorunda kaldı. Düşmanın ilk saldırısı kırılmış ve yeni bir özgüven oluşmuştur. Artık iş hazırlıkların soluksuzca yapılmasına bağlıydı. Şehit Awesta'ya bağlılık da bunu gerektiriyordu. Dağdaki toplantıya katılan ve YPS örgütlenmesinden büyük heyecan duyan Awesta arkadaşın ilk sözü “YPS’ nin ilk şehidi ben olacağım” şeklindeydi. Awesta arkadaş, Yoğurt pazarında arada kalan arkadaşların yardımına gidip düşmana el bombası attıktan sonra yaralanıp Şehit düşen bir arkadaşdır.”

Süreç başlamıştı ve destansı direnişin ilk günleriydi. Hem Ferqin'e hem de Sur'a gidip gelip çekim yapıyorduk. Düşman çok ağır yönelemiyordu. Bir yere tüm gücünü yığıyordu, orayı bitirdiğine inanınca! sonra diğer alana yöneliyordu. Gücü fazla değildi ancak Aralık ayına doğru takviye arttı ve Kürdistan'ın her köşesini bir polis tuttu. Sur'da sadece yetmişe yakın savaşı vardı ama karşılarında yermi beş bin faşist, özel güç vardı. Ondan sonra birçok durum oldu, bazıları direnişi büyüttü, bazıları direnişe gölge düşürmek istedi ama fedailik izin vermedi. Bazıları ahlaksızlığın dayattığını yerine getirdi. Ama yazılamıyordu ki her şey. Ne kelime yetiyordu ne de daha biz itiraf edebiliyorduk kendimize. Daha sonra Kasım ayının sonlarına doğru Tahir Elçi öldürüldü, 29 Kasım günü abluka kaldırıldı, o gün Hasret ve Ümit ile görüştük. Ümit bir sabah habersizce Sur'a gitti. Çok sonra Reyhan Ana'nın yazdığı yazıda onun iyi olduğunu ama şu anda zindanda olduğunu öğrenecektim ve Hasret' in de sonradan yakalanıp, işkenceyle zindana atıldığını, Zınar'ın da Sur'a cephane götürmeye çalışırken yakalandığını ve işkence edildiğini öğrenecektim.

Bir savaşı için en son cümle, yaşamda ki eylemidir. Olanların hepsi aylarca, yıllarca ve hala bile bana yoldaşlığını, ahlakımı ve vicdanımı sorgulatırdı! Bana eksik yoldaşlığını en acı ve öfke dolu aylarını yaşattırdı. İntikamımın en körüklendiği an'ları yarattı. Ve yaşamım boyunca onların intikamını alma ateşiyle yanıp tutuşacağımı bilerek yaşıyorum ve yaşayacağım.

A.B: *"Çağ çağ caddesinde nöbetçi bırakıyorduk, alanı öyle genişletiyorduk. Tuttuğumuz sokakla askeri tabur arasında bir sokak vardı ancak bize yönelmediği için askere saldırmıyorduk, polisleri vuruyorduk. Ancak düşman bu hatta çabuk geliyordu, mayın yoktu ama düşman mayından korktuğu için gelmiyordu. Hendeği derin kazmaktan çok, boydan boya kazdık. Düşman pususuna düştük. Parça tesirli deng (ses bombası) vardı, sabahın erken saatleriydi. Düşman sokaktan koşarak kaçıyor, kovalamaya başladım, Çağ Çağa kadar kovaladım ve Botan Hevale haber vermeye gidince kobra geldi, Mehmet Heval nöbet tutuyordu. Arkadaşlar kalaşnikofla taradılar. Çok işe yaramadı. Kobra geldi ve her yeri taramaya başladı, geri çekilince hedeften çıktık. Heval Mehmet kobranın tam yanındaydı, ancak düşman bizi tarıyordu. Düşman elimizde kalaşnikof görmediği için hemen kobradan indiler, Şehit Botan'ın elinde C4 vardı, bende de ses bombası vardı hemen attık ve her yer toz duman oldu, ardından Mehmet arkadaş koşarak bize doğru gelmeye başladı."*

A.R: *"Heval Sinan, Heval Dışad da vardı. Biz diyorduk "bu arkadaşlar yanımızda iseler kesinlikle iyi savaşırlar." Heval Havin vardı, Alike mahallesinde duruyordu. Şehit düştü sanırım. Aileler onu gördüğü zaman sürekli gülüyorlardı. sanki savaşın değil de, bir düşmanın içindelerdi. Ben barikatların dışına çıktığımda düşman beni ve bir kadın arkadaşı yakaladı. Cebimde Kürtçe şarkı sözleri vardı, onu görünce işkence etmeye başladılar." seni öldürecekiz, kimse bilmeyecek." Diyorlardı. Ailemi de tanıyorlardı. Ailem benim üzerime ifade vermişti. "PKK'ye katılmış" diye. Ben inkâr ettikçe işkence devam etti. Kadın arkadaşın çığlık seslerini duyuyordum, ona da işkence yapılıyordu. Bir hafta boyunca bir oda da işkence gördüm ve bir hafta sonra gözlerimi açabildim. Ben yürüyemiyordum, düşman bana baktı ve " düzgün yürü, ailenin yanında" dedi. Aile gelip beni aldı, eve gittim düşman bizim evde ailemle birlikte aynı sofrada yemek yiyorlardı, babam hemen bana atıldı sarılmak için ittim ve sarılmak istemedim. Benim yoldaşlarımın katilleriyle aynı sofrada oturuyordu.*

20 gün eve kapattılar. "Ben sizin oğlunuz değilim, siz düşmanla iş birliği yapıyorsunuz, ben partiyi tanıdım ve gideceğim" dedim. Ayağımı zincirle bağlayıp, bir ağaca bağladı ailem. "Yüz oğlum olsa birini bile PKK'ye vermem" diyordu babam. Hiç yemek yemiyordum, uyuyamıyordum sürekli olarak arkadaşları düşünüyordum; "geleceksin değil mi Heval?" diyorlardı. Anam çok üzülüyordu, sana ilaç vermişler diyordu, seni şeyhin yanına götüreceğiz dedi ve ayağımı açtı. "Anamı itekledim, kaçtım. Amed'e gittim oradan da Nisebin'e gideceğim, arkadaşlar beni çağırıyorlar" dedim. Arkadaşlar izin vermediler. Heval Renas Awesta vardı, orada ismi İsa idi. Gençlik basınında çalışıyordu. Bağlar' da bir evde bir ay boyunca sakladı. Bağlar mahalleleri labirent gibiydi. Aramızda şöyle bir diyalog da geçti.

A.R: *"Dedim ki; Heval Renas, bu mahallelerde nasıl kaybolmuyorsun?"*

Heval Renas dedi; "Bu yollar ne ki, siz düşmanı kafanızda çok büyütmüşsünüz. Bu yolda da kaybolsak işimiz ne" dedi. Çok coşkuluydu. Arkadaşlar her gün Şehit düşüyordu ve "bir şeyler yapmalıyız"

diyordu sürekli. örnek Renas Awesta arkadaş ile molotoflu saldırı yapacaktık. "Nasıl atacağım" dedim. "içinde sadece biraz kin varsa düşmana karşı atarsın" dedi. Sadece düşmana arkadan saldırıp geri çekiliyorduk. Ölüm ile yaşam arasında çok ince bir çizgi var. Amacının net olması gerekir. Renas arkadaş çok becerikli ve çalışkandı, zekiye ve insan onunla daha da hızlanmak istiyordu. Yerinde duramıyordu. Düşman Bağlar' da onun peşinde idi, bir gün kovaladı düşman onu, Rencer arabadan düşman indi 5- 6 kişi ve kovalamaya başladılar." Renas Heval bu sefer gitti, kesin yakaladılar" dedim. Gece yarısı oldu, kaldığımız bir yerde gördüm onu. Gittim yanına, şok olmuştum; "sen nasıl kurtuldun, düşman seni yakalamadı mı?" dedim. Düşman nasıl yakalayacak beni, ben koşarak büyümüşüm." Dedi. İnsanı kendine çekiyordu. "Savaşmam gerekiyor." diyordu."

M.R: "Heval Renas; Çok zor. Onun anlatmak çok zor. Önce onunla aynı yerdeydik. Çok sıcaktı bilmiyorum görüştüğümüz ilk gün beraber kaldık, ta ki Kuzey'e gidene kadar. Genç olduğu için daha sıcakkanlıydı. Farklı bir heyecanı vardı. Onu tanıyan biri onu sevmeden edemezdi. Bilmiyorum onu sevmeyen biri olamazdı. İnisyatifiydi. Bir kişi görevini yerine getirmese kızardı. Militanın gereklerini, rolünü artık bilirdi ve netleştirmişti. Bazen kızdığında yanakları kızarıyordu. Çok utanırsa ya da bir eksiklik yaptığında yanakları kızarırdı. Çok gençti."

A.B: "Aralık ayıydı sanırım. Onun şahadeti herkesi etkiledi. Başka bir alandaydım, onun şahadetini duyduğumda bambaşka bir duygu yaşadım. Öyle bir arkadaştı ki... Benim için şu anda Heval Botan hala bir yerlerde çalışma sürdürüyor, halkı ve gençleri etkiliyor. Herkes ona bağlıydı. Konuşmasından, duruşundan etkilenmişlerdi. Bir gün yanıma geldi; "benimle gel, Kızıltepe'yi tutalım." Dedi. Hemen kafamı salladım. "her yere gelirim senle" dedim.

Arkadaşlar yerelden Cudi diye bir arkadaşın olduğunu söylediler. Esrar içiyordu, polisten alıyormuş, bağımlı olmuştu. Heval Botan onu örgütleyip saflara katmıştı, küçük kardeşi de vardı adı Bilal'di. O genç her şeyi bırakıp Heval Botan ile savaşıyordu. Cudi Heval, suikasta uğradı. Heval Botan; "yaralıdır kurtarabilirim" dedi. Ve daha onu çekmeden göğsünden mermi aldı. Gençler, silah kullanırken ona bakarlardı, militandı. İki de beraber Şehit düştü."

B.Ş: "Botan yoldaşı anlatmak çok zor, onun ismini aldım. Botan yoldaş; dağda yaşamayı istiyordu, sürekli dağa gelmeyi istiyordu. "Dağda olursam kendimi iyi tanırım" diyordu. Savaşta farklıydı, güvenle gidiyordu gençler onun yanına, düşmana korkusuzca saldırıyordu. Tüm gençleri yanında gezdirebiliyordu. Eksiklik olmamalıydı; "madem devrim yapıyoruz, kusursuz olsun" diyordu. "Qamişlo sınırını kaldıracam diyordu, olmayacak sınırlar artık Kürdistan' da, Qamişlo'dan Rojhilat' a kadar kaldıracamız sınırları. Gelhat yoldaşın intikamını alacağız." diyordu. Rohat arkadaş biraz sessizleşmişti ve sürekli yoldaşlara uzaktan bakıp gülümsüyordu. Gidip sordum. "Gelhat yoldaş burada Şehit düştü ve benim cevap olmam gerek. Nisebin' i özgürleştirmeden gitmeyeceğim." diyordu."

A.B: "Düzenlemem oldu. Örgüt çalışması kesinlikle tartışılmaz kabul edilir. Heval Sozdar ile tartıştık; "Hoş geldin yoldaş, Heval Botan senden çok söz etti." Deyince. "ben onu boşa çıkartmayacağım." Dedim. Botan Hevale layık olmak; ancak örgüte bağlanmakla ve düşmanı tamamen Kürdistan'dan çıkartmakla olur."

İşte Botan Şores (Bilal Erdoğan) yoldaşın ailesine yazdığı not;

"Merhaba başta ailemi selamlıyorum. Yani erkek kardeşimi, kız kardeşimi, Anamı, babamı selamlıyorum. Bu videoyu zaten onlara yolluyorum çünkü burada biz savaşın içindeyiz. Onur yolunda, şeref yolunda..."

Siz nasıl olduğumu bilmiyorsunuz ama bilin ki yerim iyi bir yerdir, güzel bir yerdeyim. Bütün arkadaşlarımın yeri güzeldir. Geve'de çok arkadaşlarımız Şehit düştü. Bunlar için, arkadaşlarım için bu yolda Kürdistan özgürleşene kadar, Önderlik bırakılana kadar bu yolda yürümemiz gerekir. Bu kadar anıları var bende, biz beraber oturduk, beraber güldük, beraber şakalaştık, bu arkadaşlarım bugün Şehit düştüler. Bugün böyle olabiliriz ama biz söz verdik partimize kanımızın son damlasına

kadar bu yolda yürüyeceğiz. Siz biliyorsunuz Önderimiz esaret altındadır. Bütün millet, bütün dünya bilsin ki Önderliğimiz özgürleşmeye kadar bu yol bitmeyecek.”

Devrimci Selam Ve Saygılarla

Botan Şoreş

Yolun Açık Olsun Amed'in Botanı!

B.Ş: *“Ona çok bağlıydım. Ve birbirimize bağlıydık, beraber alana gelmiştik. Eylemciydi, her alan her zaman hazır haldeydi. Gençleri çok etkiliyordu. Gençler ona bağlıydı, onu esas alıyorlardı. Gençlerle tartışma içindeydi. Analar onu çok seviyordu. Sürekli dağa gelmeyi istiyordu. ‘Gulbang şarkısını, Kato’ şarkısını seviyordu. Ben burada sürekli dinliyorum onu hep hatırlamak için. Eğer bir gün bende Şehit düşersem bir kız kardeşim ya da erkek kardeşim örgüte katılsın çünkü Botan Şoreş' in ismi hep olmalı ve yaşamalı. Şahadetim, Botan yoldaşın şahadeti gibi direnişle olmalı, sıradan olmamalı ve harekete güç vermelidir.”*

A.R: *“Heval Botan’ın cenazesini getirdiler Amed’e. Ambulansın içine birçok kişi baktı, tanıyamadı. İşkence edilmişti, tanınamıyordu. Welat (Renas) Heval arabanın kapısını açtı ve Botan Hevalin yüzüne baktı. Şok olmuştu, sadece; “Sıraç” dedi o kadar. Botan Heval, Cizre’de “Sıraç” ismini kullanıyordu. Dayanamadı. Zaten Nisebin' e firar etti ve orada sonuna kadar direndi. O, gerçekten savaştı ve direnerek Şehit düştü. Bunlar aklımdan gitmiyor. Savaşmak ve savaşı anlamak. Bu arkadaşlar Şehit düştü, kanlarıyla bedel verdiler. Düşmanı görüp de gerçekten darbe vurmayan; münafıktır. O Şehitler bize bir miras bıraktılar ve ona layık olmak gerekir.”*

M.R: *“Yoldaşlarına çok bağlıydı. Biz üç arkadaşlık sürekli birbirimize bağlanmamamız gerektiğini söylerdi, örgüte zarar verebilecek hiçbir şeyi kabul etmezdi. Çok hareketliydi ve yerinde duramıyordu Heval Renas. Yeri çok farklıydı. Bazı yoldaşlar var nasıl seviyorsun, nasıl bağlanıyorsun bilmiyorsun, hemen seviyorsun. Fedakârlığı, tarzı, yoldaşlığı insanı kendine çekiyordu.*

Her dakika aklına geliyor. Askeri yönü çok güçlüydü. Askeri anlamda kendini yetiştirmek, geliştirmek istiyordu. Bakur’da alanlar tutuluyordu. O da gençlik basınındaydı. Devrimde yer almayı, öncülük etmeyi, savaşmayı çok istiyordu. Askeri yoğunlaşmaları vardı. Güzel savaşıyordu. Sonuna kadar direndi. Renas Botan Hevalin intikamını almıştı.”

Bir duruşa böylesine âşık mı olur insan, bir duruşa hayran gözlerle böyle mi temizce bakılırdı. Senin yaşamında, direnişin ismin gibi Botanca oldu ve devrime yakışır bir şekilde Şehit düştün. Kızıltepe’yi tutacaktık ya hani, e sensiz gitmez ki Nisebin, şunun şurasında ne kaldı ki devrime. Ve binlerce kabul edilmeyen, cevabı olmayan ve yokluğuna çıkan, bitmek bilmeyen sorular. Önümüze özgürleştirmemiz gereken başka bir alan da bıraktın ve gittin. O zaman ne olursa olsun, o alanlar özgürleştirilecek, gerçeklemesi gereken başka bir hayali ve amacı da sen koydun önümüze. Yolun açık olsun yiğit duruşun sahibi, yoldaşlığımın mertçe duruşu.

İntikam İntikam İntikam!

Ben kadının gücünü Cizre' de gördüm. Özgürlüğe olan sonsuz bağlılık vardı. Gençlik; ölüme coşku ile hazırdı. Ölümü bile bile seçtilerse, bu davanın haklılığına inandıkları için, başarıya mutlaka gideceklerine inandıkları için, arkalarında mutlaka birilerinin bunu sonuna kadar götüreceğine inandıkları için Şehit düştüler.

F.S

*"Ax dayê pê ra hatî cejn û îda vê qurbanê
Keçik û kurikên me derketin govend şahî lê di dîlanê
Salihê pismamê min bankir got te porkurê were
Ehmedê mala musa birîndare alîyê di eywanê
Gava ez çummin bi çav û serê xwe dît
Haware dayê dilê min şewitî lê agir dane
Hey wax li min hey wax li min lê mala minê
Heyfa çavên reş û belek hûn dibînin îro lê ax ketin"*

Sait Axayê Cizirî

Mehmet Tunç arkadaşın en sevdiği şarkı

Ben diyeyim Mêm, siz deyin Zîn; ben diyeyim Derweş û Adule Siz deyin varılamayan ülke.
Ben diyeyim ki özgürlüğü içmiş savaşçılar.
Ben diyeyim Gêliye Zilan, siz deyin Dersim'de süngülerin ucuna takılan çocuklarımızın yürekleri.
Ben diyeyim Dehak'ın en faşist yüzü, siz deyin ki Kawa'nın en direnişçi kalbi.
Ben diyeyim ki dinmek bilmeyen Ava mêzin, hırçınlaşan Dicle siz deyin ki Kerbela' nın Zeynep'i, Hasan, Hüseyin'i.
Ben diyeyim ki 38 fermanı ve kızılığın toprakları, siz deyin ki Zarife 'nin duruşu, Bese' nin gözleri, Rindexan' ın intikamı.
Ben diyeyim ki Kürtler ve Kürdistan, siz deyin ki katliam, direniş, ölüm, serhıldan!
Ben diyeyim ki 92 Cizre, Nisebin, siz deyin ki Berivanê Ciziri ve köpriya Ahmet Kaya!
Ben diyeyim Cizre, siz deyin yanan bedenler, sönmek bilmeyen ateş, durmayan zılgıtlar ve mermiler, direnişe susamış yürekler ve ölümü öldürenler ve yaşama can verenler.
Ben diyeyim Cizre, siz deyin ki direnişin tüm kaleleri, bodrumlar sokaklar, mevziler, barikatlar, hendekler.
Ben diyeyim ki Cizira Botan, siz deyin Axin, Harun, Faraşin, Sidar, Nuda, Sozdar, Serdem, Jiyan, Şerker.
Ben diyeyim ateşin en yoldaşça olanı, siz deyin tarihe sayfa geçirenler.
Ben diyeyim faşistliğin kahpeliği siz deyin ablukayı kıracak olan yedi yürekli fedai, cana can katan yedi gerillanın destanı!
Ben diyeyim Cizre, siz deyin intikam, intikam, intikam!
İşte söz aldılar ve yola çıktılar. " senin yolunun yoldaşı olacağız" dediler.
Özgürlüğü içtiğimiz günün şafağındayız. Devrimde erim erim eriyeceğimiz günün ilk sevinçlerindeyiz. İşte Kürdistan'a kendimizi gelin edeceğimiz sözün ilk gecesi, saçlarının beyazlıklarında dökülen elmas tanelerine kadınları yerleştirmenin zamanlarındayız. İşte yeryüzünün adı Jiyan, işte yeryüzünün adı Nuda, Faraşin...
İşte söz aldılar. Sabrını ruhlarına nakş eden gözlerin parlaklığı, teslimiyetlere senin adın ile and okuyan ve senin intikamını yüreğine "sevgili" diye yazdıran gülüşlerin zamanıdır. Gözlerini kapatan

gözlerin hançeri olacak olan tılsımların parlaklığının zamanıdır. İşte intikamın adı Harun, işte Serdem, Sidar...

İşte söz aldı toplumsal ak'lığı içtikçe köleliği öldüren ölümsüzlük çizgimizin kızıl bayraklı yiğidi. İşte Sur içinde çocuklarla sana şekerler uzatacak olan yiğit sabrın iradesi... İşte yeryüzünün adı; Zınar Raperin. " Hissettikçe güçleniyorum!" dedikçe kıvrıkcıklarında aşkı dağıtan Kürdistan dağlarının kadını, intikamın kadın adı, senin gamzelerinin son gülüşü. İşte yeryüzünün adı; Doğa Jiyan...

İşte söz aldılar kızıl saçlı Kürdistan analarının yukarı kalkan parmakları, işkencenin beynine bağırın " biz halkız halk" diyen inancın an'ı... Kurtuluş uğruna dünyaya getirdikleri evlatlarını halkın özgürlüğüne feda etmesini bilen, halkın sesini doğuran analar, işte yeryüzü çığlıklarının adı; Taybet ana, işte yeryüzü çığlığının adı Cumartesi ikindileri...

Ve ölüm Kürdistan şafağında bir yıldız doğuruyor, Kürdistan analarının döl yatağına... İşte fedailik insanlıkta Kürdistan gençliğinin gözlerinde tekrar yeniden doğuyor kızılığın şafağına. " Gidersek birlikte gideriz, yeni sevinçler buluruz." Hüznümüzde, sevincin duruşuyla yeniden doğacağız O an, Kürdistan'da sevincin adı, duruşun adı sen olacaksın. İşte biz etrafında kelebekler olan Hakikat Dergâhım, işte onlar hakikate, onlar sevince koşuyorlar, işte şimdi onlar devrime, kadın ve gençlik adına koşuyorlar, işte ihaneti öldürecek olan gözlerin zulme karşı olan direnişi. İşte sana koşuyorlar Bilgem!

Son cümle, son yemin senin adın oluyor, son bakış, son istek senin gözlerine oluyor. ***"BİJİ SEROK APO!"***

"Hiçbir zaman yalnız değilsiniz! Bizim için en büyük birlik siz özgür savaşıyan gençlerle birlikte olma birliğidir. Bu yaratılmıştır. Çok iyi inanıyorum ki ben de bu gücümü sizin bu inanmış gençliğinizden alıyorum. Buna inandık ve bununla başardık! Önderlik sizsiniz!"

Başkan Apo

"Bu savaş, büyük düşünmenin ve büyük yüreğin savaşı. Bu savaş öyle bir savaş ki, içinde bitmiş bir tarihe cevap olacak kadar, çok zor olan geleceğe ilişkin umuda da yegâne bir giriştir. Biz savaşla neler yapabileceğimizi gösterdik. Biz diyoruz ki siyasetle sonuç alalım. Ama eğer bundan sonuç alamazsak tüm halkımız bilmeli ki teslim olacak değiliz!"

Başkan Apo

"Ölüm değil yaşam! Hiç kimse söyleyemez PKK kolay öldüğü yerdir. Hayır! Ölüm, her yerde kolaydır, PKK'de çok zordur. Fakat, zalimlerin dayattığı acılar, işkenceler var. Kasıp kavurdular, yaktılar nice insanı, her tür teknikle, silahla, işkenceyle. İşte Yüreğimiz diyor ki; Bu yapılanların anısına nasıl sahip çıkılacak? PKK; bunun intikam gücüdür!"

Başkan Apo

Her Cizre denildiğinde, kulaklarımızı yoldaşlarımızın yüreğine veriyorduk ve onların yürek seslerini kaleme almakla başlıyorduk Cizre'yi ölümsüzleştirmeye. Zorlanacaklardı. Zorlanıyorlardı, onların yoldaşlarıydılar, onları anlatıyorlardı. Onları anlattıkça kutsallıklarından, yüceliklerinden, ölümsüzlüklerinden eksiliyor diye korkuyorlardı. Ancak anlattıkça çoğalıyor, anlam olarak dağılıyorlardı evrene. Yoldaşları onları anlattıkça kendileriyle hesaplaşıyordu insanlık, def oluyordu Kürdistan' da sömürgecilik yiğit gençliğin kanıyla. Anlatıldıkça, yazıldıkça ilk başlara dönülüyordu, devrim kararının alındığı güne, Hakikatimizin "Devrim yapın!" talimatını hatırlıyordu tüm yoldaşlar. Cizre dedik, seslerini kalbine taşıdık kelimelerin.

L.M: “İlk duyduğumda çok heyecanlanmıştım. Çünkü emek vermiştik ve herkes oraya gidecek, savaş sahasına gidecek arkadaşlar diyorduk. Savaşın çok yoğun olacağını biliyorduk. Bu sürecin başlaması gerektiğine inanmıştım. Kafamda sadece bu vardı ancak ondan sonra nasıl olur ne olur çok yoktu. Cizre’de kazanacağımıza inancım çoktu. Nitekim kazandık da. Yeni süreç başladı artık dedik. Artık ne olursa olsun vazgeçmeyecektik ve başlamıştık, geri dönüşü olamazdı.

Abluka bittiğinde kısa bir süre sonra da abluka sonrasında duyduklarımdan çok etkilenmiştim. Arkadaşlar büyük direnmişlerdi. Kendimi çok suçlu hissediyordum çünkü bunlar yapamadıklarımızın sonuçlarıydı. Cizre’nin sonucu; direnmek ve teslim olmamaktır. Boyun eğmemektir, diz çökmemektir. Cizre’nin tarihini değiştirdi. Direniş tarihine yeni bir şey eklemişti. Halkımızın, fedakârlık boyutunu düşünüp, onu her yere yayamamak gerçekten acı veriyordu çünkü sürekli Şehit haberleri geliyordu. Hep birçok arkadaştan haber alırım umuduyla çalışıyorduk. Haber alamadıklarımızdan “yaşıyor olabilir” diyorduk. Abluka sonrası çok ağırdı durum. Gerçekten ağırdı. Layık olamadık yoldaşlığa diyordum kendi kendime. Ama bu ruh hali geliştirmiyordu, moral bozukluğu yaratıyordu ve yanıltı. Kaybettik ya da kazandık, doğru mu yanlış mı gibi sorular aklıma gelmiyordu sadece intikam aklıma geliyordu; intikamdı. Onlar bize, diz çökmemenin ne demek olduğunu anlattılar ve öğrettiler. Arkalarından ağlamak, üzülme, duygusallığa kapılmak yanlış olurdu ve yanıltıcıdır da. Öfke çok büyüktü. Hem düşman gerçekliğine hem de yapılanlara. Artık neresi olursa olsun, her şey Cizre için olacaktı. Konuşman, tartışman, uyuman, adım atman, yemek yemen, oturman her şeyin müthiş bir intikam duygusuyla besleniyordu. Ne yaparsam yapayım intikam büyümeli diyordum. Kararlı kılıyordu bizi. Şu anda birileri “Cizre” dediği zaman aklıma sadece intikam geliyor, başka da bir şey gelmiyor. Biz, büyük intikam alma mücadelesi yürütüyoruz düşman bedel verecek, kaybedecek, parçalanacak. Kendi gerçekliği ortadan kaldırılacak. Ve bunun bir hesap verme olduğunu herkes bilecek!

Halkta da böyleydi. Halkta sadece intikam almaya odaklanmıştı. Tüm saflar netleşti. Düşman kim, dost kim, ne yapılması gerekir her şey belli oldu. Her yerde, herkes bir şekilde direndi. Herkesin yüreğinin bir yerinde Cizre’ nin intikamını alma isteği var ve ben eminim birçoğumuz Cizre’ nin intikamı için kendini seferber edecek, bende kendimi bunun için seferber ediyorum.”

V.B: “Cizre, Cizre’yi anlatmak hiç bir zaman kolay olmadı benim için. Hem büyük bir yara hem de en büyük intikam gerekçem. Yani hem benim Cizre’li oluşum hem de yıllardır hayal ettiğimiz özgürlük duygusunu orada yaşadığım için anlatılması, anlam verilmesi zor. Şu anda bile zorlanıyorum konuşurken. Cizre’yi hiçbir zaman o direniş sürecinde televizyonun verdiği gibi hayal etmedim. Hep direniş, serhıldan, çocukların “Biji Serok Apo” sloganları, halaylarımız, anaların zılgıtları ve tabii ki arkadaşlar. Öz savunmayı alan arkadaşlar. Hep böyle hayal ettim. İşte Cizre’nin gerçeği budur ve Cizre’ yi Cizre yapanda budur. Biz Cizre’de büyüdük. Katliamlara karşı durmak, sessiz kalmak değil, hep serhıldan, karşı çıkış, direniş olarak cevap verdik. Ve şu anda bile Cizre’nin Newroz’ da bütün halkın alana akması beni hiç şaşırtmadı çünkü hem bu halk bize, hem de biz bu halka güveniyoruz. Birbirimize özgürlük sözü verdik. Ne olursa olsun bir gün yine Cizre’de o sokaklarda halay çekeceğiz ama devrim halaylarımızı çekeceğiz. Ve ben kendim halkımın önünde Berivanê Cizirê gibi öncülük edip, bu devrimi hem Cizre hem Nisebin halkına armağan edeceğim.”

W.Ç: “Cizre’yi ilk duyduğumda ne hissettim? Aslında bu sorunun bir gün karşıma çıkacağını biliyordum ve bunun için hep korkuyordum. “Muhakkak bir gün birileri bu soruyu bana soracak diyordum” ve bu soruyu bana sorduklarında ben ne diyeceğim diyordum. Çünkü biz Güney’ de kalıyorduk. Misal Kobanê sürecinde, Bakurê Kürdistan gençliği sınırları aştı ve Kobanê’ye elini uzattı. Ve ben hep sordum bu soruyu kendime. Cizre, Cizre?

Biz sadece televizyondan takip edebiliyorduk ve televizyona verilen boyut çok farklıydı. Katliamlar, bodrumlar. Yani televizyondan alanın tutulduğunu duyuyorduk ama basın sürekli şahadetlerden ve katliamlardan söz ediyordu. Hatta Cizre’den sonra TV izlemiyorum. Ama şunu da diyordum yani artık başladı, kimse durduramaz, perspektif netti! Hep beklenen bazı süreçler vardır, o süreçler için herkes; “ ne zaman gelecek? ”der. İşte söz edilen süreç, o süreçti. Sonradan bu kadar şahadet nasıl yaşandı, neler oldu, sorumluluğu, intikamı çok ağırdı. Duygusal yönde de, düşünsel yönde de, yürekte de,

beyinde de çok ağırdı. Dedim ya bu süreç farklıydı ve yeni bir noktaya götürecekti de. Misal yanımıza o süreçte savaşılan arkadaşlar geliyordu, eğitim ortamında da vardı ama” neler yaşadınız, nasıldı?” demeye cesaret edemiyordum. Belki de hem içsel bir sorgulama süreci hem de ya bana “sen ne yaptın?” derlerse diyordum.

Bu kadar şahadeti düşünüyorum, Cizre’yi. Heval Axin’i bir daha göremeyeceksin, onunla oturamayacaksın. Ama bunu doğru temelde de intikama nasıl çevireceksin bunu belirlemek çok zor. Büyük intikamlar uzun solukludur. Her şahadet daha büyük şeyler bırakır sana. Heval Çayan, Dersim’de Şehit düştüğünde çok büyük bir acı hissetmişim ve onunla beraber de büyük bir intikam hissetmişim. Ve aslında Cizre’ yi duyduğumda da aynı acı aynı intikam duygusunu hissettim. Ne olursa olsun bu devrim Cizre’nin intikamını olacağını biliyorum. İlle de olacak!

Bu şiiri o kadar şahadeti duyduktan sonra yazmıştım.

“ Gözüm arar yoldaşı

Vakitsiz gidişler, dağlar yüreğimi, yüreğimizi

O hırs, o intikam duygusu

İçimdeki kızılca kıyamettir.

Gebedir senin için

Yeni bir süreç.

Bu kıyamettir.

Anlam intikam, an intikamdır!”

A.K: “Hiç cesaret etmedim bugüne kadar bunu cevaplamaya. Cizre, beni netleştirdi. Büyük bir direniş vardı, düşman çok acımasızdı. Cizre, olduğunda ancak örgüte katılırsam cevap olurum dedim ve katıldım. O dönem dergilerde yazılan bir yazı vardı ve beni etkileyen de bu yazı oldu.

“Biz Kürt’üz, burası Kürdistan. Canımızı alsalar da çıkmayacağız Cizre’den. Bu toprakları bırakmayacağız. Bıraksınlar, bildiğimiz gibi yaşayacağız. Aslını inkâr eden insan mıdır? Kanımızın son damlasına kadar çocuklarımızın, gençlerimizin, kadınlarımızın yanındayız, barikatlarımızın arkasındayız. Biz halkız halk!”

İşte bu cümleler beni PKK’ye getirtti. PKK’ ye katılmak, en büyük intikam oldu Cizre adına.”

B.M: “Onların çizdiği yolda ilerlemek bizim açımızdan dönemin en büyük görevidir. Onlarca yoldaş var Cizre’ de Şehit düşen ve hepsi topluma mal edilmelidir. Birçoğu dağ sahasına hiç gelmemiş, sicili yok, bir eğitim bile almamış ama bu büyük direnişin içerisinde kahramanca yer almış ve direnmiştir. İsmi bile bilinmeyen yoldaşlar var. Cizre’ de isimsiz çok kahraman var. PKK’ nin direniş çizgisini yeniden canlandırmış ve güncelleştirmiş ve günümüze, topluma mal etmiş kahramanlardır onlar. Elbette ki onların hakkını verebilmek mümkün değil, tarih boyunca anlatılması gereken bir direniştir. Tüm dünya halkları açısından ilham kaynağı olabilecek özelliğe sahiptir. Kürt tarihi boyunca böyle bir direniş bir daha yaşanır mı, yaşanmaz mı bilinmez ama Cizre Kürdistan tarihinin sembolü olacak. Bu bıraktıkları miras zaferin garantisi olacaktır. İsimsiz kahramanların, ismini sayamadığımız, hatta bir fotoğrafı bile olmayan, hiç görmediğimiz o kahramanları hiçbir zaman unutmamak, her zaman onların belirlediği çizgide yürümek, çizdikleri yolda yürümek dönemin en temel görevidir. Bu görevi yerine getirebilmek onlara layık olabilmek... Öyle kolay değilmiş Cizre’ yi anlatabilmek, kolay değil. Sadece Cizre’ yi sadece birkaç olay ve yorumla anlatmak mümkün değil.

Cizre’ de yaşananlar Kürt tarihinde Dımdım Kalesine benziyor. Aslında Dımdım Kalesinin yeni dönem Cizresidir. Ya da Cizre yeni Dımdım Kalesidir. Teslim olmamak için ölme pahasına kaleyi yıkıyorlar ve kendilerini Şehit düşürüyorlar. Cizre, Dımdım’a benziyor. Ve düşmanda birbirinin benzeridir biri İran

ordusu diğeri T.C. ordusudur, ikisi de sömürgecidir. Cizre'ye yakışan direnişti, Cizre' yi Cizre yapan direniştir. Ve tüm dünyaya direnişini 2015 kışında göstermiştir. Eğer düşmana meydan okuyabiliyorsak bu Cizre'de ki direniş sayesinde. Cizre, kendisine yakışanı yaptı. Düşman her şeyi yaptı ama Cizre, direnişi ile anıldı.”

A.D: “Mart ayında Cizre ablukası bittiğinde katıldım. Ablukadan önce birçok arkadaş tanıdım, bu kadar arkadaş tanıyordun, uzun zaman geçiriyorsun onlarla, onlar şahsında kadroyu, PKK’ yi tanıyorsun, sonra onlar mücadele veriyor ve gidip Şehit oluyorlar. Bu kadar şahadet haberini ilk defa alıyordum. Hele ki bir Kürt kadını olarak artık Kuzey Kürdistan’ın her yerinde mücadele veriliyordu ve her gün şahadet haberi gelirken bir şey yapamamak, cevap vermemek olmazdı. Yer almam gerekiyordu. Böyle bir süreçte yer almak tarihe geçmektir. Cevap olmaktır düşmana. Düşmanın saldırıları sadece PKK’ ye değildi, halkımıza, yediden yetmişe tüm halkımıza yönelik bir imha politikası uygulanıyordu. Kürdistan’ da uygulanan böyle bir süreçti. Amansız bir mücadele vardı, ölümüne bir mücadeleydi. Tarihe geçiyordu her gün. Normal yaşamına devam edemiyorsun, zaten yaşamadığını hissediyorsun. Devrime çok yakın bir süreçteydik. Kahramanlıklar Kürdistan gençliği şahsında yoğun yaşanıyor bu kayıtsız kalmakta mümkün değildi.

Böyle bir süreçte Cizre’ ye verilebilecek cevap, böyle bir süreçte katılmamak, direnişi seçmemek ihanet olurdu.”

K.B.M: “Her şeyi unutsam da Cizre’ de o Ananın çocuğunu o buzdolabına saklamasını asla unutmam! Sırf bunun için bile olsa intikam alınacak!”

F.S: “Cizre, Cizir deyince özgürlük, aklıma özgürlük geliyor. O kadar gençle, yaptığın her şey halkınla beraber oluyor, bu özgürlük dışında bir şey olamaz.”

T.N: “Cizir, hakikat geliyor aklıma. Cizir, sanırım hakikat dışında aklıma bir şey gelmiyor. Şehit Nuda gerçekliği ve hakikat, bodrum gerçekliği ve hakikat. Düşmanın o evlerde yaşadığı korkuyu sadece o bodrumlarda olanlar anlayabilir.

G.S: “Muhteşemdi. Tüm duyguların çarpıştığı ama direniş duygusunun, yurtseverlik duygusunun en çok ön plana çıktığı yer oldu. Direniş ve yoldaşlığın kazandığı yer oldu.

B.M: “Tarih boyunca Botan bu rolü oynadı. 15 Ağustos hamlesinin başladığı alandır. Savaştır. Savaşta dönemsel yenilgilerde olur, geri de çekilir. Ama direndiğimiz sürece yenilmemiştir. Bırakalım bastırmayı şu anda geldiğimiz düzey Türk Ordusunu parça parça etmiştir. Darma dağın olan bir ordu kaldı geriye. Bu ilk değildi, son da olmayacak. Cizre'de irade kırılmadı. Herkesi belli oranda etkilemiş olsa da şu anda hiçbir dönemde olmadığı kadar devletten nefret var ve yeni dönemi örgütlemek için temelimiz hazır. Yeter ki öncülüğümüzü doğru yapalım. Korkuları cesarete dönüştürelim. Tek bir an bile teslimiyet düşünmediler, sonuna kadar direndiler ve mücadele ettiler. O zaman çizgi nettir. Zafer Kürdistan' da kazanılacaksa bu Cizre' nin direniş mirası ile olacaktır. Bu şekilde Cizre'yi onurlandırabilir ve onlara yoldaş olabiliriz.”

T.N: “O süreçte Dem-Genç 2. Olağan kongresinin hazırlığını alanda Heval Selim ile birlikte yaptık. Heval Selim daha sonra Cizre’de Şehit düştü. Kongre Tahir Elçi' nin katledilmesinden kaynaklı ertelendi. O dönem Amed’ de olduğumdan kaynaklı Cizre’ye düşmanın askeri sevkıyatı gözle görülüyordu. Kendi kitlemiz ve Marmara’ dan gelen Heval Fırat (ŞehitXeyri Serhat) ile birlikte Cizre' ye geçme kararı alındı. Öğrenci arkadaşlarla Cizre'ye gitmek üzere tartışıldı orda kalınacaktı. Hem destek için hem de Cizre’de yaşanan sürece yakından şahitlik etmek ve orada rol oynamak için. Cizre'ye göre hareket etmek, Cizre'yi yaşamak biz gençlik kadrolarını çok sevindiriyordu. Öğrenci arkadaşların bazılarında kaygılar olsa da Cizre'yi gördüklerinde o bütün kaygılar bitmişti. Yermi altı arkadaşla beraber çıktık yola.”

G.Ç: “Türkiye sahasında üniversite okuyordum. Yurtsever gençlikle tanıştığımda Dem-Genç kongresi vardı. Kasım ayının yirmi yedisidi. PKK ’nin var edildiği tarihti. Biz kongre için Amed’e gelmiştik. O gün Tahir Elçi katledilmişti. O zaman bile "katılamam, Ananın benim üzerimde emeği var katılmamam"

derdim ancak Sur'u gördükten sonra, anaların gözyaşlarını ve ağıtlarını gördükten sonra "benim de bu mücadeleye katılmam gerekir ki bu göz yaşları dursun" dedim. Arkadaşların tartışmaları doğrultusunda arayışa girdim. Kadro arkadaşlarla tanıştım. Onların duruşu sitemde gördüğümüz diğer insanlardan farklıydılar. Sanırsın ya buradan olmayan bir yerlerden gelmişlerdi. Sistemden farklıydılar. Bu duruş beni çok etkiledi ve sonra katıldım. Üç kadın bir erkek katıldık. Sonra Cizre'ye gittim."

T.N: "Cizre'ye vardığımızda Cizre'li Heval Xeyri bizi karşıladı. O akşam bizi arkadaşlar evlere yerleştirdiler. Cizre'nin durumu göz önündeydi. Sokağa çıkma yasağından kaynaklı öğrenci arkadaşlarda tedirginlik oluşmuştu. Daha sonra arkadaşlarla tartıştık. Öğrenci arkadaşlar belki de sürecin ciddiyetine ve farkına tam da o zaman girmişlerdi. Cizre gerçekten insanı çok etkiliyordu. Bunun üzerine tartışıldı ve bütün arkadaşlar Cizre'de kalacaklarını belirttiler. Bunun kararlılığında olduklarını asla bırakmayacaklarını söylediler ve o sözleriyle durdular."

G.Ç: "Cizre'ye adımımı ilk attığım da, yüzü kapalı gençler yolu tutmuşlardı, arama yapıyorlardı. Bilmiyorum ama hiç korkmuyorduk. Daha önce Amed' de arkadaşlar; "Cizre bizimdir, kime sorsanız söylerler. Bizde bunu bilerek gittik. Yürüyorduk, yürüdükçe; "Biji Serok Apo" sesleri yükseliyordu. Sokaklarda Şehit arkadaşların resimleri vardı, her yerde fotoğrafları asılıydı. Sloganlar yazılıydı duvarlarda. YDG-H, YDG-K adına bir sürü slogan. Yine Abdullah Öcalan'ın yani Önderliğin sözlerini duvarlara yazmışlardı. Kadının özgürlüğüyle ilgili o kadar slogan vardı. Herkes dışardaydı. Gerçekten Cizir insanı kendine çekiyordu. O kadar mutlu olmuştum ki sanki hep aradığım, beklediğim, olmak istediğim an ve zamandaydım."

T.N: "Düşmanın yaptıkları hiç kimsede korku yaratmamış, tam tersi cesareti doğurmuştu. Çünkü Cizre gerçeklerin yeri, gerçekleriyle Cizre ortadaydı ve daha da ilerleyince biz her şeyin daha da farkına varacaktık. Düşmanın neler yapabileceğini en acı halini görüyorduk ve bizimde neler yapabileceğimizi, devrime ne kadar yakın olduğumuzu o zaman insan daha iyi anlıyor."

G.Ç: "Çocuklar çok dikkat çekiyordu Cizre'de. Bazı çocuklar tahtadan silah yapıp düşmanla sanki savaşıyor, çatışma içindeler gibi oyunlar oynuyorlardı. Sinirlenmem, öfkelenmem gerek, gerekmediğini bile bilmiyordum. Gülüyordum o çocuklara ama daha bu kadar küçük yaşta da savaşmaları, oyun olsa bile bunun olması beni öfkeliendiriyordu. Beni, kendime karşı öfkeliendiriyordu. Ağladım onlara sarılınca ama niçin ağladığımı bile bilmiyordum. İlk defa özgürlüğe eriştim diye mi yoksa bireysel kaygılardan mı anlam veremedim. Ama bütün gördüklerim mutluluktan bile ağlatmıştı. İşte o büyük buluşma dediğim şey oldu ve Heval Hevi (Muazzez Moğol-Nuda) ve Heval Faruk (Şervan Bakır-Şerker) ile tanıştım."

Net olmasa da sanırım tarih olarak on bir Aralık' tı. Zınar ile beraber Cizre'ye gittik. Heval Sidar ile görüştüğümüzden sonra ayrıldık. Heval Sidar' da "çawa çe bu. Ma gidip gelecek" dedi. Zınar, "eğer geri dönmeyeceksen bende senle geleceğim diye tutturmuştu. Bende; Sur'u nasıl bırakırız senin de dediğin laf mı gidip geleceğim. Sanırım arkadaşların benle işleri var, görev beklemeyiz" diye bir sürü cümle sıraladım ve ayrıldık. Savaşın yoğunluğundan ve şahadetlerden kaynaklı mıdır yoksa artık savaşçı olduğumuz gerçekliğinin sürekli gözlerimizin önünde olmasından mıdır bilmiyorum ancak üzüldük. Bir daha Sur' a uğramayacağım fikri aklımın, hayalimin hatta sıradan günlük cümlelerimde bile yer edinmemişti.

İki gece boyunca, Azadi Heval (Güler Eroğlu) ile eve gittik. Heval Bermal (Sozda- hezne İnan) biz aynı evde kaldık. Onun duruşu, yoldaşlığa bakarken ki gülüşü bana hep Xezal'i (Faraşın Sidar) hatırlatıyordu. Xezal ile en son Ferqin'in son ablukasında dördüncü geri çekilmede karşılaşmıştık. Hep o üzgün, gitmek istemeyen, sonuna kadar savaşmak isteyen hali ile kafamda kaldı. O güldükçe herhâlde her gülüş başı; "inan ki sen aynen bizim Xezal'e benziyorsun" deyip durdum o da gülmeye başlıyordu. Gündüz çok gelmeseyse de gece muhakkak gözümü açtığımda yanımda oluyordu Heval Bermal. Heval Sterk'in (Berjin Amargi) selamını getirdikten sonra ne kadar ısrar etse de dinlemek istemedim onu ve akademiye gitmek istediğimi söyledim, ardından Heval Berjin haberdar edeceğini söyledikten sonra bekledim ve onun söylediği saatte belki de ilk defa o karanlık ama halkın çoğunun

nöbet tuttuğu sokaklarda güvenle Sur'a doğru yürüdüm ve asayişin önünde buluştuktan sonra karanlık bir köşeye geçtik. Uzun bir zamandır görüşmemenin verdiği hasret ile sohbet ettik. Bir sürü şey aktarıyoruz birbirimize, nasıl ilerleyecek, nasıl olacak, gerçekten devrim sahası ne kadar da güzel, farkını. Özgürlük öyle bir şey mi bilmiyorum ama biz öyle düşünüp aktarıyorduk birbirimize. Evet, bu özgürlüktür! O kadar yoğun aktarımlardan sonra sustuk, bilmiyorum karşılıklı sustuk. Daha önce de gittiğimde Berjin'in moralinin bozuk olduğunu, öfkeli olduğunu ve şu anda bile birilerini vurmak istediğini görebiliyordum. Nedenini konuşma sırasında sorsam da söylemiyordu. Akademi sorunlarını sıralasada aslından sebebin o olmadığını gözlerinden anlıyordum. Düşmanla karşı karşıya gelmek istediğinden savaşıma isteğinden söz ediyordu. Ben ise ona hep hayranlıkla baktığım gibi bakıp; "hiç değişmemişsin" dedim. Geç olduğu düşüncesiyle aslından daha çok Bermal Heval kızacak düşüncesiyle gitmem gerektiğini söyledim, üstelik Azadi Heval yalnız kalmıştı. Yola çıkarken Berjin'e sarıldığımda kulağıma sessizce bir şey söyleyip, ardından bana sıkıca sarıldı. Bu söylediği şeye kendisi bile inanmamışken ne diye bana söyledi diye kızıyordum. Savaş gerçekliği, şahadet gerçekliği bir kez daha çarptı yüzümüze. Şu anda gözyaşı dökersem şahadetini kabul etmiş, düşmanı sevindirmiş ve yoldaşlığımıza ihanet etmiş sayardım kendimi. Berjin'e daha sıkıca sarıldım. Bilal'e son bir defa sarılamamanın acısını yaşarken, içinde olduğun zaman da son defa Berjin'e sarıldığımı bilemezdim ki. Ellerini sırtımdan çekti ve gözlerini bana dikerek; "o kırmızı kurdeleyi alınlarına takanlara gideceğiz, unutma" dedi. "Gideceğiz" tabi dedim.

Berjin'i tanıdığımdan beri sürekli Ölümsüzler taburuna gitmek istediğini söyleyip duruyordu. Aklımda tek kalan; üniversite de beraber çektiğimiz halay "Amed'i özgürleştireceğiz" dediği cümlesiydi. Berjin'in Anasına da son cümlesi bu oldu; "tek bir saç telim kalsa bile beni Amed'e gömün" demişti. Canımız ne kadar çok yanarsa, intikam daha da artıyordu yüreğimizde. Bizi halkımızın, çocuklarımızın ve en acısı da yoldaşlarımızın şahadetiyle yüz yüze bırakarak direncimizi sınıyordu düşman. Oysa biz kan kardeşi olurken, dostluk sözü verirken, yoldaş olurken bile elimizi kanatarak kan kardeş olurduk. Şimdi mi yanacak canımız. Bu devlet, Kürdistan gençliğinin arkadaşlığa olan bağlılığını, Kürtlerin intikamcı yönünü bilmeyecek kadar gaflete düşmüş olabilir miydi? Olsa da olmasa da bir an önce intikam alınmalı ve düşman artık eskisi gibi rahatça öldüremeyeceğini bilmeliydi. Bu şahadetin hesabı kesinlikle sorulmalıydı.

Şahadet, suskunlaştırsa da senin şahadetin suskunluk yaratmadı. Ağlatmadı. Senin şahadetin öfke bıraktı. Yüreğimizin tüm hücrelerine intikam yazdırdı. Tarih, alıp sorgulayacak. Hesabını soracak! Sana mermi sıkan elden, tetiğe basan parmaktan, seni yaşatmayan nefesten hesap sorulacak. İşte o zaman yaramız sarılmış olacak. O zaman devrim mücadelemiz daha da hızlanacak ve halayın başını gene sen alacaksın yoldaşım!

Ne diyordu bizim adımıza çalan şarkı;

"Acıyı bal eylemişiz

Ölümü yar eylemişiz

Güzel olanı sevmişiz

Söyleyin; ağlamasınlar!

kanmasınlar, kanmasınlar

Bizi öldük sanmasınlar"

Yolun açık olsun Amedli Botan Şoreş!

O Heval Berjin'e son sarılışım, Heval Bermal ile son yatışım ve Heval Azadi ile son gülümseyişimiz oldu. Çünkü Cizre direnişin kalesi olmaya hazırlanıyordu ve zaman geçtikçe tarihin direniş sayfalarında Kürdistan'ın Cizira Botanı olarak yerini alıyordu.

Sur' un Destan yazan direnişçileri o günleri anlatıyordu;

Ezê Jî Ji Dijmin Re Bibim Bahoz!

H.D: “Cizre’de eğitimden döndükten sonra Ben ve Şehit Zilan; Serhıldan Hevalle konuşmak için Sur’ a gittik. Birkaç günden sonra Serhıldan Hevalin tutuklandığını öğrendik. Tartışma zamanı olmadı. Biz, bir evde duruyorduk. Bendim, Şehit Harun(Cesim Kaya) Heval Cahit, Heval Serhat, Şehit Zelal, Şehit Zilan idi. Bir evde kalıyorduk ilk zamanlar çıkmıyorduk dışarı. Dokuz günlük yönelimden sonra yasak kalmayınca dışarı çıkmaya başladık. Dokuzuncu günden sonra ablukanın uzun süreceğini artık öngördük. Düşman dokuz gün boyunca ağır silahlarla saldırımamıza rağmen geri çekilmedi. Direniş uzun sürecekti. Bomba atarlarla saldırıyorlardı. Halk olmasına rağmen saldırılar durmadı. Geri çekilme planlaması yoktu, dokuz günlük süreçten sonra, halk Sur’u boşaltsın” diye on yedi saatliğine yasak kalktı. Düşman, zaten rastgele sıkıyordu, “bu halktır ya da direnişçidir, çocuktur, kadındır” demiyordu. Faşist Türk Hükümeti şunu söylemişti; “ Askerlerimiz yargılanacaklarını düşünmeden saldırırlar.” Halk, direnişin başından ortasına kadar da iyiydi, ablukanın bu kadar ağır ve uzun geçeceğini o dokuz günlük süreçte anladı. Halk, dokuz günlük ağır bombalamadan sonra geri çekilme yapmadığımızı görünce ağır geçeceğini anladı. Ferqin grubu; Şehit Raman, Şehit Adar, Şehit Agit, Heval Çiyager(gençlik kadrosu) on beşinci gün bu arkadaşlarla beraber dokuz arkadaş içeri girdiler. Düşman bizimde geri çekilmeyeceğimizi anladı. Bir kaç Ana kaldı. Onlarda yirmi altıncı günden sonra çıkmak zorunda kaldılar ve biz kaldık. Şehit Hogır Amed ve Şehit Xemgin geldiler, biz de dışarı çıktık. İlk olarak o alanda olduğumdan dışarıya ben ve Şehit Harun (gençlik kadrosu) çıktık. Diğer arkadaşlar kaldı. İlk olarak Dört Ayaklı mevziye gittik, oradan da sağlık ocağı mevzisine gittim. Bir gün orada durdum sonra Şehit Xemgin " Zagroscu Lezgin ile gez " Dedi. Alanı tanıdığım için ona da tanıtmamı istedi. Lezgin, en sonunda teslim oldu. İlegaliteye dikkat ediyorduk o dönem. İlk zamanlarda bu mevzide kaldım, sonra Karadeniz mevzisinde kaldım. Şehit İshan (Cesim Kaya) bizimle ilgileniyordu, sorumlu olarak da Şehit Eriş (İsa Oran) vardı. Sağlık Ocağında onuncu güne kadar Lezgin ile kaldım. Düzenlemeler yapılıyordu, hem cephe komutanlığında yapabiliirdi, Şehit Çiyager' de yapıyordu, Mazlum Heval de yapıyordu. Ancak yönetim olarak zaten iletişim halindeydiler. Şehit Şilan düzenlememi sağlık ocağı mevzisine yaptı. "Heval Agır (Vedat Bilen) tektir, onun yanına git." Dedi. Silahımı aldım ve oraya geçtim. Heval Agır tek başına o mevzide durmuştu. Savaşın on dördüncü günüydü ve tek kalmıştı, nöbetleri bile tek tutmuştu. Onun yanına gittiğimde "git dinlen, ben geldim" dedim.

Y.L: “Bahoz yani Heval Agır, Bağlarda öz savunma çalışması yürütüyordu. Arkadaş zaten Sur direnişinde yer alacağını söylüyordu, dayatıyordu da. Heval Serhıldan ve Heval Bahoz’un muazzam bir emeği vardı. Muazzam derecede büyük bir heyecanları da vardı. Heval Bahoz Bağlara konumlandırılmıştı. O arkadaşla on ay bir çalışma sürecimiz oldu sürekli görüşmelerimiz oldu. Heval Bahoz çok heyecanlıydı. Arkadaşlar onu Bağlara konumlandığı halde arkadaş Sur’a geliyordu. Sur’da ki direnişin sesini duyup Sur’a gelip Sur’da düşmana ağır darbe vurabilmek için kendi alanından çıkmıştı. Heval Bahoz sürekli kendini temiz tutan bir yoldaştı, titizdi. Günlükte “qrej (kirli) Agır” olarak geçiyor. Aslında tam tersiydi. Etrafında gelişen en ufak şeyi bile hissediyordu. Mesela o güç vardı Heval Bahoz’ da.

H.D: “ Heval Agır (gençlik kadrosu); sessiz bir arkadaştı, fazla konuşmazdı. Beni her gördüğünde "Veyy Allahın Serhatlısı" der ve gülerdi. Savaşçılığı, ahlaki kadar güzeldi. Zor yerlerde kaldı. Şehit İshan ile kaldı. Bir evde altı saat nöbet tutuyorlardı. Beraberdiler. Bir gün sinirlenmiş, biksi ile tüm her yeri taramıştı. Şehit İshan ile beraber düşmanın çok yoğun olduğu ve savunmanın zor olduğu bir yerde kalıyorlardı, herkes şaşırıyordu. Heval Agır; dört ayaklı minare de ki alan artık bitmek üzereydi. Altmış beş, altmış altıncı günde çatışma deliğinden bakarken suikasta uğruyor. Gözünün altına mermi alıyor. Daha o zaman sağlık malzemeleri vardı, Analar müdahale etti ancak biz hastaneye gittiğimizde Şehit düştüğünü söylediler. Onun için herkes aynıydı. Nerde ihtiyaç varsa tartışmasız o orada olurdu.”

Velat Bilen; kod adı Bahoz Agır; Güneş’in Kürdistan topraklarında doğduğu Nisan ayında, direnişin şehri Mardin’in Kızıltepe ilçesinde, yurtsever bir ailede, yaşama gözlerini açtı. Bahoz, ismi gibi fırtınalı bir kişilik, Agır, gibi yakıcı bir kişilikti. Fedai bir militan olmak; onun hem ilk hem de son cümlesi oldu.

Heval Bahoz silahını sıkıca kavramış ve konuşuyordu; “ben, Anamın bana anlattığı katliamlardan halkımızı ve düşmanımızı tanıdım. Kobanê devrimi beni bu örgüte getirtti. Ezê jî dijmin re bîbim Bahoz! Ve Önderlik özgürleşmeye kadar, insanlık özgürleşmeye kadar da bu savaşı bırakmayacağım. bedenimde sadece bir damla kan bile kalsa devam edeceğim. Önderlik özgürleşene kadar, düşman bilsin ki bir düşmanı var, öyle bir düşman ki, onu Kürdistan toprağına gömecek olan bir düşmanı var” dedi ve yere bakıp, utanarak gülümsedi ve ayağına kalktı. Heval Bahoz, Amed’de çalışmalar yürüttü ve Sur’ un ölümsüz fedailer yaratan direnişinde canının son damlasına kadar savaştı, Şehit oldu.

Var Oluşun Savaşı; 14 Aralık!

G.Ç: “İlk defa mutluluğu hissediyordum, eğitim aldıkça kendim oluyordum ve daha da mutlu olup, özünü arama çabası içine girmiştım. Arkadaşlar, akademiye taşıyacağımızı söyledi. Bize bir şey hissettirmiyorlardı ama süreci en yakından takip eden, gençlik cephesinden ne olduğunu bilen akademi gücüydü. Heval Agit, Heval Tekoşer, Heval Bruski, Heval Gelhat ile beraber dört arkadaş geldi akademimize. Heval Nujiyan vardı, o kadar sıcak kanlı bir yoldaşı ki, o da aynı akademideydi. Bir gün akademiye bir kadın arkadaş geldi. Duruşuna bakınca militan duruşu budur işte dedim kendi kendime. Sonra tanıştığımızda o arkadaşın Heval Sozda olduğunu öğrendim. Heval Sterk, Heval Nujiyan, Heval Helbest, Heval Kerim vardı akademide. Heval Sterk ilgileniyordu bizimle. PKK kültürünü ve yoldaşlık kültürünü ondan öğreniyorduk. Bizimle tartışıyor, sohbet ediyordu.

F.S: “İlk abluka 4-13 Eylül tarihinde başladı. Sonradan da yasaklar konuldu ama büyük operasyon on dört aralıktır. Tahmin edebiliyorduk uzun süreceğini çünkü düşmanın hazırlıkları onu gösteriyordu”

T.N: “14 Aralık’ta yasak ilan edildi ve herkes mevzilenmeye başladı.”

F.S: “ 14 Aralık da var oluş savaşı başladı. Halk kutlamayla karşılık verdi.”

Kulağınızı bana, benim toprağıma, benim taşıma, yağmurlarıma, rüzgârlarıma... Kulağınızı bana verin. Bana! Çar Kendal’ a, beni taşıyan, yarımı saran Dicle’ye, Birca Belek’e, gözlerimi aşka ve ihanete diken duruşlara; Mem û Zin’ e ve Beko awane.

Kulaklarınızı beni ayakta tutan, serhıldanlarımın öncülerine, halkıma. Silopi’yle, Nisebinle, Derikle, Hezexle sardığım çevreme verin kulaklarınızı. Acılarımı, öfkelerimi akıttım Ava mezin’e, Dicle’ ye verin kulağınızı. Etrafımda dolanan, savaşlarımda meydan okuyan Xelef’i genişletin, ele ele tutuşun.

Bana verin sesinizi! Toprağıma düşen, kanlarıyla beni kızılara boyatan, hep canlı tutan, kurumama izin vermeyen kızlarımla, oğullarımla kanlarına verin sesinizi, alnıma sürün kanlarının kırmızılığını, intikam diye yazın alın yazımıza. Gözlerinizi Çar Kendal’e dakin, beni doksanlardan şimdiye serhıldanlara aktıran alana. Elinde taşla zalimi gözetken çocuklara, gözlerine kıl(sürme) süren kızlara, avuçlarına kına süren oğullardan, xıras û xıftaniyle belime dolanan Kürdistan analarına bakın!

Kulaklarınızı açın! Dağlarımla tililileriyle (zılgıt) karşılayan, gözlerini bana diken Cudi’ye, Gabar’da benim özgürlüğüm için savaşan özgürlük savaşçılarıma bakın. Beni Kürdistan yapan, beni Kürdistan halkının avuçlarına Kürdün kalbidir diye bırakan berxedanlarıma kulak verin. Beni ben yapan, başkaldırılarıma, isyanlarıma, fedailiğim, yiğitliğime can veren tarihime kulak verin. Zalimi korkutan, sömürüyü topraklarımda def edecek olan, bana intikamın adını kazandıran duruşuma bakın! Öfkemi dinleyin. Zalimden, zulüm edenden, ekmeğimizi bölenden, parçalayandan, bizi yok sayan, öldürmek için toprağıma ayak basana, bizi yasak kılanın yüzüne vurduğum tokadın sesini dinleyin.

Ey Kürdistan! Aç yüreğinin ve beyninin gözlerini, kulaklarını! Etrafımı tanklarıyla, toplarıyla, en yoğun, ağır silahlarıyla saran gövdeme; namerdin, teslimiyetçinin, zalimin ve alçağın eliyle bana mermi sıkarak düşmanın düşüşüne bak! O beklediğim an ’da, beklediğim gün ve ayda yaşıyorum. Devrime, gebeliğimin arifesindeyim. İşte Kürdistan’ı yeryüzüne çıkaracağım günün gecesini. Etrafıma toplanan

halkımın özgürlük haykırılarına bak. Özgürlüğü gören sokaklarıma, duvarlarıma hendeklerime, barikatlarıma, toprağıma bak. Özgürlüğü karşılayacak olan halkımın duruşuna bak! O gün dost düşman belli oldu. O gün köleliğe tükürenler, namlunun ucunda yüzyılların intikamını saplayanlar, en ön cephede bedenlerini yaşama yatırdılar. O gün düşmanın gelişini zılgıtlarıyla karşılayan analar, ak sütlerini helal kıldılar doğurdıkları yiğitlere. O gün inanç yerini buldu iman safhasında, o gün azim ve irade Amed'in duvarlarını yıkarak yürüdü toprağıma. O gün Mazlumun, Sakinenin, Kemalın, Berivan Cizirenin, Hakinin, Xeyrinin ayak bastığı güne uyandı Kürdistan. O gün dörtlerin ateşle yeniden yaratıldığı günü karşıladı bereketli Botan'ın toprağı. O gün ihanetin Kürdistan tarihinden silindiği, fedailiğin özüne kavuştuğu gündü. O gün Kürdün varoluş destanı, kadının öz yüzü, direnişçi gözlerin kendini yeşerttiği gün. O gün; on dört Aralık!

Kulağını sesime, gözlerini duruşuma, yüreğini avucuma bırak Kürdistan! Toprağıma can verecek olan yiğitler geldi. Yüreğim Mehmet Tunç, avuçlarım direniş oldu.

Sesim Kürdistan gençliği, özlemim özgürlük oldu. Duruşum kadın, kulağım halkım oldu. Toprağım Cizir, adım Botan oldu. Ve ben doğdum PKK' nin halkaşan sloganlarında, hakikatin dilinde ve fedailiğin elinde. Ben doğdum kutsallığın toprağında, Kürdistan'ın döl yatağında. Ben teslimiyetin yüzüne tüküren, ihaneti kendi elimle boğanım. Ben direnişin ta kendisi, intikamın adı; Cizira Botan'ım!

Silopi Halkı Eriş Gibilerini İstiyordu!

Orada ki halk son dakikaya kadar da Şehit Eriş' ten söz ediyordu. "Onun gibileri bu sürece cevap oldu, onun gibiler gelsin." Diyorlardı. Yerel birimler oluşturduk, halkı örgütlemek istedik. Ancak halk hep Heval Eriş' i istedi!"

Heval Eriş'ten sonra Silopi; tekrar direnmek ve Erişlerin intikamını almak, onlara layık olma mücadelesi vermeyi istedi. Ancak kendini devrime tam yatıramama bunun önünde engel oluyordu.

Şehit Erişlerden sonra yaşananları orada kalan ve Eriş'ten sonra Silopi'ye giden direnişçiler anlattı;

A. B: " Silopi çalışmaları için gittim. Örgüt çalışması kesinlikle tartışılmaz, kabul edilir. Şehit Sozdar ile tartıştık; "Hoş geldin yoldaş, Heval Botan senden çok söz etti." Dedi, beni karşıladığı zaman. "Ben onu boşa çıkartmayacağım" dedim. Boş alanlar vardı ve beş günlük eğitimden sonra Nisebin'de tecrübem de olduğu için hemen gittim. Emeğe layık olmak istiyordum. Silopi' ye gittim. Heval Bahtiyar Kaddafi, Heval Mizgin, Heval Botan, Heval Berjin vardı. Heval Bahtiyar öz savunmada olduğu için görüşemiyorduk, daha çok Mizgin arkadaşla kalıyorduk. Heval Eriş' te vardı, Nisebin' den katılmıştı. İsmi Şehit Eriş'ten almıştı. Nisebin ve Silopi arasında fark vardı, arkadaşlar halkla bütünleşememişti. Arkadaşlar, Nisebin' de halkla iç içeydi. Örgütleme çalışmasını yürütüyorduk. Gençlere beş günlük eğitim veriyorduk. Hendeğin dışında örgütleme olsun istiyorduk. Kısa bir süre sonra da sokağa çıkma yasağı başladı.

Düşman, yasakta çok büyük yöneldi. Silopi' de düşmanın çok yöneleceğini tahmin ediyorduk, halk köylere doğru gitti. Halkın gidişi herkesi etkiliyordu. "Halk, bizi bıraktı." Diyorlardı. Ama halkı bilinçlendirememiştik, örgütlememiştik. Öz savunma birimleri kaçmıştı. Cudi mahallesinde idim. Mizgin Heval'in Karşı yaka'ya düzenlemesi oldu. Süreç başladığında silahlı savaşı çoktu ancak direniş tam olarak ortaya çıkmadı. Savaş ilk önce Cudi' de başladı. İlk akşam tankla top atmaya başladılar. Şehrin elektrikleri kesildi. Barikatlara top atıldı, düşmanın yürüyerek gelme cesareti yoktu, gelmiyordu. Sokaklar sessizdi, sadece barut kokusu vardı. Boş sokaklarda binaları savunuyordu sanki. Her sokağın başında bir tank ve onu koruyan kobralar vardı, küçücük bir ipe bile top atışı oluyordu. Savaşı evlerle sürdürüyordu, evlere tünel açıp geçiyorduk. Yoğun bomba atışları vardı. Bulunduğum alanda ön cepheydi. Yerel gençler cepheyi bırakmışlardı. Altı kişi iken ben ve bir genç kaldık. Açmış olduğumuz deliklerden suikast yapıyorduk. Sonunda iki genç kaldık takviye gelmiyordu ve dron sürekli üzerimizdeydi, bırakamazdık. Cihaz kullanamıyorduk sinyal gidiyordu. Heval Mizgin orada tek

olduğumu duyunca kendisi geldi, Heval Maria vardı HPG' den suikastçı. Çok iyi savaşıp, suikast ediyordu. Ben ön cepheyedim. Mizgin Heval aynı sokağın gerisinde başka sokak var, orada konumlandı. Moral aldım. Düşman içeri girmiyordu, çembere alıp saldırıyordu. Beşinci günden sonra düşman ağır yöneldi ve iki kişiye karşı onlarca kişi saldırıyordu, cephanemizde bitiyordu. Cudi' den sonra Nuh mahallesine yöneldiler. Obüs ve havan atıyordu. Düşman bulunduğum eve top atınca evden düşmanı göremiyordum, duvar kırma sesleri geliyordu, tank, kobra sesi geliyordu. Kafamı çıkartamıyordum. Ben ikinci katta. Yerelden Gelhat Heval ve Maria Heval aşağıdaydılar. Düşman duvarı yıkıp eve girmeye çalışıyordu. Termalden beni fark edince bulunduğum pencerenin altına top isabet edip, yan binaya geçti, ben fırladım ve vücudumu hiç hissetmiyordum. Kulaklarım da duymuyordu. Parçalar yüzüme gelmişti ve ayağa kalkmaya çalıştım. Düşman kendisine yol açmak için önüne çıkan bütün evleri yerle bir ediyordu. Sokağın başında düşman vardı, düşmanla aramızda çok kısa bir mesafe vardı. Beş altı günden sonra sadece bomba atabiliyorduk. Sokağın hemen başında düşman, yüz elli metre ötede ben, diğer sokağın başında Mizgin Heval ve yaşı küçük bir kadın arkadaş vardı. Sağlam bir balkon buldum ve evin içerisine girdim. Mizgin Heval de benle geldi. Cihazla sokakta ki mayın başında bekleyen arkadaşla haber verecektim. Toz çıkartmadan yavaşça delik açtık, düşman gördüğü her hayvanı hatta kuşları bile vuruyordu. Ölmüş kediler, köpekler, kuşlar bir sürü canlı vurulmuştu. Çok az yemek topluyorduk evlerden ve nöbet tutuyorduk. Kaldığım üst tarafta Heval Alişer vardı. HPG' den gelmişti. O sokağa çıkan bir kapı vardı kapı kırılmıştı, düşmanın olduğu sokağa yakındı. O kapıya yakın mesafede iki çöp kutusu vardı. O kutuları kırık kapıya yasladım. Eğer uykuya dalsak bile düşman oradan gelecekti ve ses çıkacaktı. Benim nöbetimde tenekeler düştü ve ayak sesleri geldi. Orayı taradım ve bağırma sesleri geldi, sonra el bombası attım ve ses kesildi. Düşman geri çekilince gidip baktım. Tekrar gittim ve kapıya yasladım kutuları. Mizgin Heval geldi; "gel biraz dinlen, biz buradayız" dedi. On dakika uzandım uyuyamayınca tekrar yerime gittim Maria ve Gelhat Hevalın yanına. O sokağı hızlı geçmeliydim çünkü suikastçılar oradaydı. Ateş ettiler ama bana değmedi. Arkadaşların yanına gittim, Heval Maria " ben binanın üstüne gideceğim, arkadaşları kontrol edeceğim." Dedi. Gidiyor ve bakıyor arkadaşlar geri çekilmiş, bize söylememişler. Şahadet olduğu için Heval Alişer' ler geri çekilme kararı alıyorlar. Ben ve Gelhat Hevalin haberi yok.

Yüzlerce piyade evleri yıka yıka geliyor, Mizgin Hevalin olduğu yönü taradılar. Cihazda ses geldi "Cesur... Cesur" deyince Mizgin Hevalin yaralandığını anladık. Biz geri çekilince onlar evleri tarayıp geliyordu, Mizgin Hevalin olduğu tarafa doğru gidemiyorduk. Onlar geri çekilince kobra mermisi ile bacağından yaralanmıştı, yine kobra mermisi ile yanında ki küçük kadın arkadaş karnından mermi alıyor ve Şehit düşüyor. Heval Alişer; Mizgin Hevali almaya gitmek için yere uzandı o ara iki ayağından da yaralanıyor. Biz yanlarına gidince; "sizin Şehit olduğunuzu sandık" diyorlardı. Sokaktan geçerken beş dakikalığına bir çatışma oldu, yükümüz ağır çünkü kaçıp gidenler cephaneyi de bırakmışlardı, onları da almıştık. Düşman her tarafı yıkmıştı. Gelhat arkadaşla konuştuk; "Heval Gelhat, dışarı çıkarsak Şehit düşeceğiz, ama düşmanda kaybedecek, burada kalıp düşmanla çatışırsak sadece Şehit düşeriz." Dedim. Artık her şeye hazırдық. Girdiğimiz evin içinde bir aile vardı, gitmemişlerdi ve biz ilk defa o eve girdik. Orada olduklarını da bilmiyorduk. Bir yol vardı "Teko Caddesi" diyorlar, kobra ve suikastçılar nöbet tutuyor. Telefon açtı birine aile ve durumu sorunca kobranın olmadığını başka tarafa gittiklerini söylediler ancak "suikastçı olabilir" dedi. Kapıyı kırdık. Heval Maria daha önce suikastçının hedefinden nasıl çıkacağımızı söylemişti. "Aynı hizada ve aynı adımlarla yürümeyeceksin. Zik- zak yapacaksın" demişti ve o şekilde geçtik. Bir market vardı karşıda, tünel açılmıştı, orayı geçerken otuz kırka yakın genç vardı. Düşman oraya yönelmiyordu. İlk bulunduğumuz yerde sol tarafta ki sokakta okul vardı düşman oraya yerleşmişti. Sürekli mermi atıyorduk, suikastçının yerleşmesine müsaade etmiyorduk. Gençlere şahadeti sordum. Mizgin Hevalin yaralı olduğunu ve moralli olduğunu söylediler. Genç kadın arkadaşın ise Şehit düştüğünü söylediler. Oradan Heval Mizgin'i görmeye gittim. Heval Alişer ve Heval Mizgin ikisi de yaralı. Yanlarına gittim, ikisi bir bodrumdaydı. Ayakları sarılıydı, moral aldım onları görünce. Sonra Nuh mahallesine gittim, düşman Nuh mahallesini almak istiyordu ki, Cudi' ye geçsin. Cudi' de üç hareketli birim oluşturduk, düşmana darbe vurup geri çekileceğimizi söyledim. Düşman kayıp vermeye başladı, çünkü biz vurup geri

çekiliyorduk. Nasıl savaşıcağımızı bilmiyorduk aslında, inisiyatif kullanıyorduk, “kim nasıl vurursa yeter ki düşman kayıp versin!”

Artık Devlet Yok, Halk Var!

G.Ç: “Dem-gençli arkadaşlar destek için geldiler çok mutlu olduk. Zaten ardından yasak başladı.”

T.N: “Düşmanın fiziki yok edişine karşılık artık yaşama ve direnme vaktiydi. Herkes bunu böyle değerlendirip, böyle kabul ediyordu. Bu sokağa çıkma yasağı, düşmanın yüz yıllardır uyguladığı politika ve fiziki yok etmenin tekrarıydı. Bunu böyle biliyor ve hazırlığımızı buna göre yapıyorduk. Yurtseverlerin omuzuna direnme, faşizm karşısında başkaldırı yüklenmişti.”

Dem-genç’ ten arkadaşların gitmesi hem Cizre’nin gidişatı açısından hem de halkın morali açısından iyi olacaktı. Çünkü Cizre’de öz savunmasının yanında var edilen onlarca değer vardı, inşa edilen bir çok şey vardı. Ve öz savunma bu değerleri koruma, inşa edileni savunma için yapılmıştı. Bu çok önemliydi. Var et ve koru, var et ve savun politikası burada işliyordu. Düşünün ki bir şehirde Adalet Binası var ama sekiz aydır işlevsiz. Çünkü gençlikten, toplumsal alandan ve Cizre’nin ileri gelenlerinin toplandığı bir Hukuk Komitesi vardı ve olan sorunları bu komite çözüyordu. Komünler var, onun eş başkanları var. Meclisler oluşturulmuş ve bu meclislerde halk kendi sorunlarına çözüm buluyor ve eş başkanlık tarzında bir örgütlemeye gidilmiş. Meclisin maliyeden, hukuktan, sağlıktan, ekolojiden sorumlu birimleri var. Gönüllü sağlıkçılardan oluşan birim ise halkın sağlık sorunlarıyla uğraşıyor. Öz savunma komitesi, hukuk komitesi, sağlık komitesi v.b. halkın yaşamını kolaylaştıracak, özerkliğin gereği idi. Bir halkın, faşist zihniyetin somut yansıması olan binalara ihtiyaç duymadan kendi yaşamlarını sürdürüyorlar. Artık devlet yok, halk var.

“Bundan sonra geliştirecekleri mücadele bir öz savunma, özgürlük mücadelesi olacaktır. Kürtlerin sorunu ulus sorunu değildir, varlık sorunudur. Verdikleri savaş da var olma ve varlığını sürdürme, özgürlük savaşıdır. Kürtlerin sorunu hayati bir sorundur. Bundan sonraki süreç varlıklarını koruma, özgürlüklerini sağlama ve yaşatma sürecidir. Kürtlerin bir öz savunma durumuna kavuşması sağlanır. Toplum burada kendi öz savunmasını kurar. Bununla sadece elde silahı kastetmiyorum. Öz savunma KCK, PKK tarzı silahlı yapıyı değil halkın kendi güvenliğini sağlamasıdır. Demokratik toplumun her alanda örgütlenmesini, kurumsallaşmasını kendi güvenlik sistemine kavuşmasını ifade ediyorum. Bunu daha fazla halk tartışır farklı sonuçlara ulaşabilirler. Mesala çocuklarını askere gönderecekler mi? Askeriyede yer alacaklar mı, bunlar tartışılır. Mesala korucular nasıl lağvedilecek, koruculuk meselesi nasıl halledilecek bunlar tartışılmalıdır. Bu güvenlik boyutu halkın öz savunması ekmek, su ve hava kadar önemlidir. Bu olmadan yaşanmaz!”

Başkan Apo

Devrimci Halk Savaşı Tezi

Savaş medyası ise Cizre dışında ki halka ve dünyaya Cizre’de sadece silahlı güçlerin olduğunu, sadece devlete saldırdıklarını, halka kötü yaklaştıklarını, yaşları küçük olan çocuklara zorla silah vermelerinden söz ediyordu. Oysaki Cizre yılların direnişini şimdi kimliğe kavuşturuyordu. Cizre’yi katleden, yok sayan zihniyetten şimdi intikamını alıyordu. Su nasıl akıyorsa Cizre’de öyle akıyordu özgürlüğe. Su nasıl koşarsa toprağa Cizre’de öyle koşuyordu Önderliğin felsefesine. Ve bunu Kürdistan Devrimi diye değil de sadece gençlerin devletle çatışması olarak ele alanlarda gafletten başka bir şey yaşamıyorlardı. O büyük abluka bir kere daha Cizre’nin direniş karakterine yeni bir sayfa ekleyecekti. Abluka, devletin gerçekliğini bir kez daha gün yüzüne çıkarttıracak ve Kürdistan gençliğinin fedailiği,

Kürt halkının intikam ruhu bir kez daha ortaya çıkacaktı. Ve hatta Türk devleti ve tüm dünya şunu iyi anlayacaktı ki; Kürt yanmayı kabul eder, teslim olmayı asla!

Kulaklarımızı, Cizre direnişçilerinin yüreğine verelim!

G.Ç: “Heval Axin, yasağın uzun süreceğini ön görüyordu, çünkü lojistikten sürekli söz ediyordu. Hepimiz Sur' da kalıyorduk.”

F.S: “İlk gün kurumlarla beraber toplandık ve durumu değerlendirdik, askeri güç netti. Mehmet Tunç, Asya, Feride, Berjin arkadaşlar vardı. Ferhat, Axin, Sidar arkadaşlar da vardı. Tüm arkadaşlarla abluka başlamadan toplantı aldık ve düzenleme yaptık.”

T.N: Öğrenci arkadaşları çok etkileyen durumlarda açığa çıkıyordu. Özellikle sağlık bölümünde okuyan arkadaşlar ilk günden kendilerini önermeleri bizim için çok iyi olmuştu. Heval Nuda ve Heval Sozdar gelen arkadaşlarla ilgileniyorlardı. Öğrencilerin sağlık ve diğer alanlarda kendilerini önermeleri arkadaşlara güç veriyordu. Çalışma yürütmek isteyen arkadaşların düzenlemesi hemen Nur mahallesine oldu. Kim ne yapabiliyorsa bu savaşta, ne görev alabiliyorsa ona göre düzenleme oldu. Salıktan anlayan, silahtan anlayan, taş atabilen, yaralı kaldıracı, halkı süreçle ilgili bilgilendirebilecek. Kısacası kim ne yapabiliyorsa yapacaktı. Bu savaş herkesi kapsıyordu. Bu, Kurtuluş savaşıydı ve herkesin kurtuluşuydu.

G.Ç: “Ders esnasında bile yanı başımıza bomba düşüyordu, önce şaşırır sonra gülerdik. Halkın direnişi bizi çok heyecanlandırıyordu. Eğitimden çıkmayacaktık, yönelim artınca çıktık.”

T.N: “Böylelikle biz hazırдық ve direnen, mevzilerde savaşan yoldaşlarımızın yanındaydık.”

F.S: “Nur mahallesin de Mahsun arkadaş vardı, Rojhilat’lı, diğer adı Zerdest’tir. Gençlikten Sidar Heval gitti. Sidar Heval aynı zamanda YPS komutanlığındaydı. Agit Heval vardı, Fuat (Serdem) heval vardı. Ruken Heval vardı. Sur mahallesi daha çok gençliğin yoğunlaştığı alan olduğu için Heval Axin'de oradaydı. Ben de Cûdi' de kaldım, Cûdi, Cizre' nin en büyük mahallesi olduğu için ben orada kaldım. Kadın arkadaşlardan Axin Amed vardı. Heval Bişeng, Heval Raperin vardı. O da Nur mahallesinde kaldı. Kadroları her mahalleye dağıttık. **Sadece bu yoldaşlar yoktu çok sayıda arkadaş vardı.** Heval Mazlum vardı. Orada ki adı Masiro’dur. Heval Fırat’ın kodu Rüstem idi. Nusaybin’li bir arkadaş vardı Dılxwaz vardı. Sinan vardı orada, Sur mahallesinde gençlikten Roni Heval vardı. Mehmet Tunç, Cûdi'de kaldı. Heval Ferhat vardı Yafes' e geldi, Asya Heval Nur mahallesinde kaldı, Heval Berjin Demirkaya Cûdi' de kaldı. En son konumlandırmalar böyle yapıldı.”

T.N: “Bu savaş sürecinde hazır olmak, intikam duygusuyla dolu olmak hem kendi adıma hem Heval Selim, Heval Fırat adına söyleyebilirim ki bizim için büyük şanstı. Yüz yılın intikamı Cizre’ de alınacaktı. Bu şekilde hem çalışmalarımıza hem mevzilerimize geçtik. Savaş başladığında ben Cudi mahallesinde kaldım. Heval Sozdar ve Heval Nuda ile tartışmalarımızda kırk altı arkadaş ile tartışılıp netleştirme kararı aldık. Bundan kaynaklı ilk başta mevzilerden ziyade mahallelerde halkla birlikteydik.”

G.Ç: “Halkı süreç hakkında bilgilendirmeye yönelik tartışmalar yürüttük. Halk, bize çok bağlıydı ve güveniyorlardı. Cizre halkı, toprağına bağlıydı ama düşmanın savaş politikaları da yoğundu. Tanka karşı durmak güç istiyordu ama seni ayakta tutan yine de inançtı. ”

F.S: “Cizre alanında toplumsal alan, gençlik ve HPG kadroları vardı. Tüm mahallelere cephane dağıttık, herona karşı duman çıkartmak amacıyla tekerlek verdik, hazırlıklarımız ve sayımız yeterliydi. Aslında birinci ablukaya göre 4-9 Eylül arasında ki ablukaya göre daha nitelikli ve daha çok arkadaşlık. Saat on bir oldu düşman artık ablukayı başlattı. Gece on bir de başladı. Öncesinden abluka başlamıştı giriş, çıkışlar denetimliydi. Bir hafta önce kaymakamın koruması alındı, onun yakalanması üzerine düşman yoğun arama başlatmıştı. Resmi olarak halka duyurulması 14 Aralık’tır.”

T.N: “Gençlerle tartıştık. Bireysel sorunlarına takılanların olduğu kadar, savaşta sonuna kadar direnir şahadete ulaşanlarda oldu. Bazı arkadaşlar Cizre’yi gördükten sonra katılım yapıyorlardı. Özgürlüğe, devrime olan inanç büyüyordu. Devrimin Kürdistan’da imkânsızlığına inananlar da o an orada Cizre’yi görünce inanıyorlardı. “Evet, olabilir demek ki” diyorlardı. Katılım kararı; bize ve oradaki halka büyük bir umut, güç ve moral de veriyordu. İnancı gençler devrimi ilerletiyordu.”

İnsanın tüm gerçekliği savaş sahasında belli oluyordu. Onlar savaştıkça gerçekliği öğreniyorlardı, gerçekliği öğrendikçe de düşmana daha çok vurmak, daha çok savaşmak ve güzelleşmek isteği doğuyordu. Cizre; Kürdistan gençliğini yeniden tanımlıyor, direnişi yeniden tanımlıyordu. Direniş, Cizre’nin adı, Kürdistan gençliği Cizre’nin hakikati ve “Biji Serok Apo” Cizre’nin son sözü oluyordu. Yanan her can, bin can olarak dönecekti!

Sur’un Fedai Genç Kadını!

H.D: “Biz Sur’a Zilan Hevalle beraber gelmiştik. Cizre’de beraber eğitim görüp geldik. Zilan Heval yaşayan bir fedaiydi gerçekten. Hiç savaş görmemiş ve savaşmamıştı. Bir kadın arkadaşın ne kadar güzel savaştığını, mücadelesini onunla görüyordum. Şehit Zilan; Kars Digor’luydu. Daha önce savaş görmemişti ama hiçbir zaman geride durmadı, geri çekilmedi. Fedailiği hep göz önündeydi. Duruşu böyleydi. Alanın daraldığı bir vakitte Şehit Çiyager onun eline mayını verdi ve; “tankın altına yerleştirebilirsek imha ederiz” dedi. Mayını onun eline verince “Ben, tankın altına koyabilirim.” dedi ve gitti. Yaşanılır bir fedailiği vardı, cesaretliydi. Sur’ un fedai kadını Şehit Zilan arkadaşıştır.”

Z.L: “Onu ilk eğitim ortamında gördüm. Evin yani Zilan, üniversite çalışmalarında yer almıştı. Net bir duruşu vardı, kararlı ve ne istediğini bilen bir duruşu vardı. Hem kadın arkadaşlarla em erkek arkadaşlarla tartışması, konuşması iyiydi. Düşmanla sadece çatışmada karşılaşmak istediğini söylerdi. Silaha merakı vardı ve büyük bir savaşçı da oldu.

Azimli bir kadın arkadaşı. Biriyle ilişkilendi mi ona muhakkak partiyi, partinin amacını anlatırdı ve etkilerdi. Kadın yoğunlaşması güçlüydü. Sistemin, kadın emeğinin sömürmesine, kadına yapılan işkenceleri hiçbir zaman kabul etmedi. Kürdistan’a gelmeyi hep çok istiyordu. Özellikle Kürdistan dağlarını görmeyi çok istiyordu. Sur’da savaşçılığını duydum. Zaten artık görüşemedik. Söylediği bir cümle vardı sürekli hep; “acaba bende Şehit Zilan gibi Önderlikten söz ederken gözlerim dolacak mı ya da parlayacak mı” derdi. Ve gerçekten Heval Zilan Digor, Önderlikten söz edince gözleri dolardı.”

Zilan Heval; uzun, dalgalı, simsiyah saçları ve küçücük gözleriyle uzattı elini bize. Gençlik basın çalışmaları için gelmişti. Cizre’ de akademide eğitim gördü. Düzenlemesini tartışmak için Sur’a gelince abluka başladı. Bir inanç ve heyecan bu kadar yakıştırdı bir kadına. Bir direnişte, bir serhıldanın yumruğunda, bir devrimin en hızlı koşusunda vardı onlar. Faşist namluların her kurşununda dirildi onlar. Zulmün ve zorbalığın karşısında, tüm insanlık için onurluca direniş ve mücadele etmişlerdi. Birinin ismi belki Zilan ama diğer binlercesinin ismi; sadece kahraman, sadece yiğit, sadece fedai. Onlar; isimsiz kahramanlardı ve Zilan’da; direnişlerinin, bağlılıklarının, intikamlarının adı olan isimsiz bir kahraman oldu Sur’un ölümsüz destanında.

Tünel Açarak Cenazeleri Aldık!

A.B: “Düşman; grup grup geliyordu, her evden onar kişilik gruplar şeklinde geliyordu, diyelim ki bir asker ya da bir polis bile yaralansa tüm grup geri çekiliyordu ve yeni grup geliyordu. Karınca gibi sıra sıra birçok polis ve asker vardı. Düşmana karşı savunma da kalmıyorduk, saldırı ekibi kurmuştuk ve sadece saldırıyorduk. Pöh ve Jöh vardı, korucular vardı. Psikolojik savaşı yürüttüğümüz. Psikolojik savaşla, bizi çökertmek istiyorlardı ama vazgeçmemeliydik. Düşmanın yaralı olduğu zaman

psikolojileri allak pullak oluyordu, vurduğumuz grubun hepsi ağlayarak, bağırarak geri çekiliyordu. Bir ara halktan birilerini gördük ve Heval Gelhat, ailesini görünce onlarla gitti. Onunla konuştum ancak çok faydası olmadı. Nuh düşerse Cudi' de düşman zorlanmazdı, komple çembere alıyordu. İki haftadan sonra Cudi'den Zap mahallesine geçtik, üç dört genç kaldı. Tüm kalaşnikofları aldık ve kendimizle Zap mahallesine götürdük. Gençler kime alıştı ise onunla savaşa girmek istiyorlardı doğru değildi aslında ama çok müdahale edemiyorduk. Sokakları kullanmıyorduk, tünellerden geçiyorduk. Şehitleri gömemiyorduk. Şehit düşen bazı arkadaşlar evlerin bahçesine gömülmüştü, hatta bir Şehit arkadaşı caminin buzdolabına koymuşlardı. Bazen tüneli aç aça cenazeleri alıyorduk. Folyo vardı arabalarda, torba gibidir, onlarla bazen cenazeleri örterdik. Düşmanın oynamasını istemiyorduk. Düşman, her cenazeyle muhakkak oynardı. Barbaros' a geçtim bir ara Heval Kemal vardı orada. Karşıyaka' dan Heval Arjin vardı. Oda oraya gelmişti. O da Zap mahallesine benim yanıma gelecekti. Tünelden geçerken benim önümdeydi, karnası omuzundaydı, karnası yere değmesin diye omuzunu yüksekte tuttu ve suikastçı kalbinden yaraladı onu. Hemen hastahaneye götürdük, bayıldı sanmıştım, omuzundan yaralanmış gibi gözüküyordu ancak kalbinden yaralanmıştı. **Halk, komutanları evden kovuyordu, inançları gittikçe körelmişti. Misal toplantı bile olmadan komutanlar kavga ediyordu.** Biz inisiyatifsiz kalıyorduk, bir devrimci asla inisiyatifsiz olmamalı çünkü mücadeleye zarar veriyor! Barbaros tepesi düştü ve düşman ilerliyordu, havadan bomba atılıyordu. Biz evlerden tünel açtığımız için onlar sürekli evleri yıkıyordu. Bombalardan nasibini almayan ev hemen hemen kalmamıştı. Zap' ta çatışma başladı. Bazı yerlerde hiç çatışma olmuyordu, bazı yerlerde de nefes aldirtmiyordu düşman. Biz geri çekilince düşman zaten ilerliyordu ve ele geçirdiği sokağın başına kobra yerleştiriyordu. Birbirimizden gittikçe kopuyorduk. Bir ara bir evde çemberde kaldım ve merdiven altına geçtim orayı taradılar ancak arkadaşlar karşı taraftan vurduğu için kendimi hemen tünele attım. Mayınları artık evlerin içine yerleştiriyorduk. Düşman evlere girince patlatıyorduk. Bir iki tüp vardı, onları mayının üzerine koyduk ve beklemeye başladık. Duvarı kırmak için, düşman hareketlenince hemen ardından düşman duvarı kırdığında mayını patlattım. Evin her tarafından alevler çıktı. Tüm Zap Mahallesi aydınlandı. Bir anda tüm çatışmalar durdu ve ambulans sesi gelince roketle sokağın başında ki akrebe atıp vurduk. Düşman sabaha kadar Zap mahallesinin her yerini bombaladı. Zap mahallesinin ortasında düşman "C" harfi taktiği ile geliyordu. Saldırı üç yönlü idi. Zap' ı ele geçirmek istiyorlardı, Zap; zaten stratejikti. Evleri vurunca kolayca görüntülerimizi alabiliyordu. Önümüzde ki evlere mayın yerleştirip beklemedeydik. Bizi en çok zorlayan tepeden gelen top atışlarıydı. Hareket edemiyordun, keşif seni fark edince anında obüs atıyordu. Zap mahallesinin sokakları dardı, düşman görüntü alıyordu, evler taş olunca çabuk kıramıyorduk ve düşman ağır yöneliyordu. Silahla yönelmiyordu, yönelse de tarama yapardı, daha çok havadan bomba atılıyordu, tepeden top ve roketler atılıyordu. Evleri yıka yıka ilerledi. Çatışma olmuyordu. Hepsi teknikti."

Erkekler Birbirlerini Bir Tek PKK'de Bu Kadar Sever!

H.D: "Düşman tekniği fazla kullanıyordu. Savaşın sıcaklığı vardı, yoğunlu. Bundan kaynaklı şahadetlere de çok yoğunlaşamıyordun, öyle bir zaman yoktu. Şehid Awesta sürekli dua ediyordu yasak kalkmasın diye bu sefer de sonra yasağın kalkmaması için sürekli dua eden Heval Reber olmuştu.

Şehit Reber; Muş Vartoluydu. Yasak dokuzuncu günden sonra kalkmayınca yanıma gelmişti." Şervan Heval, işte gerçek savaş başladı." diyordu bende gülüyordum. O kadar heyecanla anlatıyordu ki, savaşıma isteği doğuyordu. "Heval Çiyager gelmiş, geri çekilmek yok, sen onu tanıımıyorsun, seni yanına götüreceğim" bir sürü cümle sıralıyordu. Heval Çiyager'in yanına gittik. Şehit Çiyager; "Reber Heval, acilen mevzileri genişletin, düşman bu zamanı bize vermeyecek, bunlar en iyi zamanlardır, değerlendirelim" dedi. Reber bana baktı ve "bak budur Çiyager!" Dedi.

Şehit Reber, tek bir adım geri atmadı. Savaş sahasında herkesi tanırırsın. Savaş sahası çok nettir. Şehit Reber ile ablukadan daha önce de tanışıyorduk. İlk önce Dört Ayaklı Mevzisine geldiğinde Şehit

Faraşin(Xezal Aslan) benim gideceğimi söylediğinde “Reber Heval gelecek, birimleri ona tanıt” dedi. Ben çok sinirliydim. ‘Hem gidiyordum ve ona niye mevzileri ben tanıtıyorum, gitmek istemiyordum’ diyordum kendimle konuşarak. Geldiği ilk gün ben mevziye yüzümü döndüm, yardım etmeyecektim. “Merhaba, benim adım Reber” dedi. Merhabalaştık. Kürtçemden anladı herhalde baktım dedi ki; “Serhat’lıyım, sen bana yardım etmelisin” böyle söyledi. Yani sanki daha önce tanışmışız. O kadar ki kanımız ısındı birbirine. Erkekler, bir tek PKK’de bu kadar sever birbirlerini. Bunu yaratan şey; yoldaşıktır. Ona gülerek baktım ve hemen kum getirdim. Ben ve Şehit Awesta ona yardım ettik, mevziyi yaptık. Eğitimden döndüğümde arkadaşlarla düzenlememi tartışmak için Sur’ a gittim. Sur’ a tekrar döndüğümde Şehit Zilan’ a sürekli onu anlattığım için, hemen onu görmek istedim. Onu, Heval Zilan ile tanıştırmayı çok istiyordum. Biz illegal olduğumuz için bir evde bekliyorduk. Evde otururken bir ses dışardan bağııyordu, sesini tanıdım ve çıktım. O kadar mutluydu ki, aynı çocuk gibi. Çocuklar nasıl bağııyorsa öyle işte; “Heval Şervan, Heval Şervan gel gel kobrayı imha ettim. Mizgini ya mîn jı tere” Dedi. Görüntüleri televizyona verildi, bir kobrayı imha etmişti. Zilan Heval de çok sinirlenmişti; “sadece Şervan Heval yok burada, ben de varım” diyordu. İkisini tanıştırdım. Şehit Zilan yanıma yaklaştı baktım diyor ki; “çok popülist weyy” deyince ben de güldüm. “Sen daha onu tanımamışsın, tanıyacaksın” dedim. Yirmi altıncı günden sonra Şehit Zilan ve Şehit Reber aynı mevziye geçtiler. Dedim ya herkes savaşta belli oluyordu. İşte o zaman tanımışlardı birbirlerini, beraber düşmana karşı savaşmak ayrı bir şeydi. Birkaç gün sonra Şehit Zilan yanıma geldi; “sen haklısın. Anlattığın gibiymiş.” dedi. Şehit düşmeden önce, bodrumdaydık, yanıma geldi ve “beni Şehit Reber’ in yanına gömün.” dedi. Ablukanın sonlarına doğruydı, Heval Reber ile görüşmeyeli uzun bir zaman olmuştu. Şehit Zilan ve Şehit Reber çantalarını hazırlıyorlardı. Şehit Reber; “çok heyecanlıyım, bugün Şervan’ ı görecek” demiş. Bodruma doğru geliyorlar, duvardan atlarken düşman onu vuruyor, boynundan mermi alıyor, Şehit düşüyor. Onu bodrumda gömüyorlar. İkisi de bodrumda Şehit düştü.”

Özgür Ülkemizde Yoldaşlarımla Tekrar Görüşeceğim!

T.N: “Dem-geç’ten fedaice direnenler vardı. Bunlar arasında Heval Cihan vardı; İzmir’den katılan tüm yönleriyle Kürdistanî, emekçi bir arkadaştı. Üniversite kişiliğinin bireyciliğine karşı çalışmalarda da, savaşta da büyük intikam duygusu vardı ve buna karşı hep başı dik durdu. Bu savaşta geri duranlara, katılmayanlara karşı öfkesi çok büyüktü, savaşa katılım yapıp moral veren coşkulu bir arkadaştı. “Cizre’yi görenler kulaklarını, gözlerini kapatamazlardı” deyip, kızardı. Düzenlemesi kasaphaneye olmuştu, şahadeti de orada olmuştu.”

F.S: “Halk, kaç gün boyunca havai fişeklerle " direnişe hazırız!" mesajı veriyordu. Halk; bayram gibi karşıladılar yasağı. O akşamdan sonra sabaha kadar hiçbir mevzi boş bırakılmadı. Bu mevzilerde kritik yerlere göre silah konumlandırdık. En ağır silah zaten bisvingti. Üç dört biksi, dört tane de karnas vardı ve el bombaları vardı, diğerleri kalaşnikof. Elde ki imkânla belli bir hazırlık oldu. Sabah oldu, düşmanın caddeden gelmesini bekledik. Nusaybin, Hezex caddelerinden ancak sabaha doğru baktık düşman tepelerden gelmeye başladı.”

G.Ç: “Düşmanın geldiğini biliyorduk çünkü arkadaşlar anlatıyorlardı. Biz dışarı çıkmak için sabırsızlanıyorduk. Arkadaşlar geceleri çatışmaya, nöbet tutmaya gidiyorlardı ve sabahları da bize ders vermeye geliyorlardı. Bu büyük bir emektir. Savaşı ve eğitimi, öze kavuşturma mücadelesini sanırım bir tek PKK yapabiliirdi. Ve onlarda PKK militanıydı.”

F.S: “Cizre, etrafı çevre yoluyla kaplıdır, tüm şehri ablukaya aldı, hazırlığımızın olmadığı yerden geldi. Cafer Saddık denilen yer var, Korucuların olduğu bir mahalle oradan geldiler. İlk gün saldırmadılar, ablukayı sağlama aldılar önce, tüm tankları ve zırhlı araçları şehrin etrafına yerleştirdiler. Düşmanın daha önce kullandığı zırhlı araçlar kullanılmadı. Akrep tipi, klasik panzer yoktu. Ejder, kobra, yalçın yeni imal ettiği robotik tarzda silahlar vardı. Nasıl robotik son derece harekete, ısıya duyarlı, teknik kabiliyeti gelişkindiler, tank zaten vardı. Değişik ordu sınıfından bir sürü deniz kuvvetleri, özel

kuvvetler vardı, daha önce görev almış, özel hareket elemanlarının hepsi geldi. Düşman topyekûn saldırı halinde geldi. Siyasi, askeri tüm güçlerini getirtti.”

G.Ç: “O günlerde YPS ilanı yapılacaktı. Heval Axin gelmişti. Bize de okumuştı. Çok etkilenmiştik hele bir de Axin Heval anlatınca daha çok etkilenme olurdu. Onun bize bir şeyler anlatmasını seviyorduk, duruşundan etkilenmemek mümkün değildi. Onun gibi olacağız diyorduk. Yanında Heval Zerya adında genç bir kadın arkadaş daha vardı. Sürekli gülüyordu. O gülünce karşıda ki de kesinlikle gülerdi. Çok güzel, neşeli ve güzel bir kadındı. Heval Zerya basıncıydı. Amed’e gidecekmiş, abluka başlayınca gidemedi. Morali yüksek bir yoldaştı. Akademiyi dağıtma planlamalarını yavaş yavaş duyuyorduk. He gün ne zaman dışarı çıkacağız diye planlıyorduk zaten. Düşman ağır yöneliyordu. Heval Axin; “iki üç ay sürebilir” diyordu.”

Heval Zerya’ nın Cizre’ye gitmeden önce yüreğinden akıttıkları;

“Yoldaşlarımdan ayrılıyorum şimdi. Gözleri ıslak bakışlı yoldaşlar bana bakıyorlar. İşte o zaman anladım, ayrılıyor. Beni, büyük, derin hissiyatları yaşayacağım yere gönderdiğiniz için çok şanslıyım. Buna layık olmak en büyük görevim. Kendimden çıkıp, mücadele uğruna en fazlasını önüme koydum. Bu amaca ulaşınca kadar da başım dik yürüyeceğim özgürlüğün yolunda, köleliğin üstüne. O fedai arkadaşların gözlerinde ki ışıktan bir parça da ben istiyorum. Bunu ne kadar hak ediyorum? Eski- yeni yoktur bu yaşamda. Pratik vardır ve layık olmak! Duru bir suda, örgüt yolunda yıkanmalıyız. Biz insanlıkla yüreğimizi yıkadık! Halkıma dayatılan acılar, bardağı taşıran son damladır. Nusaybin’de öz yönetim süreci devam etmekte. İnanıyorum ki serhıldan ruhu Nusaybin halkının direniş kaynağı olacaktır. Öyle bir halkın devamıyım. Her yerde direniş sembolü olmalıyız. PKK halktır! Özgür ülkemizde yoldaşlarımla tekrar görüşeceğim.”

Buraya Ölmeye Değil, Yaşamaya Geldiniz!

F.S: “Hemen akşam zaten söylediler; “Ev ev, mahalle mahalle temizleyeceğiz, onları çukurlara gömeceğiz ” diyorlardı. Topyekûn savaş mantığıyla geldi. Bir kıyım savaşının olacağını daha başta ilan etti. Çok ciddi psikolojik bir savaş olacağı, yapılacak savaşın haklılığını ortaya koyma, bunu ölüm kalım savaşı haline getirme, toplumu korkutma ile ciddi bir propaganda ile gelmişti. Özellikle gençlerde zerre kadar bunu önemseyen bir duruş yoktu. Son derece coşkulu, istekli ve kararlıydılar. Kadınların, çocukların, halkın duruşu baştan beri umut veriyordu. Korku yoktu. Endişe vardı çünkü etrafın sarıldı ancak korku yoktu.”

G.Ç: “Arkadaşlar akademiye geldiler, moral yaptık. Heval Agit Cudi, Heval Gelhat, Heval Çiya, Heval Rızgar o gün gittiler. Biz de heyecanla gitmeyi, düşmanla savaşmayı, yoldaşlarımızla olmak için sabırsızlanıyorduk. Öbür gün heval Ronahi’ de (Derya Koç) geldi ve benimle konuştu. “Ben gidiyorum. Anama benim özgür ve gerçek bir yaşam uğruna Şehit düştüğümü söyle, bir şey olursa” dedi. Heval Berjin bunu duyunca karşı çıktı ve kızdı. “buraya yaşamaya geldiniz, ölmeye değil” dedi. Aslında tüm gerçekler dışarıdaydı, Cizre’nin sokaklarındaydı. Ve biz de gitmek istiyorduk.”

F.S: “Halk; tankların caddeye indiğini görünce ne olacağını biliyordu. Direnişe katılma kararlılığındaydılar. Özellikle düşman tepeden gelince çünkü dezavantajı olan mahalle vardı bu mahallede Cudi mahallesiydi. Cudi' nin tüm konumu savunmaya dönüktü. Cûdi' nin arkası boştur. Tepe üstte olduğu için barikatta yapamıyorsun. Korucular da vardı tepelerde. En zayıf olduğumuz yerdi. Hazırlığımızın en zayıf olduğu yerdi. Daha önce de düşman gelmişti 4-13 Eylül ablukasında polis mantığıyla gelmişti ancak bu sefer askeri bir mantıkla geldi, savaş mantığıyla stratejik tepeleri tuttu ve kendini Cizre' ye bıraktı. Cizre tas gibidir, çukurda kurulmuş. Düşman zaten bazı tepelerde vardı. Olmayan yerlere de gücünü yerleştirdi ve geldi.”

G.Ç: “O gece düzenlemem Şehit Dılbirin noktasına oldu. Şehit Berxedan noktası bize yakındı. Oraya gittim. Heval Hüseyin (Sinan Kaya) ve Heval Çiya (Şiyar) oradaydılar. İkisi de Cizre’ye destek için

gelmişlerdi ve abluka başlayınca Cizir' de kaldılar. Gündüzleri yerelden gençler geliyordu nöbeti onlara devr ediyorduk, gece de biz tutuyorduk. Nöbet yerlerine düzenli olarak, her gün Heval Ruken gelip kontrol ediyordu. Heval Ruken, Cizre'nin komutanlarından ve gerçekten bu görevi de yapıyordu. Bize perspektif de veriyordu. Heval Çiya (Şiyar) ile sürekli taktikler üzerine tartışıyorduk. Sokağın başına zil koyalım dedik, koyduk. Her rüzgâr vurduğunda ses çıkıyordu. Arkadaşlar, bize bakıp gülüyorlardı, bir de bu pratiğe gülüyorlardı. Ondan sonra manken fikri geldi aklımıza ve dükkândan manken alıp, barikata koyduk. Bu taktik direnişi uzun süre götürdü.”

F.S: “Nerdeyse on beş günde yapılacak olan işi bir günde yaptık ve Cudi' de tekrar barikat yaptık. Sur mahallesinin Nusaybin caddesi üzerinden Kasaphaneye kadar ikinci bir barikat yaptık, düşmanın tepeden gelişi hesaplanarak. Ayrıca baktık düşman caddeden gelmedi, caddede ki gücün yoğunluğunu tepeye verdik, mahalle içinde mevziler tutuldu. Çatışmayı esas almadı düşman. Zaten daha sonra anlaşıldı ki savaş hendek, barikattan kaynaklı değildir, esas olan şey Cudi' de ki savaş, bir ateş üstünlüğü ve askeri savaşkanlıktır. Özellikle Caferi Saddık gene o koruyucuların olduğu tepelerden otuz, otuz beş gün direnildi.”

G.Ç: “Heval Serhad vardı, Nisebin'den gelmişti. Akademide kalıyordu. Nisebin'de yaralanmıştı. Heval Haaen'da ona bakıyordu geceleri de nöbete geliyordu. Heval Hasan, düzenli ve kuralcı bir yoldaşı. Benim düzenlemem Şehit Berxedan'a oldu. Heval Vejin (Berçem) 'de benim ayrıldığım noktaya konumlandı. Vejin Heval, çok cesaretliydi. Sürekli düşmanın olduğu tarafa gitme isteği vardı. Korucuların bazıları gelip mayınlarımızı kesiyorlardı biz gözcülük yaptığımız için fark ediyorduk.”

Militan Olarak Halkından Koparılmak Zordur!

F.S: “Heval Arjin vardı. Şunu belirtmekte yarar var, direnişin ilk anlarında kadın arkadaşların içinde olup öncülük yapmaları, oldukça motive edici bir rol oynadı. Cafer sadık hattında da hiç aşağıya inmedi. Düşmanı ilk karşılayan grubun içinde o vardı. Düşmanın geçmesini engelleyen grubun başında idi. Amed Ferqin' den gelmişti. Ferqin grubuyla gelmişti. Bizim misafirler için bir yerimiz vardı ve orada kalırdı, gençlik üyesi değildi, genel çalışmalardan. Ara sıra görürdüm. Amed' den geldiğini duydum. Askeri bir duruş ve keskinlikteydi. Sorduğun soruları kısa ve net cevaplar verirdi. Bir baretta tabancası vardı hep yanında, görünecek şekilde taşıyordu. Hep o vardı onun yanında. Savaş başladığı gün ilk o geldi; "ben de mevziye gitmek istiyorum" dedi. Ve gitti. Yaralandığı güne kadar da Cudi mahallesinin yukarısında bulunuyordu. Heval Ajin yaralandığı günden sonra hastanede ara sıra tartışma imkânımız oldu. Daha sonra Amed'de ki direnişlere katıldığını öğrendim. Yani belli bir deneyimi vardı.”

T.N: “1 Ocak 2016 tarihini iyi anlamak lazım, iyi çözümlemek gerek. Bir kırılma noktasıydı, çünkü Cizre' de 1-2 saat içinde kırılmaların yaşandığı bir gündü. Cizre'de değişimin çok hızlı yaşandığı bir zamandı ve 1 Ocağa kadarda düşman tek adım bile ilerleyememişti. Tek adım bile geri adım atılmadı. 1 Ocağa kadarda düşman elinden gelen her şeyi yaptı, tüm gücünü yığdı fakat giremedi. Girmeye çalıştığında da kayıplar veriyordu. 1 Ocak'ta artık savaşın kirli yanı, ihaneti kendisine kimlik edinmeye başlamıştı. İhanet devreye girdi direniş çizgisinin karşısında. Ortaya söylemler atılmaya başlandı, halk eğer Cizre'yi boşaltmazsa düşmanın kimyasal silah devreye koyacağına dair. Böylelikle direnen, direnmeyen herkesin yok edileceğini yaymaya başlamışlardı.”

F.S: “Heval Arjin yaralı olduğu yerde, bir gün o ile yine Amed'ten gelen Faraşın arkadaş, benimle konuşmak istediklerini söylediler. En son anda bile örgütsel duyarlılıkları gerçekten bana güç vermişti. İlk yarası ciddi değildi, topuk kısmından yaralanmıştı. İkinci kere yaralanması ise düşmanın bodrumlara sızma ihtimaline karşı bir grup çıktı, o da grubun içindeydi. Bunu engellemek için bir evin bodrum kattın da kalıp gözetleme yapmaları gerekiyordu. Bunu yapmaları gerekirken bodrumun üstündeki evde kalıyorlar ve onlarda biraz açık hareket edince termal görüyor, tank evi vuruyor. Yerel iki arkadaş olan Heval Çekdar ve Heval Xebat Şehit düştüler.”

T.N: “1 Ocak'ta Heval Tekoşer ile birlikte noktaydık. Cihazdan yapılan anonsla düşmanın tanklarıyla geldiğini, bütün arkadaşların mevzilere geçmesi söylendi. Şehit Tekoşer ile hemen mayınlarımızın başına koştuk. O gün düşman o ana kadar kullandığı tank, silah ve güçlerinin en fazlasını kullandı. Çünkü halk direniyordu, çıkmayacağımızı düşmana göstermiştik. Ablukayı kırmak istiyordu ama düşman yapamayacağını biliyordu. Düşürülmüş Kürt kişiliğinin propagandası ile tank top atışıyla bombardıman yapıyordu.”

F.S: “Heval Arjin, Heval Helbest aslen Goyidir, yine Çektar Batu (evli 7 çocuk babası), Rêber (Cesur arkadaş) Maxmur'ludur, yaralandılar. Arjin arkadaş bu sefer ayağından ve kolundan yaralanmıştı, vücudu büyük oranda işlevsiz kalmıştı. Doktor da olmadığı için ciddi müdahale yapma imkanımız yoktu. Yanına gittim bir gün bodruma, dışarıdan geldiği için kim olduğunu merak ettim; "senin gerçek adın ne?" dedim. "merak etme kolay kolay ölmem ben" dedi. Sonra durdu ve "Adım Evin Aydın, ailem Amed' de tanınan bir ailedir" dedi. Bu arkadaşı da en son şubat ayının dördünde gördüm.

T.N: “Artık şahadetler vermeye başladık. Halkta korku başlamıştı. Düşman; mevzilere, barikatlara ve gördüğü her yere 2-3 saat boyunca hiç durmadan tank atışı yaptı. Yine de düşman giremedi, geri çekildi. Geri çekilmeden sonra Heval Tekoşer ile noktaya geldik. O anı tanımlamak çok zor, eskiden çocukların oyun oynadığı, halkın sesinin geldiği yerler düşmanlaşmış, sokaklar boşalmaya başlamıştı. Halkın gitmesi, halktan kopmak çok zordu. Sokak boşalmış ve üstelik bunların hepsi 2-3 saat içinde olmuştu.”

F.S: “Ronahi Heval de vardı. Heval Emel Ayhan ile beraber süreç başlamadan gelmişti. Ronahi Heval ve Arjin Heval hep beraber çatışmadalardı. Beraber son güne kadar yaralanınca aşağı indiler. Cana yakın, güven veren bir duruşu vardı. Halkı örgütleme de aktifti. O da yaralıydı, Heval Arjin' in olduğu bodrumda Şehit düştü. Heval Arjin' de orada Şehit düştü. Abluka dışına çıkıp Cizre'den çıktığım zaman ilk onun adı aklıma geldi. O direnişin o kadar uzun sürmesinde emeği nettir. O konuda ki inatçılığı değerliydi. On şubattır şahadeti sanırım.”

T.N: “Gerçeklik şuydu; Bir militan olarak halkından koparılacak çok zordu ve yaşama olanağı da zayıflamıştı. Bu hepimiz içinde öyleydi. Heval Tekoşer ile gidip ailelerin kapısını çalıyorduk, "bu gitmez" dediğimiz ailenin de gittiğini görünce öfkemiz kat be kat artıyordu. Aslında öfkemiz düşürülmüş kişiliklereydi. Açılmayan bu kapılar umut kırmıyordu, öfke yaratıyordu. Düşmanın özel savaş politikaları hep devredeydi. Heval Tekoşer şahadetine kadar da böyle intikam doluydu. Bu eşit olmayan savaşta, karşısında daha da kararlaşıp çelikten irade haline gelmişti. Düşman her geçen gün arttırıyordu saldırılarını. Dem-genç Kongresine katılan bir grup arkadaşın savaş koşullarında gönüllüce mevzilere geçmesi, bunun yanında bırakalım daha önce Kalaşnikof kullanmasını, bazı arkadaşlar kurşun sesine bile alışmamışlardı. Savaş koşullarından kaynaklı eğitime girmeden barikatların arkasına geçmişlerdi. Bu halk ve bu dava için herkes elinden geleni yapıyordu.”

F.S: “Daha önce kurduğumuz cephe haricinde on on beş kilometre geri çekilmek zorunda kaldık. Korucu mahallesi olduğu için gerginlik istemiyorduk. Düşman hep caddeden saldırdığı için alışkanlık olmuştu. Barikatlama zayıftı. Esası zaten barikatlama değildi daha sonra o barikatlar düşmana hedef oldu, tanka karşı düşmana saldırıyor. Tepelerde bir tankı ya da zırhlı konumlandığı zaman mutlaka o tepelerden bir yerden o barikatlar görünüyor, dron da vardı zaten, obüs atışları yapıyordu yirmi dört saat ve barikatlar yerini deşifre ediyordu.”

T.N: “Kobanê' de yaşanan burada da gerçekleşiyordu. Artık halk geri çekilmeye başlamış, bizim de örgütleyebileceğimiz ne halk ne de öğrenci kitlesi kalmamıştı. Savaşan, savaşabilecek bir güç kalmıştı. Heval Selim taziye evine yaralı arkadaşların yanına geçti. Heval Fırat birkaç öğrenci arkadaşla Kasaphane tarafına geçti. Bende Şehit Tekoşer ile beraber Cudi mahallesinde kaldık.

F.S: “Polisle çatışmıyordun ordu ile savaşıyordun. Barikat dört beş topla imha oluyordu. Özellikle Cizre'de bodrumlar doğal mevzi olmuştu. Evlerden düşmana cevap veriyordun, sığınak gibi de olmuştu. Onların oluşu, her evin altında bodruma benzer odaların olması hem gizlenme hem de savunma için iyiydi. İlk gün biraz tedirginlik vardı "acaba direnebilir miyiz, bu sefer ki geliş değişiktir. ”

diyorduk. Bir ordunun bir orduya, bir devletin bir devlete savaş açması gibiydi. Operasyondan ziyade kesinlikle savaştı. Gerekğinde bir şehrin tamamıyla yıkılabileceği vardı. Halkta endişe yarattı. İkinci gün düşman hazırlıklarını tamamlayıp saldırıya geçti. Caferi sadık dediğimiz yer var, o taraftan düşman gelince arkadaşlar vurdu bir tank imha edildi. Beş altı ölüsü vardı düşmanın.”

Cizre Bir Ruhtu, Özgür Bilinçti!

G.Ç: “Heval Hasan vardı. HPG’ den gelmişti. Hem sabotaj hem de suikasta hâkimdi. Çok cesaretliydi. Düşmana her saldırdığında düşman kayıp verdi. Savaş şiddetleniyordu. Düşman bir eve yerleşti. Heval Eriş ve Heval Dergdar ile beraber ön cepheye gidiyorlar. Orada düşman suikast edince bombasının pimini çekti ve Şehit düştü. İlk defa bir yoldaş yanımda Şehit düşüyor, ilk defa görüyordum.”

T.N: “Heval Tekoşer’i insan ancak yaşayabilir. Onunla her kaldığımda yeni şeyler yaşıyor, öğreniyordum. Yoldaşlık, sıcaklık, coşku. Eğer bir şeye inanılacaksa, güç alacaksa; o da Heval Tekoşer’ de ki yoldaşlık ruhuydu. İnsan onun yanında "yapamam" duygusunu kapılamıyordu. İlk başta silah bilmemek hiçbir zorlanmaya götürmedi, direnmeyi öğrendim onun yanında anlam kazanıyordu. O noktada Heval Tekoşer ile üç hafta Cudi mahallesinin üst tarafındaydık. Düşmanın girmek isteyip giremediği yer. Çünkü Heval Tekoşer sadece kendi noktasını değil etrafındakileri de koruyordu. Bir savaşta bu gerekirdi.”

F.S: “İnsan hendeksiz, barikatsız savaşabilir sonucu çıktı, halk ta bunu gördü, özgüven geldi. Bir tanka karşı savaşabilir ve direnilebilir sorularına pratikte cevap verilmişti. Düşman rahat yaklaştı. Darbe yediği zaman daha da düşünüyordu, yeniden gözden geçiriyordu. Çok ciddi bir denetim mekanizması kurmuştu. Düşman, bu sefer geliştirdiği bazı ajanlardan kaynaklı, halktan ajanlaştırdığı kişilerle ilişkilendi. Tüm telefon şebekeleri kesilmemişti, aktifti. An be an telefon aracılığı ile haber alıyordu. Biz de kendi sistemimizi geliştirmiştik. Dağ da tepeci vardı bizde şehrin yüksek yerine tepeci yerleştirdik, hem Cudi, hem Sur, Yafes ve Nur’ da.”

G.Ç: “Ben, Hasan yoldaşın şahadetinde bodruma gittim ve ağlamaya başladım. Delila Heval geldi, elimi tuttu ve kaldırdı; " ağlamanın zamanı değil" dedi. O gün tüm yoldaşlar bizim mevziye geldi. Heval Mamo, Heval Haşim (Harun Bagok), Heval Axin, Heval Sidar geldiler ve "sonuna kadar direneceğiz" diyorlardı. Düşman, beyaz bayraklarla çıkını da infaz ediyordu. Heval Axin ve Heval Berjin, Heval Sozdar ve bir çok arkadaş artık Cudi mahallesine geçtiler. Heval Ruken; “bodrumu hazırlayın" dedi aslında onlar fark ettiler bazı şeyleri ama biz fark edemiyorduk. Bilmem. Belki de farkına varamıyorsun ya yeni olduğun için ya da düşmanı daha tanımadığın için. O gece Heval Axin ve Heval Haşim sürekli şarkı söylediler. Bize moral veriyorlardı. Heval Axin dağlardan söz etti ve bende içimden "dağı görmeden Şehit düşmemeliyim" diyordum. Ve ben bir daha göremedim onları. Biz de Sur mahallesinde kaldık.”

F.S: “Sozdar Heval (Bermal) ve Vejin Heval vardı bu iki arkadaş Silopi’liydi. Özellikle Sozdar arkadaş; yerinde hiç durmuyordu sürekli koşuşturuyordu, kendisinden çok arkadaşlarını koruyordu. İnsan onun yanına gittiğinde önce seni koruyordu sonra kendisini. Özellikle Sozdar arkadaş; o ortam içerisinde en aktif olan arkadaşlardandı. Anasının şahadetini bile son derece metin karşıladı, bir militanın karşılaması gerektiği gibi karşıladı. Nereye gidersen bir bakıyordun Sozdar arkadaş oradaydı, çok aktifti. Kendini düşünen bir yaklaşımın tam tersi vardı onda. Arkadaşta olan bağlılık beni çok etkiledi. Arkadaş sevdalısydı.”

T.N: “Cizre bir ruhtu, bir bilinçti. Bu ruhun, bilincin yaşatılmasında çok büyük bir payı vardı. Önderliği en iyi sahiplenendi. Düşman her gün daha da vahşileşiyordu. Ele geçiremeyince daha da saldıırıyordu.”

O, Devrimin İnanç Ve Coşkusunu Yaşadı!

H.D: “Onun mevzisinde on iki, bire doğru tank sokağa girdiğinde ayna ile bakıyorduk. Namlusu bizi hedef alamıyordu ancak nasıl oldu mevziye vurdu. O an gözümünden yaralandım. Hastaneye gittim. Şehit Reber ve Şehit Zilan, Şehit Siti yanıma geldiler, etkilenmişlerdi. Gençlik olarak birbirimize çok bağlıydık, bizde birbirini hissetme öndeydi. Heval Çiyager ile Heval Sonay sürekli; “baksana gençlik en iyi kadrolarını göndermiş” diyorlardı. Biz de gülüyorduk. Oysa hepimiz de olmamamız gereken yerdeydik. Heval Zozan vardı.

Heval Şehit Zozan (Zelal); İlk olarak Sur' da özgün mevziye bakıyordu. Mevziyi fıstıktan yapmıştı, o mahallede fıstık, fındık imalatı var diye tüm fındık, fıstık, çekirdeklerden mevzi yapmıştı. Oranın sorumlusuydu. Çok değerli bir arkadaşı. Ben, gençlikte olduğunu bilmiyordum ama gençlikteki o sıcak yoldaşlığı onda hissettim. İlk olarak on beşinci günde düşmanın misket bombası atması sonucu üç kadın arkadaşla birlikte yaralanmıştı. Ayağından yaralanmıştı. Ben ne zaman Heval Zelal'i görseydim; "seni topuklarından vuracağım" diyordu. Artık herkese bu sözü der ve gülerdi. Üç defa yaralandı, her üç yaralanması da ayak topuğundan oldu, yaralı evindeyken diyordum "bugün kaç kişiyi topuğundan vurdun?" En son sığınakta Heval Şilan'la beraber Şehit düştü. Her zaman gülerdi, hiç moralini bozduğunu görmedim, hep neşeli, yerinde durmuyordu, çok hareketliydi. O, devrim inancı ve coşkusunda. Bu umut, inanç ve iradeyle Şehit düştü.”

Şükran Altepe, kod adı; Zelal Xarzan. Şengal ve Kobanê direnişinden etkilenip, Özgürlük Hareketi'ne katılmıştı. “Bir gün Anam da bu dağlarda, bu patikalarda yürüyecek. İşte o zaman beni anlayacak. Sistemde nefes alamadığımızı ve PKK'nın en büyük yaşam olduğunu anlayacak. Devrimde tüm bağlılığımıyla savaşıcağım” derken, yanaklarında beliren gamzeler etrafa dağılıyordu ve o büyük bir inançla Sur'da zalimlere karşı savaşmış, Şehit oldu. Kadının çelikleşmiş iradesi Sur'da, Cizre'de ortaya çıktı. Kadının neler yapabileceğini Bakurê Kürdistan'da başlatılan hamlede bütün insanlık bunu gördü.

Kadının Gücünü Cizre Ortaya Koydu!

F.S: “Cizre, kadının azmini, gücünü gördüğüm yer oldu. Sozdar arkadaş değerliydi. En son Heval Axin ile beraberdi. Son günlerdeki kritik durumu anlamış olmalı ki, özellikle Axin arkadaşın yanından hiç ayrılmıyordu. Çünkü o Cizre'yi daha iyi biliyordu, onun başına bir şey gelmesini istemiyordu. En son Şubat'ın dördünde karşılaştık, yanında ona yakın yerel bir genç vardı, onları bir yerde yatırmış o da nöbet tutuyordu. Yaklaşımları insanı gerçekten duygulandırıyor. Daha çok önceki süreçte Sur hattında kalıyordu, ondan kaynaklı çok bir şey diyemem. En son Mehmet Tunç arkadaşın olduğu bodrumda arkadaşların yanına gitmişlerdi. Mehmet Tunç arkadaşla Şehit düştüler”.

B.M: “Heval Gelhat 'Nisebin' de Şehit düşünce, onun yerine katılım çalışmalarının sorumlusu olarak gitti. Silopi'liydi. Anası, Taybet İnan Silopi direnişinde Şehit düştü. Aslında Sozdar arkadaş; gerçekten aldığı işi başarıyla yürüten ve birçok kişinin yapamadığı işi o yapardı. Sozdar Heval; sınır ve karşılama çalışmalarına bakan tek kadındı. Ve en iyi yapanlardan biriydi. Duruşu bu güveni veriyordu. Emekçi ve pratikçiydi. Daha önce de Cizre'de çalışmıştı. Sokak sokak tanırdı. Elli sekizinci günde bile yaralanmamıştı. Heval Axin ile beraberdi. Cenazesi daha ortaya çıkmadı.”

T.N: “Saldırı artınca bunun karşısında bizim direnişimiz, her yeri direniş, Şehit arkadaşların direniş kalesi haline getirmemizi engelliyordu. Ailelerde, yoldaşlarda bu direniş ruhu vardı. Cizre savaşı buydu!”

F.S: “Direnişin başında cepheye çıkan ilk arkadaş Heval Hevi (Nuda) adında bir kadın arkadaşı. Bir nevi gözcülük yaparak dağdaki gibi tepecilik yapardı. Cihazda "Rozan" kodunu ilk o kullandı. "Rozan" aynı zamanda bizim genel muhabereyi yürütüyordu. Bu çalışması epey faydalı oldu. Günün hangi saatinde çağırırsaydın, 'banga Rozan' diye cevap verirdi. Onun cevap vermesi bizi rahatlatıyordu, işlerin

yolunda olduğunu gösteriyordu. Cephenin kırılmadığına işaretti. Orda olduğu dönemde o hatta Caferê Sadık denilen tepe' de ciddi bir direniş oldu, o tepelik alanda mahallede kurulmuştu, düşman yukarıdan doğru tüm ağırlığıyla saldırıyordu. Yaklaşık 40 güne yakın düşman o hattı kıramadı. Nuda arkadaş bir süre orada kaldıktan sonra, Sur mahallesinde gençlikten gelen ve eğitim gören arkadaşların yanına gitti. O süreçte düşman Sur mahallesine fazla yönelmiyordu. Bir grup eğitim gören genç arkadaşın eğitimi orada devam ettirildi."

G.Ç: "Heval Nuda; Sur 'a bakıyordu. Zaten mevzimizin yanında ki asayişte idi. Mevziye geldi. Benim tek kadın olduğumu görünce başka kadın arkadaşta getirdi. Silopi'li bir kadın arkadaş geldi. İsmi Meryem (Havin ark.) idi sanırım. Sonra Şehit Berxedan noktasına gittim. Ben ve Heval Vejin (Berçem) ile beraberdik. Düşman önce bizim noktalara çok saldırmıyordu. Gittikçe şahadet haberleri geldi."

F.S: "Düşmandan bizi haberdar ediyordu, muhabere de yapıyorduk, günlük tekmil alıp herkesle paylaşıyorduk. El cihazları vardı. Telefonları çok kullanmıyorduk, mecbur kalınmadığı sürece. Daha çok cihaz kullanıyorduk. Düşman ağır parazit attığında cihazları kullanamadığımızdan dolayı mecburen bağlantı kurabilmek için telefon kullanıyorduk. İlk hafta düşmanın tüm saldırılarına rağmen düşman sonuç almadı, halka yöneldi, evleri hedef aldı. Hatta Cizre' de damların üstünde beyaz su bidonları var düşman kurşunla hepsini boşaltmıştı. Halkı göç etmeye mecbur bırakıyorlardı halk boşaltmayınca direk evlere saldırdılar. İlk iki üç haftası halkı hedefledi. Kaçtırmak, korkutmak için. Şahadetler sivildi, çocuk, kadın, yaşlılar hepsini öldürüyordu, soykırım mantığıyla yaklaşıyordu. Erdoğan açıklama yapıyordu; " hiçbir asker yaptıklarından dolayı yargılanacağına hesabını yapmasın." Açık açık ne yaparsanız yapın serbestsiniz. Böyle bir korkuyla hareket etmesin, ne yaparsanız yapın bu işin sorumlusu biziz, askerin bir suçu yok diyordu. O rahatlıkla hareket ediyorlardı. Değişik milliyetçi kesimlerdi MHP' lisi, büyük birlik partisi, Esattullah Timi vardı ne kadar faşist, milliyetçi kesim varsa gelmişti. Daiş vardı. Kobanê de ve başka yerlerde savaşmış katil dediğimiz birimlerde vardı. Siyasi iktidarın desteğini alınca katliama giriştiler. İlk haftalarda düşman istediğini bulamadı. Kayıplarımız da oldu."

Hele Bir Bahar Gelsin De!

B.N: "Kayıplar olduğu gibi, büyük moraller ve tecrübeler kazanılmıştı alanda. Gever'de Orman mahallesinde dokuz kişilik bir birim vardı. Gençliğin birimleri. Kışla' da Heval Ayten ve Heval Rojvan'ın on bir kişilik birimleri vardı. Düşman, ordusuyla saldırdıktan sonra HPG birimleri de oluşmuştu HPG'nin birimleri vardı. Bir birim Kışla' da vardı. Orman ve Cumhuriyet arasında savunmayı alan birimler vardı. Tüm gençler halk evine toplanırlardı. Oranın ismini "Zagros" koymuştuk. Oraya Heval Alişer bakardı, Heval Ayten ve Heval Rojvan Kışla taraflarına bende Yeni mahalle' ye bakıyordum. Görev dağılımları artık oluyordu çünkü yasak başlayacaktı. Bu kadar yoğun savaşın ortasında seni ayakta tutan tek şey; moraldi. İnandığın değerler için savaşmak seni ayakta tutuyordu. Heval Agır'ın sürekli söylediği bir şarkı vardı. "peşiya male xendeke" şarkısının söyleyip, gülüyordu.

Heval Baran' ın düzenlemesi Cumhuriyet mahallesine örgütlenme çalışmasına oldu. Baran Heval bu konuda çok iyiydi, örgütlenme de gerçekten öncülük Heval Baran'ın işiydi. İnalarak, halka güven vererek onlarca insanı sokağa dökabiliyordu. Heval Ruken' de rahatsızlığından kaynaklı özgün eğitime düzenlendi. Hemen hemen dört beş devre açtık ve eğitim yaptık. Ben ve Heval Alişer; halk evinde kalıyorduk. Alişer'in halk evinden kalmadığı günlerde bile herkes toplanıyordu ve onu soruyorlardı. Heval Ayten, Orman mahallesine bakıyordu, Heval Rojvan, genel komutanlıkta yer alıyordu. Heval Rojvan; o kadar mütevaziydi ki "peygamber" diyorlardı onun için. Beşli komutanlık sistemi vardı. Heval Rojvan, Heval İslam, Heval Zilan, Heval Beritan, Heval Serdar yer alıyordu. Sonradan Yılmaz Kurdo geldi. En azından biz böyle biliyorduk. Yeni mahalle' de Heval Baran, Heval Amed ve Heval Agit'ti. Cumhuriyet'te ben, Heval Kamuran ve Baver arkadaş vardı. Orman ve Kışla bir mahallesinde Heval Ayten, Heval Piling ve sanırım Heval Armanç yer alıyorlardı.

Birimler, akademiden sonra sayı olarak arttı. Taktik de geliştiriyorduk, HPG ' de ki arkadaşlar gelmişti, her yerde mevzi ve barikat vardı, perdeleme sistemi zaten vardı. Cizre, Silopi, Nisebin' den etkileniyorduk. Şehit Newal, Şehit Harun, Şehit Nuda, Şehit Mizgin Koçer, Şehit İsa onların şahadetlerini duyuyorduk zamanla, öfke artıyordu. Tanıdığımız beraber vakit geçirdiğimiz bir sürü yoldaşın şahadet haberleri günden güne geliyordu. Ve şahadetler artıyordu. İntikam duygusu o kadar çoğalmış ve artmıştı ki, canın ve kanın pahasına o alanları savunacaktık. Her şahadet haberinde bunun kararını yeniden alıyorduk.

Heval Rojevin, sabotajcı 2013 de katılmıştı. Sokağa çıkma yasağının başlayacağı zamana kadar hemen hemen dört beş mahalle tutulmuştu, cephane zaten vardı. Her gün saat altıdan sonra halkın evine gidip toplantı alıyorduk ve halkı bilgilendiriyorduk. Özellikle kadınlarla çok konuşuyorduk, çünkü kadınlar bir şeye inanırsa yaparlardı ve sonuna kadar savunurlardı. Laf yerindeyse, kadınları örgütlemek, zaferi garantiye almak gibi bir şeydi. Heval Koçerin vardı, Gever' de ismi Axin idi. aslen Bitlis'li sanırım Heval Koçerin ile ilk toplantıları almaya başladık. Kadınlarla konuşuyorduk, halkı mala gele toplayıp süreci anlatıyorduk. Bir kere bile Şehit Koçerin' in "of" dediğini duymadım. Yorulmuyordu. Kadınlarla ilgilenmek, halkı örgütlemek, Koçerin Hevali hiç yormayan bir şeydi, heyecanla, inançla yapıyordu. Tekmillerimiz de gelişti haftalık tekmler alıyorduk. Toplantı yerlerimiz Cumhuriyet mahallesiydi. Herkes halk evine gelirdi. Sabah erkenden uyanır perde asardık, kar yağdığı için perde yırtılıyordu, halkla beraber barikat yapardık.

Tünel kazmaya başladık. İlk tünel Cumhuriyet mahallesinde kazdık. Heval Kamuran' ın birimi başladı tünel kazmaya. Heval Kamuran; Amed'li bir arkadaş, Gever' de öğretmenlik yaparken arkadaşlarla karşılaşır ve dağa geliyor. Dağdan tekrar Gever'in kurtuluşu için alana gelmişti. Gever halkı ondan çok etkilenmişti. Öğrencileri vardı, ondan çok etkileniyorlardı. O, devletin eğitim yoluyla asimile aracı olarak kullandığı sözü oda bir öğretmen olmak istememişti ve buna en iyi tavır olarak gerçek eğitimin yeri PKK'ye gitmişti. Sabah akşam ayakta, sürekli çalışıyordu. İlk tüneli o ve örgütlediği birimler kazmıştı. Tünelin yarısına gelmişlerdi. Baver vardı; o da Gever'li yerel bir genç son sokağa çıkma yasağına kadar direndi ancak sonra Gever' den çıktı, teslim oldu, düşmanın onu infaz ettiğini duyduk. Gever'de en son yasaktan önce ve yasağın içinde bile iki çizgi mücadelesi sürekli verildi. Hatta iki çizgide denilmezdi çünkü fedailik tamamıyla çok güçlü bir çizgi olmuştu. Biri eğilimdi ve kendini çizgi haline getirmek istiyordu ve biri de yıllardır PKK'yi ayakta tutan en değerli çizgiydi. Bırakıp gidenlerin hepsi son sokağa çıkma yasağında gittiler. Heval Kamuran; tüneli aktardığında mutlu olduk. Tünel kazdıkça ya su çıkıyordu, müsaade etmiyordu kazma işleminin hızlanmasına ya da üstüne toprak çöküyordu. Heval Kamuran; sürekli birimlerini eğitiyordu, en nitelikli birimler Heval Kamuran' ın birimleriydi. Düzenli, disiplinli yetiştiriyordu. Öğretmen olmasının verdiği bir durum da vardı ancak PKK'de nasıl eğitim alıp, yaşamı nasıl gördüyse bilimlerine de onu öğretiyordu. Hem o çalışıyordu hem birimler çalışıyordu. Çoğu defa birimleri yalnız bıraksa bile onlar kendi kendilerini eğitiyorlardı, çalışıyorlardı. Heval Koçerin' in birimleri de tünel kazmaya başlamışlardı, tünelde kayalıklar çıkmıştı. Bu durum zorluyordu. Cumhuriyet ve Orman arasında Şemzinan yolu vardı. Tünel Cumhuriyet' ten Orman' a doğru olacaktı. 3-4 metre kazıyorduk, hemen çöküyordu. Bazen bazı arkadaşlar kazarken altında kalıyorlardı, Deniz arkadaş vardı yerelden genç bir kadın. Tüneli kazmak umuttu. Eğer tünel olursa yaralılarımızı da oraya koyabilirdik ya da düşmana da saldırabilirdik tüneli mayınlayıp. Yani bir tünel ablukayı kolaylaştıracaktı taktik açısından.

Heval Rubar, Heval Piling vardı, sonradan Heval Deniz ve Heval Devran' da geldiler. İlk geldiklerinde beraber alana gelmişlerdi. Yan yana oturdular. Bizde onlara bakıyorduk sürekli, hiç konuşmuyorlardı. Çok mütevaziydiler. Farklıydılar. Özgün akademi dağılmıştı, Heval Neval ve Arjin diye iki genç kadın arkadaşın düzenlemesi oldu. Arjin gitti, Neval Heval; zaten Gever'li idi. Abisi de bu süreçte bizimle beraber yer alıyordu. Bazen mayınlar patlamıyordu. Su tutuyordu, bazıları kendi kendine patlıyordu, gübre kalmamıştı. Çalışmak zorlamıyordu ancak kış, kar bizi çok zorluyordu. Gever'in kışı çok sert geçiyordu, yine de "hele bir bahar gelsin de" diyorduk. Gever, dağ sahasına daha yakın olması açısından olumluydu ancak kış koşulları Gever'i olumsuz etkiliyordu. Hiçbir zaman Gever' de kışın savaş yürütülmemiş sanırım. Dezavantaj olan tek şey kışın koşullarıydı. Ve zaten düşman bilerek

Gever'i kışa bırakmıştı. Arkadaşlar kış koşullarında savaşıyorlardı. Havanın soğumasın ve yağın kara aldrış etmeden mevsimlerde hem nöbet hem de savaşıyorlardı. Düşman zırhlı araçlardı bizde mevsimlerdeydik dışarda. Savaşın ahlaki olmayan boyutu zaten yoğun yaşıyorduk. "Gever' in kışı Mayıs'a kadar devam ediyor" diyorlardı. Ama halkı örgütlersek, bu savaş götürülebilirdi. Her yerde savaş yirmi dört saat geçerliydi. Gever' de bir savaşçının yirmi dört saat dışarıda kalması mümkün değildi, çok zordu. "Ama ne olursa olsun Gever'i bahara çıkartmamız gerekiyor" diyorduk, zaten bundan kaynaklı; "hele bir bahar gelsin de arkadaşlar yetişir" diyorduk. Gever, PKK'nin merkezi yerlerinden biriydi. Halkta şöyle bir algı oluşmuştu artık. Çünkü kışın düşman Gever' de her şeyi yapıyordu, baharda, yazda hiçbir şey yapamazdı, binadan çıkamazdı.

O süreçlerde Rojvan Heval de rahatsızlanmıştı. Üç gün boyunca yataktan çıkamamıştı. Meğerse Ana evde olunca uzanıyormuş, Ana evden çıkınca gece hemen nöbete gidiyormuş, bu onun hastalığını daha da arttırmıştı. Bir anda zayıflamıştı. Bunu Anadan duyunca hemen Baran'ın yanına koştum. "Rojvan Heval hastaymış, doktor da yok, ne yapacağız?" dedim. Ben böyle merak içinde sorunca Baran çok gülmüştü. Baran'a "teşkele Botan" derlerdi. Baran güldü; "ne yapacağız, otları falan toplayalım, kaynatıp içirelim" dedi. Koştuk evlerden otları topluyorduk, götürdük. Bir de jelibon götürdük. Jelibonu görünce sevindi. Çok seviyordu. Rojvan Heval, gerçekten şervanlarıyla ilgileniyordu. Her zaman şöyle derdi; "bir komutan şervanlarıyla beraber olmalı, onlarla olmalı ki şervanların içi rahat olsun, onları uzaktan izlememelidir" derdi. Bir gün hiç unutmuyorum sekiz Mart'ta pankart yapıp özgün akademiye gelmişti.

Pankartın üstünde slogan yazmıştı. "kahrolsun erkek zihniyeti" diye yazıp gelmişti. Onun kadına yaklaşımı saygı çerçevesindeydi. O özgün devre son devreydi; çünkü artık yasak başlayacaktı ve son kutlamaydı."

Onun Şahadet Haberini Duyunca Katıldık!

Ben, gözümünden yaralanmıştım, on gün boyunca gözümü açamadım. Arkadaşlar geldiğinde gözüm kapalı onlarla konuşuyordum. Yirmi altıncı gündü Şehit Mazlum (İsa Oran) yanıma gelmişti, durumumu sormak için; "beni mevziye götür." Dedim. Bana baktı; "Şimdilik gözün tam açılmamış." Dedim. Çok ısrar edince, Dört Ayaklı mevziye götürdü beni. Saat on bire doğruydı. Heval Cahit (gençlik kadrosu) ve Şehit Mazlum beraber duruyorlardı. İki üç genç Yoğurt Pazarı tarafından koşarak geldiler. "Heval Rızgar (Delil), Mazlum Hevali çağırıyor, düşman okula girmiş" dediler. Heval Mazlum' da; " düşman oraya girdi ise onu çıkartamayız, düşmanı orada daha önce çembere almadık ki" dedi. Düşman bizim çembere doğru geliyordu. Düşmanı okuldan çıkartmak için güçlü bir saldırı gerekiyordu ki çembere alalım. Heval Eriş (İsa Oran) zaten askeri mantıkta bunu düşünecek derecedeydi. Düşmana darbe vurmada askeriydi. Gitmeden önce "Heval düşman bir eve girince koyun sürüsü gibi giriyor." Diyordu. Oraya gitmeyi mantıklı bulmuyordu. Onu anlatmaya çalışıyordu arkadaşlara. Şehit Delil gitmek istediğini söylüyordu. Mazlum Heval onu yalnız bırakmak da istemiyordu, o da gitti. Bunlar Türk askeri değildi, daha önce şehir savaşı yürütmüş kişilerdi. Çünkü sıradan asker böyle saldırmıyordu, savaşın ortasında bile bu belliydi. Düşman bir evi almak için arkadaşının cenazesini bile orada bırakıp ilerliyordu. Nerde bir çeteci, kontra varsa oraya gelmişti. Sıradan asker değillerdi. Türk medyasında veriyordu, "uzman bilmem ne vuruldu" diye. Şehit Rızgar; çok savaşçıydı. Kendi başına karar verebiliyordu. Heval Delil; " ister gel ister gelme" dedi sinirlenerek, Heval Eriş onu yalnız bırakmak istemiyordu ve o da gitti. İlk önce merdivenden inince düşman artık tarıyor. Cenazeleri alınamadı. Durduğumuz tünel ile yerleri çok uzaktı. Şehit Eriş' in silahını kaçka ile aldık. Onların şahadeti birçok genci etkiledi, arkadaşları etkiledi. Heval Eriş; YPS Sur koordinasyonun da yer alıyordu, Heval Delil' de HPG' den gelmişti. İkisi de nitelikli arkadaşlardı. Aileleri açlık grevine girince aldı cenazeleri. Heval Eriş; daha önce askeri bir alanda durmamıştı ama askeri mantıkla düşünen, tartışan bir yoldaşı. Genel yönetim genelde onunla tartışırdı. Genelde gezen bir arkadaştı, nerede yoğun bir çatışma varsa oraya giderdi. Düzeni oturtuyordu. Heval Delil' in yerini kimse dolduramadı. O, Şehit

düştükten sonra altı arkadaş verildi onun kaldığı mevziye. Askeri olarak öndeydi. Bazen lojistik mevzileri dolaşırken;” ne lazım “ diyordu. Arkadaşlar "ya peynir ya da helva" istiyorlardı. Fakat Heval Delil'e sorulduğu zaman;” mermi var mı mermi” diyordu lojistiğe. Yoğunlaşması sadece savaştı. Geçit vermiyordu düşmana ve kurşunların hakkını veriyordu. Esas aldığı tek şey, mevzinin düşmemesidir. Şahadetleri böyleydi. Nitelikli ve kahramandılar.”

Z.L: “Şehit Eriş sohbet ettiğim arkadaşlardan biriydi. Onun şahadeti beni en çok etkileyen durumdu. O, Şehit düştüğünde ona ne kadar bağlandığımı, ne kadar sevdiğimi, saydığımı, değer verdiğimi o zaman gördüm. Onunla daha fazla vakit geçirememenin pişmanlığı çok fazla. Onunla altı aydan fazla süre çalışmada kaldık. Müthiş bir güç veriyordu yanında kalan yoldaşa. Ve ona da büyük bir değer veriliyordu. Çok kişi tanıdım ona benzemek isteyen. Onun kararlı duruşu, çalışmaya yaklaşımı, ısrarcılığı, cesareti, başarıya kilitlenen duruşu ön plandaydı. Sur günlüğünde gözü karalıktan söz ediyordu. Gerçekten Eriş (İsa Oran) arkadaş, düşmanla karşı karşıya geldiğinde gözü karaydı. Bir çok eylemsellikte en öndeydi.”

Sur Günlüğünde Heval Eriş Mordem şöyle anlatılıyordu:

“Mazlum arkadaş yönetimde yer alan bir arkadaştı. Canlılığı ve pratik zekâsıyla kolay çözüm üretebilen ve karar verebilen bir yapıya sahipti. Gençlik (Komalên Ciwan) kadrosu olan Mazlum arkadaş, hangi mevzide ihtiyaç varsa o mevzide yer alıp güç veren bir arkadaştı. Yönetimden Mazlum arkadaşın ve mevzi sorumlusu Delil arkadaşın şahadeti en ağır kayıplarımız olmuş ve birçok arkadaşın moralini etkilemişti.”

İsa Oran, kod adı; Eriş Mordem. 1994 yılında Kürdistan' ın Elazığ ilinde dünyaya geldi. Şehit Eriş; militanca bir duruşun ve kararlılığın sahibiydi. Amed sahasından Türkiye metropollerine kadar birçok yerde çalışmalarda bulundu. Amed sahasından, kurtarılan alana Suriçi’ ne gider. Heval Eriş; Suriçin’ de kaldığı süreç boyunca onlarca genci devrim sahasına sürüklemiştir. Eriş Heval; Sur’ da kaldığı sürece kahramanca savaşmış, korkusuzca düşmanın üzerine gitmiştir. Şehit Eriş Mordem; Kürdistan gençliğinin öncüsü, Kürdistan halkının yiğidi, Önder Apo’ nun fedaisi olmuştur.

Amed’de onunla kalan başka bir yoldaşı da Heval Eriş’i şöyle anlatıyordu;

E.K: “Devrimci halk savaşında Amed’ de üniversite okuyordum. Kaynar tepe ve Sur alanı tutulduğunda orada arkadaşlarla beraberdik. Arada gidip geliyorduk. İsmimi Heval Eriş ’ten aldım. Kaynartepe ve Bağlar’ı tutma pratiklerinde Fırat Zilan arkadaş vardı. İsmi Ömer Altun’du. Gençlik kadrosuydu. Bizim eve geliyordu. Ve onunla beraber Nisebin’e gitme isteğimi belirttim. Onu bekledim ancak Kaynartepe’den Şehit haberi geldi. Belki az konuşuyordu ancak sürekli gülüyordu. Kısa ve az yorum yapıyordu. Ben, ismimi Eriş Mordem’ den aldım. Onun duruşu ve pratiği bizi çok etkiledi.”

Z.L: “Heval Eriş’te sonradan fark ettiğim başka bir şey de ortak çalışma yürütmenin verdiği bir duruş vardı. Ortaklığı, komunallığı sağlayabiliyordu. Ne düşünüyorsa, neyi doğru buluyorsa açık açık söylerdi. Yüreği sağlam bir yoldaşıtı. Alanda zorlanma yaşandığında, onun örgütsel kaygıları olurdu, hemen perspektif yaratabilirdi. Ses tonu bile sertti, sert görünümüydü. Onu tanımayan biri önce ona öyle bakardı ancak tanıyınca öyle olmadığını bilirdi. Dedim ya o konuşuldukça, onunla tartışıkça tanıyordun. Onun samimi yaklaşımı hep beni etkiledi. Onun yoldaşlığı olan bağlılığı etkileyiciydi. Eriş Heval, alandan çıktığında yalnızlık hissettim aslında. Onunla bazı şeyleri beraber tamamlıyorduk. Gidişi etkiledi ama şahadet farklıydı. Hatta çok farklıydı.”

E.R: “Şehit Eriş Mordem’ in, Sur’ da ki ismi Mazlum idi. Bir gün yanımıza geldi, üniversitede oturmuştuk, tepeye bakıyorduk. Eriş arkadaş elini o tepelere doğrultu ve" iki tepe bak, biri ihanet biri de direniş tepesidir." Dedi. "Orada düşman sürekli yozlaştırıyor, asimile ediyor ve biz burada halkımız için mücadele ediyoruz." Hiç dayatmıyordu ‘sizde gelin, katılın’ diye. Zorlamıyordu hiçbir şekilde. Zaten o öyle konuştuğunda kendimiz yoğunlaşıyorduk. Karar vermiştik, toplu katılacaktık ki etkilenme olsun, birçok genç etkilensin diye. Sur’ dan çıktığımızda yasak başladı ve onun şahadet haberi geldi. Oysa biz ikna olmuştuk. Onun peşinden gidecektik Sur’ a. Onun yanında bir mevzi tutalım diyorduk ancak olmamıştı. Şehid Awesta’ nın şahadeti çok etkilemişti, bunun üstüne bir de Heval eriş’in şahadet

haberi gelince daha da etkilenen oldu. Onların partiye olan bağlılıkları ve kişilikleri bizi bu Harekete çekti. Onlar yaşamda ilke ve ölçünün adıdır. Onların partiye olan bağlılıkları ve kişilikleri bizi PKK Hareketine çekti. Onlar yaşamda ilke ve ölçünün adı olmayı başardılar. Zaferin gençliği oldular.”

Mücadele yoldaşı onu şöyle anlatıyordu;

B. M: “Akademi çalışmalarını yürütüyordu, sonra Türkiye'ye öz savunma çalışmalarına gitti. Elazığ'lı bir arkadaşı. Ailesi eski yurtseverlerdendir. Babası; gerçekten kültürlü ve saygılı bir yoldaşı ve babasına çok benziyordu Eriş arkadaş. Çok saygılıydı. Örgütün özünü almıştı. Biçimsellik o arkadaştan ayırırdı. En erken Şehit düşen yoldaşlardandı. Bir şeye katılmasa bile örgüt kararıysa hemen öne geçerdi. Sur günlüğünde nasıl Şehit düştüğü yazılıyor.”

L.S: “İsa Heval bir süre akademi çalışmalarındaydı. Çok keskin bir arkadaşı. Parti temsiliyeti konusunda hep akla gelecek arkadaşlardan biri. Çok disiplinli aynı zamanda çok coşkulu bir arkadaşı. Bir ara alanda bir sorun olmuştu örgüt bizim çalışmamıza dönük soruşturma açmıştı. O soruşturmayı yürüten arkadaşlardan biriydi. Örgütsel kaygısı çok olan bir yoldaşı. Örgütün ona güveni tamdı. O yönüyle çok ölçülü bir arkadaşı. Keskin olan yönleri vardı. İlkesel anlamda birinin etkisinde kalarak Parti doğrularının aşındırılmasına izin vermezdi. O yüzden soruşturmaları yürütüyordu objektif bir arkadaşı. Öyle tarafların objektifliği değil. Örgütsel kaygılarla hareket ediyordu. Onun şehadetiyle katılan çok fazla arkadaş var Ege'den.”

Devlet Cizre'de Yenilgiye Uğramıştır!

G.Ç: “25. Gün Yafes bırakıldı.”

F.S: “Savaş sürdükçe kayıplar oluyordu. Fakat tüm süreç olarak belirtirsek, üst üste arkadaşların tank ve zırhlı araçları imha etmeleri savaş konusunda sıkıntımızın olmadığını gösterdi ancak 35. Günden sonra bisvingkler bitince ve cephane yavaş yavaş tükenince düşmanın ilerlemesine neden oldu. Panzere karşı, zırhlı araçlara karşı bisving engel oluyordu, bitmeleri ciddi sıkıntı yarattı. En son Yafes mahallesinde 25. günden sonra arkadaşlar bıraktı.”

T.N: “Heval Tekoşer; Midyat'lı bir arkadaşı. Onu anlatmak çok zor bir durum, savaşın başından sonuna kadar onun yanında olmamın etkisi ve şahadetine tanık olmam beni çok etkiledi. Şehit Tekoşer' in bir kardeşi de mücadele alanlarındadır. Şehit Tekoşer deyince; aklıma güçlü yoldaşlığı, ilişki tarzı ve örgütte bağlılığı geliyor. Kendisini sonuna kadar partiye adanmış, savaşın sonuna kadar hiç umutsuzluğa düşmeden savaşması, güçlü, kararlı duruşu hep gözümün önündedir. Savaşın başından sonuna kadar noktada tek başınaydı, mayınları vardı ve noktada tek başına 12-13 saat nöbet tutardı. Bunu mücadele gerekçesi haline getirmişti. Daha öncesinde de serhıldanları yaşamış ve bu ruhu Cizre'de yansıtmamasını bilmişti, bunun inancı ve imanıyla doluydu. Midyat'lı olmasından kaynaklı soğuğa pek alışkın değildi ama savaş kış aylarına denk geldi. Çok etkileyici bir duruşu vardı. Nöbetlerinde sürekli soğuktan titrerdi fakat asla mevzisini bırakmadı, o soğuğa rağmen hiçbir kırılma belirtisi yoktu, tüm yaşanan olumsuzluklara rağmen düşman karşısında direnmek gerektiğini duruşuyla yansıtıyordu. Şehit Tekoşer şahsında bu ruhu ifade edecek kelime bulamıyorum ve kelimeler kifayetsiz kalıyor.”

G.Ç: “Akademide birlikte eğitim gördük. Şehit Tekoşer, sürekli 'çiyaye derika' şarkısını söylerdi. Akademiden ilk çıktığımızda hemen gözcü oldu.”

F.S: “Gençliğin eğitim çalışmalarına Sterk Heval (Berjin Heval); bakıyordu. O zaman tanıştık. Savaş tecrübesi yoktu ancak korkusuzca atlıyordu her şeye, heyecanlı bir arkadaşı. Nur mahallesindeki direniş devam ettiği süre boyunca arkadaşların eğitimi devam etti. Sonrasında düşmanın yönelimleri çoğalınca eğitimdeki güçte silahlandı ve direnişe katıldılar. Zaten son haftalarda direniş Sur ve Cudi

mahallesinde yoğunlaştı, O da Sur hattında kaldı. En son zaten düşman Sur mahallesine girdiğinde direnişin içinde kaldı. Devamlı arkadaşların dilindeydi direnişçiliği, düşmana olan tavıyla oradaki gençlerinde idolü olmuştu. Cizre'ye yeni gelmesine rağmen hemen uyum sağlayabildi. Hem ortama hem de savaş şartlarına.”

G.Ç: *“Yüksek binalara tüpler yerleştirmeye başladık. Yafes bırakıldı artık. Cudi'de halk evleri boşaltmaya başlamıştı. Şehit Dilbirin noktasına gittim, arkadaşlarla konuştuk. Biliyordum bir şey olduğunu. Sonradan arkadaşlar Soro arkadaşın Şehit düştüğünü söylediler. Heval Soro için; “Cudi'nin, Cizre'nin kalbi Şehit düştü” diyorlardı. Bu cümle bile Heval Soro' nun Cizre için ne kadar önemli olduğunu gösteriyordu.”*

T.N: *“Ocak ayının sonlarına doğru düşman tüm gücünü bitirmişti. Silopi gerçekliği vardı, bir yandan artık üstümüze daha fazla sorumluluk yığılmıştı. Tarih boyunca olan buydu. Kürdistan'ın yükü ağırdı fakat bu yolda mücadele ederken bu yük güç veriyordu. Cizre'nin etrafındaki üç mahallenin mayınlanmaması ve düşman tepelerden üzerimize gelmişti zaten tepelerde düşmanın denetimindeydi. Artık duvarlar değil, barikatlar değil evler mevzi olmuş, ağır silahlarla mevzide beklemeye başlamıştık, yani taktik değişmişti.”*

O zamanlar devlette öz yönetime nasıl yaklaşacağını ve hatta tutulan alanlarda Kürt halkına, Kürdistan'a neler yapılacağını mesajını veriyordu! Nitekim Tayyip Erdoğan bir konuşmasında; “Bu ülkede Türkiye Cumhuriyeti'nin dışında bir devlet asla kabul edilemez. Bu açıklamayı kimler yapıyorsa ağır bir bedel öderler. Hem yasal bir bedel öderler, hem diğer tür bir bedel öderler” diyordu. İşte Kürdistan gençliği bu yapılan tüm zalimliğe karşı bir aradaydı.

Yedi Ocak'ta Cizre direnişinin yirmi altıncı günüydü. Bu günden sonra Heval Mehmet Tunç, televizyonlara bağlandı ve Cizre'de yaşananları aktarıyordu;

“Devletin Cizre'ye topyekûn saldırıları sürüyor. On bin asker ile operasyon başlattıklarını ifade ediyorlar. 21. yüzyılın tüm silah tekniği şuan Cizre'de kullanılıyor. Cizre'de ki direniş karşısında devlet yenildiğini itiraf etmiştir. Devlete karşı bir halk direnişi var. Bu sisteme köle olmamak için direnen bir halk var. Antalya'nın sahillerinde ve barlarında köle gibi öleceğimize Cizre'nin çamurlu sokaklarında bir özgürlük savaşçısı olarak Şehit düşelim daha iyi. Ben son ana kadar halkımın içinde kalacağım. Halkımıza ve kalan arkadaşlarımıza söz veriyorum. Hiç kimsenin şüphesi olmasın Mir Bedirxanlar halkını bırakarak gidip devlete teslim oldu ben ona izin vermeyeceğim. Biz direneceğiz bakalım sonucu göreceğiz. Cizra Botan'da yaşananlarda faşist AKP'nin eseridir. Kürt halkına yıllardır saldırıyorlar. Cizre'de yaşanan varlık direnişidir. Cizra Botan kendisine biçilen ölüm kefenini yırtmıştır. Yirmi dokuz gündür gençlerimiz, Analarımız bu saldırılara karşı direniyor. Hükümet, Cizre'de yenilgiye uğramıştır.”

İşte bir ses! Bir ses, Nuh peygamberin şehriden tüm insanlığa sesleniyordu. Bir ses, Cudi'den Rest' den Gabar'dan, Tehtë Sipî'den sesleniyordu. Bir ses, Mem û Zîn'den, Dicle ve Ava Mezin'den sesleniyordu. Bir ses, Bircabelek, Botan, Cizre kaleleri ve İmam Cafer Sadık' tan sesleniyordu.

İşte bir çığlık. Bir ses çığlık oluyordu, tüm anaların ağrıtlarını dilinde taşıyan. Bir ses yükseliyordu, bedel veren Kürdistan topraklarının üzerinden. Bir ses yükseliyor, çığlık oluyor ve dağılıyordu insanlığa. Bir çığlık, şehrin her duvarına çarpa çarpa zalimin kulağını patlatıyordu. Bir çığlık yükseliyor! Bir çığlık, Kürdistan'ın direnişlerini taşıyor.

Bir yürek haykırıyor Cizra Botan'dan. Bir yürek, Sur'u, Nisebin'i selamlıyor. Bir yürek haykırıyor şimdi Cizre'den Çiyager'lere, Zeryanlara, Xebatkarlara. Bir yürek Axin'den Dersim'e, bir yürek Sozdar'dan Hogir' a sesleniyor.

Bir ses yükseldi direnişin kalesinden. Bir ses tüm direnişçilerin çığlığı oldu. Bir ses çocukların sloganlarını taşıyor, anaların zılgıtlarına dil oluyor. Bir ses yükseliyordu tam şimdi, şu anda. İnsanlığa, Kürdistan halkına, tüm halklara sesleniyordu.

Sana ses veren; bir Şehit, sana ses veren bir direnişçi. Sana ses veren; yoldaşların yoldaşı olmayı başarmış zaferin gerillası oluyordu. Sana ses veren; Amed' in “en ıssız köşesinde sömürgeye sığı

kurşundan sonra ölümsüzleşen destanın sahibi oluyordu. Sana ses veren; zaferin yiğidi, Kürdistan analarının inanç dolu doğumu oldu!

“O gün geldiğinde biz olmasak da bundan bize kalan acı olmayacak. Başardık sevgili ülkem, başardık güzel dünya diyeceğiz. Eğer hala kalbimiz çarpıyorsa ya da yıldızlarda saadeti bulup ışıkla, göklerin ışıklarıyla mesut olmuş olacağız.”

Şehit Armanç Kerboran

Sesin, Kürdistan gençliğinin sesi oldu, dağıldı direnişin her mevsisine!

Yapılamaz Denilen Bir Şeydi, Sancılıydı!

Final, Önderlikle Olacak!

A.B: *“Geri çekilme başladı artık. Zap mahallesinde geliş ve gidişlerin en çok olduğu yere mayın döşedik. Doktor Xebat; "ben üstündeyim, düşmanın ilerlemesine müsaade etmeyeceğim, siz tüneli kazan." Ben ve HPG'den Cesur arkadaş vardı, balyoz sesleri geldi, duvarın üstünden bakınca maskeli birçok asker vardı, Doktor Xebat görünmüyordu ve biz onlara bomba attıktan sonra geri çekildik. Sokaklar yan olduğu için kobra yerleşemezdi ve boydan boya bakamazdı, biz daha avantajlıydık. Biz bahçede onlar evdeydi ya da düşman bahçede biz evdeydik, çok yakındık birbirimize. Komutanlıkta ki arkadaşlar geldi ve "burada direnemeyiz, geri çekileceğiz" dediler ve Karşıyaka' ya çekildik. Gençlikten bir kadın arkadaş (Heval Berivan) vardı yanımda ve yerelden iki genç vardı. İki gün Karşıyaka'da kaldık. Oradan gelen Analar; "sizin ne işiniz var burada, herkes geri çekildi, Silopi' yi terk etti. Siz tek kaldınız, herkes geri çekildi Cudi' ye" dedi. Heval Arjin vardı HPG'den "yaralı evine bakayım belki arkadaşlar oradadır." Dedi. Heval Arjin ve Heval Berivan gittiler. Biz tek kaldık. Çıkmadan önce bir milis ve yerelden bir genç; "tüm arkadaşları çıkarttık, siz tek kaldınız, sizi alandan çıkartıp, Cudi' ye götüreceğiz." Dediler. "Tamam." Dedik. Ve gittik.*

Bir eve gittik, kapıyı açan Heval Tolhıldan idi. Heval Cuma vardı, komutanlıktan arkadaşlardı, toplantı alınacak sandım, bana baktı ve "bir şey deme, içeri geç!" dedi ve odaya koydu. Bir dolabın kapağını açtı, "tüm arkadaşlar buradadır" dedi. Sığınak yapılmıştı, sonradan yapılmıştı, bir bodrumdu, bir odanın yarısına duvar döşenmişti evde delik açılıp, alçı yapıp, boyanmıştı. Bir metre ya da otuz santim kadar vardı, yerelden gençler, cephan ve tüm arkadaşlar oradaydı. Örgütün çatışmayı dururun dediğini, sığınağa inmemizi ve abluka bitince geri çekilmemizi söylediler. Elli yedi arkadaşlık. Kollarımızla dizlerimizi sarıp oturuyorduk, yaralı yoldaşlar vardı. Kemal Heval, göğsünden yaralanmıştı, Mizgin arkadaş; ayağından, Harun arkadaş yedi mermi yemişti, kolundan, ayağından yaralananlar geliyordu. On sekiz gün boyunca kaldık, yiyecek sorunu da vardı, yerel gençler kararsız düşüyordu. Düşman alttan voltaj veriyordu elektrik. Ve herkes yere düştü, düşmanın bizi fark ettiğini sanıyorduk, herkesin eli, elinde ki bombanın piminin üzerindeydi. Arkadaşlar durdurdu. Bazıları çıkma kararı alsalar da komutanlıktakiler; " çıkan ajandır" diyordu. “Burada direneceğiz ve düşmana teslim olmayacağız” dedik ancak komutanlıktakiler bu karara uymadılar! Düşman evden uzaklaştığında dışarı çıkıp hava alıyorduk, düşman evi üç defa aradı, kapıyı düşman iki kere açtı ama bizi fark etmiyordu, sürekli gruplar gelip evi arıyorlardı. Düşman kapsamlı aramayı bitirince mayınları patlatıyordu, hendekleri kapatıyordu. Düşman ablukası hala vardı. On iki günden sonra iki grubun çıkma kararı alındı ancak silahsız çıkacaktık, sivil gibi. Milis; tüm yaralı arkadaşları çıkarttı. Ben, Heval Cuma, Heval Nurhak, Heval Erdal, Heval Cesur beraber çıktık. Sadece yanımda el bombası vardı, Heval Cuma' da da tabanca vardı. Düşman ablukasından Karşıyaka' ya geçtik. Ve Silopi' nin İpek yolu' na yakın bir mahallede bir evde kalıp, düşmanın kobrası vardı hemen caddede, ikiye ayrılıp düşman içerisinden ilerleyip, (güvenlikten kaynaklı bazı bilgiler verilmemiştir) suyun içerisinde bir buçuk saat boyunca eğilerek o suyun içinden geçtik, caddeden geçemedik çünkü yabancı olduğumuzu fark ederlerdi. Milis, bizi bir yere bıraktı. Akşam Cuma Heval dışarı çıktı ve sabaha kadar gelmedi, sabah

jandarma baskın yaptı yerimize, hemen orayı bıraktık ve gittik. Heval Cuma' ya ulaşamadık. Ondan sonra çıktık. Başka bir yere gittik, milisler etrafta nöbet tuttu, biz de nöbet tutuyorduk, oraya da baskın haberi gelince tekrar o yerden başka yere gittik. Heval Cuma, silahı kendisiyle götürmüştü ve başka silahta yoktu yanımızda. Sekiz gün boyunca o mekânda kaldık. Ve alandan çıktık.”

“Şehitler, direniş gösterdi ve direndiler. Şehitlerin verdiği direniş ve mücadele hep aklımızda olmalı. Yoldaşlık, maneviyat Nisebin şahsında bambaşkaydı. Hissediorduk birbirimizi. Verilen emeğe sahip çıkacağız. Direniş çizgisini pratikleştirip, tekrar başlayıp, Kürdistan çocuklarına barut kokusunun gelmediği bir ülke armağan edeceğiz. Şimdiki hayalim; Şehit düşen yoldaşlara yoldaş olmaktır. Evet, ihanetler yaşandı. Halk; bu süreci ilk defa görmedi, her zaman elimizi tuttu. Halk, elini bize verince tutmamız lazım, öyle tutmalıyız ki halkın elini onlarla bütünleşmeliyiz. Bu direniş bitmedi, final değildi. Final; Önderliğin esaretten kurtarıp Sur' lara çıkıp halkı selamladığında final olacak. Tarih; Kürdistan devrimi için büyük bir fırsat verdi. Bir orduya karşı birkaç gencin o düşmanı yeneceğine kimse inanmadı. Acı çok büyük, kayıplar çok büyük, "yapılamaz" denilen bir şeydi, sancılıydı. Erişler, Botanlar, Nudalar, Berjinler ölümsüzleşti. Ve Unutmamak lazım! Özgürlüğe ve halkımıza karşı verilecek bir öz eleştiri var. Ne kadar yazılsa ve anlatılsa da hakkı verilemez. Sahip çıkılacak bir emekle çalıştılar. Süreç; zafere inanan bir kişilik istiyor. Önder Apo ve Şehitlerin çizgisi bizi birleştirecek. Botanların, Erişlerin intikamı alınacak ve biz o zaman PKK'li olabiliriz. PKK ile evrensel hakikate ulaşacağız.”

Heval Eriş; Devrimci Halk Savaşı'nın tarzını ve taktiğini, fedailiğin ne düzeyde yaşanacağını kendi pratiğinde göstermişti. Direniş, Heval Eriş'in duruşunda gövde bulmuştu. Artık taktik belliydi ve süreç Kürdistan gençliğinindi! Eriş'in yoldaşları meydana çıktı.

Ne İşin Var Bu Topraklarda, Şerefsiz! Sürekli Gülerdi Ama İlkelerden Taviz Vermezdi!

H.D: “Dört Ayaklı mevzide bekliyordum. Bizim mevziye düşmanın çok fazla saldırısı olmuyordu. Heval Raman geldi; "bir kişi lazım" dedi. Ben hemen gittim. Heval Raman, hareketli takımdaydı. Heval Raman, Sur'da Heval İhsan (gençlik kadrosu) ile birlikte düşman üzerinden ilk silah kaldıran arkadaştı. Rojhilatlı bir arkadaştı. Türkçe bilmiyordu, düşman; "teslim olun!" çağrıları yaptığı zaman, bozuk Türkçesiyle cevap veriyordu; "siz teslim olun, son noktayı biz koyarız." Diyordu. Heval Hogır sürekli ona takılıyordu ve " hele Türkçesine bak" derdi. Tam bir Apocuydu. O, Önderliğe bağlı bir militandı. O kadar iyi savaşıyordu ki arkadaşlar ona; "Zagrosun kurdudur, Şere Zagrose" derlerdi. Beni yanına aldı. Ben yaralandığımda Raxtımı arkadaş yanına almıştı daha sonra gittim raxtımı aldım. Heval Raman; Karadeniz cephe komutanıydı. O hatta on ikiye yakın ev vardı. O mevzide kaldım. Bana baktı ve; “sen bu mevzinin sorumlusun ”dedi. İki arkadaş tek vardı. Yerelden bir genç ve bir HPG kadrosu vardı. Bizim alan hakimiyetimiz hiç yoktu. Alana yeni gittiğimiz için düşmanın nereden gelebileceğini tahmin bile edemiyorduk. Bir gün arkadaşlar, düşmanın yan evde olduğunu söylediler. Sabah Şehit Raman geldi. Tüneli göstereceğini söyledi. Düşmanın arka hatta olmadığını söyledi. Akşam nöbetini ben tutuyordum 6-12, 12 den sonra da onlar tutuyordu. Sabah saat dörtte arkadaşlar çağırdı ve gittim. Heval Raman mevzide düşmanın saldırmasını bekliyordu. Biksi ile vurunca düşman geri çekildi. Düşman geri çekilince panikten eşyalarını bırakmışlardı . Evde sigara vardı, telefonları vardı. Onları aldık. Şehit Çiyager geldi ve arkadaşlara telefona şu mesajı yazın dedi. "biz geri çekilmeyeceğiz, tek bir ev kalana kadar onu da sizinle beraber başımıza yıkacağız" yazdırdı ve numaraya gönderdi. Sonra da telefonu kırdı attı. “Telefon kullanılmayacak” diyordu Heval Çiyager.

Şehit Çiyager, ile güvenlik noktasında asla tartışamazdın. Fazla cevap veremezdin, cihazda ki kodu "Asi" idi. Askeri kural ve disiplin konusunda bir kere uyarırdı o kadar, onun dışında tartışmak istersen, espri yapmak istersen yapardın. Sürekli gülerdi ama örgütsel konularda taviz vermezdi. Yirmi sekizinci günde kar yağmaya başladı. Helikopterler için astığımız perdeler vardı, kardan kaynaklı açtık onları yoksa çökecektiler. Sokakları kullanmıyorduk, tünelleri kullanıyorduk ama yine de acil durumlarda

perdelerin arkasından kaçıyorduk. Misal, yaralıyı tünelden götüremesen sokaktan perde arkasından götürürdün. Şehit Yılmaz, Şehit Raman ve Şehit Xebat saldırı grubundaydılar. Üç gün boyunca kar yağdı ve yağın kar için dua etmeye başladık. Çünkü düşmana saldırmamızda bize yardımcı oluyordu. on sekize yakın ev aldık. Kar için sürekli dua ettik, kar yağınca saldırı yapabiliyorduk. Karadeniz mevzisini, oranın arkasını boşaltmıştı. Üç sokağa ayırmıştı düşman, senin üç köşe de durman gerekirdi. Sayımızı bölüyordu zaten üç arkadaşlık o hatta. Sürekli tünellerden tur atıyorduk, hangi duvar delinecek, düşman nerden gelecek, kimse bilmiyordu. Düşman içeri girmişse zaten o bizi vuracaktı. Düşman sızma yapmıyordu, sohbet ede ede geliyordu. Bağırarak geliyordu. Zaten hemen bizim yanımızda duvarı yıkıyordu. Düşman geldiği zaman yanda ki evden duyuyordun. O hatta bekliyorduk, suikast yapan arkadaş vardı, diğer tarafta da hattın savunmasını yapan diğer arkadaşlar vardı. Yaklaşık on beş tane evdi. Düşman saldırdığında önce ki grup müdahale edecekti. Direnişte baştan sona kadar savunma taktiği devredeydi. Hem sayımız hem de cephanemiz saldırıya el vermiyordu. Her arkadaşın bir tane bombası vardı, onu da kendisine saklıyordu. Düşman eve geldiği zaman üç beş bomba atıyordu sonra eve girerdi. O mevzide daha önce teslim olan Simko duruyordu. Simko' nun hastalığının olduğunu söylediler, tank vurduğunda bayılıyordu, benim o mevziye geçmemi söylediler. Karşı taraftan tank geldiğinde ve dönüşünü alana kadar sen evi değiştirebilirdin ve başka taktik uygulayabilirdin. Ben, Ferqin ve Cotkar arkadaş o hatta bekliyorduk. Andok ve Berxwedan Heval gitmişlerdi. Kale gibi bir mevziydi. Biri beni çağırmıştı ama etrafta hiç kimse yoktu bir baktım, ses karşıda ki mevziden geliyor; "Şervan, şervan Heval."diyordu, "mame tê hat Şervan" diyordu. Bir baktım Şehit İshan (gençlik kadrosu) çok mutlu oldum, "yemek yediniz mi" dedim. Acıkmıştı, hemen yandaki dükkândan ona bir şeyler getirdim. "Sizi özlüyoruz, ama gelemiyoruz, kendine iyi bak, nöbetim var onun için gideceğim." Dedi. Saat altı ile on iki arası onun nöbetiydi. O zaman Kurşunlu da Şehit Hogır' (Mustafa- gençlik kadrosu) ın yanında duruyordu. Sonra Çardaklı mevzi sorumlusu oldu. Bir gün düşman tünelden gelirken Heval İshan ile karşılaşmış; Heval İshan onu vurunca, asker "Ana" demiş. Heval İshan; ona " Anan evde bulaşık yıkıyor ulan, ne işin var bu topraklarda, şerefsiz! " deyip, vurmuştu ve silahını alıp, gelmişti. O gidip saldırıyordu, onu görenlerde gelip mevzide anlatıyorlardı."

Keşke Bugünleri Yazan Birileri Olsa!

Gençlikteki Arkadaşlar Militanca Şehit Düştüler!

F.S: "Yavaş yavaş daralma oldu, aralıksız tank ve top atışları vardı. Ejderlerin bombaatar atışları ve doçkalar hiç durmadı. Düşmana hem psikolojik bir motivasyon sağladı hem de halkta da "eğer Silopi düşmüşse Cizir' de düşebilir" diyorlardı. O konuda Silopi' nin etkisi olumsuzdur. Ancak bir bütünen sonuçları Silopi' yle açıklanamaz. Yafes bırakılmak zorunda kalındı, giderek Yafes' te ki arkadaşlar diğer mahallelere gittiler. Direniş sadece askeri değildir, psikolojik olarak da önemlidir. Halkın desteği açısından, kadronun motivasyonu açısından öyle bir durum oldu. O günden sonra yavaş yavaş cephanenin bitmesiyle beraber düşman anladı. Çünkü düşman ne zaman mahalleye girmek istese ateş ediliyordu çoğu zaman da düşman mecburen geri çekildi. O direniş gösteren yer ateş altına alınıyordu. Özellikle otuz beşinci günden sonra durum değişti."

G.Ç: "Heval Mehmet Tunç, Heval Axin, Heval Ruken mevziye geldiler. İlk defa orada gördüm Mehmet Hevali. Delila sürekli bana ; "bak, bu Mehmet Tunç, Halk Meclisinde. Hiç ismini duymadın mı?" deyip, hayranlıkla ondan söz ediyordu. Gerçekten de sesi ve duruşu etkileyiciydi. Heval Ruken; "gitmek isteyen arkadaş varsa tutamayız, şimdi gitsin" dedi. O zaman beyaz bayrak alıp çıkmak isteyenler olabilir. Beyaz bayrak teslimiyetti. Ve beyaz bayrakla çıkanlar infaz ediliyordu. Kadro arkadaşların hiç biri çıkmadı. Dem-Genç'ten ve yerelden bazı arkadaşlarda Şehit düşene kadar direndiler. Heval Faruk (Şerker) o gün bizim mevziye geldi. Hep öne atılan bir yoldaşı. Arkadaşlar cephanesini alıp mevziye geldiler. Savaş ne kadar yoğunlaşırsa da moralimiz hiç düşmüyordu ve birbirimize daha çok güç veriyorduk."

F.S: “Nur, çok iyi direndi ancak Nur ve Sur mahallelerinde caddeye bakan taraflarda düşman saldırmadı, caddeye bakan tarafa konumlanan birimler hem savaşın dışında hem de savaşın en psikolojik olarak etkilediği kişilerdi. Savaşan bireyler elde ettikleri başarıdan kaynaklı belli bir güç alıyorlardı. Cadde tarafı boşaldı, dolayısıyla tank taburunda, garnizon tarafında direnenlerin arkası boşaldı. Direniş esnasında Şehitler de oluyordu. Kadro sıkıntısı da oluyordu. Sidar Heval yanımıza geldi, endişeliydi. Durumu aktardı ve takviye olması gerektiğini aktardı. O sürece kadar takviyeler oluyordu, o süreçte eğitim gören gençlikte ki arkadaşlarda mecburen savaşa dahil oldular.”

T.N: “Yapılan toplantıya Heval Tekoşer ile savaş durumundan kaynaklı gidemedik fakat çoğu kadro arkadaş toplantıya katılabilmiş ve tartışılmıştı. Toplantıda tartışılan ise yeni bir koridor açılıp yeni yerler tutmak mıydı yoksa sonuna kadar kalmak mıydı. Elimizde cephane sona doğru gelmişti, mayınlar yoktu. Fakat hiçbir arkadaş geri çekilme kararını dile bile getirmemişti. Düşmana direnişimizle diz çöktürecek, ne olursa olsun çıkmayacağız. Cizre tarihi görevini tekrarlıyordu, eğer başka bir şehirde başka bir zaman da bu toplantı alınsaydı belki de geri çekilme kararı alınabilirdi; fakat Cizre örgütünde halkın direniş çizgisiydi.”

F.S: “Onlarca Albay, general ve kurmay düzeyinde olanlar vardı, düşman onlarca generalle bu savaşı koordine ediyordu. Bu saatten sonra deşifre olmak gibi bir durum yoktu, düşman yerlerimizi takip altında tutmaya çalışıyordu. Özellikle hastahanelerin yerini biliyordu, devamlı hasta oluyordu, sırtında taşıyorsun dron, heron fark ediyordu. Bu bakımdan Mehmet Tunç; durumu belirtiyordu savaşın başından beri, yaralıları öldürüp üstünü kapatmak istiyordu düşman. Biraz da bunun bilinciyle hareket ediyordu. Düşman delilleri yok etmek istiyordu. Artık önüne kim çıkarsa infaz ediyorlardı. Bodrumda kalan arkadaşların yarısı sivildi, sosyal alan çalışanıydı. Bazı gençler vardı, kendi iradeleri ile gitmediler ve ikinci bodruma geçtiler. Mehmet Tunç' un ve Asya arkadaşın gitmesini istemiyorduk çünkü düşman onları isyanın başı olarak biliyordu ve katledecekti. Ve o sembol isimlerdi, kendileri gitmemeye karar verdi. Birinci bodrumdan gelip ikinci bodruma gittiler”.

G.Ç: “Cizre’ de her evin altında bodrum var. Biz oralara yerleştik ve dışarda gözcü bekliyordu. Pusuda bekleyen arkadaşlara haber vermek için. Her evin önünde bir kuyu var. O kuyudan su taşıyorduk. Sular kesilmişti. Arkadaşlar hep bizim yanımızdalar. Heval Sidar ve Heval Fuat (Serdem Pir) çok dikkatli olmamız gerektiğini, artık konumlanmaların da daha dikkatli yapılması gerektiğini aktarıyordu arkadaşlara. Bazı alanlarda yerel gençler gitmişti ve silahlar düşmanın eline geçmişti. Heval Ruken, “ne olursa olsun silahları bırakmamamız gerektiğini, gerekirse önce silahı imha ederiz ama o silahlar düşmanın eline geçmeyecek” diyordu. Hepimiz artık birçok şeyin farkına varmıştık.”

F.S: “Heval Axin, Heval Sidar ve Harun Heval yönetim oldukları için hemen hemen her gün görüşüyorduk. Özellikle Sidar arkadaşla her gün görüşmemiz oluyordu. Ayrıca her gün Sur mahallesine gidiyordum. Doğal olarak daha öncesinde bu alan çalışmalarına katıldıkları için, HPG’deki arkadaşlar alanı daha çok tanıyorlardı.”

G.Ç: “ O gece hepimiz toplanmıştık. Heval Haşim (Harun Bagok) ve Heval Axin Mahir Dicle o gece şarkı söylediler. “Şehit düşersem hoy memo şarkısını söyle, hele bir de bugünleri yazsaydı birileri. “dedi Heval Haşim. Yanında Heval Agit ve Heval Axin vardı. Heval Axin başladı anlatmaya eski dağ anılarını. O, anlatmaya başlayınca “acaba bizde dağı göreceğ miyiz, keşke görsek” diye defalarca içimden geçiriyordum. O gece havan ve toplar yağmur gibi düşüyordu sokaklara. Çünkü sabah keşif uçağını düşürmüştü arkadaşlar.”

F.S: “Gençlik, mücadelenin yürütülmesi ve direnişin uzun sürmesinde büyük emek verdiler. Ta başından beri YDG-H ile atılan temelden YPS ile geçen sürece kadar hiçbir şekilde geri durmadılar. Hep öndeydiler, en aktif konumdaydılar. Hem gençlik hem de genel kadroların öncülükte zaaf göstermemeleri yerel kadroları da etkiledi, onları da mücadeleye motive etti. Gençlik kadroları militanca Şehit düştüler. Militanca savaşıp şahadete ulaştılar.”

Savaşta Bile Katılım Çalışması Yürütüyordu

Hadi Kızıl Kefiyeni Omuzlarına Al!

Heval Axin; “Örgütlülüğün adıydı. O mevzide, savaşın yoğunluğunda bile gençlerle katılım tartışması yapıyordu. Sur' da düşmanın üstünden silahı kaldıran ilk kadroydu. Duruşu hayret vericiydi. Duruşu, örgüte bağlılığı güven yaratıyordu. Suratını bir gün bile asmadı. Bir gün yanına gittim, bir arkadaş istedik duvar kırması için. "Heval Çekdar gelsin konuşuruz, mevzi sorumlusu ben tek değilim." dedi. O kadar saygılı ve mütevaziydi. Çekdar bir teslimiyet çizgisiydi, İshan Heval ise tepeden tırnağa direnişin çizgisiydi. Ancak ona rağmen Şehit İshan onunla konuşuyor, tartışıyordu. Kazanmak istiyordu. Ondan söz ederken bile gülüyorum, güç alıyorum. Bir konuyu anlatırken bile neşeleniyor, seni anlattıkça anlatıyor, hatırladıkça hatırlıyor. Sanki seni haykırmak, kulaklarımızda sonsuz bir ezgi yaratmak istiyordu. Duruşunun halayını anlatıyor hani düşmanın bombaları arasında ezgi yaptığın kurşunun sesine. Varsın atsın düşman mermileri, yağmurlar yağdırsın üstümüze mermilerden. Biz umutsuzluk bilmeyiz, ağlamak bilmeyiz kurtuluşun savaş mevzilerinde”.

“Seni anlatınca hareketleniyor, durmak bilmeyen ayakları. Yürüyor, yürüyüp sana varıyor kurtarılmış tüm sokakların duvarlarından. Ellerini vermişsin yoldaşlığın eline, kavgamızın güzelliği senin yüzünde belirliyor, senin yüzün kavgamızın ısrarında saklı kalıyor. Bir gece vakti yıldızlaşırken bile, gülümsüyor, gözlerin gökyüzüne ve emanetini bağrına basıyor savaşçıların. Al hadi kızıl kefiyeni omuzlarına, selamla ömrünü uzattığın direnişi. Bağırışların yankılanıyor Sur'un duvarlarından yoldaşlığın kulağına. Kavga meydanlarında Önderliğe ayırdığın sohbetleri dinleyen savaşçılar tutuyor şimdi meydanları, örgütlülüğünün militanca duruşunun kızılığı yansıdı mı daha bir anlamlı oluyordu, kanaya kanaya direnmek. Ve seninle yoldaşlık, Önderliği kucaklamak gibi oluyordu. Her anın bir köşede hakikat oluyor”.

İşte yoldaşların ve sen;

B.M: “Heval Harun; 2013 yılında Marmara'dan katıldı. Güçlü bir birikimi vardı. Kars'lıydı. 2014 Serhıldanlarında Amed'e gitti. Amed'in tüm kargaşalığını bitirdi. Serhıldan süreci, alan tutma süreçlerinde en fazla propagandayı o yapıyordu. Kahve kahve dolaşıp propaganda yapıyordu. Katılım çalışması için Türkiye'ye gitti. Onun döneminde ki katılımlarla şimdi ki katılımlar arasında çok fark var. Onun zamanında yüz, iki yüzdü. Şehit Eriş'i görmek için Sur'a gidiyor ve orada Şehit düşüyor. Zeki, yoğunlaşan, üreten bir yoldaştı. Çalışmayı açığa çıkartırdı. Heval Cuma; parti tarihinde Heval Abbas için; "kiri kadar sabunu da yanında taşıyan bir arkadaşdır." Diyor. Heval Harun'da böyleydi.”

Z.L: “Heval Harun; onu nasıl anlatacağım diye çok tedirgin oldum. Ya da ne kadar anlatabilirim diye sorguladım kendimi. Tanıdığım birçok arkadaş var ancak Eriş ve Harun Heval için artık bir birliktelik oluşmuştu. Onların yoldaşlığı, birbirlerine olan bağlılıkları farklıydı. Zaten aynı yerlerde eğitim görmüşlerdi. Heval İsa (Eriş) alandan ayrıldı Sur'a gitti. Ardından Heval Harun'da gitti. İkisinin bir anda alandan ayrılması kötü olmuştu. Bende en çok etki bırakan her iki arkadaş olmuştu. İkisini anlatmak çok zor. Ve onları nasıl tanımlayacağım, nasıl anlatacağım bu daha da zor.”

Z.L: “Heval Harun; onun bende bıraktığı ilk izlenim onun örgütsel duruşu olmuştu. Sorgulamaları, örgütsel duruşu, başarıya kilitlenmesini gösteriyordu. Yani Heval Harun, kendini başarıda, zaferde netleştirmiş bir kişilikti. Yeni bir çalışma olmasına rağmen o hiç zorluk çekmiyordu. “biçilmiş kaftan” diye bir söz vardır. Bu çalışma için en uygunu gerçekten oydu. Çok çabuk adapte olan ve uyum sağlayan bir yoldaştı.”

E.K: “Şehit Doğan yani Cesim Kaya yoldaşı, çok kısa bir süre tanıdım. Kodu Harun idi. Gerçekten yüksek bir ses tonu vardı, üslubu çok etkiliydi. Yaşamsal konularda taviz vermezdi. Düşmana çok öfkeliydi. Bulunduğu alan ona yetmezdi, sürekli savaşmak istiyordu. İç firar ile Suriçi' ne Heval Eriş'in yanına gitti. Orada fedaice Şehit düştü.”

Z.L: “Onun heyecanı ayırıydı. Ekim ve Kasım aylarında kanton ilanı yapılacaktı, Sur tutulacaktı. Alanı hazırlayacaktık. Ben ve Heval Harun' a aktarım yapıldığında geç bir saat olmasına rağmen hemen gidelim, Sur' u bilgilendirelim ve örgütleme yapalım diyordu. Sürekli; “işte beklenen an geldi, devrim olacak, hep bunun için çabaladık” gibi bir sürü şey diyordu. Onun aktarımı herkesi

heyecanlandırıyordu. Sur'u tutma ilk denemede başarısız oldu. İlk denememizdi ama O'nun cesareti, inancı ön plandaydı. O zaman 2014 süreciydi. Onunla birlikte Kürdistan Devriminin ilk adımları atılacaktı. Heval Harun, halkı devrime inandırmıştı. Müthiş bir ikna gücü vardı. Kendisi devrime inandığı için halkı da inandırabilirdi.

Bir kadın yoldaş olarak, Heval Harun ile kalmak güzeldi. İçten ve samimiydi. Çok espriliydi. Bir doğruyu ölümüne savunabilecek bir yoldaştı. Eğer bir şeye inanıyorsa ve onun doğruluğunda netse kesinlikle savunuyordu. Ve mücadelesi bu temeldeydi. Beyin fırtınası yapmayı, tartışmayı çok severdi. Kendini geliştirme istemi çok öndeydi. Askeri yönünü de geliştirmişti. Projeler ürettiyordu. Her an'ın tadını çıkartmayı, dolu geçirmeyi bilirdi ve morali hiç bir zaman eksik olmazdı. Heval Harun'da en net olan şey şuydu ki; İç kan ağlasa bile gülerdi. Kendi bildiklerini bizimle paylaşmaktan hiç geri durmazdı. Soğukkanlılığı, ele alış tarzı, olaya ya da duruma olan hâkimiyeti müthişti. Onunla çalışma yürütmek çok onur vericiydi. Onu hep örnek aldım ve hep alacağım. Sur' da ve Cizre'de fedaice Şehit düşen yoldaşların hepsi bize perspektif oldu."

Bizi Kim, Ne Tutabilir!

Yüreğinizi Bu Davaya Verin!

G.Ç: "Düşman, gittikçe ilerliyordu. Heval Serhad vardı, Nisebin' den gelmişti. Yaralıydı. Silahını aldı ve mevziye gitmek istediğini söyledi. Heval Ruken'i son defa gördüm. Ondan sonra Heval Ruken'in yaralandığını ve ikinci bodrumda Şehit düştüğünü çok sonra öğrendim. Heval Fuat iki ayağından yaralandı. O da orada Şehit düştü, tecrübeli bir çok yoldaş orada yaralandı ve sonrasını bilmiyorum".

F.S: "Serdem yani Fuat Heval halkçıydı. Her işe koşturan ilişkileri ortamla iyiydi. Gençliğin orada ki temel eksikliği sadece gençlerle ilgilenmeleri idi, çok fazla halkla ilgilenmiyorlardı ancak Serdem yoldaş halkın ilgisini de çekiyordu çünkü o da ilgiliydi. Halk onu seviyor ve koruyordu. Serdem arkadaşta bu çok belirgindi. Çok pratikçi, aktif deyim yerindeyse hiperaktifti. Örgütsel duruşu ve birikimi vardı. Nur mahallesinde kalıyordu, mahalleyi bıraktıktan sonra, bir grup arkadaşla düşmanın denetiminde bulunan Bajarê Kevn denilen mahalleden, Sur mahallesine geldiler. Çünkü düşman Cudi mahallesi ile Nur mahallesi arasındaki Hezex caddesini tutmuş, denetim altına almıştı. Aktifliği yararlanıncaya kadar sürdü, son günlerde yaralanmadan önce gördüm umutsuz bir duruşu yoktu, ne olursa olsun sonuna kadar direniş yürütülmeli yaklaşımı hâkimdi. Bazı arkadaşlarda gelececek kötü durum endişesi vardı ancak o bunu bildiği halde yansıtmıyordu. Bir militandan beklenen duruşu Serdem Heval de sonuna kadar gördüm."

B.M: "Eskişehir' den katılmıştı. Herkes seviyordu Saflığı, temizliği ile ön plandaydı. Kendi kendine insan şunu söylüyordu. "bu kirli dünya da hiç kirlenmeyen biri olarak kalır mı, bu arkadaş ya mağarada ya da başka bir yerde büyümüş" diyorduk. Hiç etkilenmemişti kapitalizmden. Hiçbir şeye bulaşmamıştı. Duyguları, düşünceleri, hareketleri, ilişkileri, söylemleri, yaklaşımları her şey çok temiz ve saf idi. Onun karşısında şaşkırmamak elde değildi. Serdem yoldaşta hiç art niyet yoktu. Hep temiz ve en saf haliyle değerlendiriyordu. Hiçbir arkadaşına karşı olumsuz bir şey diyemiyordu. Askeri eğitimden sonra Nisebin' e gitti. Halk onu çok seviyordu. Onun orda yarattığı örgütlülük yüzeysel değildi, dağılmıyordu. Onun örgütledikleri onun gibi örgüte bağlıydılar. Sonra Cizre' ye geçti. Eriş yoldaşın yerini dolduracak tek kişi Serdem arkadaşta çünkü. Cizre gençliğinin en çok bağlandığı yoldaş oldu. Nisebin' de ki gençler öneri yaptılar onu tekrar istediler. Axin yoldaş Cizre' ye geçtiğinde Serdem arkadaşın düzenlemesi Nisebin' e oldu. Çünkü Botan arkadaş Şehit düşmüştü. Ama abluka olduğu için kaldı. Düzenlenmesi tartışıldığında HPG kıyametleri kopardı. Cizre' den çıkmaması gerekiyordu çünkü Serdem' i YPS' ye istiyorlardı. O kadar hızlı gelişti ki askerlik ve savaşta, vazgeçilmez oluyordu. "Cizre' den Serdem çıkarsa Cizre zorlanır" diyordu arkadaşlar. Dokuz günlük ablukada en fazla saldırılar Nur'a oluyordu ve Serdem Nur mahallesinin sorumlusuydu. Dokuz gün boyunca düşman tek bir adım ilerlemedi. Serdem yoldaş kaçınıcı gün Şehit düştü bilinmiyor ama ayağından ağır yaralıydı."

İşte aynı sofradayız yoldaşım. Güneşin ve ateşin çocuklarının kurduğu sofrada. Cizre’de, sabahın şafağında, gecenin en karanlığında, aynı mekânın her zamanında bir aradayız. Nisebin’ den Botan toprağının üstüne, Sur’ da Nuda’ nın ölümsüzlüğünü içtiği yerdeyim. Aynı zamanın her mekânındayım. Direnin yoldaşlarım, direnen! Kulağınızı, halkıma seslendiğim sese, yüreğinizi uğrunda toprağa düştüğüm davaya verin.

Ölüm dediğiniz de ne ki

Gözümüzde hainler kadar küçük;

Ve zafere inancımız

Ölümsüzleşen ölümler kadar büyük

“İşte aynı sofradayız Sidar Heval. İlk başladığımız yerde, el sıkıştığımız, devrimi konuştuğumuz alandayım. İlk başladığımız yerde hala ilk sözümleyim Heval. Tüm hücrelerim ‘yêk’ cümle söyler; ‘biz kazandık’.”

İnanan gözlerin devrime yürümesi ve koşması Serdem şahsında tüm Cizre topraklarına sokaklarına yayıldı. İnanıcı, imanının en yüksek mertebesine kavuşturdu. İnanç, onları yürüttü, koşturttu. İnanç, onları özgür bir ülkenin hayaline kavuşturdu. İnanç, onları savaştırdı ve gözler kapalı uğurladı. E, ne diyordu kelimeleri yürüten ve koşturan Piran’ın şehidi;

“Bizden başka başaran olmayacak çünkü biz bir can için uğruna kıyametler koparılacak Analardan doğduk. Onların helal sütlerini emdik ve ayaklarımız ülkemizin topraklarına bastı. Artık büyüdük ve dağlarında dünyanın her tarafından gittiğimiz, her yerinde fırtınanın çocukları olduk. Bizi kim ne ile tutabilir? Hangi silah, hangi devlet, hangi iç gerilik bu arzunun önünde durabilir? Duramazlar, çünkü biz hak ediyoruz ve başaracağız.”

Armanç Kerboran

B.M: “O, gittiği yerde tek bir yanlış bile olamazdı. Yanlış bir eylem ve pratik olamazdı. Saftı. PKK’ yi tüm saflık ve temizliğiyle birleştirmişti. Heval Serdem; PKK’ nin en saf, en temiz halini temsil etti.”

F.S: “Sur mahallesine geldikten sonra tekrar bir düzenleme yapıldı, düşmanın Çar Kendal dediğimiz yerden sızma ihtimaline karşı bir grup arkadaşla oraya doğru giderken düşman pususuna düşüp ayaklarından yararlandı, kullanamadı artık ayaklarını. Bodruma yaralı arkadaşların yanına götürüldü. Şahadeti son günlere doğru oldu. Büyük ihtimalle 9-10 Şubat tarihlerinde oldu. Heval Mehmet Tunç’un bulunduğu ikinci bodrumdaydı.”

G.Ç: “Düşman, sabah erkenden Kerem otele, Şehit Berxwedan’ ın karşısına yerleşmişti. Heval Haşim, bizim yanımızda kaldı. Heval Axin yaralı arkadaşların yanına gitti. Nisebin caddesine düşman daha girememişti. Her koldan, her taraftan düşmana saldırdık. Düşman o gün çok kayıp verdi. Geri çekilme yaptı. Gece on iki civarıydı bodrumdaydık. Heval Xeyri, Heval Sema’yı getirdi yaralanmıştı. Bacağında delik açılmıştı A-4 mermisi yemişti.”

F.S: “Feride arkadaş ve Mehmet Yavuzer beraber ilk bodrumun yakınında nöbet tuttuklarında havan saldırısı sonucu yaralandı. Yarası ağır değildi. Daha çok sivil ve sosyal alan kadrolarının bulunduğu ilk bodrumda Şehit düştüler. Rohat Aktaş arkadaş; gençlik basınında çalışan bir arkadaştı. O da kolundan yaralanmıştı. İlk bodrumda kalıyordu. Çıkartabiliriz diye düşünüldü, onun için ilk bodrumdalar. Heval Feride orada Şehit düştü.”

YDG-K Feride’nin İntikamını Aldı!

B.N: “Heval Rojvan ve Heval Botan'ın çocuklardan oluşan istihbarat birimleri vardı. Mahallede ne var ne yok hepsini aktarıyorlardı. Çocuklar tüm mahallelere hakimdiler. Saf ve zeki çocuklardı. Gerçekten iyi olmayan şeyleri hissederler. Heval Baran bir gün halk evine yanımıza geldi, “başımız sağ olsun” dedi. Gerçekten de ilkin ne demek istediğini anlayamadım, sonra anlatmaya başladı. Cizre’de düşman bir kadın arkadaşın cenazesini sokağın ortasında teşhir etmiş. Ekin Van yoldaşa yapılanlar ve ben o halini gördükten sonra nefret, öfke ve var olan zihniyete karşı daha da artmıştı, bir de şimdi başka bir kadın arkadaş aynısı yapılmıştı. Tanıdığımız bir kadın arkadaşın bedeninin teşhir edilmesi aslında biz Kürt kadını şahsında hepimize bir mesajdı. O kadın arkadaşın Feride yani Arjin arkadaş olduğunu bilmiyorduk. Nisebin’de kültür çalışması yürüttüğü sırada ben ve Botan arkadaşta aynı çalışmada yer alıyorduk. Çalışmalarda yer aldığımızda çok güçlü bir bağ oluşmuştu aramızda ve üçümüzde birbirimize çok bağlıydık. İnsan yoldaşını nasıl tanımaz ki, sen onu hep güzel görmüşsün, O’nu çıplak bedeni ve kanlar içinde yerde yatarken bile insan yoldaşını tanır. Yoldaşını kokusundan, gözlerinden, ellerinden tanır. Şehit düşmeden önce ki, yüreğine bıraktığı histen tanır.”

Göz kapaklarımla örteyim seni, bırak sereyim kendimi çıplaklığının üstüne. Ne utan, ne gücen, ne de kırıl! Seni direnişinle, güzelliğinle, gülüşünle, duruşunla tanıdım tüm Cizre halkı. Analar kendi beyaz baş örtüleriyle üstünü örttüler. Senin adın Kürdistan analarının ağıdır. Tüm kadınların, Kürdistan toprağının ağıdır, senin adın! Sen yeter ki utanma Feride yoldaş! Bırak zalimlik utansın, sen özgürlüğün ve direnişin nasıl yürütülmesi ve yaşanılması gerektiğini bize gösterdin. Bırak alçaklığı diz boyu kabul edenler utansın. Sen, direnişe ve özgürlüğe verdin yüzünü, yüreğini. Yolun açık olsun Feride yoldaş.

B.N: “Botan Heval çok etkilenmişti. Düşmanın bu kadar alçalacağına mı inanmıyordu yoksa Feride Hevalın Şehit düştüğünemi? inanmıyordu bilmiyorum ama intikamı gözlerinden, yüzünden okunuyordu. Gidip gelip; “onun intikamını ben alacağım” diyordur. Dayanamıyordu. Bir gün Baran, Heval Agit ve Heval Amed toplanıyorlar bir yerde, Heval Amed nöbet tutuyor, Heval Agit ile beraber karakolu basıyorlar. Baran (Sterk Botan) Heval; bisvingi alıp çatışmaya giriyorlar. Karakolu basıyorlar çatışmada yedi polis öldürüp dönüyorlar. Kimsenin haberi olmuyor. Düşman onları çembere alıyor, hemen o ara Baran devreye giriyor. O’ da cihazla arkadaşlara sesleniyor, düşmanın cihazı dinlediğini biliyor. Cihazda , “kelleçileri gönderin yoldaş.” diyor, düşman duyunca geri çekiliyor, hâlbuki öyle bir şey de yoktu, düşman korksun diye yapmıştı. Kimse o eylemi kimin yaptığını bilmiyor, tek mil gelince müsaade istedi. O’nun birimi eylemi üstlendi. Kendi kendine; “YDG-K; Şehit Feride’ nin intikamını aldı!” dedi. Eylemi O’nun biriminin yaptığını herkes öğrenmiş oldu. Herkes şaşırmıştı.”

B.M: “Şehit Botan; Şehit Botan (Cezmi arkadaşın) yeğenidir. O da gençlik kadrosuydu. Aslen Bitlis’li, olup sonrasında İstanbul’a göç ediyorlar. Zengin bir aileden gelmişti. Gever’de ismi Baran’dı. Gençlikle ilişkisi farklıydı, sanki dayısının yanına gelmiş gibi bakardı. Çünkü dayısı Şehit Botan’ da gençlikteydi. Dinamik, coşkulu, moralli bir arkadaştı. Bakurê Kürdistan’da inşa çalışmalarına gitti. Çok büyük bir pratiğin sahibi oldu. Çok güçlü bir zemin açığa çıkarttı Nisebin’de, Sert’te. Halkla ilişkileri çok iyiydi. Bastırılmış bir kişilik değildi. Güveniyordu kendine. Büyümüş olduğu ortamdan utanıyordu ve o ortamı redederek katılmıştı. Kendini tam anlamıyla PKK’ye katmıştı. İnsanın önemine inanan ender yoldaşlardandı. Dilde söyler, pratikte yapmaz olanların tam zıttıydı. Tamamıyla inanıyor ve yapıyordu. Sonuçta alıyordu. Gever’ de ilk çatışma başladığında Şehit Botan binlerce insanı peşine taktı ve tutulan mahalleye götürdü. Halk çalışması için Gever’e gitti. İyi bir potansiyel açığa çıkardı ve direnişte Şehit düştü.”

Düşmanın Teknik Gücünün Bir Anlamı Kalmadı!

G.Ç: “ Hemen ardından Şerker (Faruk) geldi. Elinden ve bacağından yaralanmıştı, kurşun içerde kalmıştı. Heval Demhat, Heval Haşim, Heval Nalin ve Heval Fırat’ ta oradaydı. Heval Sema yüzünden yara almıştı pansuman yapmaya çalışıyordum ama karanlıktı. Elime parçalar geliyordu. O, hala bize

moral vermeye çalışıyordu. Küçük bir fener açtım ve pasumanını yaptım. Arkadaşlar karşıya geçmek isterken keskin nişancı tarafından heval Sema yaralandı.”

T.N: “Dünyanın sayılı ordularından birinin karşısında kırk kişilik güçle bunu yapmayı, direnmeyi gerektiriyordu. Dört mahallede de yaşanan buydu. Tarihte direnişte olan milletlerin filmi çekilir, kitabı yazılır, üzerine şiirler, şarkılar söylenir. ‘Arkadaşlar, direnişte sergilenen muazam direniş çizgisinin yazıya dökülmesinin ve filminin ölümsüzleşmesini’ istediler. Tanınmak ve anlatılmak, ölümsüzleşmek istediler. Ne kadar anlatsam da kelimeler yetersiz kalıyor.”

G.Ç: “Heval Nuda geldi, Heval Faruk’u yerde görünce gülerek; ‘sen de mi imansız’ dedi. Heval Sema’nın kanaması durmuyordu. Heval Nuda; Heval Sema’nın başında beklememi söyledi. İnliyordu ama hep arkadaşları soruyordu, gülüyordu. Heval Haşim, Heval Faruk’u diğer arkadaşların yanına götürmemizi söyledi. Heval Faruk, iyi olduğunu ve birkaç günde toparlanacağını söyledi, kalmak için çok ısrar etti. Heval Faruk, gerçekten hep öndeydi. Faruk Heval’i götüreceğimiz yer, Cudi ve Sur noktası arasındaydı. Sağlam bir yerdi. Sonradan ikinci bodruma geçti. Heval Serhad ile sabah çıkacağımız saatte keşif geldi ve görüntü aldı. Heval Nuda’ya seslendik. O da bizi yanına çağırdı. Biz duvarlardan açılan tünel yolunu kullandık. O zaman bıraktığımız yer top atışına tutuldu. Heval Nuda, tek tek gideceğimizi söyledikten sonra, ilk önce o gitti. O, hep yoldaşlarının en önündeydi. Heval Laleş (Hülya Aksoy) ağlayarak geldi. Bir arkadaş yaralanmıştı.”

T.N: “Bu direnme düşmana diz çöktürdü. Erdoğan’ın ‘ya baş eğceksiniz ya da baş vereceksiniz’ deyimini aslında kendileri için geçerli oldu. Düşman; ‘Cizre’yi düşürdük’ diyemedi. Cizre’de yaşayan her yoldaşın ruhu yaşatılmalıdır çünkü her biri direniş kalesiydi. Orada yaşanan ruh düşmana diz çöktürdü, düşmanı bir kez daha yenilgiye uğrattı.”

G.Ç: “Heval Hasan Şehit düşmüştü. Hep camide uyuyordu, biz ‘uyuma’ desek te, ‘güvenlidir’ der ve uyurdu. O kadar cesaretiydi ki, tek başına mayınların üzerine gider, yerleştirir, gelirdi. Kontrol ederdi. İnatçı ve fedakardı. Keskin nişancı vurdu onu.”

F.S: “Özellikle otuz beşinci, kırkinci günlerden sonra savaş değişik bir hal aldı. En son bir tank vardı o imha edildiğinde düşman çıldırdı, halka çağrılarda bulunuyordu; ‘çıkılmazsanız kimyasal atarız’ diyordu. Bu endişe ve kaygıyla yaşayan halk neredeyse yüzde sekseni, doksanı gitmek zorunda kaldı.”

T.N: “Bu savaş yüz yılın intikamıydı, tarihsel bir intikamdı. Bunun farkında olan arkadaşlar sonuna kadar direndiler. Heval Fırat bunun bilinciyle hareket eden bir yoldaştı. Heval Fırat; Cizre’de başka bir nokta da olan düşmanın en çok korktuğu arkadaşlardan biriydi. Van’lıydı sanırım. Bu tecavüzcü orduya öfkesi çok büyüktü. Heval Fırat bunun bilincindeydi. Her seferinde bunu yapıyor, direniyor, düşmana kök söktürüyordu. Düşmanın bunun karşısında hiçbir teknik gücünün anlamı kalmıyordu. Düşmanda bunun farkındaydı onun olduğu yerleri vurmaya çalışıyordu. Düşman başarısız oluyordu.”

G.Ç: “Düşman artık Şehit Berxedan noktasına kadar gelmişti. Nur’dan geri çekilen arkadaşlarla beraber bir eve geçtik. Heval Çavreş (Sinan) pusuya giderken parça alıyor ve Şehit düşüyor. Heval Nuda geldi, düzenleme yaptı ve herkesi yeni evlere dağıttı”

F.S: “Düşman mahalleler arasındaki bağlantıyı koparmaya çalışıyordu. Hezex ve Yafes mahalleleri arasındaki bağlantıyı kopartmak istiyorlardı. Giderek barikatların çoğunu yıktılar. Caddeyi denetime aldılar. YPS’ye gelen; ‘direnişi uzatın, takviye gelir’ cümleleri vardı. Gelecekleri konusunda nettik. Bir mahalleye bile yetecek kadar cephane kalmamıştı. Nur’u bıraktık. Düşman, Nûr mahallesine giremedi, cephane bitti. Arkadaşların hepsi alana dağıldı.”

T.N: “Heval Fırat, düşmanın O’nu Şehit etmesini kabul etmedi ve şahadetini kendi eliyle gerçekleştirdi. Düşman onun şahadetini arzuluyordu fakat bu şekilde düşmana diz çöktürdü. Vahşilikleri aslında ne kadar korktuklarını gösteriyordu. Cizira Botan’da bu gösterildi. Heval Fırat bunu yapmış. Düşmanın kirli postallarıyla Cizre’ye girmesine izin vermemiş ve bunu eylemlerinde göstermişti. Düşmanı gördüğü yerde imha etmeyi amaçlayıp ve yapıyordu. Bir eyleminde düşman Cudi mahallesinin yukarı

tarafalarında aşağı inerek bir eve yerleşiyorlar, ev kuşatılıyor, düşman etraflarının tutulduğundan bir haberdir. Ama Heval Fırat'ın tam da beklediği andı.

G.Ç: “Biz başka mevziye geçecektik. Heval Haşim yanımızdan geçti. Sirtında Heval Sema vardı, Heval Agit’ in sirtında da Heval Faruk vardı. Heval Faruk bağıırıyordu; ‘berxedan jıyanê’ diye. Yanımızdan geçtiler ve bir daha da göremedik.”

T.N: “Düşmana ilk kurşunu da sıkın Heval Fırat olmuştu. Ağır silahlarla evi vurmuştuk. Bu eylemi savaş içinde hep konuşulmuştu. Düşmanı daha büyük vurmanın planını yapıyordu. Bu eylemde düşmanın oradaki bütün gücü imha oldu ve düşman hiçbir şekilde takviye yapamamış, biz geri çekilme yaptıktan sonra bile düşman mahalleye girmeye cesaret edemedi. Heval Fırat eylemci ruhuna sahip bir yoldaşı.”

Direnışin 81. Gününde Unutulmayan Şahadetler!

H.D: “Ellinci güne kadar Analar yemek yapıyordu. Her mevzi gider yemeğini alır ve gelirdi. Gün geçtikçe deşifre olduklarından dolayı fazla gidilmedi, herkes kendi mevzisinde yemek yapıyordu. Ellinci güne doğru Şehit Berivan (Mizgin Koçerin) ile aynı mevzide duruyorduk. Şehit Nuda oranın cephe komutanıydı. Ben ve Şehit Berivan o mevziye bakıyorduk. Heval Raman' da bazen yanımıza gelirdi. Tartışırılar, konuşurlardı. Şehit Berivan (Mizgin Koçerin) Sur' da ki ismi Karnascıydı. O da gençlik kadrosuydu. Karnas silahıyla gezerdi. O’nu on beşinci günde gördüm. O zaman çok sessizdi, birbirimizi tanımadığımız için çok sohbet edemedik. Daha sonra elli ikinci günde gördüm, yan yana geldik. Hastaneye yakın hattın sorumlusuydu, Karadeniz’in üst tarafları. Üç gün orada beraberdik ama doyamadım onun o yoldaşlığına, sevgisine, mütevazılığına. Zerre kadar bir korkusu yoktu, cesaretliydi. Tünelde gidiyorduk, sen onun önüne geçemiyordun, kabul etmiyordu her zaman kendisi önden gitmek istiyordu, o kadar fedakâr bir yoldaşı. Gerçek anlamıyla bir yoldaşlık çizgisiydi. Daha sonra ben kilise tarafına geçtim, üç gün yan yana durduk, o üç gün bana sanki yıllardır aynı çalışmada ya da aynı alanda kalmışız ve eski iki arkadaş hissiyatı yarattı. Bu hissiyat, Heval Berivan’ın yoldaşlığından kaynaklanıyordu. Gerçek ismi Asya Taşçı idi. Siirt’liydi. Botan kadınının duruşuna sahipti.”

Sur Günlüğü Heval Mizgin Koçer’i anlatıyordu: “Yoldaşların yoldaşı Berivan (Mizgîn Asya Taşçı) yoldaş peki ya sana ne demeli? Militanca duruşunu, düşmana olan öfkeni nasıl anlatmalı. Sürekli, her zorluğa karşı dimdik durup mücadele etmeni nasıl unuturuz ki? Direnişin 81. günü (20 Şubat) gidişinizin unutulmayacak tarihidir.”

H.D: “Oraya düşmanın saldırı tarzı nasıl oldu, mesela orada tank tekrar hatları bölmeye çalıştı. Piyade geliyorlardı. Bir bomba sonucu yaralandım ve hastaneye götürdü arkadaşlar beni. Haber geldi. "Heval Nuda mayına bastı." Dediler. Heval Raman' ı hastaneye getirdiler, kendi kendime konuşuyordum; “Heval Raman gibi güçlü biri neden ağlasın” diyordum, düşmanı onun yanında düşünmek ya da korkmak insanın aklına gelmez, onun korktuğunu düşünmek onun duruşuna hakarettir. Ana dedi ki; “bir şeyin yok gidebilirsin”. Ben hemen Heval Raman’ın yanına gittim. Nedenini sordum. Heval Raman dedi ki; "ben kendim için ağlamıyorum mevzi boş kaldı diye ağlıyorum.” O, çok güçlüydü. Ağlıyorsa vardır bir şey muhakkak. Sonradan öğrendim, Heval Nuda Şehit düştüğü için ağlıyordu. Şahadetler oluyordu. Birkaç saat sonra da Kilise tarafında Şehit Piling Şehit düştü.

Kurşunlu' da Heval Hogır duruyordu. Kırk dokuz gün boyunca Heval Hogır orada direndi. Kurşunlu düşmedi. Biz ne zaman yanına gitsek ya da o gelse, gülüyordu; "Kurşunlu kurşunlu olalı böyle direniş görmedi arada” diyordu. Yoğurt pazarı mevzisi düştü o dönem. Heval Hogır' da çembere alınır diye onu çektiler. Sürekli sinirleniyordu, "Düşmedi, düşmedi bu cacık pazarı yüzünden düştü." diyordu. Arkadaşlar ona çok güveniyorlardı. Düşmanın ilk saldırdığı mevziler Kurşunlu ve Sağlık Ocağıydı. Kurşunlu' da öyle bir direniş gösterildi ki Heval Hogır şahsında herkes hayran kalıyordu. Geçit

vermiyordu, arkadaşlar rahattı. "Heval Hogır orada." diyorlardı. Herkes; "Kurşunlu' da sırtımız sağlam, hiç düşmez" diyorlardı ve O, bunu pratiğiyle gösterdi. O, Sur' un kalelerine ismini pratiğiyle yazdırdı. Elli sekiz arkadaş Şehit düştü. Bunların çoğu da bilinmiyor. Ne bir sicil ne bir görüntü var. Adı çıkan kahramanlarda var o kahramanlardan biri de Hogır Amed' tir. Mayınını kendisi yapardı. Heval Amed genellikle mayın yapıp, getirirdi arkadaşlara ya da döşerdi bir yere. Ama Heval Hogır, kendisi kendi mayınını yapıyordu ve istediği alanda kullanıyordu. Kiliseye geldiği zaman ilk önce cephaneye bakıyordu. Dışarıya çıkacağımız zaman beni çağırdı; "gel, sana bir kalaşnikof vereceğim. Bunu koru" dedi. Sonuç alıcı eylemler yapıyordu. Kiliseye geldi. Ben ve Heval Cahit yanyanaydık, kilisenin arka tarafından ses geldi. Biz düşman sandık. Mayın patlattılar kilisede; "ne yapıyorsunuz Heval Hogır?" dedim. "Biraz işimiz var" dedi ve "yarın sabah gel uyandır düzenlemem buraya oldu" dedi. Tünel açmak için mayın kullanmışlardı. Hiç dinlenmiyordu. Çok az uyuyordu. Uyuduğu zaman "aman hiç ses çıkmasın, gürültü olmasın" diye hiç hareket etmeden başucunda bekliyordum. Diğer mevzilerde birkaç saatliğine de olsa biraz dinlenme vakti vardı ama Kurşunlu mevzisinde öyle bir şey yoktu. Düşman aralıksız saldırıyordu. Kurşunlu da durduğu zaman sabahtan akşama kadar savaşırdı. Kilise de durduğumuz zaman düşmanın yönelimi oraya oldu, duyum mu aldı tünel var diye, yoksa Hogır arkadaş orada diye mi tam bilmiyorum. Zaten orada beş altı gün durduktan sonra Şehit düştü."

Erkek Arkadaşlarla Kadın Arkadaşlar Arasındaki Tek Didişme; Perdelemelerin Estetik Olup Olmamasıydı!

B.N: "Belli bir hazırlık süreci vardı. Akşam meşaleli yürüyüşler yapıyorduk. Gençlik basınından Osman ya da Yusuf arkadaşlar vardı, onlar gelirdi çekimler için akşam nöbet tutarlardı. Orman' da toplanıp Şehitlerin sinevizyonlarını izletirdik. Her gün yeni bir intikamla hareket ediyorduk. Gever'de çatışmalar başladı. Güngören' de tank, imha edilince daha çok güvendik kendimize, daha çok yoğunlaştık. Heval Rubar; Nusaybin'li bir arkadaştı, sabotajcıydı. Hamlenin başından sonuna kadar kaldı. Rojevin' le beraber bir yere gidiyorlar mayın yapmaya, onlar mayın yaparken düşman basıyor. Saldırıyor oraya. Onlarda mayını hemen karın altına koyup düşman yaklaşınca patlatıyorlar. Öyle kurtuluyorlar. Heval Baz vardı, Zagros silahını kullanıyordu. Çok bağlıydı silahına, onunla oturur, onunla yatıp kalkardı. Nerdeyse yemek yerken bile zagrosu yanına alıyordu. "Van' da Şehit düşen on iki yoldaşın intikamını alacağım" diyordu. Onları tanıımıyordu ama onlara bağlılığı vardı. Bezlerden on iki rakamını yapıp silahına bağlamıştı. Hep; her mermi sıktığımda, on iki rakamına bakıp "yetmedi" diyordu. Basına meraklıydı ve kurcalamayı Seviyordu. Arkadaşlar çekim için geldiklerinde eline kamerayı, fotoğraf makinasını alıp oynuyordu, çekiyordu. Ama silahı daha çok seviyordu.

Artık tamamıyla mevzilerde kalıyorduk çünkü düşman gelecekti. "Düşman gelsin de, ısınalım" diyorduk. Sabah saat sekiz, dokuza kadar kalıyorduk. Zorluydu, acısı vardı ancak irade kırmaya hiçbir şeyin gücü yetmezdi. Düşman gece gelir bir iki sıkır sonra geri giderdi. YPS ilan edilecekti. Aslında o ekranda görünen beyaz elbiseler normalde kar ve kıştır diye Gever' de deşifre olmayalım diye beyaz elbise yaptırmıştık. Her sokak başında bir mayın vardı, perdelemeler de bitmişti. Genel komutanlıktan gelen karar öyleydi, bu elbiseleri kullanacağız diye, az kişi ile ilan etmeyi düşünüyorduk, düşman da ona göre tedbir alıyordu ve o elbiseler deşifre olacaktı. Karara karşı çıkan tek kişi Yılmaz Kurdo idi. Sonradan büyük bir eylem yapıp ilan edeceğiz dedikse de gizli bir şekilde toplanılıp ilan edildi, tören yapıldı. O tören ile bir çok şey deşifre edildi. Doksan sekiz kişi ile tören yapıldı. Çekime müsaade yoktu çünkü tv'ye verilmeyecekti. Çekim olmasın diyordu arkadaşlar. Karşı pencereden çekilmiş video kayıtları bulundu, turist olduğunu iddia eden bir kadın çekiyor ve medyaya veriyor. Kadını soruşturmaya aldık, Avrupa' dan geldiğini söyledi, ilgisini çekmiş ve çektiklerini youtube yüklüyor. Gençlik olarak ne kadar tutuklanmasından yana olsak ta arkadaşlar gerek yok deyince bırakıldı. Sonradan eğitilmiş bir ajan olduğunu öğrendik. YPS-JIN' da hazırlıklarını yapıyordu, alanın her yerinde genç kadınlar vardı, toplayıp, düzenliyorlardı yaşamı. Onun için YPS-JIN' ı ilan etmek zor olmadı. Erkek arkadaşlarla, kadın arkadaşlar arasında çıkan tek didişme perdeleri beğenmeyip yeniden yapıyorlardı. Erkek arkadaşlar perdeleri asardı, kadın arkadaşlar perdeleri beğenmez tekrar bağlarlardı. Yirmi sekiz

kadın arkadaşla YPS-JIN ilanı yapıldı. Orman mahallesinde ilan edildi. Heval Beritan ve Heval İslam konuşma yaptı. Heval Beritan ve Heval Viyan (Ruken) vardı. Normalde o boyutta yapılmaması gerekirdi.

Herkesin eli, ayağı tüneldeydi, tahtalama sistemi yaptık, su akması diye naylon koyacaktık. Aslında hepsi gizli çalışmalardı. Ancak sonradan hepsi deşifre oldu. Sokağa çıkma yasağı ilan edilecekti çünkü YPS ve YPS-JIN ilanı yapılmıştı. Düşman saldırmadan bizim saldırmamız gerekiyordu. Tünel bitmişti. Şimdi diyorum ki acaba bu kelimeler o sürece layık mıdır diye düşünüyorum. Tünel bittiğinde başında karanlık çökene kadar halay çekmiştik. Tünelin bitmesi ve tünelin olması zaten bizim için çok anlam vericiydi. YPS' nin ilanından sonra düşman aynı beyaz elbiseleri alıp, operasyon yaptı Esentepe' ye. Bizim taktiğimizle sızarak geldi. Oranın yarısını tutmuştuk, düşman orada ki halk evine saldırdı, arkadan gelmişti. Bizin tekniğimizi bize karşı kullandılar. Yerel bir birim Şehit oldu. İsmi Fedakâr' dı. O elbiselerle sızma yaptılar. O süreçte herkes çok öfkeliydi, Esentepe ayaklanmıştı. Halk, yaralıları ve Şehitleri görünce ayaklandı. Birkaç gün sonra Heval Piling, Orman mahallesinde mayını denerken elinde patlatmış ve dört parmağı kopmuştu. Gever'liydi. Heval Neval' in abisiydi. İki üç sonra tekrar alana geldi. Bir kepçeye el koymuşlardı, mevzinin önüne barikat ve onun önüne de mayın konulacaktı. Heval Deniz; "beraber yapalım" demiş ancak Heval Piling bir şey olur tehlikesiyle "hayır" diyor. Biz onun yanına gittik. Öyle onu üzgün göreceğimizi zanderken o kadar moralliydi ki hatta o bize moral veriyordu. Senin için ne yapalım demeye gitmiştik güya, biz daha sormadan o kendisi; "dört parmağım yok, gençlikte ki arkadaşların her biri bir parmağını verse benim tam bir elim olmuş olacak ama sizin her birinizin bir parmağı eksik olacak" dedi. O, gerçek bir militandı. Elini kaybetmiş olmasına rağmen hiçbir şekilde işinden vazgeçmezdi. Bu moral hiçbir ordu da, devlette yok, sadece Önderlik militanlarında var. Bu moral, bizi savaştırıyordu. Bu moral, yoldaşlık ilişkilerimizi arttırıyordu. Hatta diyebilirim ki düşman karşısında savaştıkça daha çok moral alıyorsun ve bu morale ayakta kalıyorsun."

Hedefleri Bana Söyleyin, Ben Vuracağım!

H.D: "O; savaşı ve duruşuyla tanındı. Örgütlülüğüyle tanındı. Sürekli; "Örgüt; benim, Heval Cemal ve Heval Cumadır." Diyordu. Bir sorunuz varsa benim yanıma gelin."Heval Cemal Güney Ordular Komutanıdır, bende Kuzey Ordular Komutanıyım" diyordu. Kimse onun önünden tünelde gidemezdi, "tünelden ilk giden kurşunu ilk yiyendir." Derdi. Gerçek anlamda örgütlülüğünü, örgütü her yere taşıyordu. Sen onun yanında eksiklik yapamazdın, ölçüler ve ilkeler onda netti, hemen müdahale ederdi, istersen savaşın bodrumunda ol, istersen cepheye, istersen birkaç dakika sonra Şehit düş, yine de müsaade etmezdi. Fark etmiyordu, çekinmezdi ve eleştirirdi. Seninle tartışırdı. O, Şehit düştükten sonra büyük bir kırgınlık yaşandı. "Heval Hogır gibi biri de mi Şehit düşecekti" diyorduk. O kadar arkadaş Şehit düştü. Savaşın yoğunluğundan şahadetlere üzüleliyordun, acısını yaşayamıyordun ancak onun şahadeti o sıcak savaşta bile hissedildi ve acıttı. Onun şahadet haberi geldiğinde Şehit Çiyager, Yoğurt Pazarı mevzisindeydi. M-16 silahını alnına dayadı, iki eliyle sıkıca sardı ve saatlerce ağladı. Oysa hiç bir yoldaşın şahadetinde kimse bu kadar etkilenmedi, onun şahadeti farklıydı. Herkes için böyleydi."

Bir öfke dolu bakışlarına baktım bir de seni destanların kahramanı yapan Sur' un kalelerine... Yiğitliğini yazdırdığın kaleye sürdüm yüzümü. Durduk selama ardından direnişin kalesine akan onlarca genci. İntkama bürünenleri, direnişini yaymaya gönüllü onlarca genci. Seni anlatan diller duruşundan söz ederken gözlerimde takılı kaldı, yürüdü bakışların. Öfkeni öfkem yaptım, intikamını mücadeleme verdim, seni taşıdık teslimiyetin kahpeliğini Sur' gena sürenlerin mermisine; " Vur ulan, teslim olacaksak vur alınımızın orta yerinden!"

Senin savaşını anlatınca donuklaşan gözlere seni sürmek istedikçe can buluyordu anlatan. Senin savaşçılığına, militanlığına ve yoldaşlığına yemin edenler, intikamının nöbetindeler şimdi. Bir yiğit

oturuyor şimdi mevzide, elleriyle sarmış silahının bedenini, elleri yumruk yumruk namlunun üstünde alnına dayamış. Bir yiğit intikamını yazdı alnına, bir yiğit kabul etmedi gidişini. Gidişin, yolun yarısında, savaşın yoğunluğunda acıtmış yüreğini bir kahramanın. Herkes ondan söz ederken, O' da senin direnişine, duruşuna selama durmuştu. Senin duruşunu anlatınca yoldaşığa açılıyordu yürekler. Ve ayrılışını hissettiriyordu dinleyen kulaklara. Görmeyen gözler bile kiblesine dönüyordu senin adına. Gözleri her daldığında senin adını andı, her zorlandığında senin yeminini hatırladı, her teslimiyette senin direnişçiliğini anlattı. Sana selama durmuş bir savaşçı, sana selama durmuş bir direnişçi, seni selamlıyor şimdi yirmili yüreklerin heyecanı. Kuzgunlar dolanınca Sur'un bedenine, senin adın oluyordu, zalimin yüzüne vurulan. Seni anlatıyordu yoldaşın, "Heval Hogir Amed" diyor ve tekrar anlatıyor Sur'un ölümsüz direnişini, tekrar anlatıyordu Amed'in Hogirını...

B. M: "Faruk Kaçman, Heval Hogir Amed; Sur günlüğünde "General Maksimus" diye geçiyor. O, öyle tanımlanırdı. Katılım çalışmalarına baktı, sonra Rojava' da çalıştı, 2015 yılının baharında Amed'e geçti. Amed eyaletinde kaldı ve Ekim ayında Sur Komutanlığına geçti. Onun direnişçiliğine herkes hayran kalmıştı. Kırk beş gün boyunca Kurşunlu Camiyi tuttu. En yoğun çatışmaların olduğu yerd. O, en ön cepheye yer alıyordu. O kadar paça almıştı ki, kendi kendine parçaları çıkartıyordu, hiç hastahaneye gitmedi. Bir generalin özelliklerini taşıyordu."

Sur'un destanında Heval Hogir için yazılan: "Kurşunlu denildi mi sen anılırdın, sırtımız sağlamdır derdik. Sen neredeyse orada düşman ilerleyemezdi. Bunun için Katolik kilisesinin savunmasını yapmanı istedik, hani sende yazmıştın ya, "neymiş efendim tünel varmış ta 30 km. gidiyormuş..." işte umutlarımızın savunuculuğunu sen yapacaktın. Kuzey Karargâh Komutanı General Maksimus bizleri bırakıp gitmen için henüz erkendi. Gittin ve yasını tutacak zamanımız yok, düşman kalleşçe saldırıyor ve kendimizi savunmamız için daha çok çalışmamız gerekli. Ama merak etme kısa zamanda yanında olacağız. Bu, umudumuzu yitirdiğimiz anlamına gelmez, bu gerçekçi yaklaştığımızdandır. Muhteşem sonun son demlerinde daha fazla yanımızda kalman gerekiyordu. Ama acele ettin. Esprilerini, hoş sohbetini, moralli katılımını kendimize örnek alacağımızı bilmelisin Hogir (Mustafa) yoldaş. Ne yazık ki seni uzun uzun yazacak, anlatacak zamanımız yok. İçimizi en çok acıtanda budur. Tüm yönleriyle seni yazmak, günlerce durmadan herkese anlatmak isterdik. Ama neylersin ki dört bir yanımız puşt zulası ve durmadan yaklaşmakta."

H.D: "Hep düşmanı arıyordu o sokaklarda, "hedefleri bana söyleyin, ben vuracağım" diyordu. Onun için düşmanın damda ya da sokakta, evde olmasının önemi yoktu. Bir gün onun Anasını göreceğim ve "senin oğlun bir kahramandı" diyeceğim diyordum sürekli, o zaman Annesinin de vefat ettiğini bilmiyordum."

Bu Yoldaşlarımızın Değil, Devrimin Parçalarıdır!

B.N: "Gever'de şahadetler yaşanmaya başlandı, daha abluka başlamamıştı. sonraki günlerde de Heval Piling bu sefer Heval Deniz ile beraber gidiyorlar mayını çıkartmaya. Her iki arkadaş halk evine gidiyor. Heval Deniz ve Heval Piling; sabaha doğru mayını çıkartmaya çalışırken mayın onlarda patlıyor.Heval Alişer ve ben hemen Orman mahallesine gittik, caddenin her tarafında kan damlaları vardı. Gitmek istemiyorsun aslında. Patlama sesini duyduk ama biliyorsun bir şey olmuş, gidip görmek istemiyorsun. Bir şey olmuş. Şehit düşmüşler biliyorsun. Az önce yanındalardı, şimdi gidip onların yarım kalan umutlarını ve hayallerini toplamak düşüyor sana. Gideceksin ve toplayacaksın diyor sana vicdanın. İntikam doluyorsun. Muhakkak intikam alınmalıdır diyorsun. Gittik Heval Piling ve Heval Deniz Şehit düşmüşlerdi. Sen üç dört saat önce onunla tartışıyorsun, birkaç saat sonra şahadet haberi geliyor çok tarifsiz bir duygu. Halk, moralsiz olmasın diye yoldaşlarımızın parçalarını taşıdık, ceplerimize koyduk. Acını yaşamıyorsun, Heval Ekin; çok soğukkanlılıkla, büyük bir güçle topluyordu yoldaşlarını, "eğer bu parçalar yerde kalırsa devrimin parçaları ve örgütümüzün parçaları yerde kalır" diyordu. Avuçlamıştı hepsini. Hepsini topladık. Onlar için bir mezar kazmadık sadece küçük bir çukur kazdık ve parçaları

oraya koyduk. Halk toplandı. Düşman halkı örgütlemeye çalışıyordu, arkadaşlar o gece her yere eylem yaptılar. Önderlik der ki; "damla damla kanınızı vermelisiniz." O zaman Önderliğin ne anlamda neyi, niçin söylediğini anlıyorduk. Gerçekten kişi savaşın en yoğun zamanında yüreğini ve beynini Önderliğe dönmelidir, ancak öyle kazanabileceğini düşünüyorsun. Nitekim öyledir de. Tören yaptık onlar için ve Şehit Piling'in ailesi ona layık bir duruş sergiledi. Aileler bize çok güç verdi," intikam" diyorlardı. Heval Neval onun kardeşiydi. Ona, Şehit Piling' in şahadetini söylediğimizde "bana onun silahını verin" dedi. Niçin savaştığını, kime karşı, neye karşı varlığını koruduğunun bilincine varmıştı. Şehit Deniz bizim için çok farklıydı, farklılığına bir isim getiremiyorduk. Sanki bir anda halk evine girecek ve "torba var mı yoldaş." Diyecek gibiydi. "gençlik; bana bir şeyler lazım." Derdi. Heval Rojevin eylemleri ve direnişiyle onlara cevap oldu ve intikamlarını aldı. Gerçekten kanları yerde kalmadı ve kalmayacak.

Heval Arin, özgün birimin sorumlusu oldu. Yoldaşlık, o savaşta çok farklıydı, hiçbir şey gibi değildir, seni sonuna kadar götüründe yoldaşıktır. Bazı şeyler kelimelere sığmaz işte buda öyle bir şeydir. Bir isyan ve kızgınlık vardı. Sokağa çıkma yasağı başlayacaktı artık. Heval Berfin vardı, silahını temizlerken yanlışlıkla kolu yaralandı. Yarıda kalan hazırlıklar vardı, lojistik vardı, perdeleme ve çaydanlarda hazırladığımız mayınlar vardı. Düzenlemeler yapıldı, çok genç yaşta ki arkadaşlar alandan çıkartıldı, bazı arkadaşlar köylere gönderildi. Amed Hevalin düzenlemesi, Cumhuriyet mahallesine, Fedakâr Heval Esentepe'ye, Botan Heval Orman'a düzenlendi. Heval Ruken rahatsızlıklarından kaynaklı alandan çıkartılacaktı. Artık Heval Sefkan ve Heval Ruken vedalaştılar. Hangi kelimelerle anlatılır daha çözemedim. Yani nasıl anlatırsam ki hakkını versem diyorum. Heval Sefkan sabah gitti. Ruken arkadaş ile biraz duygusallaştılar. Çünkü sürecin başından beri sürekli beraberce çalışmışlardı. İkisi de Gever'leşmişti. Zaten Ruken Hevalê "Ruken Gever" diyorlardı. Fiziki olarak da artık rahatsızlanıyordu, Ruken Heval ancak dinlenmiyordu. Ayakları hareketsiz kalıyordu, doktor da yoktu, gittikçe kilo verdi en son daha abluka başlamadan çıkarttık alandan. Halk onları böyle kabul ediyordu. Gever' de Sefkan arkadaşın bir isteğine kimse "hayır" demezdi. O gittikten sonra halk çok soruyordu onu. Ruken Heval alandan çıkartıldı. İki üç gün kalmıştı yasağın başlamasına. On altı, on yedi yaşında ki çoğu genç arkadaşı alandan çıkarttık. Televizyondan sokağa çıkma yasağını duyduk ve hemen zılgıt çekerek sokağa çıktık, bizden önce de arkadaşlar duymuş ve hemen hazırlık için dışarı çıkmışlardı. Güngören mahallesinde; Heval Mezra, Heval Devran, Cudi, Mordem, Amed ve Serhatlı Azad vardı, Orman mahallesinde; Heval Serhıldan, Heval Rojvan, Heval Şoreş, Heval Botan ve Heval Ayten vardı. Mevzilerin olduğu yerlere çaydanlıkları koyuyorduk, erzak taşıyorduk. Yol başlarında mevziler vardı."

Gençlik Tarihinde İlk Defa O Kerboran' A Gitti!

F.S: "Biz başka yere gidecekken önde ki arkadaş yolu şaşırdı, çünkü tüm evler yıkılmıştı, pencereler, kapılar, buzdolapları, bir sürü şey iç içe. Ben öne geçtim ve devam ettik. Evin ön cephesi yoktu bir baktık sağ sol ve önde düşmanın askeri karargâhı var. Yüreğimizi elimize verdik ve gittik. Bir şey yoksa sizde gelin" dedik. O hatta düşman sürekli suikast yapıyordu. Ha vurulduk, ha vurulacağız derken sağ sol takip ettik. Uzaktan kobra sesi geldi, termal de aktıftı. Ama mecburduk o yolu geçmeye. Ben sonradan anladım, düşman bizi görüntüye almıştı, pusu halinde. Düşman ben kafamı çıkarır çıkartmaz görüntümü almış. Ben öndeyim, Heval Harun arkamda, dört arkadaş vardı. Tam yola girdik, iki üç adım atar atmaz kobra vurmaya başladı. Arkamda kimse kalmadı."

G.Ç: "Heval Haşim'i (Harun Bagok) bir daha görmedim. Ama Heval Agit, arkadaşı hastahaneye bıraktıktan sonra dönüyor, o arada keskin nişancı Heval Agit'i vurdu. Cenazesini alamadık. Zaten artık cenazeleri alamıyorduk. Top atışları yoğundu, yanımızda ailesinden çok Şehit verenler vardı. Onları çıkartmak istiyorduk ama bunu yapamıyorduk."

B.M: “Agit arkadaş; Nusaybin’liydi. Nisebin’li olduğundan kaynaklı her yeri tanıyordu. Direnişte çok etkili oldu. Kobanê sürecinde katıldı. Kerboran tutulacağı zaman gitti. Gençlik tarihinde ilk defa Kerboran'a düzenleme yapıldı ve ilk giden Şehit Agit' tir. **Orada alan tutmalarda yer aldı. Ciddi bir gelişme oldu ancak HPG geri çekilince oda geri çekiliyor. Yürüyerek geri çekiliyor, Nisebin' e gidiyor. Sonra Hezex'e gidecekken Cizre'ye gidiyor ve orada Şehit düştü.”**

F.S: “ sesin gelmesiyle birlikte arkama baktım, "Biji Serok APO, Biji Serok APO!" diye sloganlar atılıyordu. Heval Harun'un sesiydi, yaralanmıştı. Heval Harun Bagok; orada ki adı Haşim idi. Onun temel özelliği, derler ya dersini çalışıp gelmişti. O da öyleydi. Örgütün verdiği perspektifin derinliğine anlamıştı. Devrimin, devrimciliğin ortaklaşmayla yapılacağına inancındaydı. Örgütsel uyumun gerekliliğini vurgulayan davranış ve yaklaşımları belirgindi. Yapılan çalışmayı gençliğe ya da başka bir yere, bir çalışma alanına mal eden parçalayıcı bir tarzı yoktu. Örgüt gibi düşünüyordu, örgütün birlik olduğunu biliyordu, bir alan çalışması olarak ele almıyordu. Bazı arkadaşların yaklaşımın da bu oluyordu, ancak Harun Heval de kapsayıcı, ilkeli bir duruş vardı. Tüm çalışmanın beraber yürütülmesinden yanaydı. Çünkü devrim gerçekten ortaklaşma ile mümkündür. Tüm güçlerin ortaklaşması ile. Devrimci Halk Savaşı perspektifi ile gelmişti.”

Direnişini Tüm Dünya İzledi!

B.M: “Cizre de bulunan başka bir yoldaşta Harun Bagok idi. Gerçekten bahsedilmesi gereken bir arkadaşdır. Heval Harun' un ideolojik duruşu, askeri duruşu, onun arkadaşları motive edişi tüm Cizre'de etki bıraktı. Amed' de bir eylem sırasında yakalandı. 2014 yazında Kobanê ve Şengal sürecinde cezaevindeydi. 2014 kışında cezaevinden çıktı. Kendini yiyip bitirmişti. Bu süreçte mücadele içerisinde olamamak onu kahr etmişti. Çıkar çıkmaz "beni Kobanê'ye gönderin." dedi. "Kobanê yok şimdi Kuzey'de hamle başlatacağız" dedik. Van' a gitti. 24 Temmuz' da Van' daydı. O süreçte Van' da alan tutma denemeleri oldu ancak hem Van' ın yapısı hem de hazırlıksız olması başlamamasına neden oldu. Ajanlaştırma faaliyeti çoktu. En son YPS' nin kuruluşu içerisinde bir sürü tartışma yürütülüyordu. "biz devrim sürecindeyiz, ne hukuku, ne ismi neyi tartışıyorsunuz, neyi niçin tartışıyorsunuz, önemli olan düşmana karşı savaşmak değil mi?" diyordu.”

F.S: “Heval Harun; devrimci mantıkla hareket ediyordu. Devrimci ile eylemciyi ayırmak gerek. Bazıları devrimcidir, bazıları eylemcidir. Eylemcilik de şüphesiz değerlidir, herkeste olan bir özellik değildir. Fakat devrimci aynı zamanda eylemcidir, eylemi de içinde barındırır. Bir devrimci çalışmayı bütün olarak toplumsal, siyasal, askeri ele alır. Ancak eylemci daha çok askeri olarak ele alır. Herkeste olan bir özellik değil, hem eylemci ve devrimci olmak; sosyal, siyasal, askeri yaklaşımı öngören bir sistematik ön gören kişilikler azdır. Bu anlamda Heval Harun' da ideolojik bir duruş vardı. Askeriydi, saygındı, farklıydı. Misal Heval Sidar; daha çok eylemcidir, gençliğin genelinde böyle olmayı seçer, belki de genç olmanın gereği budur, ancak Heval Harun' da daha geniş kapsamlıydı, bir genç olmasına rağmen yaşının çok üstünde bir olgunlukla hareket ediyordu.”

B.M: “Çok fazla savaş tecrübesi yoktu. Çok mütevaziydi. Abluka başladığında Cizre’ de bulunuyordu. Tüm abluka boyunca 58 gün boyunca bir an bile tereddüt etmeyen, umutsuzluğa düşmeyen ender yoldaşlardan biriydi. Hareketimiz açısından çok büyük bir kayıptı. İdeolojik duruşu, mütevaziliği tam bir komutanı andırıyordu ve ismi zaten “general” olmuştu. Tüm cepheleri son ana kadar da dolaşıp arkadaşlara moral ve umut veriyordu. "Vazgeçemeyiz, son ana kadar direneceğiz" diyordu. 58. Günde düşman bodrumlara ulaştığında oradan çıkmaya çalıştıkları esnada düşman tarıyor ve Şehit düşüyor.”

F.S: “Şehir çalışmalarını en fazla birleştiren arkadaşlardan biriydi. Her tarafı gezerdi. Direniş esnasında Nur'da idi, daha sonra Cudi' ye geldi, oradan da Sur' a geçti. Denetimi esas alıyordu, görüş belirtip çözüm üretmeye çalışıyordu. Devrimci kişiliği önemliydi. Son dakika da bile durumun ne olduğunu biliyordu ama yılgınlık yoktu. Hatta diyordu" benim en büyük korkum tank parçası ya da havan parçasıyla ölmektir, yiğit bir kurşunla ölmek isterim. " ölümü bile mertçe olsun istiyordu. Düşmanın

yaptığı gibi kalleşçe değil. Çatışma anında olsun istiyordu. Arkadaşlardan ayrılınca aynı gruptaydık, şubat ayının beşinde sabah saat üç' te kobra pususuna girdik."

B.M: "Ve yere düştüğünde bile sloganlar atıyordu. Önderliğe ve Harekete, bu devrime çok bağlıydı. Çok sabırlıydı, genişti, soğukkanlı ve her şeyi anlamlandırmaya çalışıyordu. Eksiklikleri çözmeye çalışıyordu. Herkese karşı çok saygılıydı. Bir gün bile üslubu bozulmadı, hiç kimse ondan rahatsız olmuyordu. Bu arkadaş Cizre'de moral ve motivasyonu sağlayanların başında geliyordu. Askeri tecrübesi yoktu ama tecrübesi olanlardan daha çok rol oynadı.

F.S: "Yerdeydi ve slogan atıyordu. Son dakikaya kadar da "Biji Serok APO, Biji Serok APO" sloganını attı. Daha sonra silahıyla yaşamına son verdi. Onun duruşu Mehmet Tunç'dan sonra en çok etkilendiğim arkadaştı."

Unutmadı halkım, ne direnişini ne de evrene dağılan sloganlarının sesini. Milyonlar sesin direnişini izledi. Düşmana nasıl karşı çıktığını, direnişini, yaşama olan bağlılığını milyonlar izledi. Sen kendini Kürdistan halkının özgürlük kavgasına armağan ederken, biz de hala slogan atan yüreğine kulaklarımızı dayadık. İşte o zaman hakikat dile geldi;

"Direnmeliyim, sonuna kadar direnmeliyim. Öyle bir direnmeliyim ki görmeli tüm halkım, onur duymalı bizimle. Ardımızdan ağlamasın hiçbir göz, biz gidiyoruz!

Direnmeliyim, son sözlerimi dostta düşmanda iyi bellemeli kulağına. Bagok'a yakışmalı direnişimiz, Cizre'ye yakışmalı. Axin bizi karşıladığında onur duymalı bizimle! Beni öldüremiyor ki bu mermiler, bu mermiler korkak, bu mermiler faşizmin besleyicisi, bunlar öldürmez beni. Bak nasıl duyuyor şimdi Cizre beni, bak nasılda coşuyor Dicle alıyor sloganımı götürüyor Cudi'ye, Gabar'a. Vuruyorum şimdi alçaklığın yüzüne, haykırıyorum; "Biji Serok Apo, Biji Serok Apo!"

Yolun açık olsun! Gözlerimize intikamı emanet eden, yüreğimize sonsuz direnişi yemin kılan; Harun Bagok!

Bizleri Unutmayın, Buluşmamız Yakındır! Sonuna Kadar Sorumluluğumun Ve Silahımın Arkasındayım!

Heval Ayten'in Şehit düşmeden önce yazdığı bir not;

"Zorlandık hem de çok zorlandık. Fakat bu özgürlük mücadelesinin bir zorunluluğudur. Bu bilinçle ve inançla daha da bağlandık bu partiye. Bu arkadaşlar için asla ama asla şahadetlerine ya da parti emeklerine zarar getirecek en ufak bir sözün gelmemesi gerekiyor. Sizlere sürekli olumsuz şeylerden bahsetmek için yazmıyoruz bu notu. Fakat durumlarımızın anlaşılması gerekiyor. Her şey çok kötü değil. Bizler sonuna kadar kararlıyız ve ucuz bir şahadeti asla yaşamayacağız. Zafere olan inancımız güneş kadar belirgin ve yakıcıdır. Biz gençlikte tüm arkadaşlarımızda kararlılık hat safhadadır. Bu durum diğer tüm arkadaşlarda da mevcut. Biraz tedirginlik yok değil sonuç itibarıyla tüm gözler üzerimizde. Burada Şino adında bir gencimiz var yereldir daha önce içimizde de kalmış sürecin başından beri bizimle ve çok iyi bir savaşçı. Anası ona bir defa ihanet ettin bir daha yaparsan sana hakkımı helal etmem demiş o da zafere olan inanç ve örgüte özeleştirme verme hırsıyla karınca gibi çalışıyor şu anda. Moral kaynağımız. Gece mayın, gündüz barikat, mevzi ve duvar delmeyle uğraşıyor. "Yeşildere'de taburun tellerini yırtıp içlerine kadar gitmeden Şehit düşmeyeceğim. Benim kanım taburda akmalı kolay ölmeyeceğim" diyerek çalışıyor ve devrimin zaferle taçlandırılacağına yürekten inanıyor.

Dün gece Esentepe' de arkadaşlar daha önce düşmanın ele geçirdiği mayınımızın yerine hem de aynı yere bir mayın yerleştirmişler ve düşmanın bir aracını imha etmişler. Halk görüntüleri gösterdi aracın parçaları bile bulunmuyormuş. Esentepe de şu an 6 arkadaş var ve hepsi de çok güçlü arkadaşlardır. Ablukaya rağmen oradalar ve eylem yapıyorlar. Bizler çok moralliyiz halk her gün gelip bizimle vedalaşıyor ama biz asla ama asla o havada değiliz. Daha yeni merhabalaşan yeni şervan aşkıyla,

moraliyle savaşımaya ve başarmaya hazırız. Şunu çok iyi biliyoruz imkânlardan önce insan kalitesi önemli. Felat,(Alişer) son şahadetlerden sonra biraz kötü olmuştu moral olarak fakat o da her şeye hazır şu anda. Rojvan arkadaşın, durumu da çok iyi yoğunlaşması sağlam duruşu gençlere cesaret veren bir duruş. Bende iyiyim sonuna kadar sorumluluğumun ve silahımın arkasındayım. Buralara gelmeyi biz dayattık ve verdiğimiz sözleri yerine getirme zamanıdır. Tarih bize zaman ve mekânı çok iyi bir şekilde sundu. Şimdi militanlığı yüceltme zamanı ve biz hazırız. Ekin, Viyana reş, Baran ve Şimal arkadaşla özlem ve sevgilerimizi gönderiyoruz. Bizleri unutmasınlar buluşmamız yakındır."

95. Günde 270 Asker Öldürdük, 22 Şehidimiz Vardı!

İki gün sonra Şehit Digor, Şehit İshan, Şehit Agır, Şehit Berivan ve Şehit Agit iki gün arayla Şehit düştüler. Gençlikte ki arkadaşlar daha önce savaş görmemelerine rağmen şahadete kadar da militanca duruşları eksik olmadı. Toplam on iki arkadaş vardı. Gençlikten dört arkadaş sağ kurtuldu. Şehit Şilan sürekli " gençlik en nitelikli kadrolarını buraya göndermiş" diyordu.

Şehit Digor, suikastla Şehit düştü. Şehit Digor (Akif Mutluhan Yılmaz); Kars Digor, Bacalı Köyünde dünyaya gelmişti. Daha sonra Ardahan' a taşınmışlar Ardahan' da büyümüştü. Daha sonra İstanbul'a geliyorlar. İstanbul'da Dem-Genç çalışmalarında yer alıyor. Amed'te Dicle üniversitesinde okuyordu. Devrimci Halk Savaşı döneminde Sur direnişine 12 arkadaşıyla beraber katıldı. Dokuz günlük abluka sürecinde yaralanmıştı. Düşmanın 17 saatlik yasağı kaldırışında 12 arkadaşı korkup çıkmıştı. O, sırada birçok kişi gitti, Digor'da yaralıydı. Patlayıcı mermi ile ayağından yararlandı. Çekdar arkadaş vardı. O zaman o da yaralanmış. Digor arkadaş onu yaralı hali ile kurtarmak için kendini öne attı ve yaralandı. Heval Reber'in yanına götürdüler. Yaralı olmasına rağmen; "Beni bırakma, çıkmak istemiyorum" diyordu. Digor yoldaşın ayağının parçalarını kediler onun gözünün önünde yemişlerdi ama müdahale edemiyor, yaralıdır diye. Sürekli gülüyordu ve; "kedilerde bizi yedi" diyordu. Yasak başlayacağını duyurduklarında " çıkma Digor yoldaş, beraber kalalım" dedim. "çıkma niyetim yok" dedi. O zaman yaralı evinde ben ve o beraberdik. Bende gözümden yara almıştım. "Anamla konuşacağım." Dedi. Telefonla Anasını aradı. Anası, "Neredesin? Seni öldüreceğim" demişti. Çok gülüyorduk. "Anana 'geleceğim' deme, umut verme, daha çok üzülür, gel mücadeleye, özgürlük yoluna katılım yap istersen, mücadeleye katıl" dedim. "söz, eğer çıkarsam katılacağım" dedi. Gülüştük. Ayağı iyileşti ve artık mevziye tekrar döndü. Çok iyi savaşıyan bir arkadaştı. Yoğurt pazarı tarafında düşmanla savaştığı zaman onun yanında duranlar sürekli onun cesaretinden bahsediyorlardı. En son Kilise tarafında beraber duruyorduk, Kilise'nin bahçesinde bomba atarla Şehit düştü. Düşman akşama kadar oraya bomba atarla vurduğu için cenazeyi alamıyorduk, akşama kadar öyle kaldı. Gece alabildik cenazeyi. " İnan ki biz ölürsek melek olacağız" diyordu. Duruşuyla, direnişiyle Şehitlerin devamcısı oldu.

Düşman, akşama kadar aralıksız bomba atar attı. Akşamdan sonra cenazeyi aldık oradan. Alan daralmıştı, sağlık malzemeleri hemen hemen yoktu. Direnişin başından sonuna kadar üç doktor vardı onlarda analardı. Doksan beşinci gün Heval Çiyager, tüm yaralıları, sivilleri, yerelleri gönderdi. Son üç bodrum kalmıştı. Valilik açıklama yapmıştı; "Sur'un yüzde ikisi kaldı." Diye. Doksan beşinci günde bile yirmi iki şehidimiz vardı. O savaşın yoğunluğuna, vurduğın düşmanın iki yüz, üç yüz sayısına rağmen, sabahdan akşama kadar savaşmana rağmen kayıp sayımız az olması bizim için iyiydi. Evet, normal görmemek gerekir şahadeti lakin bir orduya karşı savaşıyorsun, kaybının az olması PKK' nin taktiğidir. Bir yoldaş, bir PKK militanı her şeyiyle bir ordunun tüm askerlerine değer, bunu yaratan PKK' dir, PKK'nin başarısıdır. Diğer arkadaşlar geri çekilme de Şehit düştüler. Yaklaşık otuzdan fazla arkadaş geri çekilmede Şehit düştü. Bir tünel daha vardı ancak kazdıkça su çıkıyordu. İlerlemeye izin vermiyordu.

Son bodrumda kırk beş dakikalık ateşkes ilan edildi. Son bodruma geçiyorduk, düşman kırk beş dakikalık bir ateşkes ilan etti. Heval Çiyager" aileyi göndereceğiz" Dedi. Heval Çiyager, diz çöktü tek tek arkadaşların önünde, hepimize tek tek soruyordu; " iki yol var bu saatten sonra ya teslimiyet ya da

direnış" dedi. Teslim olmak isteyenler gittiler. Lezgin, Çekdar, Sımko gittiler. Heval Delal vardı, o evde yaralanmıştı, ağır yaralıydı. Gönderildi ama gitmek istemiyordu hiç. Biz o evde konuşurken eve havan atıldı, yaralandı. Yarası ağırdı ama ona rağmen;" gitmeyeceğim düşmana" diyordu.

Min Veşêrin Çar Kendala Surê de

Yönetimdeki arkadaşlar; "Bu gece dışarı çıkacağız, kırka yakın arkadaşız, kendimizi sokağa vuracağız, yaralansanız ya da Şehit düşseniz de kimse geriye bakmayacak" diye karar alındı. Gençlikte ki arkadaşlar itiraz ettiler. "Biz nasıl yoldaşımızı bırakalım yaralı, onu ezip gidemeyiz, gerçek yoldaşlık o sokakta belli olacak." Dediler. Karara karşı çıkıldığı için kabul edilmedi. İçinde kaldığımız evin bir banyosu ve kömürlüğü vardı. Düşman, sürekli oraya saldırdı, zaten çok az ev de kalmıştı, evlerin hepsini yıkmıştı. Bizim bulunduğumuz yerin hemen yanında duvarı yıkılmış bir banyo vardı, düşman oraya havan attı ve orada arkadaşlar vardı. Arkadaşlar orada yıkılan evin altında kaldılar. Düşman, saldırınca onlar oraya gidiyorlar. Bizim olduğumuz yerin hemen yanında bir banyoda duruyorlardı. O banyoda Heval Mahsun, Heval Hâki, Heval Felat, Heval Beritan duruyordu. Onların bulunduğu yer yıkıldı. Biz kaç kişinin orada olduğunu bilmiyorduk. Havan artık atılmayınca hemen koştuk o tarafa. Düşman, bu sefer de patlayıcı mermi atıyordu ama biz hedefinde değildik, onun görüş alanına girmiyorduk. Arkadaşları molozların altından çıkarmak için gittik. Heval Haki nin yarısı görünüyordu. Heval Felat, sadece başı görünüyordu, bağıırıyordu; "silahımı verin, kendime sıkacağım." Diye bağıırıyordu. Heval Beritan' nın ayakları toprağın altına girmişti. Sadece onları çıkarttık. Zaten başka bir arkadaşın olduğunu bilmiyorduk. Ses geliyordu molozların altından. Mahsun' un orada olduğunu bilmiyorduk, toprak ve molozları elimizle kazıyorduk. Birden elim elbisesine değdi, kazağı elime geldi; "bir arkadaş daha var burada" dedim, arkadaşlara bağıırdım ancak çıkarana kadar Şehit düşmüştü. Heval Mahsun Şehit düşmeden üç saat önce beraber aynı evdeydik. Heval Zilan dedi ki; "Heval Mahsun, hele bize bir şarkı söyle. O zaman dengbeji söyledi. Ağıt gibiydi. Şöyleydi sözleri;

"Daye du fişenk singamin ketine, wan fişenga sebra dilemin sotiye,

Daye daye sotiye daye daye, wez bimirim min bikolin car kendale Sure' da."

Bu dengbejiyi söyledi. Üç saat sonra şarkı söylediği yerde Şehit düştü. Birçok arkadaşın gözleri dolmuştu. Ve söylediği yerde Şehit düştü. Heval Mahsun; Amed'li yerel bir gençti. Daha önce örgüte katılmış ama arkadaşlar onu şehre göndermişti. Bu direnişe katılmayı örgüte öz eleştirisini verme temelinde yaklaşıyordu. Şehit Mahsun, birçok mevzide yer almış bir arkadaştı, nitelikli bir arkadaştı, direnişin ortalarına doğru Yoğurt Pazarı tarafında kolundan yaralanmıştı. **Şehit Hogır yanlışlıkla vurmuştu onu. Ama hiç kimse bilmiyordu.** Yaralı evinde duruyordu, kolunun iyileşmemesine rağmen her gün;"mevziye gideceğim" diyordu. En son alan daraldığında, artık hepimiz beraber kalmaya başladık."

O, daha Amed' de iken bir arkadaş şöyle anlatıyordu onunla ilgili bir anıyı; "Şehit Mahsum bir göreve gitmek üzere şehir dışına çıkar. Göreve çıkmadan önce bir arkadaşına aşağıdaki yazdığı yazıyı bırakır ve şöyle der; "Eğer geri dönmez de Şehit düşersem bu yazıyı arkadaşlara okut" demişti. Görevi bittiğinde geri döner ve arkadaşı ile tekrar görüşür. Arkadaşı sorar; "Geri döndün ne yapayım şimdi bu yazıyı?" demiş. Şehit Mahsun; "Sende kalsın elbet bir gün Şehit düşeceğim o zaman okutursun bu yazıyı" demişti.

Şehit Mahsun Gürkan bir şiirinde şöyle dile getiriyordu duygularını;

"Ben tehlikeli yaşıyorum..."

Tehlikeli yaşamamın sebebi ruhları kirli oportünistlere

karşı durduğumdandır.

Ben tehlikeli yaşıyorum haksızlığa, zulme karşıyım.

*Ezenlerin beyrinde korkular uyandırır, ezilenlerin
Yüreğinde başkaldırı ve direniş çığlıkları yaratırım.
Ben tehlikeli yaşarım.
Özgürlük kuşu olup zulmedenlere,
egemenlere, diktatörlere,
baskıcılara ve emperyalistlere
Devrim çığlıklarını haykırırım.
Ben tehlikeli yaşarım.
Ben ölüme gülümseyerek gidenlerin izcisiyim.
Doğru yaşamın izcisiyim.
Çabam; doğru yaşamayı
Başarabilmek...”
Şehit Mahsun Gürkan*

Direnen Halk Gerçekliği; Cizre!

T.N: “Cudi mahallesin de tanık olduğum durum; düşürölmüş Kürt kişiliğine karşılık direnen halk gerçekliği idi. Bu da Heval Cabbar ve ailesi şahsında kendini gösterdi. İsmi Şahin’di. Bir oğlu Kobanê’de Şehit düşmüş ve onun silahını kaldırmıştı. Tam bir fedai ruhla katılmıştı. Bu süreçte rol ve görevi nedir diye baktığımızda Kürt de var olması gereken sorumluluk işte Şehit Şahin’in ailesiydi.”

G.Ç: “Saldırılar yoğunlaşmıştı. Heval Laleş ve Heval Nisebin geldiler. Yaralanmışlardı. Pansuman yaptıktan sonra arkadaşlar;” devrim beklemez” deyip hemen gittiler. Mermileri bile artık sayarak atıyorduk. Hepimiz not defterlerimizi Heval Nalin’e verdik. Ben, Heval Çiya, Heval Hasan hepimiz verdik. Çıkaracaktık onu çünkü.”

F.S: “Arkadaşlarla artık tamamen ayrıldık. Caddeyi kestim. Altıncı evde çıkış yoktu, tünelde yoktu, Cizre eğimli bir yer olduğu için gittikçe küçölüyordu bodrum pencereleri. Gidecek başka yer yoktu, orada kaldım. Ne olursa olsun son dakikaya kadar da direnme kararlılığı vardı son dakikaya kadar da teslimiyet hiç kimsenin aklından geçmedi diyebilirim”.

T.N: “Savaşın başından beri Heval Şahin'in babası ağır hasta, sürekli tedavi ve ilaç ihtiyacı olmasına rağmen ne aileden biri ne Heval Şahin bunu yansıtmamıştı. Biz çok sonradan öğrendik. Eğer bu direniş destan haline geldiyse dünya bu direnişi konuşuyorsa bunda etkisi olan Heval Şahin idi. 3-4 noktanın mayın nöbetini aynı anda tutuyordu. Düşmanın olduğu yerlerdi. Bunu onunla nöbet tutarken fark ettim. Yanında birkaç arkadaşla ihtiyaç vardı, fakat hiçbir zaman ondan "arkadaşla ihtiyaç var" söylemini duymadık.”

G.Ç: “Düşman, Nisebin caddesine girdi. Heval Nisebin bunu duyunca ağladı. Heval Hüseyin (Sinan Kaya) onun yanındaydı. Heval Laleş; sert bir şekilde onun ağlamaması gerektiğini, yoksa düşmana cevap veremeyiz deyince sustu. Bombalanma başladı bulunduğumuz yere. Meğerse orada bulunan ve bizim görmediğimiz iki genç görüntü vermiş. Heval Nisebin, tüm sokakları karış karış biliyordu. Oradan çıkınca top atışı sırasında Heval Nisebin yaralandı ayağından. O yaralı ayağıyla bile benim elimden tutup o top atışları arasından çekiyordu. O yoldaşlık PKK dışında nerde olabilir ki başka. “

T.N: “Berivana Cizirelerin serhıldan yarattığı dönemlerde üstüne düşeni yapmıştı. Sonra çok işkence görmüştü. Kürt halkı için bedel ödemeye hazır ve bu bedel karşısında özgürlüğün geleceğini bilip sorumluluğa da girmişti. Bahsettiğim Heval Fırat'ın öncülük ettiği ev baskını eyleminde cephanesinin bitmesine rağmen cephane takviyesi getirirken düşmanın attığı bomba atarla şahadete ulaştı.”

G.Ç: “Heval Gelhat Gever noktasına gittik. Şehitler, yaralılar hepsi o noktaydı. Oradan Heval Delila ve Heval Eriş gözcüydüler. Heval Delila'nın morali, heyecanını hep örnek aldım. Noktaya sabah Heval Sidar geldi. Heval Sidar artık Sur'a bakacaktı. Mayınların bodrumun altında da olduğunu ve bir şey olursa kendimizi bodruma atmamızı söylemişti. Çünkü Nisebin caddesini gözetleyen bir tek biz kalmıştık. Ben ve Delila tek kaldık. Delila cihazda konuşuyordu, peltekti. “Banga Sterk derdi. Deli cesaretine sahipti.”

T.N: “Gördük ki önemli olan ruhtu, iradeydi. Girdiğimiz her evin tek sağlam duvarı kalana kadar biz savaşıyorduk, düşmanda bu kararlılık karşısında evleri tanklarla vurmaya başlamıştı. Sonrasında Nusaybin'de yaşananda bu olmuştu. Cudi mahallesinde savaş halen çok yoğunluktaydı. Düşman Cudi mahallesini hedef haline getirmişti. Politikası; medyaya Cudi' yi aldığını ilan etmek istiyordu. Savaşın başından beri de istediği buydu. Fakat buna cesareti olmadı çünkü orda yaratılan direniş ruhunu kıramadı. Cudi mahallesi üzerinden zafer edası yaratmak istiyordu. Burası merkezdi, yaralı arkadaşların olduğu taziye evi, meclis buradaydı düşman üstüne geliyordu. Böylece Cudi mahallesinde geri çekilmeler başladı. Ta ki Sur mahallesinin sınırlarına gelene kadar.”

F.S: “Delila arkadaş vardı. “Sterk” onun cihaz koduydu. Heval Delila aslen Siirt'liydi, Mersin'den katılım yapmıştı. Direniş başlamadan iki –üç ay önce Cizre' ye gelmiş. Gençlik üyesi Mardinli Ronahi arkadaşla beraber aktif çalışmaya başlamışlardı. Delila arkadaşın gerçek ismi Emel Ayhan idi. Sara türü bir hastalığı vardı, daha sonra iyileşince çalışmaya tekrar katıldı genç yaşına rağmen katılımı çok güçlüydü. On altı, on yedi yaşındaydı, arkadaşları yönlendiriyordu ve askeri duruşu vardı. Sur mahallesindeydi. Dili biraz Peltek idi, arkadaşlar onunla şakalaşıyordu, sempatik bir arkadaştı, arkadaşlar cihaz kodundan kaynaklı onunla ‘banga şştêrk!’ diye takılıyordu. Cihazdan arkadaşlar ona takılıyordu. Sağlığı fazla el vermemesine rağmen beklenin çok üstünde bir performans gösterdi.”

T.N: “Savaş artık Yafes, Nur, Kasaphane' den geri çekilmeye Cudi ve Sur mahallesi ile sınırlı kalmıştı. Cizre'de şunu da gördük; bu kadar az imkâna rağmen Kürt direnişi için büyük imkân fakat düşman içinde binlerce JÖH-PÖH tekniğiyle ancak girebilmiş. Fakat bu kadar gücüne rağmen geri çekildiğimiz yerlere çok sonradan girebilmişti, üstelik çok zorlanarak. Bizim tekniğimiz yoktu, cephane azdı. Sayısı az bir gruptu fakat önemli olan bu değildi.”

G.Ç: “Karşıda ki binaya düşman yerleşmişti, yanımızda yedi katlı bir bina vardı, yıkılmış ama iki katı kalmıştı. Oraya yerleşecekken düşman yolda taramaya başladı. Heval Delila ve Heval Eriş'in yüzleri, elleri yandı. Farklı bir şey atıyorlardı. Yakıyordu. Gelhat Gever noktasının yan tarafına geçtik. Heval Kerim'(Felat)de oradaydı. Kerim Heval, bizi görünce hemen oturttu ve pansuman yaptı arkadaşlara. Orada yaralı sayısı daha çoktu. Heval Fırat ikinci kez yaralanmıştı, Heval Tolhıldan (Barış Gasır), Heval Mervan ağır yaralıydı, diz kapağında itibaren tüm ayağı gitmişti. O gün Heval Roni (Dılşer)Şehit düşmüştü.”

F.S: “Roni Heval; yeni savaşçı çalışmasına bakıyordu. Asabiydi biraz. O, savaşta son dakikaya kadar da savaştı. Kendini ölüme yatıran bir duruşun sahibi oldu. Cizre' de hiç kimse mevziyi bırakıp gelmedi. Ya yaralandılar ya da cephane bitti. Bırakmak zorunda olunan mevziler vardı. Düşmanın saldırıp da aldığı mevzi yoktu. Son günler hariç, düşmanın üstüne gittiği cenazelerimiz yoktu. Heval Roni'de Sur'da çatışmaların yoğunlaştığı günlerde, hep mevzilerdeydi. Şubat' ın başlarında Şehit düştü.”

Ölüm De Olsa Zafer De Olsa Cizre'de Olacaktı!

T.N: “Heval Hasan’ı gördük. Küçük yaşına rağmen her sabah erkenden gelip her göreve hazır ve her görevi yapan bir durumdaydı. Babasının ve yoldaşının şahadetinden sonra da direnişe çok güçlü bir şekilde katılmış ve alanın moral kaynağıydı. Orada bizim o anki ruh halimize rağmen tarihi görevini yerini getirmişti. Heval Hasan, babasının silahını kaldırıp küçük yaşına rağmen iradesini ortaya koydu. Bütün tartışmalara rağmen onu ikna etmek gerçekten çok zordu ve böylece O, üstüne düşen görevin sorumluluk duygusuyla direnişe katıldı. Benim ailem Şehit Şahin’in ailesiydi. Bu süreçte var olması gereken aile Şehit Şahin’in ailesiydi. Onun oğlu veya kızı, Cizre gerçekliğini en iyi bilen aileydi. Bütün yoldaşların ailesi olmuştu.”

G.Ç: “Heval Sidar yanımızda olmasaydı çabuk Şehit düşerdik, o gerçekten direniyordu. O kadar yoğunluğun içinden doktor noktasından Faruk (Şerker) Heval geldi. Topallıyordu. Heval Xeyri cebinden şekerli sakız çıkarttı ve verdi. Gelmesi bizi çok mutlu etti. ‘Saldırmamız gerektiğini, düşmanın psikolojisinin yenik düştüğünü, düşmanın ne yaptığını bilmediğini, tamda saldırı zamanı olduğunu’ aktarıyordu. O ara da arkadaşlar Heval Sterk’in Şehit düştüğünü söylediler.”

F.S: “Birinci bodrumunun yakınında, nöbet esnasında tank Heval Sterk’in bulunduğu evi vurdu, basınçtan kaynaklı üç-dört saat sonra Şehit düştü. Birinci bodrum olayı olmadan önce da beş Şehit vardı o da onlardan biriydi. O, çok korkusuzdu, öne atıldı hep.”

T.N: “Anadan bahsetmek istiyorum fakat ismini bilmiyorum ve sormadım. Çünkü biz onu "ana" olarak kabul etmiştik çünkü ananın yoldaşlığı vardı. Şehit Selim’le bir anısı vardı onu anlatmak istiyorum. Şehit Selim (Rubar) akşam misafirlğe gittiklerinde acıkmışlar. Ana bunun üzerine kalkıp akşam saatinde ateş yakmış, düşman bunu fark edip tank top atışına başlamış. Ana da bunu biliyordu düşmanın termalden fark edip atış yapacağına ama elinden geleni yapmış ve Şehit Selim’lerle yoldaşlığını bir kez daha paylaşmıştı. Şehit Selim buna engel olmamıştı. Düzenlememiz olduktan sonra çok ziyaret edemedik Anayı. Bazen darıldığını söylüyordu fakat o da bize, mücadeleye oğlunun, eşinin yoldaşlığına sahip çıkan olmuştu.”

G.Ç: “Heval Sidar o ara herkesle konuştu. “Gitmek isteyen varsa gidebilir. Biz bir şey yapmayacağız” dedi. Kimse gitmedi. Heval Faruk ve Heval Çiya (Şiyar) beraber mevziye gittiler. Düşmanı pusuya düşüreceklerini söylediler. Ve gittiler. Ve bir daha da onları hiç göremedim. O an onları son gördüğüm an’ dı.”

T.N: “Cizre; hakikatti gerçeklikti, sonu ölüm bile olsa zafer de olsa bu Cizre’de olacaktı. Azalan imkânlardan kaynaklı düşmanı vurabilecekken bir karnasın olmayışından kaynaklı izlemekle kalmıştık. Askeri mühimmat olsaydı biz daha fazla direnecektik. Sur mahallesinde geri çekilme başlamıştı. Sur mahallesinde savaş çok yaşanmamıştı. Düşmanın Sur’u alabilmesi için Yafes’i, Nur’u alması gerekecekti. Fakat düşman üstten vurmaya başlamıştı. Sur mahallesi hem direniş hem savaşın en kısa sürede en fazla gerçekleştiği yerdı. Aslında Sur ile birlikte zirveye gelmişti ve direniş taçlanmıştı. Halkta bunu görmüştü bunu yaşamıştı Sur’ da. Sur; herkesin savaştığı yaralı arkadaşların bile savaştığı bir süreçti. Birçok arkadaş düzenlemesi evlere, duvarlara, hendeklere, barikatlara olmuştu. Herkes konumlanmıştı. Birçok arkadaşın şahadetini burada gördük. Sur; direnişin, bu ruhun zirveye ulaştığı bir yerdı.”

Biz Buradaydık, Siz Yoktunuz!

H.D: “Tank vurduğu zaman tankın tozundan yararlanıp bodruma geçecektik. Sonra biz diğer bodruma geçtik. Yirmi üç arkadaş tek sıra halinde dizilmiş, kepçenin orayı açmasını bekliyorduk, iki üç arkadaşda tünelin başında bekliyorduk “eğer açarsa tararız” diye. Sanırım doksan dokuzuncu gündü. Heval Cahit mektup yazmıştı. “Bugün direnişin doksan dokuzuncu günü, biz yirmi üç kahraman teslim olmuyoruz kafamıza sıkacağız.” Diye yazmış. O, nota herkes gerçek ismini ve kodunu yazmıştı. Saat on iki olmuştu. Daha mermilerimiz bitmemişti, son mermimize kadar savaşmak asıl fedailikti. Heval Hogır

Amed' in söylediği bir cümle vardı bana; " bir gün tek başına kalırsan asıl savaş o zaman başlar. Asıl irade tek başına kaldığında ortaya çıkacak, alanımız kalmadığında Heval Şenda' yı düşman alacak, çünkü yürüyemiyor. Ona işkence edecekler, gözümüzün önünde yoldaşlarımızı parçalayacaklar, onun acısına katlanabilecek miyiz, yoldaşımızı bizim yanımızda Şehit edecek, bunlara dayanabilecek miyiz?" Demişti. İşte asıl savaş o bodrumda olmuştu. Tek tek tüm yoldaşlarla konuştum, gelmediler. Heval Jiyan'a ; "çıkalım en azından birimiz kurtulur, düşmanı vuracak kadar mermi daha kalmış." Dedim. Ve Heval Jiyan "tamam" dedi. "kadın arkadaşları alır çıkarız." Dedi. "Şehit Reber Varto timi hazırlansın, çıkacağız." Dedim. Beş yerel genç benimle beraber çıktı. O ara Heval Jiyan yaralandı. Sonradan onu görmeye gitmek istedim arkadaşlar bodrumun yıkıldığını söyledi. Aslında bodrumdan dışarı çıktığımızda düşmanın o gençleri Şehit edeceklerini ya da teslim olacakları ihtimalini göz önünde bulunduruyordum. Ancak bodrumda ölmelerini kabul edemiyordum. Belki de Cizre'nin etkisiydi. Kabul edemiyordum. Evet. Son mermi kendine saklarsın, düşmanın seni öldüreceğine sen düşmanın eline geçmemek için kendini vurursun lakin daha mermilerin var ve çatışabilirsin. Bu devrimci inançla alakalıdır. Dışarı çıktık. Hemen karşı ki eve geçtik. Üst katta düşman vardı biz alt katındaydık. Şehit Siti' de bizimle çıktı."

Cizre'de Hep Öndeydi!

F.S: "Faruk (Şerker) Heval; Cizre'ye abluka başlamadan sanıyorum bir ay önce gelmişti. Hevi (Nuda) arkadaşla beraber şehir çalışmaları için geldiler. Hem çalışmada hem iş yapmada uyumluydu. Bu iki arkadaşta örgütün verdiği perspektifi almışlardı. Sıcakkanlı ve cana yakındı. Faruk Heval, halkla ilişkileri, arkadaşlarla ilişkileri iyiydi, aldığı görevin farkında, ağırlığındaydı."

B.M: "Şehit Şerker; Örgütü çok tanıımıyordu ancak çok sıcakkanlıydı, çabuk öğrenmek istiyordu. Bir şey olacak diye korkuyorduk hep en öndeydi. Atılgandı. Çok istemi vardı ve Cizre'ye gitti. O dönem Cizre en güvenilir alandı, abluka başladı ve orada kaldı. Abluka boyunca hep cepheye gitmek istedi, biz onu korumak istiyorduk ancak o hep giderdi, Heval Axin gidip onu alıyordu cepheden. Durmayan biriydi, hep önde olmalıydı. Hep önde oldu."

F.S: "Heval Şerker, çalışma olunca danışarak iş yapardı, Nuda Heval de öyleydi. Faruk arkadaş; abluka başlayınca suikasta olan ilgisinden dolayı eline bir Karnas alarak ilk önce Nur mahallesine gitti, daha sonra Cudi'ye geldi. Yaralı haliyle bir süre hastahane de kaldıktan sonra biraz iyileşince son günlere doğru Sur mahallesine gitti, direnişe katıldı, son günlerde Şehit düştü."

Gülüşün duruşu gibi adın, kurtuluşun, yaşamın, özün adı gibi. Aşkın adı gibi duruşun, heyecanın, umudun, bakışın adı gibi. Savaşın, savaşçının, gençliğin adı gibi.

Savaş ey yiğidim, savaş ki sen savaştıkça özgürleşecek Kürdistan çocukları. Bir yudum yaşamın savaşçısı, bir hasretin ve özlemin, bir başkaldırışın gerillası. Serhıldan kalesi Amed' in özlemlerini Cizre' nin direniş kalesiyle bütünleştiren yoldaş, Bir kış sabahında direnişinin ayak izleri var bak Cizre sokakları senin duruşun oluyor. "ben böyle Şehit düşmeyeceğim" deyip cepheye koşan yoldaş, elini; yüzünü çocuklarının kanlarıyla yıkayan Cizre analarına uzatan yoldaş. Hadi sende selamla Cizre'yi, Silopi'yi, Sur'u, Geve'i, sende selamla komutan Sidar'ı, Axin'i, sende selamla ateşlerde sloganlar yaratan Cizreli gençliği, selamla öncülüğün adını Mehmet, Pakize yoldaşları, sende selamla sloganlaşan Nuda' nın intikamını, Roni'yi, Rohat'ı, Berjin'i, Jiyan'ı... Selamla Hakikatin fedailerini.

Seni konuşacakken susuyor mücadele yoldaşın, "zor bir şeymiş" diyor ve etrafına bakıyor, gözleriyle süzüyor her yeri sanki ona yardım edecek bir yürek arıyor sana benzeyen. Seni anlattıkça eksilmenden korkuyor ve "tamam" diyor. Bir anda paylaşıyor seni tüm mücadeleyle. Dağıtıyor, yayıyor seni adeta. Seni yoldaşlarına soruyor, sordukça hareketleniyor yoldaşlık, tüm duygular akıyor durmadan su gibi, sen gibi, çocukluğun, gençliğin gibi oluyor her yer, her cümle ve her cevap. Kela Dımdıme' ye dönüyor yüzünü herkes, direnişine el vermek istiyor o an tüm yoldaşlar. Canlılık, yoldaşlık, anlam

sende can buldukça sana el veriyor zaferin ruhu. Ve sen konuşuyorsun, anlatıyorsun, bağırıyorsun. İşte duyduk Şerker yoldaş.

"Bir gün Şehit düşmek istersem" dedin, Botan'ı Kela Dımdımê yapan yoldaşlarınla Botanca, Mazlumca Şehit düştün.

"Savaşmak istersem bir gün ülkemde" dedin. Agitce, Mahsunca savaştın. Şerker yoldaş; Cizre' nin özgürlük direnişine elini verdi ve Şubat ayında ölümü öldürdü ölüme can vererek.

Bak yarım kalmıyormuş intikam, yarım kalmıyormuş direniş.

Seni yüreğimde, kavganı kafamda götürüyorum

Kürdistan yürekli genç yiğidim, ezgini saçlarımda taşıyorum.

Hadi güneşi çek gözlerine, süreyim tüm yaralarımıza,

Hasretini başına bağlamış Kürdistan analarının huzuruna durdun artık çocuk gözlerinle,

Elini ver kutsallığın toprağına yiğidim...

Hoşça kal halkımızın savaşçısı, Hoşça kal direnişimizin gençliği!

Sur' da Kadınlar Asla Teslim Olmadı!

Şehit Siyajin (Siti); dokuzuncu günde Dört Ayaklı Minare de gördüm. Dem -genç' e düzenlemesi olmuştu. Biraz konuştuk gençlikte olduğunu söyledi. "Hayırdır? Dedim. İnşaya geldim "dedi. Dedim "weyy biz yıkıyoruz, sen inşa edeceksin." Güldük. Yaralandığımda hemen yanıma geldi "bir şey olmaz, yoldaşın yanındadır" dedi. Yoğurt Pazarı tarafına düzenlemesi oldu. En son direnişin altmışıncı gününde gördüğümde, Heval Şenda'nın yanındaydı. Biraz konuştuk. Öfkeliydi, arkadaşlar onu göndermiyordu mevziye. Gitmeyi çok istiyordu, en son biz bodrumdan çıktığımız zaman Şehit Siti' de çıktı. Düşman etrafımızı sardığı zaman "teslim olun" çağrıları yaptı. Şehit Siti elimi tuttu ve "birazdan Şehit düşeceğiz" dedi. Zerre kadar teslimiyet düşüncesi yoktu. Bizimle birlikte sokağa çıktı. Şehit düştü. Teslimiyeti hiç ağızına bile almadı. Sadeliği, saflığı farklıydı. Hemen göze çarpardı. Hareketli, coşkulu, yerinde duramayan biriydi, herkesin ilgi kaynağı olurdu. Tam olarak bilmiyorum, nerede Şehit düştüğünü ama sokaktan çıktığına eminim. Sur' da gördüğüm en önemli ve güzel şey; kadının asla ama asla teslim olmadığıydı! Kadınlar teslim olmuyor, olmazlar.

Orada on iki arkadaşlık, kepçe yanımıza yaklaştı ve uzaklaştı. "niye yıkmadı burayı". Dedik. Meğerse kepçe de bizim görüntümüzü almıştı. Bir baktım hemen etrafımız sarıldı. Şehit Siti elimi tuttu "birazdan Şehit düşeceğiz" dedi. Düşman çağırmaya başladı; "teslim olun gençler" dedi. Beş yerel genç teslim oldu. O sırada hemen kaçmaya başladık, kendimizi sokağa vurduk. Ben, Şehit Siti, Şehit Xezal, Şehit Brusk, Heval Cavit, Heval Haki sokağa çıkacağımız zaman vurulacaktık. Ve çıktığımızda Heval Cavit, Heval Haki, önümdeydiler. O hızla düşmanın mevzisine doğru kaçtık. Mevziden tam atlayacaktım, silahımın kemeri mevziye takıldı, önümdeki arkadaşları kaybettim. Yanlılıkla düşman karargâhına girdim. O anda düşmanla göz göze geldik. Asker, Heval Haki ile Heval Cavit'i görmüştü ve son çember olmasına rağmen tam teşkilatlı bekliyordu. Silahını tutmuştu iki el ateş etti, silahım tutukluluk yapmıştı, koştum diğer tarafa. Arkadaşlarla birbirimizi kaybettik. Sokakta bir çadırın altında biri seslendi. Numan adında yerel bir gençti. Ben hemen çadırın altına geçtim. Sabaha doğru yağmur yağmaya başlayınca hemen oradan Class otelin yanında ki binaya doğru sızdık ve orada kaldık. Düşman buralarda konumlandığı için aramaz dedik. Üç katlı bir bina vardı biz en üst kata yerleştik. Bir gün sonra düşman alt kata yerleşti. Aramızda bir boş daire vardı. Orada elli üç gün boyunca bekledik. Silahımla sürekli gizlendik. O battaniyenin altında, silahım göğsümde iken onlarca defa düşman gelip kontrol ediyordu, kalbim hızlı hızlı çarpıyordu. Kendi kendimi sorguluyordum. "niye böyle oluyorum, korkuyor muyum düşmandan" diye çok sorguladım. Kleşim hep elimdeydi, "hazırım"

diyordum. Aslında en çok Önderlik aklıma geldi, “bir kitabı olsaydı şimdi okusaydım, muhakkak bana dair bir şeyler bulurdum” diyordum. Elli ikinci günden sonra düşman orayı terk etti ve biz öyle çıktık. Artık duvarla kalekol yapmaya başlıyordu. Odanın üstünde ki duvarda; “biz geldik, siz yoktunuz!” diye yazılmıştı. Bende çıkmadan; “biz buradaydık siz yoktunuz” diye yazdım ve duvardan atladık. Sur’dan çıktık.”

Bu, Bir Çatışma Değil, Bildiğiniz Savaş!

F.S: “Kadının gücünü Cizre’ de gerçekten gördüm. Heval Ferman (Jiyan) ve Heval Awesta (Faraşin) oradalardı. “Rozan” kodunu, Heval Nuda’ dan sonra ikisi kullandı. Bir nevi bizim tepecilerdi. Düşmanın geliş, gidiş hatlarını, özellikle Cudi’ de ki her hareketi onlar genel güçlere bildiriyorlardı. Sonuna kadar çalışmalarını yürüttüler. Bu iki arkadaş hep beraber kaldılar, ilk geldikleri günden beri. En son şubat ayının dördünde sabah onların bulunduğu alana gittim, onlara elimi sallayıp selam verdim, bana zafer işareti ile cevap verdiler. Onların bulunduğu yakın bir yerde tünel çalışması yürütüyordu arkadaşlar, yanlarına gittim. Kısa bir süre sonra bulunduğum ev havan ve toplanla vurulmaya başlandı, bir yandan kendimizi korumaya çalışırken, Heval Ferman’ ın bulunduğu yerden yardım çağırısı geldi, tekrar üst üste bizi çağırınca ben ile Mehmet Edin (Agırgeş) yerel bir arkadaş 10-15 metre genişlikte olan caddeyi kesip onların yanına dopru gitmeye çalışırken kobra pususuna düştük, Mehmet arkadaş ağır yaralandı, elimdeki silahta paramparça olmuştu, arkadaş taşıyarak, Ferman ve Avesta arkadaşın olduğu yere gittik.

T.N: “Cizre bir ruhtu, bir bilinçti. Bu ruhun, bilincin yaşatılmasında gençliğin çok büyük bir payı vardı. Önderliği en iyi sahiplenendi. Düşman her gün daha da vahşileşiyordu. Ele geçiremeyince daha da saldıırıyordu. Tabi bunun karşısında bizim direnişimiz, her yeri Şehit arkadaşların direniş kalesi haline getirmemizi engelliyordu. Ailelerde, yoldaşlarda bu direniş ruhu vardı. Cizre savaşı buydu!”

F.S: “Oraya gittiğimizde inanılmaz bir durumla karşılaştık. Arkadaşların bulunduğu zemin katın büyük kapısı vurulan topla tamamen parçalanmış, yaklaşık on arkadaş, toplardan korunmak için küçük bodrumun köşesine geçmişler endişeli gözlerle bakıyorlardı. Bizi görünce daha da endişelendiler, niye buraya geldiğimi sordular. Fakat orada ki durumda hiç iç açıcı değildi. Akif arkadaş (Siirt’li gerilla arkadaş) Şehit düşmüş, yerel kadro Doğan arkadaş ve Ferman arkadaş yaralanmışlardı. Yüzü yanmıştı atılan bombanın, alevlerin ve basıncından yüzü yanmış, bir kaç parça almıştı.”

B.M: “Şehit Jiyan; Kısa sürede gelişti. Çabuk kavradı ve dikkat çekiyordu arkadaşlar tarafından. Nisebin’de kaldı alan tutmalarda, Amed’ de kaldı ve ardından Cizre’ye giderken abluka başladı. Askeri eğilimi vardı, gelişiordu.”

B.D: “Üniversitede tanıştık Şehit Jiyan ile. Jiyan Heval o zaman gençlik çalışmalarında yurtsever düzeyde yer alıyordu. Jiyan ile tanışır tanışmaz, üniversite gençliğinin devrimde ki rolü, devrim hazırlığında gençliğin neler yapılacağı, devletin asimile politikaları üzerine tartışma yürüttük. Heval Jiyan, kendini Kürdistan gençliğinden sorumlu görüyordu. Ciddi bir sorumluluk fedakârlık ve emekle doluydu Jiyan Heval.”

B.D.F: “Ne anlatabilir ki insan. Kelimelere nasıl dökebilir ki yaşanmışlıkları ve sığırdıkları yaşama. Böyle anlar insanın aklının durduğu anlardır. Onunla konuşamamak, kucaklaşamamak, seveememek nasıl bir duygudur ki. İnsan ne anlatmaya ne de yazmaya cesaret edemez. Heval jiyan’ dan ayrılırken de hala da hep onun gibi bir savaşçı olacağımı söylüyordum. ‘Unutmak ihanettir.’ Bende onun gibi büyük bir savaşçı olarak intikam alacağım. Önderlikte ve mücadelede hakikati bulma arayışındaydı Heval jiyan. Nisebin’e geldiğinde sürekli; “ben buraya Heval Gelhat’ın intikamını almaya gelmişim” derdi. Nisebin’den hiç çıkmak istemiyordu. Bende onun orada kalmasını istiyordum.”

B.M: “Botan'a çok ilgisi vardı. Bir alana girdiğinde hemen dikkat çekerek, zekiydi. Cizre'de savaşçılığından söz edilirdi, savaşta aktifti. Başından sonuna kadar katılmıştı. Her konuda kendini geliştirmişti, çok boyutlu bakardı.”

B.D: “Kürdistan gerçekliğine gözümüzü kapatmamamız gerektiğini hep söylerdi. Çok kararlı bir duruşu vardı. İlk gözüme çarpan özelliği; kişilik olarak belki çok konuşmazdı. Dinleyen, anlamaya çalışan, gözlemlemeye çalışan bir arkadaşı. Doğal, sade, sıcak ve içten bir yaklaşımı vardı. Örgüte katıldıktan sonra da değişmedi. Bu özelliklerine bir de parti kültürü eklendi. Heval Jihan; parti kültürünü, yoldaşlıkta ki kültürü almıştı.”

O Cizre'de Dolaştıkça Berivana Cizirê Dolaştı!

B.M: “Bir diğer yoldaşta Xezal arkadaşı. Faraşin (Xezal Aslan); 17 yaşındaydı ve örgüte yeni katılmıştı. Ancak o kadar zekiydi ki hemen göze çarpıyordu, dikkat çekiyordu. Müthiş bir zekâyı sahipti. Sorgulama ve anlama kabiliyeti çok iyiydi. O kadar zekiydi ki Hareket açısından büyük bir kayıptı. İlerde çok fazla gelişecekti. Sadece eğitimde değil, pratik de de büyük bir gelişme kaydediyordu. O en zor alanda çalıştı. Orada zekasını tecrübe ile birleştirmişti, saf bir zeka değil, pratik bir tecrübe edinmişti ve toplumsallaştırmıştı bunu. Onun yapamayacağı bir iş yoktu. Çok gençti ancak zeka ve anlama kabiliyeti daha büyük sorumluluk gerektiriyordu.”

Y.Z: “Şehit Faraşin'in alana gelmesiyle birlikte bir toparlanma durumu yaşanıldı. Alanda bir coşku, bir heyecan oluştu. Zaten arkadaşın kendisi çok heyecanlı bir arkadaşı. Moral-motivasyon noktasında. Zaten Şehit Faraşin'in moral ve coşkusundan ne kadar bahsetsek azdır. Çünkü arkadaşın muazzam derecede bir morali vardı ve etrafına büyük bir güç veriyordu. Oradaki halk Şehit Faraşin'nden çok etkilenmişti. Çocuklar bile mahalleye girdiği zaman “Amara, Amara” diye bağırıyorlardı. Oradaki ismi Amara'ydı. Bir etkisi oldu. İlk başta Sur'da Ali paşa tutuldu. Şehit Faraşin gerçekten hep en ön cephedeydi.

F.S:“En son gördüğümde Heval Awesta sağlamdı, yaralılarla ilgilenmeye çalışıyordu. Çare olamamanın endişesi çok ızdırap vericidir. Onlarla beraber ona yakın arkadaş vardı. İki arkadaş Şehit düşmüştü, üç dört arkadaş yaralıydı. Biz bazı arkadaşları çıkarttık ancak onlar beraber kaldı ve kaldıkları yerde Şehit düşmüşler, şubat ayının 8-9 düşmanla birebir temas oluyor beraber Şehit düşüyorlar. Cephane bittikten sonra düşman artık evlere giriyor, Şehit düşmüşler.”

Y.Z: “Sur'dan Fiskaya'ya gittik. Oraya bir silah götürdük, silahı bıraktıktan sonra tekrardan motorla geri dönmek zorunda kalacaktık, biz motorun benzininin olduğunu, motorun sağlam olduğunu düşünüyorduk. Zaten motoru ben sürdüğüm zaman bilerek hızlı sürüyordum, Şehit Faraşin'de bağırıyordu. Düşman Fiskaya köprüsünde bir tane akrep sürekli köşede bekliyordu. Bizde sürekli o köprüden gitmek zorunda kalıyorduk. Şehit Faraşin'de kask takmıştı yüzünü kapattığı için, kadın olduğu belli olmuyordu. Ben Fiskaya yokuşundan indim motorun zinciri tam akrebin önünde attı bozuldu. Şehit Faraşin'in ilk tepkisi ‘Allah belanı versin’ oldu dedim niye Heval dedi sen bizi nerelere getirdin, benim elimde değil Heval. Motoru iteklemek zorunda kaldık, polis farkına varmadı baktılar fazla şüphelenmediler. Ben de dedim Heval hızlı bir şekilde itekleyelim. Motoru iteklemeye başladı. Ta o Hz. Süleyman yokuşunu Şehit Farasin itekleyerek çıktı. Tabi o esnada diyordu; “Allah senin belanı versin. Allah senin belanı versin.” Şehit Faraşin'in o heyecanlı, coşkulu hali gerçekten alanlarda bir simge olarak kalacak. Şahadetini ben zindandayken öğrendim. O süreçte Şehit Faraşin'in şahadetini duymak gerçekten etkiledi, biraz daha duygusal bir atmosfer oluştu. Şehit Faraşin oradan Farqin'e geçti oradan da Cizre'ye gitti. Arkadaş tüm direniş sahalarında yer aldı”.

B.M: “Askerliğe ve öz savunmaya çok ilgi duyuyordu. Ama öz savunmaya gitmedi. Daha da gelişmesi için Dem- genç çalışması yürütecekti. Bu zekâyı değerlendirmek gerekiyordu. Sur ve Ferqin alanında kaldı. Tam bir askerdi. Bir işe odaklanırken tamamıyla kendini ona veriyordu, bin kişinin içinden bile

fark edilirdi. O duruş çok az insanda vardı. Atik, atılgan, hareketli, coşkulu, moralli. Hızlı ve tempoluydu. O, zekâsının ileri düzeyde olmasından kaynaklı bu onun temposuna yükleniyordu. Ferqin'in geri çekilme sürecinde bir yere gitmeden Cizre'ye gitmiş. Ve bizim haberimiz yoktu Faraşın Hevalin Cizre'de olduğundan. Bahar'da arkadaşlar bize ulaştı ve "dağa gelmedi mi Faraşın yoldaş?" dediler. İşte o zaman Cizre'de olduğunu anladık. PKK Hareketi açısından büyük bir kayıptı. Sürekli gülerdi. Moralsiz bulamazsınız onu. Gençliğin dinamizmini taşıyordu."

Y.Z: *"Zindandan çıktıktan sonra bir aileye gittik. Aileye gittiğimiz zaman o ailenin çocukları bahsediyordu. Çocuklar halen mahalleye girdiğinde Sur'a gittikleri zaman diyorlarmış benim kodum Amara. Polisin yanından geçtiklerinde bile bunu söylüyorlarmış. O kadar etkilenmişlerdi. Ne Sur halkı, ne Cizre, ne Kürdistan ne de biz ve Şehit Faraş unutulmayacağız! Şehit Faraşın' in pratiği, emeği unutulmamalıdır."*

Ne seni anlatacak bir kalemim var ne de sırtlayabilecek bir cümlem. Sana olan hasret, sana olan özlem sonsuz. Senin ardından bizi dip diri tutacak tek şey var. Senin gidişinin ardından bizi dik ayakta, yaşamla dolu ve Önderliğe aşkla bağlı kılacak olan tek şey var. Senin kavganın ardından gözümüz açık devrime dek, Kürdistan' dan sömürgeyi def edecek güç, bizde kılan tek bir şey var. O da; İntikam!

Halkımın yüreğini, yoldaşlarımın yüreğini senin sesine verdim. Sen konuşurken dizinin üstünde, yaralı yoldaşının gözlerine, duyduk talimatını. Halkımın gözü sende, yoldaşlarının avuçlarında yüreğin. Bak ki, duy ki neler diyor yüreğin;

"Bak, ellerim yüzünde. Korkma yanıdayım, seni hiç bırakır mıyım? Yaraların iyileşecek, koy başını dizime, bak nasıl dinliyor acıların. Sesler geliyor, işte bak Harun Heval yetişiyor bize, son mermime kadar çatışmalıyım Jiyan! Korkma mermiler bitse de zılgıtlarım ve duruşumuz var. Hele bir gelsin düşman, aç gözlerini, yumma sakın Heval, şimdi gelecek arkadaşlar. Sözlerimizi, özgürlükle olan sözleşmemizi hatırla Jiyan! Bu alan bizim, burası bizim, Kürdistan bizim. Bak nasılda koşturuyor düşman, kaçıyorlar, bakamıyorlar gözlerimize, duramıyorlar öfkemiz karşısında. Diren Jiyan Heval, diren ki daha çok güzelleşsin kadınlar, daha çok özgürleşsin Cizre, diren ki başımız dik, yüreğimiz onurlu yazılsın tarihe. Ama dur. Savaşmalıyım son mermime kadar, direnmeliyim ki halayın başına ben geçeyim. Sur'da düşmedim toprağa, Ferqin'de eğmedim boynumu düşmana ve şimdi burada yoldaş olmalıyım Berivanê Cizre'ye! Direnmeliyim ki ardımda binlerce çocuğa verilsin bu isim, direnmeliyim ki yoldaşlığımız Faraşın'e denk düşsün! Diren yoldaşım, direnmeliyiz ki intikam bizim adımız, Kürdistan gençliğinin yemini olsun!"

Yüreğimizi avuçlarına bıraktın. *"Ben, Kürdistan'da ki ve bütün dünyada ki kadınları özgürleştireceğim."* dedin. Şimdi sırtımıza ve gözlerimize senin hayalini alıp köleliğin üstüne üstüne yürüyoruz... Gülüyorsun, savaşıyor, güzelleşıyorsun. Sana koşuyor genç kadınlar, senin gülüşüne, yoldaşlığına, duruşuna... Sana koştukça Faraşın'e varıyorlar, kırıyorlar köleliğin en zalim zincirlerini, tutuyorlar celladın kırbaçlarını.

Zaferin ölümsüz komutanının dediği gibi; **"Ne olursa olsun son muhteşem olacak!"** ve destansı kahramanların direnişi tüm tarihler boyunca okunacak. Devrim ateşiyle yanan bu yüreklerimiz devrim coşkusunu yaşatacaktır. Özgür yarınlarda ve geleceğin gülüşünde buluşmak dileğiyle" dedi. Geleceğin gülüşünü yaratan, Faraşın'ın direnişçi kadını yüzünü, sırtını yoldaşlarına, direnişin kalesi Sur' a; yüzünü ve silahını zalimliğin yaratıcılarına döndü. Önderliğimizle duracağımız halayın kefiyesini taktın başına ve zalimliği yendin her kulağa dağılan sesinle. Seni taşlarının desenlerine dokuyup, Cizre' nin ölümsüz direnişine taşıdı Suriçi. Sur' un direnişini aldın da geldin Cizre' nin gençlik kokan sokaklarına. Hakikate, Önderliğe verdiğin sözü uzattın Sozdarlara, Axinlere, Berjinlere, özgürlüğü, umudu uzattın sana kalkan olan Kürdistan Analarına.

Bir direnişe Faraşın denildi, bir direnişe aşk

Bir kadına özgürlük denildi, bir kadına hakikat;

Bir hakikate Sur, bir hakikate Cizre denildi.

“Yiğitlik; çözümdür, direniştir, bağımsızlıktır, korumaktır. Yiğitlik; düşmana karşı olmaktır” demedi mi Hakikat Dergâhının özgürlük kavgasında yerlerini tutanlar. Faraşın Sidar; Hakikatin kavgasında yerini tuttu. Cizre'nin destan yazan kadınlarının hakikatine karıştı. O dolaştıkça Berivana Cizire dolaştı direnişin şehrinde. Ve özgürlüğün kadınlarına bıraktı gülüşlerini. Cizre' yi, Sur'u, Ferqin'i yüzünün gamzelerine yazdı Kürdistanlı çocuklar.

Bir direnişe, bir tarihin gamzeli gülüşlerine bak ey Kürdistan!

Bir Sur'a, bir Cizre' ye, bir Faraşın' e... Yolun açık olsun direnişin Faraşın' i...

Bodrum Bizim Direniş Kalemizdi!

T.N: “Hakikat; burada görülüyordu, hakikat anlama kavuşuyordu. Her gün burada bir arkadaş şahadete yanımızda ulaşıyordu. Evleri kullanıyorduk mevzi olarak. Dünyada bahsedilen Stalingrad'ı bile Cizre' de ki ruh aşmıştı Stalingrad, bu ruhu ne askeri gücü ne düşmanı bile görememiştir. Sur' da direniş bu kadar az imkâna rağmen sonuç gösteriyordu. Tarih, intikamını alıyordu. Sömürünün bu topraklara diz çöktüğü bir ruh idi.”

G.Z: “Heval Dılxvaz ve Heval Haki (İbrahim) vardı. Yanımıza geldiler. Düşmanla aralarında sadece bir duvar olduğunu söylüyorlardı. Çok moralliydiler. Ardından Heval Felat onlar yoruldu diye Heval Tekoşer ile beraber gittiler. Heval Felat orada Şehit düştü o gün. Kepçe sesi sürekli vardı sabah-akşam. Kepçe evleri yıka yıka geliyordu. Heval Dılxvaz geldi, boruları patlattı, içinde su çıkarttı ve yaralı arkadaşlara şekerli su yapıp verdik. O gün Heval Mervan (Erdal Şahin) yaralanmıştı. Heval Azadi üç kez yaralamıştı. Heval Bager, sırayla onları getiriyordu.”

B.M: “Şehit Felat arkadaş daha önce cezaevindeydi. İdeolojik olarak kendini geliştirmişti. Cizre'de akademi çalışmalarına düzenlendi. Akademi önemliydi ve iki devrenin sorumluluğunu üstlendi. Yafes mahallesinin düşmesinden kaynaklı cepheye gittiler. Ne zaman Şehit düştüğü belli değil. Olgundu. Bulunduğu çalışmaya düzey katardı. Berjin arkadaşta; akademi yönetimindeydi, Amed'de öz savunmaya gitti. Amed'in düzey yakalamasında onun katkısı var. Ablukanın yirmi beşinci gününden sonra cepheye gitti. Moralli ve istekliydı. Etkisi vardı herkes üstünde.”

T.N: “Savaştan çıktıktan sonra ismini halktan öğrendiğim 3. Bodrum olarak belirlenen bodruma çekildik. Aslında Cizre' de yaşananlar, açığa çıkarılan görkemli direniş, müthiş kahramanlık ayrı ayrı anlatılması gerekir. Bodrumda yaşananlar aslında hakikatti. Üzerine ayrı bir tarih çıkartılması gerekir. Bizim Kürt olarak, Kürt kimliği olarak yaşadıklarımız, gerçek anlamını, PKK gerçekliğiyle sonunu bulan bir direniş, bir bütünüyle Kürdistan, bir bütünen hakikat ruhu, direniş birliği. Bu ruhtu bodrum. Orası bizim direniş kalemizdi.”

G.Z: “Heval Xeyri, tünel açacaklarını söyleyip, Heval Mervan ile gittiler. Yaralı hali ile diğer arkadaşları kurtarmak için uğraşıyordu. Kanalizasyon buldular, çıkabilirdik. Ama Heval Sidar, “yaralıları bırakamayız” dedi. Ve tünellere kimyasal atılmıştı. Yaralı arkadaşların vücutları yanıyordu. Yaralıları aramıza alıp yan eve geçecektik. Biz geçerken Heval Agit, suikastla Şehit düştü. Heval Sidar, koridor açarken yaralandı bacağından, Heval Xeyri' de elinden yaralandı. Müdahale ettik, izin vermediler. Zaten sargı bezi de kalmamıştı, bir arkadaş tişörtünü bağladı.”

T.N: “Burada yaşanan sıradan bir üçüncü bodrum değildi şahadete ulaşan arkadaşlarda böyle kabul etmezdi. Sonradan da duyduğum tanımlama ne kadar eksiklik yaşattırsa da bizde hüznü yaratıyordu, böyle kabul edemezdik. **İçi boşaltılmıştı bilinçli ya da bilinçsiz.** Orası; direniş kalemizdi.”

G.Ç: “Heval Haki, Heval Çiyager (Orhan Tunç), Heval Botan geldiler. Enkazın altından çıkıp gelmişlerdi. Heval Eriş, yaralanınca ele geçmemek için bombasını kendinde patlatmıştı. Düşmanın diğer bodrumu yaktığını söylüyordu arkadaşlar.”

Ve bodrum süreçleri yaşanmaya başlanmıştı. Her duyduğumuzda öfkeden çıldırdığımız, intikamımızı büyüttüğümüz ama en çok da acı çektiğimiz andı.

F.S: *“Düşmanın ışıklarını görebiliyordum, yoğundu. Sabaha karşı sesler geldi, yakından araba sesleri geliyor, yakınlaşıp, uzaklaşıyordu. Sabah bir baktım orası düşmanın karakoluymuş. Evi karakol yapmışlardı. Ben tek başıma kalmıştım. Bir arkadaş kurtuluyor, arkadaşlara ulaşınca kobra Şehit düşürüyor. Axin Amed arkadaş (Eda Kutay) , Heval Serhat’tı (Mehmet Yılmaz), Heval Ramazan’ dı, Gabarlı, yereldi, birisi de Sofi(Mehmet Benzer) di. Onlar Şehit düşünce tek kaldım. Beş Şubat sabahıydı.”*

Bu Kan Yerde Kalmayacak!

Tarih yedi Şubat ve Kürdistan halkı sizinle onurlandı. O gün tarih; Mehmet Tunç yoldaşın diliyle kendisini gelecek kuşaklara yetiştirdi.

“Sadece bodruma odaklanmak büyük bir yanılgıdır tamamı ile Cizre’ye odaklanmamız gerekiyor. Sadece Cizre’nin düşüşüyle ya da Cizre’de yüz kişinin katledilmesi ile bu hareketin bitmeyeceğini hepimiz biliyoruz. Herkesin morallerini iyi tutması gerekiyor. Bizde Şehitler kervanına katılacağız, ne mutlu bize! Mücadeleye devam eden arkadaşlara buradan selamlarımı iletiyorum. Cizre halkı 60 gündür soğuk, açlık ve susuzluğa rağmen Cizre halkı diz çökmedi. Kalan insanların bizimle gurur duyması lazım!”

O Kürdistan’a seslendikçe İmralı’dan ses yükseldi. O, Kürt halkına ses verdikçe Amara’dan doğan Güneş yeniden doğuyordu Cizre’nin üstüne ve sesine ses veriyordu;

“Size bağlılığın gereğini yerine getirenler ateşle savaşımında asla sizin bu duruş tarzınıza fırsat vermediler. Tektiler, çok zor durumdaydılar. Büyük zorluklarla karşı karşıyaydılar. Ama kararlıydılar, yürekliydiler. Görev karşısında soğukkanlı yürümeyi soğukkanlılıkla yürümeyi bildiler.”

Sesine ses vereni duyuyordu Mehmet Tunç ve devam ediyordu;

“Yaklaşıyorlar yavaş yavaş. Biz teslim olmayacağız, herkesin haberi olsun. Biz beyaz bayraklarla çıkmayacağız.”

Direnış dile geldi, direniş yemini dile geldi, direniş serpidi Şubat ayında karlarını eritemeyen Kürdistan topraklarına. Direniş başlatan, direniş yeminli kıldırın duruş Ankara’da bir bodrumda yoldaşlarıyla bir araya geliyordu. Birkaç kişiyle dünyayı değiştireceklerine inanan devrime inanan Kemallerin, Xeyrilerin, Mazlumların, Hakilerin, Sakinelerin yoldaşları şimdi Cizre’ de bir bodrumda işte devrimi gerçekleştiriyorlar. Sesi Ankara’dan yükseliyordu, bize konuşuyordu değerlerin yaratıcısı;

“Büyükler büyüklere yaraşır olmakla gerçekleşir. Büyük değerleriyle oynayanlar, onları yaşamsallaştıramayanlar, onların çok açık gösterdiği yolda, gerekleri yerine getiremeyenler birer ikiyüzlü, sahte yol arkadaşı olmaktan kurtulmazlar. Biz böyle günlerde başka davranamayız. Yaşamda özgürlük düzeyi sonuna kadar gerekleriyle yerine getirilecektir. Savaşta da zafer! Şehitlerimiz; en yüce değerlerdir, zaferin gerçek komuta güçleridir. Ve anıları ölümsüzdür.”

Her seher vaktinde, tan atışında kızıl güller açtın dağlar başında

Faşist namluların, her kurşununda dirildik ey halkım unutma bizi!

Cizre halkı; direnişçilere ses verdi. Cizre halkı; güneşin ve ateşin doğurduğu yiğitlere ses verdi. Cizre halkı; uğrunda kıyametleri koparttığımız anaların sesiyle ses verdi toprağa. Toprağa düşenler direnişimizin umudu, inancı ve intikamını beslediler. Cizre halkı; direniş tarihine ses verdi. Cizre’ de ülke toprağına direniş saçanlara ses verdi; “Unutmayın ey halkım” dediniz, halkım unutmadı sizi. Ne sizi ne de intikamınızı. Zorbalığın, zulmün hesabını soracak olanlar dile geliyordu. İşte Cizre halkının söyledikleri;

"Biz halkız bitmeyiz. Çocuklarımızın yolundan gitmeye devam edeceğiz. Bu kan yerde kalmayacak!"

Yıllardır Çekmediği Acıyı İki Dakikada Çekti!

K.M.B: "O süreçlerde Cizre' de şahadetler artık çok fazlaydı. Biz Nisebin'deydik. Nisebin'i çok etkiledi. Bodrum süreçleri başlamıştı Cizre'de. Halkı etkiledi, biz iyi örgütleyemedik. Düşman, İpek yolundan gitti Cizre'ye, biz engel olabilirdik, bizim caddelerden gidiyordu Cizre'ye. Biz, Cizre'den çok etkilenmiştik. Halkın hepsi gitmişti, Anam diyordu; "ben tutulan alanlara geleceğim, o gençleri yalnız bırakamam" dedi, önce karşı çıktım, çünkü kimseler kalmamıştı. Sonra o bana karışmadığı için bende hiç karışmadım. Bir gün arkadaşlar; "gel, bir aile geldi, evlerini taşıyalım" dediler. Gittim, baktım Anamdır. Savaş alanına getirdik evi. Anamla arkadaşları yan yana görünce iyi oluyordum. Düşünün, bir genç Nisebin'i tanımamasına rağmen gelip savaşıyor, ben hem alandaydım hem de orada büyümüştüm, gidemezdik. Belki katılmamıştık ancak; "bende kendi evimin önünde savaşırım" diyordum. Amcaoglumu bile Anam getirdi. "Katıl" dedi. Bülent Pekdemir Okulu var, oraya mayın döşedik, basmalı yapacağız eğer altı yüz kilo gelirse patlardı. Akşam gittik, ben Heval Zerdest ve Heval Mazlum, bir de ismini tam hatırlamıyorum ama sanırım Xeyri idi Rojava' dan gelmişti. Gittik, bir ay önce döşediğimiz mayınları basmalı yapacaktık. Gittik, mayınların yerini yaptık, bağlama işi Heval Xeyri' ye aitti. O, sabotajcıydı. Mayına pil bağlı değildi, kablo ucu yerin altındaydı. Sabotajcı Xeyri gelmedi, Heval Amara geldi bizi aldı. Ben kalmak istiyordum;" nöbet tutacağım" dedim. Ben iki mayının ortasındaydım, arkadaşlar uzaklaştı, kazmayı aldım. Giderken Heval Mazlum seslendi; "dur dur, bir şey unuttum" dedi. Benle mayın arasına tam geçti, birden patlama oldu.

Ben zaten fırlamışım başka yere, çok şey hatırlamıyordum. Basınç fırlatmıştı, okulun bahçesinde buldum kendimi. Ayağa kalktım, başım dönüyordu, hiçbir şey kalmamıştı hafızamda. Okul duvarının yanında durdum, Heval Amara sesleniyordu; " Heval Gelhat, Heval Gelhat" diyordu, benim Şehit düştüğümü sandılar, Heval Mazlum'un orada olduğunu bilmiyorlardı. Bende kendi kendime; "yanımda biri daha vardı" diyordum, mayının patladığı yere gittim, Mazlum Heval yerdedi, ağır yaralıydı, çenesinin altından parça almıştı, o parça onu çok zorladı. Onu hemen barikatın arkasına götürdük, kobra görmesin diye. Benim önümde olduğu için bana gelecek olan tüm parçalarda onun vücuduna saplanmıştı. Karanlıkta fazla da bir şey göremiyordum. Arkadaşları haberdar ettim. Heval Soro' yu Mardin eyalet komutanıydı, Heval Pala geldi, Heval Bedran' da nasıl olduğunu sordular söyledim. Eve götürdük, doktor uzun bir süre gelmedi, İki gün sonra Şehit düştü. Tüm vücudu parça parça olmuştu, kan kusuyordu sürekli.

Heval Mazlum gerçek ismi Mazlum Diri. Geverli. Dağda ki kodu; Aziz Geverdi. Şengal alanından gelmişti. Cesareti, insanı etkilemişti. Morali yüksekti, herkes onu severdi. Çok acı çekiyordu. Belki de yıllardır çekemediği acıyı, iki gün boyunca çekti, konuşamıyordu, göremiyordu ve anlayamıyordu. İki gün yanında kaldım. **Hatta çoğu defa silahla vurmak istedim.** O bizim yoldaşımızdı ve acı çekmesine dayanamıyorduk. Anam yanında kalıyordu. Başında beklerken uyuya kalmıştım, Anam uyandırdı; "Mazlum Şehit düştü" dedi. Cenaze töreni yapıldı. Şengal' den gelen birçok arkadaş rolünü oynadı bence. Nisebin' i tanımıyordu, ona rağmen eylem yapıyordu. O arkadaşlar kendi kişilikleriyle PKK' yi tanıtırıyorlardı, PKK'yi onların şahsında görüyorduk ve biz de tanıyorduk. Heval Bedranlarda da mayın patladı. Heval Bedran dayanıklıydı. Bir sivil yaşamını yitirdi. Normalde kobrayı vuracakken mayın aniden patladı."

Senden Sonraya İntikam Dolu Yürekler Kaldı!

Rahat Ol; Bu Zafer Halkımızın Olacak!

T.N: “Yaşanılan tarihti. Tüm görkemliliğe ile yaşatılan bir hakikatti. Zaten o kalede o anda o mekânda, o mekânı hissetmek, anlatabilmek, dile getirmek için insanın uzun kalmasına, orada çok uzun süre savaşımasına gerek olduğunu sanmıyorum”.

G.Ç: “Sadece birkaç bomba ve yarıya kadar dolu bir biksi zinciri vardı. Heval Nuda tünel kazmışlardı yarıya kadar suya batmışlardı. Heval Nuda ve Markos vardı, general Markos ve Heval serhat geldiler yaralı yoldaşların yanına. Orada suikasta uğruyor Heval Nuda ve Serhat Heval yaralandı. Markos Heval Şehit düştü. Heval Nuda, sağ eli ve sol bacağından yaralandı sürüklenerek bodruma geldi; "Heval sara "dedi. Hemen çektim onu. Ağlıyordum, izin vermiyordu. Yüz üstü yere düştü. Bir şey yoktu yarasını saralım, kanaması çoktu. Durduramıyorduk. Bana döndü yüzünü; "ağlama, yaramı temizle Heval!" dedi. Sur günlüğünde geçiyordu ya; “Yaralı yoldaşlarımızın an be an şahadete gidişini izler pozisyonda kalıp hiçbir şey yapamamak en çok zorlandığımız bir nokta oluyor” diye bir cümle vardı. En zoruydu bu.

T.N: “Çünkü çıktığımda ve oradan geçtiğimde insanın hissetmesi ve mücadele etmesi için çok şey açığa çıkartıyordu. Mücadele gerekçen gittikçe daha da büyüyordu.”

G.Ç: “Heval Bager, Heval Agit, Heval Tolhıldan, Heval Demhat, Heval Çarçella, Heval Awesta, Heval Çiyayi sabah karşı yanımıza geldiler. Heval Xeyri, Heval Sidar ve birkaç arkadaş daha başka yere geçtiler ve bir daha da göremedim onları. Heval Sidar olmasaydı belki de çoktan Şehit düşerdik. İnşaatın bodrumundaydık. Yaklaşık otuz kişi kaldık diğer arkadaşlar bodruma geçti.”Heval Sidar, “düşman gelmeden ateş etmeyin” demişti. Ve yapabiliyorsak tünel kazmamızı söylemişti.”

F.S: “Serdem arkadaş (Fuat Heval) ve Sidar yoldaş (Avareş ark.) baştan beri direniş hazırlıklarında yer alıyorlardı. Cizre’ye gittiğimizde onlar zaten oradaydılar. Bu direnişin örgütlendirilmesinde, yürütülmesinde ve hazırlıklarında, komutasında aktif olarak baştan beri hep vardılar. Fuat Heval Nur mahallesinden sorumluydu. Ancak bazen yer değiştirme oluyordu. Gençlikte ki arkadaşların genel duruşunda militanlık ruhu vardı. Askeri yönleri daha ağırlıktaydı.”

T.N: “Artık daralan çemberde kendimizi vurduğumuz, kendimiz bu direnişi devam ettireceğimiz son kalemiz orası kalmıştı ve kendimizi oraya vurduk. Yaşanan çatışmalarda artık direnişin daha fazla sürmesi için, daha uzun soluklu olması için gidebileceğimiz tek yer bodrum kalmıştı. Daha önce kaldığımız akademiden sonra bodruma geçtik. Burada aslında daha sonra da ismini öğrendim. Beraber bodruma girdik.”

G.Ç: “Oraya girmemiz gerekiyor muydu, gerekmiyor muydu hala bilmiyorum. Sayımız fazlaydı. İrade, direnişin en net ortaya çıktığı an’dı. Düşmanın eline geçmemek için herkes silahını elinde tutuyordu. Zor, dile gelir mi bir gün bilmiyorum ama zor.”

F.S: “Heval Sidar; askeri çalışmaya daha ilgiliydi. Kişilik olarak diğer yoldaşlara göre daha sertti. Keskindi. Ortamda tavır sahibiydi, sosyal ilişkileri çok yoğun olmasa da çok titizdi çalışmalarda. 14 Aralık ablukasında yaptığımız düzenlemeye göre o komutanlıkta Nur mahallesinde kaldı. Serdem arkadaşla beraber oradaydılar. Nur mahallesini bırakmak zorunda kalınca direnişin son günlerinde Sur mahallesine geçti, oranın sorumlusuydu.”

B.M: “Sidar arkadaş; çalışmadan sonuç çıkartıyordu. Halkla ilişkileri iyiydi. Cizre’de hemen hemen herkes tanır. Cizre komutanlığından doğru Sur mahallesinde yer alıyordu. Nerde olursa olsun yoğunlaşp katkı sunuyordu. Özellikle Heval Mawa Tolhıldan Şehit düştüğünde çok zorlandı buna rağmen hiç geri çekilmedi. Daha da bağlandı çalışmaya. Ve hep kendisine daha fazla yüklendi, hızlı geliyordu, her çalışmaya inanıp ciddiyle yaklaşırdı. Hiç bir çalışmayı küçük görmedi. Örgüt görevidir diyordu, son ana kadar da moralinden bir şey kaybetmedi, duygusaldı çünkü yoldaşlığa bağlıydı. Etkilenip geri çekilmezdi daha fazla katılırdı.”

F.S: “Son günlere doğru benim bulunduğum yer ile Heval Sidar' ın olduğu yerin arasına düşman girdi, artık görüşemedik. Çok fazla birbirimizden uzak değildik, Cudi mahallesi ile Sur mahallesinin birleştiği Nusaybin caddesine yakın bir alandaydık. Onlar en son günlere kadar direnişte kaldılar, orada elinden

yaralanınca gençlikten iki arkadaşla ayrılıyorlar, ondan sonra haber alınmadı. Daha sonra aldığımız bilgiliye göre düşman onları bir yerde fark ediyor, son mermiye kadar savaşıp 8-10 Şubat arası Şehit düşüyorlar.”

Sidar’ın son cümlelerini söyleyip, Cizre’ye ulaşıyordu;

“Kürdistan’da bazı şeyler bir daha tekrarlanmayacak! Biz bütün hünerimizi, cevherimizi bu savaşta ortaya koyacağız. O dönem bir daha tekrarlanmayacak ve her şey netleşecek. “diyordu.

B.M: “Çok yoğun bir süreç olacak” dedik Heval Sidar’a; “biz yaparız” diyordu. Bilerek yapılan yanlışta tahammül etmezdi. Sessiz kalamazdı, kavgacıydı. 55.56. günlere kadar da haber aldık ondan. Ondan sonra haber alamadık.”

Senin direnişin, senin duruşun, senin düşmanı korkutan bakışların dile geldi Cizira Botan’da. Senin devrime olan inancın ve bize, yoldaşlarına bıraktığın o büyük hayal; Devrim!

“Rahat ol yüreğim! Kırpma gözlerini. Ardımızda bıraktıklarımız devr aldı mücadeleyi, bak omuzluyorlar davayı. Ellerine verdim hayallerimizi, yüreklerine serptim amaçlarımızı. Yoldaşlarımız var ardımızda, bak nasıl da koşacaklar devrime ve halkımıza armağan edecekler. Rahat ol yüreğim, git üstüne ölümüz, öldür ölümü şimdi, tam zamanı. Ölüm öldürmeden şu canı ben vurmaliyim, var git ölüm, gelme ardımda, sen geldikçe yeniyorum seni! Korkmuyorum senden, ardımda intikam dolu yürekler, düşmanın büyüttüğü öfkeli yoldaşlarım var! Onlar muhakkak devrime gidecek, zafer halkımın olacak.”

‘Yolunun yoldaşı, kavganın öncüsü olmanın yemin dilini taşıyoruz. Yüreğin rahat olsun. İntikam; gençliğin; zafer PKK’ nin ve özgürlük, halkımın olacaktır!’

Ya Botan Olacak, Ya Bêkes!

T.N: “Bodruma geçtiğimizde o savaş sürecinde şahadete ulaştığını düşündüğümüz ya da hiç tahmin etmediğimiz yoldaşları orada gördük. Birçoğu yaralıydı ve yarası ağır olanlarda vardı. İmkânların maddi açıdan tükendiği zamandı. Orada var olan yoldaşlar bize şunu gösterdiler, anlattılar ve bize şunu yaşattırdılar; hala devam ediyor. Direniş; sömürgeyi parçalayacak, düşmanın yok oluşunu devam etme devam ediyor.”

G.Ç: “Bodrumda bir şey yoktu. Arkadaşlar su istiyordu özellikle yaralı arkadaşalar. Orhan Tunç arkadaş boruların patladığı yerden gidip su taşıyordu. Şeker, un vardı biraz ondan helva yaptı ama kendisi yemedi. Sadece yaralı yoldaşlara verdi. Heval Nuda’ ya çok bağlıydı. Bir çocuğu olacaktı. Hep ondan söz ediyordu. Gerçekten bizim moral kaynağımızdı. “Benim bu günlerde bir oğlum olacak, eğer buradan çıkarsak ismini Botan yapacağım, eğer çıkmazsak, Güler’e söylemişim ismini Bekes (kimsesiz) yapacak.” Orhan Güleri çok seviyordu, ona olan sevgisini anlatıyordu. Erken bir yaşta evlenmişti. Arkadaşlar ‘ne acelen vardı o kadar erken evlendin’ diyorlardı. Orhan’da ‘gerillaya katılırim diye ailem korkuyordu, bunun için beni erken evlendirdiler’ diyerek espri yapıyordu.”

T.N: “Heval Çiya öz yönetim alanlarından önce de partiyle çalışan, görev ve sorumlulukları yerine getiriyordu. Cizre’ de kuryelik ve milislik yapıyordu. Savaşta onunla birlikte insan gidip aslında, yani ona “düşman buradadır” demek yeterliydi. O yoğunlaşma ve var olan tüm yoldaşlar hakikatin bir parçasıydı. Onda var olan hakikatle uzun süre düşünmeye gerek yoktu. Düşmanı vurabilecek, onu daraltabilecek, bu sömürgecinin uzandığı kirli elleri kırabilecek bir nokta, bir ev, bir duvar ya da mevzi bulması hiç zor olmuyordu.

G.Ç: “Orhan şiir yazıyordu ve yazdığı şiirleri bizimle paylaşıyordu, ağır bir süreçti. Orhan hiç moralini bozmuyordu hep bize moral veriyor, moral kaynağımız oluyordu. Tüm arkadaşlar Orhan Tunç’u çok seviyordular. Bizde ona moral vermek istiyorduk. “Buradan çıkınca Botan doğmuş olacak. Ben onun teyzesiyim” diyordu Nuda. “bende Botan’ın halasıyım” dedim. Çiyager arkadaş; “bir gün gidip dağları görmek istiyorum. Bu benim hayalim” diyordu.” Yine direnmekten söz ediyordu.

Cizre; Kırk Yılın Devrim Hasreti!

T.N: “Heval Çiya bulduğu her yerde aslında buranın asıl sahiplerinin kim olduğunu gösteriyordu. Şahadetine kadar da, düşmanı yok etmeye dair planlamaları vardı. Zaten bodruma geçmeden önce Heval Çiyayi’ nın elinde kleştan çok biksi vardı. Askeri yönü güçlüydü. Eğitim bile almamıştı. Savaş isteği çok fazlaydı, her silahı erken öğrenirdi. Cizira Botan, Onda hakikatle buluştu. Heval Çiya’da bu ruh vardı. Onunla beraber bodruma geçtik.”

G.Ç: “Mehmet Tunç gerçek bir halk lideriydi. O direniş tüm Kürt halkı için büyük bir örnekti. Kanımızın son damlasına kadar savaşa çıkıyorlardı. Çok fedakâr bir aile. O kadar örgütlü bir aile ilk kez görüyorum. Hep ‘gerçek ailem bunlar’ diyorum, onlar benim ailem, güçlü bir aile. Mehmet ve Orhan Tunç tarihler.”

T.N: “Tekoşer yoldaşı, Fırat ve Nuda arkadaşı uzun bir dönemden sonra burada gördüm. Heval Fırat ve Heval Tekoşer’ de gerçekten amaçları uğruna büyük mücadele gösterirken yaralanmış yoldaşlardı. Yaraları ağırdı. Ama onlara bu yaralardan söz etmek bile utandırıyor. İnsan o arkadaşlara baktığında “onlar yaralıdır” diyemiyorsun.

G.Ç: “Heval Fırat; yüzünden yaralanmıştı, tank vurmıştı, bir gözü artık görmüyordu. Heval Tekoşer’de bir çok yerinden yara almıştı. Aldığı her yara onu çok güçlendirmişti. Fiziki olarak bacağını ve kolunu daha az kullanıyordu. Ancak bunlar engel olmaktan çıkmıştı onun için. Bundan dolayı girdiği çatışmada aldığı yara daha da güç katmıştı ona.”

G.Ç: “Akşam düşmanın sesi yoktu. Sabah erkenden düşman bombalamaya başlıyordu. Bir hafta on gün sonra düşman artık evi taramaya başladı.”

T.N: “Heval Nuda; aslında onun için sonradan öğrendiklerim. Aslında o hakikatti artık. Hakikat, onunla berrak bir hal aldı ve gösterdi kendini. Heval Nuda’ nın önceki yaşamını da öğrendiğim, ona karşı insanın hissettikleri çok fazla güçlü tutuyordu. Heval Nuda, tüm boyutlarıyla, her şeyi kendi şahsında bize göstermişti. Heval Nuda; bunu sonuna kadar da götüren arkadaşlardan biriydi. Bu devrimde sonuna kadar direndi.”

G.Ç: “Heval Gelhat Şehit düştü. **Heval Laleş, Heval Serhad tabancalarıyla kendilerini vurdular.**”

İşte Serhat(Edip) bağırıyordu ve yüreğindeki son mermisiyle dile geliyordu;

“Her sürecin fedaisi ayrıdır. Ve her süreç kendi fedaisini ister Kürdistan’da. Eğer sen bir çizginin fedaisi değilsen başarılı olamazsın. Ve ben Önderliğin ve Devrimci Halk savaşının fedaisiyim.

Biji pengava Serak Apo!

Biji şere gele şoreşgeri!”

T.N: “Heval Tekoşer; o ateşin çıkardığı yoğun dumandan şahadete ulaştı, Heval Fırat ve Serhat arkadaş yan yanaydı. Aslında Fırat arkadaş; onurlu ve onurlu bir mücadelenin sahibi oldu. Son eylemi de böyle oldu, düşmana bırakmadı, kendisini vurdu. Ve diğer her iki arkadaş da. Düşmana teslim olmamak! Bunun dışında yapılacak bir şey, çatışacak bir imkan yoktur. O sürece kadar da bekledik.”

G.Ç: “Bütün duygular iç içeydi. Yanınızda yoldaşınız, yaralı yoldaşlar, Şehit olanlar, direneceğiz, muhakkak bir şey yapılmalı”

T.N: “Yaralı yoldaşlara tedavi yapılıyordu. Düşman en son bodruma yöneldi. O zaman da; bizim omuzlarımızda olan, gençliğin omuzlarında olan sorumlulukta tamamıyla, her şeyi ile yerine getirildi.”

G.Ç: “Heval Hüseyin, Heval Sıraç ayaklarından yaralandılar, Heval Dino’nun kolu kopmuştu, Awesta yaralandı, heval Azadi her yerinden darbe yedi, yaraları ağırlaştı.”

T.N: “Öyle bir ruhtu ki; bitti dediğin yerde yeniden yeşeriyordu. Hatta kırk yıl önce Önderliğe de söylenen buydu. "sen bu kuru odundan, nasıl bir ağaç yeşerteceksin" denilmişti. Ancak gördük ki bu bir ağaç olmaktan ziyade bir Orman olmuştu. Ümitsizliğin yaşanabileceği, karamsarlığın olduğu bir yerden uzaktı. Müthiş bir direnişin var olduğu, yaşamın yaşandığı bir mekân haline gelmişti.

G.Ç: “Heval Çiyager’de yaralandı ve son sözü;” biz ölmeyeceğiz Heval, hep yaşayacağız” oldu. Çiyagerliğini ortaya koydu ve Sur’un komutanıyla bütünleşti. “

T.N: “Düşmanda ki korku daha da fazla derinleşti. Zafer sarhoşu olmuşlardı. Ama bilinmesi gereken şey şuydu; yeni başlıyordu. Direnişin yeni yeni başladığını düşman anladı. Arkadaşlar bizim üzerimizde ki binanın üzerine çıkıp çatışıyorlardı. Düşman bu sefer her şeyini bıraktı ve bizlere yöneldi kaldığımız yere. Aslında düşman gerçekliğini, acizliğini, çaresizliğini tüm yönleriyle bu mekânda görmek mümkündü. Büyük bir piyade güç ile yirmi-otuz gence karşı direnmedi.”

G.Ç: “Delila Şehit düştü. Heval Nuda tabanca istedi **veremedim**, vermedim.”

T.N: “Boyun eğmek, itaat etmek, diz çökmek bizim gerçekliğimiz olmadı hiç. Bunu savaşın aşallığı ile denemeye çalıştılar, başaramadılar. En büyük darbeyi aslında savaşın en sonunda aldılar ve gittikçe de bir yok oluşun bataklığına da sürüklendiler. Onlar da anladılar en son.

G.Ç: “Top atıldıktan sonra ev üzerimize yıkıldı. “

T.N: “Açığa çıkan bu hakikat karşısında yapabilecek hiçbir şeyleri yoktu ve çaresizliklerini daha da yükselttiler. Ve tankları devreye koydular. Savaş sahası adaletsizlikle doldu. Bu sefer savaşın bu yüzü karşımıza çıktı. Bodruma ağır silahlarla vurmaya başladılar. Uzun süre vurdular. Bodrumun aslında hedef alınmayan hiçbir noktası kalmadı. Böyle bir saldırıydı.”

G.Ç: “Bomba sesleri, araba sesi, düşmanın sesi, tankın palet sesi ve yağmur gibi mermi yağışı.”

T.N: “Tankla aramızda yirmi metre yoktu. Tabi biz burada arkadaşların da aslında yaşadığı ruhta, bir şeyin söylenmesine gerek yoktu herkes aynı ruh ve bilinçteydi. Direniyoruz ve kazanan da biz oluyoruz. Düşman bir kez daha kaybett ve mahkûm edildi kaybetmeye. Kaybetmeye mahkûm olduğunu da bu zamanda, bu mekânda da anladı. Daha sonra da vurmaya başladılar, onlar her vurduğunda hakikate binlerce defa yeminler ettik.”

G.Ç: “Ne kadar anlatılsa eksik kalacak, yerini bulmayacak. Hiç bir kelime yetmeyecek. O ruhu, sevinci, acıyı, mutluluğu, direnişi. Cizira Botan; kırk yılın devrim hasretiydi.”

T.N: “O yeminlerin hepsi yıllardır bizlerin ve halkın özgürlüğü için canları feda eden yiğitlerin, kadınların, gençlerin mirasıydı omuzlarımızda. Direnen Kürt genç ve kadınına karşı bu yol ve yöntem kullanılıyordu. Zaten ateş devreye girdi ve yakmaya başladılar. Birkaç yerde duvarlar delindi, buradan içeriye küçük su şişeleri ile 20-30 şişe attılar benzin dolu ve ateşlediler. Tabi bu bir sonuç vermedi ve boşa çıkartıldı, düşman sonuç almadı çünkü irade kırılmadı, zayıflık olmadı. Şahadete ulaşan yoldaşlar şahsında yenik düşeceğimizi zannettiler, başaramadılar.”

G.Ç: “Aklıma sadece dağlar gelmişti. Dağarı görmeden Şehit düşmek olamazdı. Heval Axin ve Heval Harun bize anlatıyorlardı dağlardaki anılarını. Her şey gözlerimin önünden geçiyordu. Heval Axin gerçekten çok mücadele etti.”

Örgüt Her Şeye Kadirdir!

B.M: "Axin arkadaş; 2005 de canlı kalkanlar sürecinde katılmıştı. O'nun sağlık sorunları vardı, kalbinde ritim düzensizliğinden dolayı Mahmur alanına gönderdik. Daiş saldırısında bile gelmek istemedi kaldı ve savaştı. Sonra eyalet çalışmasına bazı arkadaşlar gönderildi. Dağdan perspektif yollamak, alana hâkim olmak için Axin arkadaş Botan sahasına, Andok arkadaş Amed sahasına gitti. Aslında dağdan koordine edeceklerdi. Axin arkadaş bir süreliğine Botan' a gitmeyi önerdi ve bizde uygun bulduk. Cudi' den Kasım'ın ortalarından sonra Cizre' ye geçti."

B.M: "Cizre'den çıkma!' dedik, orada koordine edersin, güvenlidir." dedik. Bu başka bir hava da yarattı. Axin arkadaş Kuzeye yollamamızın nedeni çok dayatmasıydı. Çok dayattı. Oysa biz onu biraz korumak istiyorduk ailesinden çok Şehit vardı, sağlık sorunları vardı." Cizre daha güvenlidir diyorduk hatta dağdan daha güvenlidir." diyorduk. Hiç kimse Cizre' nin böyle olacağını tahmin etmiyordu, hatta kimse de kabul etmiş değil, güvenlik sorunu olan arkadaşların hepsi oraya geldi. Belli bir süreden sonra abluka oluştu, akademi de vardı onlarca kadro vardı o akademilerde. **Cizre' nin yükünü gençlik kaldırıyordu.** Ve Axin arkadaş diğer alanlara karşı da sorumluydu. Axin arkadaşla başından beri diyalog içindeydik. 56. Güne kadar da iletişimimiz vardı çok heyecanlı ve coşkulu. Hatta şöyle diyorduk; "bu kadar kapsamlı bir operasyonda sen mi çok iyimisersin ya da durumumuz çok mu iyi" diyorduk. Gerçekten de öyleydi."

B.M: "Axin arkadaş askeri duruşu, askerliği ile dikkat çekiyordu. Yoğunlaşmaları, askeri duruşu, askerliğe daha yakın bir arkadaştı. O yüzden savaş, askerlik, cephe, savaş hep onun daha fazla ilgisini çekiyordu. Çok fazla teorik çalışmalar, siyasal çalışmalar Axin yoldaşın ilgisini çekmiyordu ve o askeri konuda yetkinleşmişti. Zaten öyleydi üslubu net ve keskindi. Birçok şeyi bir cümle ya da bir kelime ile ifade ederdi. Üslubunu da, tarzını da yakalamıştı. Hiçbir şeyi dolaylı ifade etmiyordu direk söylüyordu. Onun verdiği perspektif ve talimatlarda ne yapılması gerektiği net belirlenirdi. Hasta olmasına rağmen konuşulmasından hiç hoşlanmazdı. Kendisinin önünde hiçbir şeyi engel olarak görmüyordu."

B.M: "Kuzeye gideceği zaman "Heval Axin zorlanmaz mısın?" dedim. Kızdı. "ben başarabilirim" dedi. Düşmana karşı öfkesi hep büyüktü. Çok fazlaydı ve bunun için savaşa bu kadar meyil gösteriyordu. Savaş başladığında ya da içine girdiğinde moral alıyordu. Cizre' ye gittiğinde ve abluka olduğunda aslında sevindi; çünkü artık yüz yüze düşmanla savaşabilir ve darbe vurabilirdi düşmana. Aslında sağlık sorunundan kaynaklı zorlanmıştı ancak hiç kimse onun ne hastalığı vardı bilmiyordu en son ayağa kalkacak durumda bile değildi ama bir kere bile geri durmadı. Örgüte çok bağlıydı, örgüt bağlılığı farklıydı. Olması gerektiği gibi algılıyordu. Örgütü her şeye kadir olarak görüyordu ve tıkanırdı anda bile "örgüt bilir" derdi. Bu yanlış bir algı değildi. Kobanê sürecinde, Şengal sürecinde bile bir şey olduğunda; "bu örgüt bilir" diyordu."

B.M: "Yoldaşlığa çok önem veriyordu. Son günlerde arkadaşlara moral verme onun için temel hedef olmuştu. "Biz yaralıları bırakamayız, nereye geri çekileceğiz onlarsız." Diyen ve ısrar eden oydu. Şunu diyordu "hep beraber başladık hep beraber bitireceğiz." diyordu. 58.Günde bile ne yaralıydı ne de Şehit düşmüştü. Ve uzun bir süre haber alamadık, 59. Gün Şehit düştüğünü duyduk. Caddede suikastla Şehit düşmüştü."

Yüreğinin dile geldiği zamanlardaydın şimdi. Bir yoldaşın sana dair konuşurken bağılıyor ve ;" Axin, zulmün olduğu her yerde savaşacağım diyordu" ve başını eğerek senin fotoğrafına bakıyordu. Sen dile gelseydin Axin yoldaş, gözlerinin netliği, ağız dolusu gülüşün ve duruşun. Kulağımızı yüreğne verdik ve dinledik;

"Axin Heval

İşte şimdi tam zamanı. Yıllardır bunu bekliyordum. Düşmanla karşılıklı, göz göze, göğüs göğüse çarpışmak, savaşmak! Görsün gözlerimde ki intikam hırsını, ona olan nefretimi, öfkemi! Yüzüne vurmaliyim düşmanın, en ön cephede, en yoğun mevzide, en soğuk mermimle. Patlamalıyım düşmanın hem beyninde hem de yüreğinde. En kararlı halimle, en istekli ve en güzel günümde. Yoldaş olmalıyım hem Çiyager'in hem de Zeryan'ın. Mahir bekliyordur şimdi beni. Son mermimi sıktığımda sömürgecinin yüreğine, intikamın en yoğun halini yaşayacağım.

Şimdi tam zamanı. Onlarca şervanım beni bekliyor mevzide, silahlarının başında. Yüreğimi alıyorum elime ve yürüyorum onlara doğru. Güneşimiz, Önderliğimiz, yoldaşlığın en mert olanını, Özgürlük Yürüyüşümüz fedailiğinin en yürekliğini dilerken, savaşçıları, yaşamın en güzeline, şahadetin en layık olanına istekli. Yürü şimdi halkımızın celladının üstüne. Bizden sonra ya kalan hakikat olacak, fedailik olacak. Bizden sonraya kalacak olan tarihin en derinlerine gömülen ve bir daha Kürtlüğe bulaşmayacak olan, Cizre'nin öldürdüğü "teslimiyet" olacak. Bizden sonraya kalacak olan ve tarihin en başında Kürdistan deyince akla gelecek olan, Cizre'nin yeniden doğurduğu "direniş" olacak. Biz gittikten sonra, bize layık olan intikam dolu gözler ve yiğitliğin yüreği olacak!

Şimdi tam zamanı, yola çıktı yoldaşlarımız, öldürebilirim ölümü ölümsüzleşmek için!"

Silinsin şimdi kulaklarımızda ki düşman sesi, sömürgecinin kalp ritmi. Kulağımıza sadece senin zılgıtların ve kahkahalarının sesi. Kulaklarımızda, varlığını Kürdistan'a adayanların sesi, yoldaşlarının "intikam" sloganlarıyla doldurduk.

Boşuna Tarif Aranıyor, Bu Anın Bir İsmi Yok!

Gençlik ruhu ve duruşu; döneme ve sürece cevap bir ruh ve direnişti. **Çünkü 4.strateji** devrimci halk savaşının farkına varmaya veya ne olduğunu bilmeyen çok kişi vardı. Süreç gençlik öncülüğünde başlamıştı ve gençlik bunun farkındaydı. Bu sürecin ağırlığındaydı, orada bulunan gençlikteki tüm arkadaşlar bu sürecin farkındaydı. Bunlar daha önce buradaki arkadaşlarla tartışılmıştı bizler oraya bir eylem için gitmediğimizi, savaşmak için gittiğimizi biliyorduk. Bunun en çok farkına varan gençlikte ki arkadaşlardı. Gençliğin direnişteki duruşu; gençlikte Şehit düşen arkadaşların şahsında kendini belli ediyordu. Duruşları şahadette bile moral ve inançla, militanca idi.

Sur'un bu destanı yazmasına imkân sağlayan bir çok arkadaş vardı. Daha önceden Sur'da kalmışlardı. Şehit Faraşın, Şehid Nuda, Şehit Serhıldan, Şehit Awesta. Aslında Sur Direnişi, onların eseridir. Devrime inanan ve bu uğurda kendini özgürlüğe adayan gençliğin eseridir. En güzel fedailer 105 gün boyunca Türk Devletini yendilerse bu bizden öncekilerin emeğiyleydi. Eğer Kurtay Faraşın yaşasaydı eminim kendisi de tek tek evleri örgütler ve sonuna kadar direnirdi bizimle. Heval Kurtay ve Heval Andok Özgür beraber çalışmışlardı, aynı yerde Şehit düştüler. Lice'de. Sur Direnişi onların eseridir.

Sur'un İlk Fedaisi; Şehit Serhıldan'ın Anısına;

E.A: "Serhıldan Heval de yoldaşlık bağları, yoldaşa inanç çok güçlüydü. Serhıldan'da o özellikleri çok belirgin görüyordum ve onu gördüğümde aklıma hep Heval Andok geliyordu. Yoldaşlara yaklaşımı geliyordu. Aileler, Serhıldan'ı o kadar güzel anlatıyordu ki. Emeğini, çabasını, atikliğini, pratik oluşunu."

Sur'da Bir Ana: "Serhıldan uykusunda bile uyumuyordu. Bazen işi oluyordu, bize diyordu ki beni saat beşte uyandırmanız lazım. Ben odaya yaklaşıyordum, kapıyı açıyordum, odaya gidiyordum diyordum 'Heval Serhıldan saat beş.' Onun üzerime sıçraması, üzerini giyinmesi, evden çıkması sanki bana her şey bir dakika içinde oluyormuş gibi geliyordu. Sonra hep arkadaşları bize getiriyordu. Onlara yaklaşımı, ele alışı, her zaman moralli olması, fedakârlığı, kadar soğukkanlı, o kadar cesurdu ki; ben gerçekten PKK'de ki kadın militanlık duruşunun ne olduğunu orada bir kez daha onda gördüm. Belki daha önce de pek çok şey duyduk, gördük ama onda görünce ikna oldum. PKK, kadını da böyle yapıyor. Bir şey olmuştu. Dedi ki; "neden bu kadar cinsiyetçi yaklaşıyorsun ki kadını neden bu kadar güçlü iradeye sahip olmadığını düşünüyorsun?" Bende şaşırdım. "Devlet, bize öyle öğretmiş" dedim. Ama Heval Serhıldan'ı görünce o şeylerin hepsini yıktım. Ben bu arkadaşla her yere gidebilirim, biz bu arkadaşla her yere gidebilirdik."

E.A: "Tutuklandığını duyduğumda, İlk aklıma gelen şey Serhıldan o zindana sığabilecek mi acaba sorusuydu. Bu hareketliliği, düşünce, yoğun enerjisi ile gerçekten zindana sığabilecek mi? Mesela bir aileye gittim, aile sordu alındığını söyledim. İlk söylediği şey Serhıldan o zindana sığar mı? Sığmaz

siğamaz da. Ailelerin onu o kadar iyi tanınması gerçekten insanı şaşırtıyordu. Demek ki her şeyiyle katılmış, ailelere de her şeyiyle katılmış. Zaten aileler en az bizim tanıdığımız kadar Heval Serhıldan'ı tanıyordu. Zaten tutuklandıktan sonra bir Anayı görüşüne yazmıştı sadece. Yaşlı bir aileydi. Heval Serhıldan'ın ailesi de görüşe gidiyor, Anaya hakaret ediyor. "Siz kimsiniz bizim kızımızı ziyarette geliyorsunuz? Bizim kızımızı bu hale, siz getirdiniz" demiş."

Sur' da Bir Ana: "Heval Serhıldan bir anda ayağa kalktı. Asıl siz kimsiniz, siz kimsiniz ki bu halka böyle yaklaşıyorsunuz, gidecek birisi varsa o da sizsiniz." Dedi ve kovdu onları. O kadar öfkeliydi ki; "eğer bir daha böyle yaklaşacaksınız, bu örgüte, bu halka bir daha gelmeyeceksiniz buraya." Dedi. Şok oldum, ne yapacağımı bilemedim ve utandım. Durumu çok iyiydi, güzelleşmişti, saçları uzamıştı, simsiyah olmuştu, farklı bir güzellik gelmişti. Ama gene de siğamaz o zindana."

E.A: "Ve sonraki eylemiyle beraber gerçekten herkes Serhıldan' ın o zindana siğamayacağını biliyordu. Serhıldan örgüte ilk katıldığında bir süre çalışmaldıydı. Sonra ben bir gün onu aldım bir yere gittik. Bir bakkala gittik. Ben sigara alacaktım. "Heval Serhıldan bir şey istiyor musun?" dedim; "bilmiyorum ki istemiyorum" dedi. "Gel sana dondurma alayım, çikolata alayım." dedim bende. Sonra dedi ki; "biliyor musun Heval, ben o güne kadar örgüt maliyesiyle bir tane bile çikolata almadım, ben hep diyordum örgüt maliyesidir, ben nasıl alırım, sen o gün aldın, ben çok şaşırdım. Sonra kendi kendime düşündüm demek çok yanlış bir şey değil demek ki abartmadığımız sürece çok yanlış bir şey değil, değil mi?" Dedi. Ben de; "evet abartmadığımız sürece yanlış bir şey olmaz." Dedim. Bir gün eli dolu çerezle geldi; "hiç bakma, sayımız kalabalık ondan "dedi.

Mesela Me-gam'da çalışıyordu müthiş bir örgütlenme yapmıştı. Etrafındaki bütün gençler "Serhıldan" diyordu. O zamanlar çok bir eğitim almamıştı, örgüte yeni katılmıştı, yeni gelmişti Ankara'dan. İnsan hayret ediyordu enerjisine, etrafını örgütlemesine, kendisini bu kadar sevdirmesine, sorunlara bu kadar pozitif yaklaşmasına. O kadar müthiş bir güven vermişti ki. Aileler diyordu; "Serhıldan tutuklandı, biz ne yapacağız şimdi." Aileler, Serhıldan'ı anlatırken ben büyük hayranlıkla dinliyordum. Bir kişi bile olsa bir kişi üzerinden PKK' ye inanıp, güvenip kapılarını açıyorsa bu gerçekten büyük bir başarıydı. Serhıldan Heval, o konuda çok büyük roller oynamıştı Amed'de. Son ablukada Sur'a gidemediği için çok kızılıyordu kendisine. "ben nasıl orada değilim, bu da birkaç gün sürer herhalde değil mi, ama Cizre daha sürüyor" diyordu. "biz dışarıda izleyecek miyiz?" Ben dedim "niye izleyelim ki, dışarıda tutacağımız çok alan var, sadece Sur'u mu tutacağız." Ama Sur'a gitmediği için çok kızgındı kendisine. O yüzden bir dağılmayı da getirmişti onda. Nereye gideceğini, nereye siğacağını bilmeyen bir yaklaşımı vardı. Gelip gidiyordu; "Sur'da şöyle olmuş, biz niye buradayız." diyordu."

Şehadetini televizyondan öğrendim. İradesi, bağlılığı o kadar yüksek o kadar güçlü olduğundan kaynaklı şaşırmadım. Akli hep Sur'daydı. Serhıldan Heval, Sur'da kaldı.

Bayrak-12 Sur Operasyonu Ve Kürdistan Gençliğinin Destansı Direnişi!

İşte yazıldı bir destan. Biz yazamasak da kelimelere acımızı ve intikamımızın hırsını. O, dile getirmişti, yazmıştı. Ona sığınmak en iyisiydi, en mütevazı olanıydı. "O gün geldiğinde biz olmasak da bundan bize kalan acı olmayacak. Başardık sevgili ülkem, başardık güzel dünya diyeceğiz." Bunları diyordu zaferin savaşçılarına. Onların hayallerini, yükledik sırtımıza ve serptik intikam dolu yüreğimize. O, Amed'de ölümsüzleşmişti.

Sur'un ölümsüzlerine sesleniyordu;

"Ne acılar çektik, ne bedeller ödedik. Ne çok şey değişti o günden bu yana. Herkesin yüzünde bir gülümseme ve gözündeki ışığın ardında bir hüznün belirmiştir. Yıllarca toprağa verilen yiğitler, insan güzelleri, bu onurlu tarihin Kürd'e kalan acı, bir o kadar gerçek ve bir o kadar da umutlu anılarıdır çünkü. Yaratmak ve kazanmanın karşılığı ölüm olmasın, sevincin yanında acı bilir misin? Paylaşınca kaybetmenin acısı gelip çöreklenmesin diye yüreğe sürüyor bu kavga. Bu kavga sürsün diye nice

yiğitler düşlerini gelecek güzel günlere katık edip toprağa düşüyor. Ve yıllarca binlerce Şervan'ın ölümsüzler kervanına katıldığı haberi geliyor. Bir diriliş tarihinin kahramanı olan binlerce Şervan'lar Şehit düşüyor... Yola çıktı yoldaşlarım, ışık onları korusun. Art arda dizildi yoldaşlarım. Büyük acılar yaşayıp da temiz kalmayı başarmış insanların yürekleri onları korusun. Fersahların uzaklığına ilk adımları attı yoldaşlarım, iyiliğin ve ışığın bütün ilahi, yüreklerindeki güzeli, merhamet ve sevgiyi görsün; görsün de onlara kirli elleri, taş yürekleri ve kanlı bıçaklarıyla pusular kurmuş karanlığı kör etsin. Ülkemin kayaları, taşları, soylu meşelerin kocaman kökleri ve dalları narin ve temiz bedenlerine kalkan olsun. Geçtikleri yerlerden karaçalılar bitsin de onların izine düşen düşmanın ayakları parçalansın. Dağ ve vadilerde, soğuk zozanlarda rehbersiz kalsın. Ülkemin yüksek dağlarından özgürlüğe koşarmış gibi akan çıldırmış nehirleri yoldaşlarım geçince aradığı deryaya ulaşmış bir su gibi miskin olsun da yarasalar ordusuna köpürsün. Çılgınca cesaretlerini kırıp rüzgârlarla savursun.

Işığa ve ateşe âmin.

Sevgiye ve güzele âmin.

Aydınlığa ve güneşe âmin.

Boşuna tarif arıyorum, yoldaşlarımın vedasına verilecek bir ismi boşuna arıyorum. Kimsede bu anın bir ismi yok; ne bir masalda ne de bir kitapta, ne de dağ başlarından başka bir hayatta. Bu anı geçiyorum, sadece dilsiz olanların geçtiği bu anı. Gerilla bir tarif aradı da yoldaşlarından ayrı kalmaya, bulamadı."

Biz de bulamadık. Onun kelimelerine sığındık bu yüzden. Emeği, iyiliği, bilinci, inancı ve sevgisiyle anlamlarını çoğalttığı kelimelerine sığındık.

Kelimelere sığınmıştı Şehit Armanç Kerboran. Biz de ona sığındık, onda bulduk ölümü çürüten iksiri, bizde on da bulduk cevabı. Onu verdik dilimize, ona verdik kalemimizi yazsın bizim yerimize diye. Onlar özgürlük meşalesinin ateşi olup, direnerek ölümsüzleştiler. Geriye intikam dolu yürekler kaldı. Ve PKK tarihi fedailiğin sayfalarına yeni bir isim yazdırdı. Bayrak-12 Sur Operasyonu ve Kürdistan gençliğinin destansı direnişi!

Nato'nun 3. Büyük Ordusu Cizre' De Kaybetti!

T.N: "Onursuzluk aslında, alçalma zorlandığım tek şey düşmanın bu haline bir kelime bulamıyorum, bunun dışında zorlandığım bir şey yok. Düşmanın bu dibe vuruşunu tanımlayamama oluyor. Bu sefer gaz bombaları atıldılar içeri yirmi otuz civarında. Yoğundu. O gün saat akşam dörtte kadar devam etti. Sonucunda Tekoşer arkadaş, Fırat ve Serhat arkadaş Şehit oldular."

B.M: "Kurtay Heval yani Cizre'de Serhat ismini kullanıyordu. Nisebin' de Heval Botan ile beraber yaralanıyor. Heval Botan (Bilal Erdoğan) Şehit düştü. Heval Kurtay' da tedavi için Cizre'ye gidiyor. Abluka da orada kalıyor. Babası korucu başıdır. Bağlılığı, örgüte katılımı, doğuşundan beri sanki bu örgütün içinde gibiydi. Katılımı iyiydi. Babasından kaynaklı çok utanıyordu daha fazla geliyordu. Mardin sorumlusu olarak gitti, Nisebin'e konumlandı. Cizre'de Şehit düştü.

G.Ç: "En çok Orhan Tunç' un şu anda yaşamasını isterdim. Yaşamalıydı. Çocuğu "Botan" olmalıydı, "Bekes" değil! "

T.N: " Savaş, direniş Cizre şahsında böyle yaşandı. Daha sonra benimde dikkatimi çeken aslında Cizre'de de var olanı tamamını anlatan bir yön var, Cizre gibi büyük bir direniş kalesinde düşmanın sözde cirit attığı, rahatlıkla gezdiği, bayraklarını rahatlıkla evlerinin çatısına astığını iddia ediyordu. Hiç bir zaman kendilerine şunu diyemediler; "Biz kazandık." Diyemediler. O zaman bile, Cizre' den sonra da ağırlaşan savaş bunun göstergesidir. Nisebin' de, daha sonra Şırnak' ta da düşman daha hızlı bir şekilde bu yenilgiyi yaşadı. Kaybetmişti."

G.Ç: "Çarçel Heval (Star Öztürk); hep moralliydi, hep gülerdi. O kadar saf ev temizdi ki. Yaralıydı ama bize hissettirmemek için inlemiyordu bile. Biz üzölmeyelim diye. Maneviyat o kadar ilerdeydi ki.

Gerçekten Çarçel Heval ölümden hiç korkmadı. Bir bomba kalmıştı ve "çember yapıp kendimizde patlatırız." diyordu.

T.N: "Heval Nuda, Heval Roni, Heval Tekoşer, Heval Fırat ve birçok arkadaş şahsında bu yenilgi düşmana yaşatıldı. Tarihte, herkeste, tüm halklarda "Cizre" denildiğinde direniş akla gelir, Kürdün kazandığı bir yer olarak anılacak. Bu O yoldaşların direnişi ile oldu. Hakikate olan tutku, hakikate olan özlemleriyle oldu. Teslim olmaya çağırırdı, ihaneti dayattı, düşmanın her seferinde aldığı cevap direniş oldu."

G.Ç: "Delila Hevali hiç unutmadım. Gerçekten ne zaman üzülsük hep; "baharda arkadaşlar gelecek, sıkmayın canınızı, hele gelsin arkadaşlar" diyordu. Kıştı. Ona rağmen o hala "gelecekler" diyordu. "Kobanê gibi olacak" derdi ve biz çok heyecanlanırdık."

T.N: "Heval Nuda; **üzerinde ki el bombası ile kendini imha etti.** Düşmana ilk darbe bu oldu ve peşi sıra gelince düşman diz çökmek zorunda kaldı. Heval Roni vardı. Gerçekten onun için gençliğin ruhu ve gençlikte var olması gereken her şey onun şahsında yaşanıyor. Arkadaşta ki heyecan ve moral, hareketlilik çok güzeldi. Savaşın, sokağa çıkma yasağının başlayacağını duyduğunda hemen barikatların arkasına geçti ve sonuna kadar da savaştı, o süreçte çok aradık onu ancak bulamadık. Sur mahallesinde olduğunu öğrendik. Bodrum tarandığında ağır yaralandı kolundan ancak ayakta idi."

F.S: "Heval Nuda savaşa hazır. Bir savaşta ne oluyorsa o oldu buna rağmen yeni gelmesine rağmen savaş komutanlığı yaptı. Komutanlık; hem savaşan hem savaştırandır. Bu Heval Nuda' da net ortaya çıktı. Belli bir otorite ve saygınlıkta yaratmıştı."

T.N: "Asıl bitirici ve düşmanı kahreden Heval Nuda ile bütünleşen eylemi ile düşman neye uğradığını şaşırırdı. Beklemediği bir şeydi. Beklemediği bir an idi. Sıkıştığımızı, diz çökeceğimizi zannettiler ve teslim olacağımızı sandılar. Roni arkadaşın Nuda arkadaş ile birleşen eylemiyle düşman kendi bitişini yaşadı. Son söylediği şey Önderlik ile yaşam ve Önderliksiz yaşamın olamayacağı idi. Gerçekten son olarak dile gelen; "Bê Serok jîyan nabê" sloganıydı."

G.Ç: "Orada seni ayakta tutan tek şey yoldaşlık ve o aranızda ki manevi güçtü. Şehit Nuda, benden tabanca istedi, **vermedim.** Onu bir yere yatırmıştık, düşman saldırdığı zaman Heval Nuda; "ben o alçakların kurşunu ile ölmeyeceğim" dedi."

F.S: "Bu direniş ruhu, özgür geleceğe dair bir güvendir. Bugün değilse yarın, yarın değilse bir sene sonra muhakkak olacak doğru direnenler kazanacaktır. Cizre direnişini böyle anlamlandırmak önemlidir, salt askeri değil, ideolojik duruşla da yer almak budur. PKK nedir dünya âleme gösterildi. Düşman teslimiyet bekliyordu, PKK tarihinin en büyük direnişlerinden biri yaşandı. Dolayısıyla bunu karalamak için hendek-çukur demogojileriyle kafa karıştırıyor, manipüle edici psikolojik savaşın en alçakça yöntemlerini kullanmaktadır. Kim ne derse dersin, bu gençler herkese dersini vermiştir, anlamak isteyene ders çoktur."

T.N: "Ve düşman zaten uzun süre ne yapacağını bilemeyeceğinden sessizleşti. Bodrum böyleydi. Cizre direnişi mekânı, zamanı ve imkânsızlıkları kendinde kabul etmeyen rol ve hakikat Nuda Heval şahsında böyle yaşandı."

F.S: "Heval Hevi (Nuda); direnişin başında ilk cepheye çıkan arkadaşlardandı. Cihazda "Rozan" kodunu ilk o kullandı. "Rozan" aynı zamanda bizim genel muhabereyi yürütüyordu. Bu çalışması epey faydalı oldu. Günün hangi saatinde çağırırsaydın, 'banga Rozan' cevap verirdi. Onun cevap vermesi bizi rahatlatıyordu, işlerin yolunda olduğunu gösteriyordu. Cephenin kırılmadığına işaretti. Orda olduğu dönemde o hatta, Caferê Sadık denilen tepede ciddi bir direniş oldu, o tepelik alanda mahallede kurulmuştu, düşman yukarıdan doğru tüm ağırlığıyla saldırıyordu. Yaklaşık 40 güne yakın düşman o hattı kıramadı. Nuda arkadaş bir süre orada kaldıktan sonra, Sur mahallesine gençlikten bazı arkadaşlar eğitim gören arkadaşların yanına gitti."

G.Ç: “En zorlandığım şey onun yarasına bakmaktı. Çok kere silah istedi, vermedim. Yarası çok ağırdı ona rağmen sadece yaşamaktan söz etti. Anasını ziyaret edeceğini söylüyordu. Anası yurtsever olmadığı için üzülüyordu”.

F.S: “Heval Nuda; Sur hattında kaldı. En son zaten düşman Sur' a girdiğinde direnişin içinde kaldı. Devamlı arkadaşların dilindeydi direnişçiliği, düşmana olan tavırla oradaki gençlerinde idolü olmuştu. Cizre'ye yeni gelmesine rağmen hemen uyum sağlayabildi. Hem ortama hem de savaş şartlarına. Herhangi bir çatışma süreci değildi, bir savaşta ne oluyorsa o oldu buna rağmen yeni gelmesine rağmen savaş komutanlığı yaptı. Komutanlık; hem savaştan hem savaştırandır. Bu Heval Nuda' da net ortaya çıktı.”

B.M: “Şehit Nuda arkadaş; çok genç yaşta katıldı. Yurtsever değildi. Kararlı, cesaretli, moralli bir yoldaşı. Katılım biçimi yoğunlaşmaları güçlüydü. Amed' de lise çalışmalarında kaldı. Ve sonra Cizre'ye geçti. Bağlılığı, katılımı güçlüydü. Son güne kadarda ağır yaralı olmasına rağmen el bombası hep yanındaydı ve kimseye vermeden her hangi bir durumda yanında tutuyor, düşman bodruma girince bombasını patlatıyor kendinde”.

G.Ç: “Nuda, kimsesizler mezarlığına gömüldü. O, Kürt halkına yakıştı, PKK davasına yakıştı.”

T.N: “Gidip yukarda çatışan yoldaşlara "bizi buradan çıkartsınlar, eğer onlar gelemiyorsa buradan kendimizi imha edelim ve böylelikle düşmanı yenilgiye uğratacağız. Yoksa düşmanın bu yaptıklarını kabul edemeyiz ve burada aldığımız her nefes bunu kabul ettiğimizi gösteriyor. Bunu şahsımda yaşatamam” dedi. Nuda arkadaşın orada söylediği ve her zaman da bana perspektif olan ve her zaman benim kendimi derinden eleştirdiğim nokta olmuştur, bu zamana kadar Kürde dayatılan işbirlikçilik bazı şahıslarda kabul edildi ancak Heval Nuda' da bunun zerresi yoktu ve eyleme de böyle hazırlandı. Şunu dedi, " biz düşmanın bu yönelimini hiçbir zaman kabul etmedik, etmeyeceğiz.”

Dile gelseydi Nuda'nın yüreği, daha tetiğe basmamışken parmağı, konuşurdu. Ve yoldaşlığı, intikamı dile getirmez miydi!

Dile gelseydi Nuda; yürüyelim üstüne düşmanın, Faraşın'ın her saç teli için kavgaya tutuşalım senle “demez miydi!

Dile gelseydi Nuda; bizi yoldaşlıkbirleştirdi, Önderlik buluşturdu, İmralı'ya koşalım da yıkalım bu çarmıhı” demez miydi?

Dile gelseydi Nuda, bana “sahipsiz mezar olsaydım mı?” söyle demez miydi? Ve daha neler neler derdi. Tıpkı dayarken kulağımı yüreğinin en güzel köşesine, sustukça bağırıklarını söylerdi.

Duydum da, dağıttım evrene yoldaş!

“Yoldaşlık bizi birbirimize bağlayacak ve o gün geldiğinde devrim yoldaşlık adına, yoldaşlarımızın intikamı adına yapılacak. Yoldaşlık, yoldaşlık! Bizi birbirimize bağlayan ve mücadeleye sevk ettiren, savaşta her yorulduğumda nefes almamı sağlayan kelime. Beni savaştırıyor. Düşmana olan öfkemi arttırıyor, yoldaşlık özgür alanlarımızda halay çekme sebebi. Binlerce genci dağlara, özgürlük mücadelesine katılma sebebi. Yoldaşlık, hakikat demektir, Haki demektir. Kemal demektir. Yoldaşlık; şimdi, şu anda bu bodrumda tek mermimle bile direnişi uzatma sebebim. Yoldaşlık; Özgürlük Mücadelesini kurma sebebimiz ve Önderliğimizi özgürleştirme nedenimiz.”

Xwedî Derkevê!

Dile geldi Nuda ve konuşuyordu Kürdistan'ın direnişle yeniden yazılacak olan tarihine.

Bakurê Kürdistan'da gençlik öncülüğünde başlayan, varoluşumuzun en yoğun mücadelesinin verildiği Öz yönetim Sürecinde Heval Nuda(Muazzez Moğol) ve Heval Felat(Hikmet Çark)yoldaşla gençlik basınının yaptığı röportaj;

Gençlik açısından süreci nasıl değerlendiriyorsunuz?

Şehit Hikmet (Felat ark.): Sürecin devrime evrilmesi konusunda gençlik bir öncülük misyonunu kendine biçmiştir. Yani duruşu, tarzı, çalışma yöntemini örgütlenme düzeyini buna göre belirleyip bir arayışa girmiş ve bu arayışlar neticesinde sürece cevap olabilecek bir tarz yakalayabilmiştir. Ancak biz süreç açısından şunu belirtebiliriz; aslında bu sürecin 45-50 yıldır savaşa gelen, kimi yerlerde devlet şiddetin aşırı bir şekilde geliştiği bu sürecin çözüme evrilebilmesi, çözüm konusunda var olan sorunların aşılabilmesi için toplumsal kesimin en öncü gücü olan gençliğin kendini tam katması, katarken de yani çözüm konusunda alternatif yarabilmesi hususunda kimi yetersizlikler bugüne kadar yaşanmıştır. Çözümün oluşabilmesi için özünü, var oluşumuzu kabule den bir yapıda olması gerekir Türkiye'nin. Ancak süreci bir bütün olarak ele aldığımızda, biz sürece kendi bakış açımızla şöyle bir misyon yüklüyoruz. Sürecin toplumun beklemiş olduğu çözüm noktasında evrilmesi hususunda gençliğin örgütlü yapısı son çözüm konusunu ortaya koyacaktır. Fakat şöyle bir nokta var. Alternatif yaratma konusunda gençliğin bir enerjisi var. Bu enerjiyi ilkeye dönüştürme noktasında herhangi bir sıkıntısı bulunmamaktadır. Ancak bir bütünen kapitalist-modernist sistemin yönelimlerinden kaynaklı bu sürecin alternatiflerini yaratırken çözüm geliştirip ortaya koyma hususunda yani sistemin yedeği haline gelme yetersizlikleri bugüne kadar yaşanabilmekteydi. Fakat bugün gençlik arayışı böyle değildir. Kesinlikle bizim yaklaşımımız da bu temelde değildir ve bu temelde ele alıp değerlendirmiyoruz. Bizim bugün ki yaklaşımımız şudur. Kapitalist-modernist sistemin temsilci güçleri, paramiliter güçleri çözüme gelse de gelmese de biz kendi alternatif gücümüzü örgütlü bir düzeye getirip, çözüm alternatiflerini yaratarak bu süreci alternatif süreçleri toplumların sistemi haline getirmeyi planlıyoruz. Bizim böyle bir iddiamız var! Bizim bu iddiaya denk bir arayışımız, bir örgütlülüğümüz var. Kapitalist sistem kendi içinde büyük bir kriz yaşıyor. Bu krizi aşabilmesi için toplumun en dinamik gücü olan bir kesimi kullanıp, bu kesim üzerinden yarattığı kaos ortamından beslenerek kendisini yeni bir alternatif güç olarak sunabilmesi gerekmektedir. Ondan kaynaklı tüm yönelimlerini, eğilimlerini özel savaş politikaları neticesinde gençlik üzerinden sürdürüyor. Dediğim gibi alternatif Özerk bir Kürdistan ise biz her zana için hem savaşımaya he inşaaya hem de sürecin ütüm yüküne, öncülüğüne hazırız.

Şehit Muazzez Moğol (Nuda): Tabi ki de. Mesela gençliğin sürüklenme gibi bir durumunun gerçekleşmesi bile misyonuna aykırı bir duruştur. Sürükleyecek olandır gençlik. Mesela gençliğin dinamik bir yapısı vardır. Toplumun dinamikliğini oluşturan bir duruşu vardır. Yeni oluşumlara açık yeni oluşumları geliştiren bu yeni oluşumlara hamleler tarzıyla cevap veren bir yapısı vardır. Süreçte sürüklenmek bir defa gençliğin kimliğine aykırı bir şeydir. Özellikle mesela genç kadın boyutuyla da ele alsak da bu yine aykırı bir şeydir. Kendi biyolojik yapısına bile aykırı olan bir durumdur açıkçası. Geç kadınlar şu anda her alandalar, insanlığa karşı olan her şeye karşı mücadele edecek genç kadınlar. Perspektifleri var mı gençliğin tabi ki de var. Gençlik gözlemleyen, ele alan, gençlik boyutuyla yapması gerekenlerinin takipçisi olandır. Zaten gençliği bir yapı olarak Önder Apo şöyle belirtiyor; misyon olarak öncülük olarak, bu sürecin, bu dönemin öncüsü rolünü belirtiyor yani Önderliğin bu belirlemesiyle bile gençliğin ne kadar dinamik bir inançla sürdüreceğini açıkça belirtiyor zaten.

Gençlik bu süreçte nasıl bir hareket tarzına sahip olmalıdır?

Şehit Hikmet: Gençliğin coşkusundan ve enerjisinden bahsettik. Ölçü koyan, ilke yaratan kesimdir dedik. Dolayısıyla bekleyen insan genç olamaz, biz özellikle bu noktayı açık bir şekilde ortaya koyalım. Beklemek, beklentili olmak; gençliğe aykırı bir durumdur. Gençlik; devrimin bizzat yürütücüsü ve yaratıcısı olacaktır. Hem bu sürecin hem toplumsal sürecin hem de yaşam oluşturulacak anlamlı yaşamın öncülüğünü yapacak olan gençliktir. Dolayısıyla gençlik bu sürecin bir bekleyeni değil, bir bütünen bu sürecin içinde olan kesim olarak değerlendireceğiz. Mevcut gençliğin pozisyonu, özelde Kürt gençliğini değerlendirirken beklemekten daha çok bunun öncülüğünü üstlenen kesim olarak nitelendirdik ve bizim yaklaşımımız budur. Eğer gençlik gerçekten bekleyen bir pozisyonda kalıyorsa gençlik genç olmaktan çıkmıştır. Biz ona gençlik diyemeyiz, denilemez gerçekten. Enerjisine, ruhuna, coşkusuna, toplumsal ruhuna ters bir durumdur. Dolayısıyla gençlik bekleyen değil yaratan ve yürütendir.

Politik ve ahlaki bir toplumu yaratacak bir güç var gençliğin elinde. Peki bu gücü nasıl açığa çıkarmayı planlıyorsunuz?

Şehit Hikmet: Bu noktada şunu belirtelim; aslında nasıl yaşamalı derken, buna nasıl cevap olunması noktasında gerekli ipuçları da görebiliriz. Ahlaki politik toplum gerçek toplumdur. Hakikat arayışı olan toplumun gerçekliğidir. Şimdi gençlik bunun öncülüğünü yaratmak için nasıl bir rol oynayacak? Bu toplum var olan bir toplumdur. Doğal, komünal, kolektif değerlerini özünde taşıyan tüm toplumsal kesimler ahlaki-politik toplumun bir parçasıdır. Kısaca gençlik buna öncülük yaparak öze dönüş anlamında, özle bütünleşme anlamında bir misyon oynayacaktır. Yeniden bir toplum yaratmak değil; gerçek değerlerinden uzaklaştırılan toplumu olması gereken değerleriyle bütünleştirecektir. Gençlik şimdi ne yapacak bu noktada? Gençlik inşa süreçlerinin hepsinde baştan sona kadar öncü rolü oynayacaktır. Gidecek mahallesinde, köyünde komünlerini oluşturacaktır. Kesinlikle ahlaki-politik toplumun oluşabilmesi için bunlar kaçınılmazdır. Yani ilk önce ahlaki-politik toplum kültürünü oturtabilmesi, oturtulmadan önce bir zihniyet devriminin oluşturulması gerekir. Az önce Demokratik Ulus'u yaratma gibi bir arayışımızın olduğunu belirttik. Önderlik diyor ki: "Demokratik Ulus ruhtur, Demokratik Özerklik onun bedenidir". Bizim bu ruhu Rönesansçı zihinsel bir devrim yaratarak oturtabilmemiz ve gerçekleştirebilmemiz gerekiyor. Bugün 40-50 yıllık bir mücadele gerçekliğiyle beraber biz bunu yaptık, onlarca Rönesans sitemi yaptık biz. Bu hareket 40-50 yıllık mücadele tarihinde onlarca zihinsel devrim yarattı.

Dolayısıyla bundan sonra yapılacak olan nedir?

Şehit Nuda: Bu zihinsel devrimi bir çerçeveye oturtabilmektir. Ahlaki politik toplum kültürüyle bütünleştirebilmektir. İşte bunu gençlik Demokratik Özerklik ve kendi misyonu ile yapacaktır. Gidecek köyünde, mahallesinde, sokaklarında komünlerini örgütleyecektir. Komünün olmadığı alanda ahlaki-politik toplumun da olmayacağını da farkındadır. Gençlik bu unsurun çok iyi bilincindedir. Dolayısıyla arayışını ilan etme yerine inşa etmeye çalışıyor. Bunu yaparken de toplumu yavaş yavaş toplumu demokratikleştiriyor. Aslında komün demek, demokratik toplum demektir. Yani demokratik toplumun toplumsal örgütlenme biçimi komündür. Gençlik biraz bunu oluşturarak yani ahlaki-politik toplumun gerçekleşebilmesi için meclisleşmeye doğru gidecektir. Fakat bunu ilk önce kendi içinde yapacaktır. Demokratik ulus bilincini demokratik modernite çerçevesinde ideolojik anlamda kendinde oturtacak, kendini ahlaki-politik toplum çerçevesinde örgütleyecek ve örgütlerken de topluma öncülük yapacaktır. Gidecek, Amed'de, Surlarda çalışacak, gidecek, Nisebin'de, Cizir'de halkıyla özgü bir yaşam mücadelesi verecek, gidecek Serhat'a, Botan'a.

Demokratik Ulus'u gençlik kendinde nasıl oturtacak ve ya komün yaşamı nasıl bir sistem ile yaşamsallaştırılacak?

Şehit Hikmet: Şunu belirtelim: Demokratik Komünalite'nin oturtulabilmesi için, var olan Demokratik Ulus bilincinin olması gereken düzeye taşınabilmesi için ilk önce Demokratik Siyaset'in oturtulabilmesi gerekir. İşte gençlik demokratik siyaseti doğrudan radikal demokrasi biçimleriyle kendi içinde örgütlenme düzeyi yaratarak yani kongreleşerek, kongreleşmeden konferanslarını yaratıp yeniden yapılanmalara gidilerek bir bütünen tüm gençliği bir çatı altında bir araya getirerek ahlaki politik toplumun öncülüğünü üstlenirken bunu oturtma mücadelesine girecektir. Bunun öncülüğünün yapılabilmesi için örgütlü gücün oluşabilmesi gerekiyor. Örgütlü güç de gençliktir. Gençlik bu örgütlü gücünü ve kendisini tekrar gözden geçirerek ters giden, daralan, çok emek veren, koşup, gidip-gelen fakat emeği oranında yaratamayan sınırlı kalan tarzını aşarak bu tarza cevap olma mahiyetinde yeni örgütlenme biçimini yani yaptığı her emekte ürün yaratabilen bir düzeye taşıyarak kendi örgütünü yaratacak ve bu örgütlülükle ahlaki-politik toplumu oturtacaktır. Biz bu noktada şunu açıkça biliyoruz: toplumun politik hizaya gelebilmesi için örgütlenmesi gerekiyor. Mevcut toplum, örgütlü toplum değildir. Kapitalist modernite toplumu parçalamak, dağıtmak için neredeyse yapmadığı kirli savaş politikası kalmamıştır. Kapitalist modernitenin böyle bir yönelimi var dolayısıyla buna karşı aynı düzeyde ideolojik anlamda politik bir duruşun gösterilebilmesi, politik bir örgütlülüğe ortak olunabilmesi gerekiyor. Eski tarzın aşılması yeni tarzla birlikte yeni alternatifleri yaratarak demokratik

siyasete dayalı örgütlülüğün sürdürülmesi ahlaki-politik toplumu yaratacak temel etken olacaktır. Gençlik bundan sonraki süreçte kendi öncülüğünü bu şekilde oynayacaktır.

Son olarak gençliğe herhangi bir çağrınız var mı?

Şehit Nuda: büyük inanç ve kararlı direnişimizle güzel Kürdistanımızı devrimle taçlandırmaktır amacımız. Bunu yapacak olan da gençlik ve genç kadındır! Buradan verebileceğimiz en büyük çağrı da şudur: artık gerçekten bu devrime sahip çıkma, devrimin oluşumunu sahiplenilerek gelişeceğini belirtmek gerekiyor. Artık evlerinden dışarıyı gözetleyen bir gençlik değil de Önder Apo'nun felsefesiyle bütünleşmiş, felsefesiyle hareket eden bir genç kadın, gençlik kimliğiyle beraber bu devrime öncülük etmenin vaktidir. Artık durup yerimizden bakacağımız bir süreç değildir. Önder Apo'nun özgürlüğü temelinde esas alıp tüm Kürdistan devrimine sahip çıkma zamanıdır. Bizde; genç kadın ve gençlik kimliğine sahip olan arkadaşlara Önder Apo'nun yaptığı gibi davet ediyoruz.

Şehit Hikmet: Öncelikle şunu belirtiyim; İşgalci güçler Kobanê'de yenildiler. Orda örgütlü halkın iradesi karşısında yenildiler. Çağrımız: eğer bu savaşı gerçekten bitirmek istiyorsanız be devrimde en ön safhada yerinizi alınız. Gençlik bunun bilincinde olsun ki gençlik şahsında aslında Kürdistan'ın tüm toplumsal- kültürel değerleri, toplumsal-kültürel hafızası yok edilmek isteniyor. Tüm işgalciler de gelse de tüm işgalcilere karşı bir mücadelemizi yürüteceğiz. Aslında biz yeniden Kobanê'yi inşa ederken, tüm işgalcileri Kobanê'den söküp atarken, bununla hesaplaşırken biz tüm işgalci zihniyeti Kürdistan'dan söküp atıyoruz. Aslında bir bütünen sömürgeciye, işgalciye yani vahşi-işgalci devlet anlayışının son bulması için bir duruş söz konusudur. Bizim de gençliğe çağrımız yani Xwedî Derkeve diyoruz. Kürdistan'da ki tüm gençliğin buna cevap olabileceğini buna cevap olurken de tüm gençliği hem de tüm Kürdistan'a davet ediyoruz."

F.S: "Demek ki bu insanlar inançlarında nettiler. Kendi şehrimizi kurtarıp sistemimizi kuracağız inancı vardı, inandılar. Eğer bu inanç olmasaydı eline silah bile almamış arkadaşlar, bu kadar direnemezlerdi. Her şey askeri yetenek gerektirmiyor. Bir kişi ideolojik bağlılıkla, inançlı olarak dürüstçe bağlıysa askeri yetenek de, savaş içinde gelişiyor. Bu arkadaşlar; mutlak zafere inandılar. ÖNDER APO' nun Devrimci Halk Savaşında ki demokratik özerklik projesine inandılar. Kadrolar bu davanın haklılığına inandılar."

Bak bir bir yola çıkıyor Cizre' nin kahramanları. Bir bir yola çıkıyor yoldaşlarım. Birbirine elini uzatıyor yoldaşlarım. Hepsi selama durmuş birbiriyle. Özgürlüğü gören gözlerle, hakikate bakan yürekler bir arada, kan dolu sokakların köşesinde, elleri tetikte. Köleliğe, parmağı tetikte mermi sıkın ellerle, teslimiyeti Cizre tarihine yüz karalık sayan ve elinde sıkıca tuttuğu silahla direnişini yücelten duruş yan yana şimdi. Axin yoldaşla, Andok yan yana şimdi. İşte direnişiyle, son mermiye kadar sloganlarını ne bodrumdan ne de ağzından esirgemeyen Nuda yoldaş, Sur'un kalmayan sokaklarında kahkahalarıyla savaşılan Harun'u selamlıyor. Bagok'ta yan yana duruyorlar Heval Harun ve Zerya. İşte Sur'un genç komutanı, Ferqin'in savaşçısı ve Cizre'nin komutanı Faraşin, Sur' un kalelerine adını direnişiyle yazan Awesta'yı selamlıyor. Yolun açık olsun on yedi yaşım. İşte Gelhat, Botan Şoreş yan yana. Cizre'ye gidip de zamanı direnişe durduran Jiyan ile Gever'in direnişini, enerjisinin akışıyla hızlandıran Botan'ı selamlıyor.

"Daha da direneceğiz, elbet yoldaşlarımız intikamını alacak!" deyip te bize intikamı tek ölçü olarak bırakan Sidar yoldaş, Sur'un tütün kokan evlerinde; "PKK duydu bizi, artık Şehit düşebiliriz" diyen Hogir yoldaşı selamladı. "Fedailik, gençliğin adıdır" diyen Zilan Digor, enerjisiyle cephe cephe dolaşıp, savaşılan Şerker yoldaşı, yaralarına direnişi süren Edip yoldaşı, Sinan'ı, Şiyar'ı ve ismi olmayan onlarca kahramanı, Kürdistan'ın çocuklarını, Hakikate sığınan fedaileri selamladı. İşte Rojvan, Viyan Amed yan yana. Lice'den yükselen ses, Osman selama durmuştu bir eliyle kamerasını, bir eliyle kleşiyle sömürgeyi def eden Welat' ı, Rohat'ı. İşte Silopi' nin Berçemi, Sur'un Sitisî, Zelal'i, Nisebin'in Delalî yan yana Arin'i selamlıyorlar. Cepheden ayrılamam diyen Bahoz, Cizre'ye koşuyor. Çiya'yı, Felat'ı, Selim'i, Bağlar'da Fırat, Zilan'ı selamlıyor. İşte yürekleriyle sınırları kesip, Kürdistan'ı birbirine kavuşturan duruşun gözleri Dersim, Vorin yan yana. Koşuyorlar. Nisebin' e, Gever'e, Sur' a Cizre' ye. Roza'yı kaldırdılar Batman'da bir çatışmada, bir kapının önünde. Feride'yi aldılar Cizre'de bir sokağın

ortasından. Bermal'i, Zınar'ı aldılar Lice'nin direniş topraklarından, Sur 'un yıkık, dökük ahşap evi önünde Nuda'ya el verdiler, çıkarttılar kimyasalın yaktığı duvarlardan Çiyager'i ve kurtuluşun tüneline Harun'u. Qoser'e yol alırken Bozo, Nisebinâ Rengin'e yol düşürdü tek kol komutan! İşte Welat ve Zerdest yan yana. Berjin; Dilşer' i, Azadi'yi, Mervan'ı, Agit'i, Xeyri selamlıyor. İşte yan yana anaların ak sütü kadar temiz olan, Teybet Ana'nın kızı ve direnişçi oğulları. Yan yana duruyor Sozdar ve Serdem. Selam gönderiyor Gever' den Elişer; Van'ı Agır'la, Qoser'i Newal'le, İstanbul'u Ronas'ı selamladı. İşte yan yana İsa ve Mizgin Nuda.

İşte Eriş; *"intikamla kazandık, kazanacağız"* dedi

Önderliğin özgürlüğüne ektiğin tohumlar işte söz aldılar, zalimlerin üstüne yürüyorlar Heval Çiyager. İşte seninle, aynı savaşta farklı şehirlerde seni tekrarlıyorlar, duruşunu tekrarlıyorlar, tarihe ekliyorlar. Ve tekrar ediyor tüm yürekler, inançlar; ***"Ne olursa olsun son muhteşem olacak!"***

Onlar Devrime İnadılar!

T.N: *"Düşmanın orada almış olduğu tek sonuç yenilgi ve korkudur. Savaş geçtikçe daha da vahşileşiyor ve yaşanıyordu. Nisebin' de yaşanan bombardımanlarda böyle oldu, ikinci bir Cizre istemiyordu. Benim inandığım şudur; düşman bu kaybedişi gördü ve savaşın ahlaksız, alçak yönlerini kullanıyordu. Cizre'yi unutamıyor. Direniş kalesi haline gelen o evlerde neler yaşadığını unutamıyor düşman."*

F.S: *"İnsan amacında netse bu pratiğine de yansır. Gençlikteki arkadaşların şahadetleri Şubat ayının sonlarında gerçekleşti. Genel anlamda da böyleydi, cephanenin bittiği zamana kadar direndiler, genelde de yaralı olarak Şehit düştüler. Bazı arkadaşları düşman yaralı olarak Şehit düşürdü bazı arkadaşlar kendilerini Şehit düşürdüler. Bir militana nasıl yakışacaksa öyle Şehit düştüler. Onlarda ki direnme hırsı uzun süre yaşamda kalmalarını sağladı. Hiçbir yerde ihanet ve teslimiyet olmadı."*

T.N: *"Cizre için; her bir anını, sıkılan her kurşunun hikâyesi aslında gerçekleşen her eylemin aslında tarihi olduğu, hakikatin bir parçası olduğu için daha fazla anlatmak gerekirdi. Bu hakikate ulaşmak gerek ve iddiamız da böyle olmalıdır. "*

F.S: *"Ölümü bile bile seçtilerse, bu davanın haklılığına inandıkları için, başarıya mutlaka gideceklerine inandıkları için, arkalarında mutlaka birilerinin bunu sonuna kadar götüreceğine inandıkları için Şehit düştüler. Kararsız duruşlar, bu arkadaşların duruşlarından ders çıkartmalılar. Cizre' nin genel duruşu hem halkıyla, hem kadrosuyla, hem genciyle, hem kadınıyla Demokratik Özerklik dediğimiz şey ya da özgürlük dedikleri şeye inandıkları için direndiler."*

G.Ç: *"O, direniş; kırk yılın mirasıydı, maneviyat kırk yılın mirasıydı. Tekrar Cizre'ye gitmeyi çok isterim, savaşın içinde bir yaşamdı. O, PKK Hareketinin ve Önderliğin iradesiydi."*

F.S: *"Kırk elli gencin üzerine tank top ile teslimiyeti dayatıp sonuç almadıysa bu ideolojik duruştaki sağlamlılığı göstermektedir. Silah kullanırken de ideolojik hırs ve inançla bu yapılır, fakat en büyük direniş en imkânsız anda bu inancı ve inadı göstermektir. Bu gençler bunu gösterdi. On dört Temmuz ile özdeşleştirilmesi tesadüfi değildir."*

F.S: *"Gençler şahsında; o ruh, özgürlük ruhu halkın istemleriyle eş bir ruhtur. Halkına layık olmanın gururuyla ölümsüzlüğü seçtiler. Bu gençlerin direnişçiliği doğru anlaşılmalıdır. Toplumsal bir davanın direnişçiliği nasıl yapılacağına dair, his ve duygu ve pratikleşme bu arkadaşlarda muhteşemdir. Özgürlüğe olan sonsuz bağlılık vardı. Ölümüne coşku ile hazır idiler."*

B.M: *"Bu sefer tarih farklı bir mekan ve zamanda farklı bir güce karşı yine Kürtler tarihin gördüğü en büyük direnişe tanıklık ettiler. Yer: Cizira Botan yıl: 2015. Tarih yeniden yazılmayı, sosyoloji kahramanlığı yeniden tanımlamayı, dünya yiğitliği yeniden görmeyi hak eden bir destan yaşanmıştır. Cizreliler, Cizre mahallelerini sömürgeciliğe kapatarak kendi özgür yaşamını örmeye başlamışlardır. Cizreli gençler; şehri savunmak için tüm hazırlıklarını yapmış 30 yıllık PKK direniş mirasına yakışır bir*

direnış sergilemeye hazırđılar. Tarihten gelen Türk barbar ve kanlı yüzünü bu kez Cizre’ de göstermiştir ama bu sefer karşısına Botan’ın asi, boyun eğmeyen çocuklarını ve halkını alacaktı. Cizira Botan tarihten beri Kürtlerin anavatanı olarak var olmuş ve var olmaya devam edecektir. Botan asi ve direnişçi kimliğinden hiç vazgeçmemiş ve Kürt halkının, Kürdistan halkının gözü kulağı olmuştur. İşte tarih yine bu sorumluluğu Cizra Botan’ a yüklemiştir. Bu savaş Kürtlerin kaderini tayin edecek bir savaş olacaktı. Bütün Kürdistan nefesini tutmuş, Cizre’ye bakmaktadır. Cizre kırılırsa Kürdistan kırılacak, Cizre kazanırsa Kürdistan kazanacaktır. 14 Aralık tarihi Cizre için aynı zamanda bir kurtuluş günüdür. Özgürlüğün direnişten geçtiğini bildikleri için direnişin zafer olduğunu en çok onlar biliyorlardı. Saldırıları karşısında büyük direnirlerse anlamlı özgürlüğü sağlayacağını bildikleri için saldırı aynı zamanda bir kutlama oluyor. Moraller en üst düzeyde ve herkes sabırsızlık içinde beklemekteydi. Çünkü direniş tümünden kirliliklerden arınmaktır. Çünkü Bilge insandan böyle öğrenmişlerdi. “Savaşan özgürleşir, özgürleşen güzelleşir, güzelleşen sevilir.” Teslimiyet ve ihanet onların literatüründe yoktur. Kürdistan’dan teslimiyet ve ihanet sökülüp atılmalıydı bunun için savaşılmalıydı. Cizre şehir direnişçileri teslim olmayı geri çekilmeyi düşman karşısında pes etmeyi bir an bile düşünmeden savaşıyor. Savaşıkça özgürleşiyor ve zafere yürüyordu. Kürtlerin kaderini ters yüz ederek bir direniş sergiliyor. Fedakarlıkta ve yiğitlikte sınır tanımayan direnişçiler tüm dünyaya nasıl direneleceğinin dersini veriyor. Bu böyle bir direniş ki dost düşman herkesi dehşete düşürdü. Türk sömürge ordusunu sarsıp çatlatmıştır. Bundan dolayı devlet ne yaparsa yapsın hıncını alamadı. Cizre direnişçileri zılgıtlarla halaylarla zafere yürüyorlardı, zaferin yakın olduğunu biliyorlardı. Cizre direnişine yakışır bir direniş sergiliyorlar ve mağrur duruşlarından asla taviz vermiyorlardı. Büyük bedeller uğruna direniyor ve direndikçe kutsallaşıyor. Kutsallık en çok bu topraklarda anlam buluyor. Son sözlerini eylemleriyle ortaya koymuşlardı. Cizre, özgür Kürdistan sembolü olarak hep yaşayacaktır. Şehitler özgür Kürdistan’ın müjdesini verdiler. Siz büyük bir başlangıç yaptınız. Sıra sömürgeciliği def ederek Kürdistan’ı özgürleştirmeye geldi. Bu size layık olmanın direnişinizden yiğitliğinizden birazcık pay almanın gerekçesi olacaktır. Cizre direnişini son nefeslerine kadar gösterdiği direniş intikamını almak ise sonrakilerin temel gerekçesi olacaktır. Bu yazılan destanın yazımı henüz bitmedi.”

T.N: “Tarihi kişilikler, yeri ve zamanı geldiğinde rollerini oynadılar.”

F.S: “Ve bu gençler kendilerinden beklenenin hatta beklenmeyenin çok ötesinden, fazlasıyla yaptılar. Önderlik; "siz ne yaparsanız yapın ben tedbirimi almışım" diyordu. Bu tedbir Kürt halkında, özelden Cizre’de ektiği diriliş ve direniş tohumlarının, tarihin en büyük mücadelesine tanıklık etmesidir. Mühim olan buna inancı anlamak ve o gençlere bu inancı veren nedeni anlamaktır. Devrime inandılar.”

Düşmana Bedel Ödetme Zamanı!

“Kim direnirse Partiyi o temsil eder! Kim direnirse örgüt odur!”

Bu ses Amed’ in zindanlarının duvarına çarpa çarpa sokaklara yayıldı. Sokaklardan topladı ve ona beden kazandırdı Cizira Botan. Ve Mazlumların, Amed zindanlarında bıraktığı direniş küllerini avuçladı Mehmet Tunç.

Avuçlarının içinde ki direniş evrene yaydı. Onun yaydığı direnişin attığı zılgıtlar yükselip dile geldi; “Bizde Şehitler kervanına katılıyorsak ne mutlu bize!” diye seslendi.

Selam olsun; direnip de halkını var edene, halkına kendini gelin edene!

Selam olsun; direnen duruşa, tetiğe basan ele, halkını hakikatini dilinde taşıyan dile ve gerçeğe!

Selam olsun; dönülmez yolu seçip de, Hakikat Dergâhı’ nın konuğu olup da özgürlüğü yudumlayana!

Selam olsun; direndikçe yanan bedene, gülümseyen yüze, iki ince çizgide dile gelen “Biji Serok Apo” nidalarına!

Selam olsun; devrime inanıp da kavga edene. Tarihe; direnişçi Kürdistan gençliğini bir kez daha geçirenlere!

Nefes aldirtan bir harf, gözyaşlarımız yerine bırakacağımız bir kelime ve hep bizi daha diri tutacak, daha da yaşatacak olan, inancın taşıdığı bir cümle. Bir kelime yoldaşlarımızın tüm hayalleri ve amaçlarını taşısin, bir kelime ki yılların direnişçi Cizira Botan' nı sahiplensin ve yüreklerimize su serpsin. Bir kelime ki, şahadetlerini yüreklerimizde hapis etmeden serpsin, dağıtsın, yeşertsin. Bir kelime ki, onların tüm hayallerini, amaçlarını sırtımıza yüklesin.

İşte bir kelime, bizi hep diri tutuyor. Bir kelime, gözümüz açık nöbetlerde gece vakitlerinde hem de şafağında sabahın. İşte bir kelime, özgürlüğü örerken anaların saçlarında, halkımın fedailerinin arayış sebebi.

İşte bir kelime, dağlara yol alma sebebimiz, özgürlük ateşini hep gürleştirme kaynağımız, Kürdistan'ı anlarla tekrar yeşertme sebebimiz.

İşte bir kelime, düşmana hesap sorma, bedel ödetme sebebimiz.

Bir kelime, bir kelime; hala soluk alma, yaşama, kavga sebebimiz.

İşte o kelime dile geldi, cümle oldu dağıldı dilimizden yüreğimize. Biz dedik, halk bağırdı. Biz dedik Halk dile geldi;

İntikam! İntikam! İntikam!

“İntikam! Kürt namusuna sürülen lekeyi temizlemek için,

İntikam! Süngülenen yüz binlerce Kürt yavrularının feryadını dindirmek için,

İntikam! Girdaplara atılan, ateşlerde yakılan, gelin ve kızlarımızın Kürdistan afakında uğuldayan en-illerini teskin için,

İntikam! Kürt diyarında uluyan sırtlan ve çakallar ırkının mülevves vücutlarından Kürt vatanını tafsil için,

İntikam! Medeniyet denilen kahpenin peşine sığınarak bize uluyan köpekleri susturmak için,

İntikam! İntikam! İntikam!

Şehitlerimizin kanlı cesetleri üzerinde kanla ve gözyaşları ile yazılı vasiyetname işte bu bir tek kelimedir;

‘İNTİKAM’ “

Nuri Dersimi

Kürt Gençliğine Hitabesi

Yüzümüzde kalan tek iz,

Ellerimizde, avuçlarımızda kalan çare,

Yüreğimizde kalan tek hedef,

Bizi yürütecek, koşturacak, savaştıracak tek nefes ve inanç,

Sonsuz baharımızın tek sözü, yemini, andı; İNTİKAM!

İNTİKAMIN ADI, CİZRE’NİN, SUR’UN İNTİKAMCISI, ÖNDERLİĞİN FEDAİSİ; ZINAR RAPERİN!

İntikam alındı, Şehitler huzurla uyudu. Sıra PKK'nin yaşayan öz'ünü dünyaya yaymakta. Sıra Nisebin'in fedailerinde. Ne dedi toplumsal ak'lığın on altı yaşı;

"Yaşamdan bıkkınlık duyarak, çok ölmek isteyen bir ölü psikolojisini yaşamıyorum. Adınıza mücadele ettiğimiz yaşam gerçeği oldukça değerli, büyük bir heyecan ve mutluluk veren bir yaşam gerçeğidir. Böylesi bir eylem tarzına yürürken, nedense bilmiyorum ama ölen bir insanın ruh haliyle değil de hiç ölmeyecek bir insanın ruh haliyle gittiğimden en ufak bir kuşkunuz olmasın".

Eğer bizler de yaşamın hep özgürlükten yana olmasını istiyorsak, yeri ve zamanı gelen ölümü büyük bir heyecanla karşılayamazsak, gerçek ölüm denen şeyle o zaman yüz yüze kalırız. Ölen bir şeyin çok az bir anlam taşıdığı açığa çıkar; hiç ölmeyen ise hep anlamlı kalarak varlığını sürekli hissettirecektir. Ya bu dünyada kendi öz topraklarımız üzerinde kendi kimliğimizle özgür yaşayacağız, ya da bunun dışındaki tüm yaşam tarzını kendimiz için haram sayıp onurluca bir ölümü tercih edeceğiz. Gün zorluklardan kaçma günü değil, şimdiye kadar çektiğimiz acıları daha güçlü bir şekilde göğüsleyerek zafere yürüme günüdür. Acılardan, zulümlerden, hakaretlerden kurtulmanın günüdür.

Bugün Kürdistan en ağır saldırılar altındayken, bu günlerde şeref ve namusumuza sahip çıkmayacaksa hangi gün kendimize sahip çıkacağız? Yaşamı bize işkence haline getirenlere karşı biz de yaşamı onlar için işkence haline getirmeliyiz. Onlarca defa uzattığımız barış ve kardeşlik elini, her seferinde elinin tersiyle itenlere karşı bizler de özgür yaşamı tek başımıza inşa edinceye kadar direnecek, bunlara karşı acımasızlığımızı her fırsatta ve nefeste gösterecek kadar güçlüyüz. Kürdistan, "Kazılan hendeklerin içine gömüleceksiniz" diyenlerin mezarı haline gelecektir. Vurulan her çocuğumuzun hesabını sorarak, misliyle buna karşılık vermekten asla çekinmeyeceğiz. Kazanacak olan ise özgür yarınların çocukları olacaktır."

Biz, Sizin Çocuklarınız Değil Miyiz Ey Gever!

Tekrar var B.N: "14 Mart'tı; İlk başladığımız akşam dokuz buçuğa kadar düşman hiç saldırmadı. Vekiller, kaymakamla konuşmuş; "eğer silahlarıyla teslim olurlarsa yasak kalkar" deyince kabul edilmedi tabi. Vekillerde altı yüze yakın gerillanın alanda olduğunu söylemiş. Gece havan atılmaya başlandı sabaha kadar. Sanırım elliye yakın havan atıldı. Heval Alişer, Mehmet adından bir arkadaşla mevzideydi. Düşman elektriği kesti. Arkadaşta mevziyi tamamlamak için ışık açıyor. Mevzilenme daha tamamlanmadan o mevzide küçük bir ışık yakıyor ve o ara düşman fark edip Şehit ediyor. İlk şehidimiz Şehit Alişer(Felat) oldu. Mehmet Heval, merdivenin altına saklanmıştı, şok olmuştu ve korkmuştu. Gidip onu bulduğumuzda ne yapacağını bilmiyordu. Heval Alişer'i kaldırdık ve iki ev ilerisine gömdük."

J.N: "Ben Elişer yoldaşla toplumsal alan çalışmasında da kalmıştım. Yoldaşlığıyla, halka bağlılığı ve her şeye çözüm üretmede çok yetenekliydi. O, halk tarafından çok seviliyordu. Sorunlara çözüm üretmede zorluk çekmiyordu. Yoldaşlığı derindi onun. Onunla ilk çalışma yürüttüğümüzde ben hep arka planda kalıyordum hep tek başına çalışmıştı ve zorlanıyordu. Bir gün mevzi yapmaya gidince aile geldi ve her yerde onu arıyordu. "Elišer Heval nerede?" diyorlardı ve ben akşama kadar Elişer yoldaşı aradım, mevzi yapıyordu. "tüm gün seni aradım" dedim. Şaşırdı ve bana baktı. Beraber ailenin yanına gittik. Aile ona " biz seni arıyoruz neredesin, bizden uzaklaştın mı?" dediler. Elişer yoldaş üzüldü ve "ben sizi temsil ediyorum, sizin için çalışıyorum, mücadele ediyoruz." O, kendini PKK' ye adamıştı. Mütevazılığı çok dikkat çekerekdi. **Deniz ve Piling yoldaşlar Şehit düştüğünde çok zorlandı ancak bırakmıyordu çalışmayı, kendi elleriyle yoldaşlarının parçalarını toplamıştı.** Onun siması ve duruşu o gün çok farklıydı. Her şeye rağmen "yoldaşlarım Şehit düşmedi" diyordu, inanmıyordu onların şahadetine. Ve yaşama sarıldı hem de sıkı sıkı, umudunu zaferden asla kesmedi. Onu anlatmak kolay değil, şuan ne söylesemde tam olarak onu yansıtamayacağımı biliyorum ve bende derin etki bıraktı. Tanıştığım, çalışma yürüttüğüm ilk kadro yoldaşı. Yarım bir eğitim almama rağmen en büyük eğitimi mi ondan aldım. Onunla olmak en büyük eğitimdi. Bir topluma, yoldaşlığa nasıl bakacağını, nasıl hissedeceğini, savaşta yoğunlaşmanın nasıl olacağını, senin bir tabağı ters koymandan bile savaş gerçekliği üzerine yorumlayıp çözümüyordu. Dağınık olmayın derdi sürekli, "dağınık olan bir militan, savaşta da dağınıklık yaratır." Onu anlatamıyorum, eksik kalıyorum, güç istiyor onu anlatmak. Onunla

geçirdiğimiz zamanı düşünüyorum. Onun halka olan saygısı beni her geçen gün daha da bağladı PKK'ye.

İnanmıyorum Şehit düştüğüne hala, bir yerlerden çıkıp gelecek, beni izliyor, bize bakıyor diyorum. Onun intikamını ben alacağım. Düşman, ne zaman halk evine saldırmak için gelse hemen silahını alır, raxtını takar ve koşardı mevziye. Halkın gidişi çok zorladı bizi, hem de çok. "Halkım, anlayacak niçin savaştığımızı" diyordu, "biz, sizin çocuklarınız değilmiz" diyordu. O, ilk Şehit düşen yoldaşımdı, arkadaşım. Partiyi tanımamı sağlayandı. O, bende bir çok şeyin ilkiydi. Kimseye benzemiyordu. Bir gün bizim yaptığımız barikatta iki adam fotoğraf çekiyordu, iki ajan tutuklamıştık ve ben ilk defa halkın içinde ajan görüyordum. Bana baktı ve " bunlar bizi, bu örgütü düşürmeye çalışıyorlar." Aslında sürekli örgütü öğretti, örgütlü olmayı. Ben gülerken ağzımı kapatıyordum; " saklama gülüşünü, özgürce gülümse." Onu anlatamamanın ezikliği altında kalıyorum. O gerçekten tarihe geçmelidir. "Bunlar, bizim son günlerimiz" diyordu sürekli. Anlamıyordum, "niye son günlerimiz olsun ki, düşman gelir, geldiği gibi de gider" diyordum. Halk sırf onun için halk evine geliyordu. Halk ona bağlıydı. Benim yerime şimdi burada onun olması gerekiyordu. Kabul edemiyorum onun yokluğunu. Onun yoldaşlığını hep yansıtmalıyız, onu görenlerin, yoldaşlık edenlerin aynı yolda yürümeleri gerekir. Ondan etkilenip katılım yapan çok yoldaş, genç var."

R.N: "Şehit Elişer Mala Gel'e(halk evi) bakıyordu. Ben, Orman tarafındaydım ancak kuralsızlık yapıp onun yanına geliyordum. Onun yoldaşlığı farklıydı. O, sürekli insanların içindeydi. Savaşta halkla ilgilenmek, sorunları dinlemek zor olmasına rağmen bunu layıkıyla yapıyordu. Kendinde yetkinleşmek gerekir devrim sahasında ve bunu halka vermek gerekir. Ve O öyleydi. Hiçbir zaman halka öfkelenmediğini ya da kızdığını görmedim ve duymadım. Kendine kızardı, öfke duyardı ancak halkı gördüğünde her şeyi unuttu. Birçok arkadaş halk evine gelirdi ancak halk Şehit Alişer' i arardı."

B.M: "Heval Elişer; coşkulu ve moralliydi. Neşe kaynağıydı. Örgüte çok bağlıydı. Örgüt ne dese onu yapardı. Örgüt dese; "şurada üç gün bekle" beklerdi. Sorgulamazdı. Bir gün arkadaşlar hattı geçecekler, hattı geçerken arkadaşlar ona;" sakın köylüler seni görmesin" diyorlar. Tam hattı geçecekken köylüler geliyor, o da bir ağacın altında oturuyor ve akşamdan öbür güne kadar, yağmura rağmen öğlene kadar orada kalıyor. Arkadaşlar onu her tarafta arıyor, bulamıyorlar. Onu tanıyan bir arkadaş geliyor ve "ne oldu?" diyor, arkadaşlar; "Heval Alişer yok" diyorlar. Onu tanıyan arkadaşlardan biri de; " siz ona nerede bekle dediyse o oradadır." deyince öbür gün arkadaşlar hatta gidiyorlar bakıyorlar orada bekliyor. Arkadaşlar ona; "hareket etme" dediği için köylüler gidene kadar hiç hareket etmeden, o hatta beklemiş. O, örgüte göre idi."

İnançları Tarihi, Yürekleri Fetihsel; Nisebin Savaşçıları

K.M.B: "Ardından en son yasak başladı. "

Yaz, yazı , yazmak...

Yazıyı bulduğu için Sümerlerden başlatırlar tarihi, ondan öncesi bilinmedik, tanışmadık fail faalle... Önceleri nasıl yaşadılar ne yaptılar vs. vs. birçok cevaplanmamış soru ardı sıra diziliyor, tüm yazılan satırlara. Tarihe geri kalan ise ezenlerin, haksızların, siyahların izleri olmuştur. Geriye kalan satırlar yeryüzünde ki değişimlerin ekseni oluyor. Satırlar yön verir, yön yaratır. Yönler mekân! Mekân insan-insan mekânı yaratır. Fakat her şeyden önce söz vardı. Söz yaratıcı, söz eylem, söz eylemsel klandı. Yazı, sözü tarihe nakşeden tek eylem! Öncekiler sözü nakşetmediği için bilinmedik kaldılar. Gerçekten de söz uçuştur yazı kaldı. Fakat uçan söz gökyüzünde kanatlarını çırpmakta. Evrenin bir yerinde, birileri tarafından hissedildiler. İyinin yaratıcının haklının eylemi olan söz, Kürtler, Kürdistan ile yeniden canlandı. Ve PKK, yazıya hakikati nakşeden yaşam olarak belirdi kâinata. Sözün ve yazının birleştiği mutlak hakikat ve PKK'liler. Her biri kendi sözleri kadar özgür, kendi sözleri gibi anlamlı ve güzeldiler. Bu sözleri yazıya dökmek ise bazen geride kalanlara, geri de kalanlarla, bir nebze de olsa tarihe bırakmak. Tarih bunları bildiği sürece onlar hep var olacak ve hep var edecekler...

AR: "Kürdistan tarihi ve parti tarihinin bize bıraktığı miras ve mücadelenin mihverleridir tutulan alanlar bizim için. Her bir sokağı, caddeyi, köşeyi, kuytuyu adımlarken Şehitlerimizi hep düşünüyor ve

layık olmaya, özgürlüğe dönük adımlamaya devam ediyoruz. Yürüdükçe yeni fikirler oluşuyor. Oluşan yeni fikirler hepimizde ilk katılımımızın ve dağı ilk görüşümüzün heyecanını yaratıyor. Bu heyecan, bizde kararlılığı, bağlılığı, sevgiyi, saygıyı, savaşıma istemini netleştiriyor. Ve savaşın başlamasını bekliyoruz... Derik, Kerboran, Ferqin, Cizre, Sur, Hezex gibi tutulan alanlardan ders çıkarmaya çalışılıyor. Hazırlıklar ona paralel yapılmış. Biraz da olsa eksiklikler öğrenilmiş alt yapı ona göre hazırlanılmaya çalışılmıştı. Hendek ve barikatların yanı sıra caddeler arası tüneller yapılmış, Alike, Şehit Gelhat, Koçerler ve üç mahalle arasında bağlantı sağlamak için tüneller kazılmıştı. Fakat Kanika Mahallesi kopuk... Uzak yani. Lojistik üç ay için hazırlanmış. Yani üç aya yetecek kadar erzak depolaması. Cephane ise biraz eyaletin aktarımıyla biraz da Heval Xeyri'nin çabasıyla kaçakçılardan temin edilmiş tabi arkadaşlar yollamış. Anlayacağın cephane bu savaşı karşılamak için yeterli değil. Ama her şeyden en önemlisi arkadaşlar var. Gülen, seven, fedakârlık yapan, bağlı olan, kararlı olan arkadaşlar var. Her bir mahalleden birbirinden güzel, birbiri gibi kararlı ve bağlı arkadaşlar var. Onların varlığı he şeye yetiyor. İnanç, inanç bizde zafere odaklanmayı öğretiyor. Kaç gün direnebilme değil, "zafere nasıl gidebiliriz" yoğunlaşması oluşuyor hepimizde. Sayısal olarak Nusaybin'in % 80'i bizde. Orayı özgürleştirip, Kürdistan'ın başka yerlerinde de bu özgürlük kıvılcımını yakma hayali var hepimizde. Başaracağımıza yürekten inanıyoruz. Alike mahallesi, Kanika ile beraber sınıra yakın olan iki mahalle ama dedim ya Kanika üç mahalleye uzak. Yani yalnız kalacak. Bizim mahalle Alike! İki cepheye ayrıldı. 1. Cephe ipek cephesi, 2. Cephe ise tabur cephesi. Her cephe de yirmiden fazla mevzi var. Her mevzide arkadaşlar ikişerli en fazla üçerli mevzilenmişler. Kadın arkadaşların sayısı az olduğu için her mevziye bir kadın arkadaş gönderiliyor. Tabi her mevziye yetmiyor. Tabur cephesinin komutanları; Heval Fırat , Heval Kendal , Heval Tekoşin , Heval Dılgeş. İpek cephesinin komutanları; Heval Yıldız, Heval Bawer, Heval Rüstem. Alike mahallesinin komutanları ise Heval Xeyri(gençlik kadrosu) ve Heval Dilan. Genel komutanlıkta ise Heval Xebatkar, Heval Kawa, Heval Evin var. Yani hem genel hem de bizim mahalle, cephe komutanları oldukça güçlü arkadaşlar. Her birinde fetih yüreği var, insan onları gördükçe gerçekten inanıyor. Tabii bu savaşın şervanları yeni olmalarına rağmen inançları tarihi, yürekleri fetihsel... Hepsi savaşın başlamasını büyük bir heyecanla beklerken ve sokağa çıkma yasağı bugün geldi dayandı kapıya!"

KEDİLER CASUSLUK, TAVUKLAR DA LOJİSTİK OLSUN!

ÇA: "Saat 12 de yasak başladı. Esasen düşmanın bu kadar yoğun da geleceğini hem tahmin etmiyorduk hem de halk Nisebin' de kaldığı için düşman göze alamazdı. Abluka yüz on gün oldu zaten daha da sürüyor bir çok mahallede. Abluka başladığında halk gitmeye başladı Alike mahallesinde birçok defa halk ;" siz ne dersiniz öyle olsun Heval." Diyordu ancak biz çıkarttık onları.

AR: " Yasak kelimesi geçtiği gibi Nusaybin yavaş yavaş boşalmaya başlıyor. Çok bir şey diyemiyoruz gidenlere. Fakat yüzlerinde ki mahcubiyeti de görüyoruz. Bu kadar gitmelere rağmen kaç aile kalmak istiyor. Fakat bırakmıyoruz. Koruyamama korkusundan değil, kanımızın son damlasına kadar elbette ki halkımızı koruyacağız. Fakat düşmanın vahşiliğini bildiğimiz için o kaç aileye kıyamıyoruz. Son güne kadar kalanların hepsi ağlaya ağlaya gidiyor mahalleden. Tabii bizde etkilenmiyor değiliz. Kürdistan'ın tüm sokakları anaları ve çocuklarıyla güzel. Gidin güzel analarım, çocuklarım, babalarım, kardeşlerim. Yalnız biz değil bu sokaklarda sizi çok özleyecek. Etkileniyoruz, şervanı, komutanıyla beraber. Fakat bu etkilenme bizde yalnızlık, çaresizlik ve umutsuzluk duygusunu yaratmıyor. Aksine mücadele ve inanç duygularımızı kamçılıyor. Tüm bu gidişler bizde halkımıza olan sevgimizi daha çok arttırıyor. Dualarının, fikirlerinin, yüreklerinin hep bizimle olacağını biliyorduk. Düşman bizi ayırdı. O halde kavuşmak için mücadele üst doruklarda. Ve gittiler. Kaldık biz bize. Herkes birbirine bakarak gülümsüyor. Tabii espriler hava da uçuşuyor. Bir saat içinde Nusaybin'de bizden, kedilerden ve tavuklardan başka kimse kalmadı."

K.M.B: "Yasak gece saat 12 de başladı. Halk gitti, Amed'li bir Ana kalmıştı. Bermal koymuştu kodunu. Yasaktan önce gelmişti "doktorum, yara sarabilirim, yanınızda kalacağım" dedi. Bir Cizrel'i Elif Ana ve Nisebinli Tekoşin ana kaldı çok cesaretli idi ve benim Anam Yasemin ana kaldı. Dört Ana bizimle kaldı. Bir çok kişi gitti, saat on iki olmadan bir çok genç Nisebin dışına çıktı."

Ç.A: "Heval Dersim, Heval Delal, Heval Roza, Heval Aryen vardı, Silopili bir kadın arkadaş vardı unuttum ismini ancak yirmiye yakın yerel genç vardı, Nisebin'li olan ya da başka şehirden gelip Nisebin için savaşmaya gelen gençler vardı. Uzun süreceğini tahmin ediyorduk Cizre, Sur pratiği vardı çünkü. Ancak düşmanın bu kadar saldıracağını, savaşın boyutunu, yirmi dört saat uçakla vurulacağını, obüs ve havanlarla saldırılacağını açıkçası ön görmedik."

AR: "Heval Argeş Goyi; "kedileri casusluk için, tavukları lojistik için kullanalım" diyordu. Heval Delal'de; "bence tavukları arka cepheye alalım. Düşman tek canlı bırakmayacağım" diyor. "Biz olmasak bile tavuklar kalır."Herkesin kedi ve tavuklar üzerine esprisi devam ederken Heval Agit ulak gibi cepheye yerine espriler devam ediyor. Bu bize moral oluyor. Anlıyoruz ki hiçbir şeyimiz olmasa bile bu bizde ki moral zaferin tomurcuğudur. Çok geç olmadan herkes mevzisine ve cephesine dağıldı. Tabii neler olacağını da herkes merak ediyor. Bir kaç arkadaş dışında kimsenin savaş tecrübesi yok. Hoş, savaş öyle bir haldeydi ki hepimiz tecrübe konusunda eşitlenmiştik. Akşam on iki de başlayacaktı yasak."

Ç.A: "Gece iki de düşman saldırmaya başladı, ilk saldırı bizim kaldığımız mahalleye bir camiye oldu, ipek yolunu denetime almak istiyorlardı. İlk yoğun saldırı ipek cephesineydi."

K.M.B: "Heval Agit vardı benim mahalleden arkadaşım, hep beraberdik, her gidene beraber bakardık her şeyi beraber yapardık, nöbetleri de beraber tutardık. O, Ahmet Kaya köprüsüne bakıyor, bende okul tarafında ki mevziye bakıyordum. Benim mevzim de Erkan benli vardı, koma se birada, Şoreş Heval vardı Türk solundan, Heval Berxedan vardı iç firarla Rojava' dan gelmişti. Heval Dersim'de Rojava' dan gelmişti Alike mahallesine düzenlenmişti. Heval Şahin vardı mevzide sürekli çatışmayı anlatırdı, Kobanê' de kalmıştı, bizim mevziye o bakıyordu, Heval Mahir vardı Muş Bulanıklı. Heval Şahin'in timi, Heval Roger'in timi olarak ayrıldı timler. Kadın arkadaşlar da; orta mevziye bakıyorlardı, Heval Zelal , Qoser'li bir kadın arkadaş ve adını net hatırlamıyorum ama ya Zınarin ya da Zerin idi öyle bir kadın arkadaş vardı. Sadece bir erkek arkadaş vardı yanlarında Heval Akif. Nisebin' de başından beri yer aldı. Heval Hejar vardı Şengal' den gelmişti, cephenin, mahallenin en hızlısı o idi, düşmana en büyük darbeyi vuran Heval Mahir ve Heval Hejardı. Düşman onları görse kaçarlardı. Heval Roger'in timi yerelden Bahoz, Heval Mahir ve Cizrel'i Zerdeşt vardı Komalen Cıwan adına üniversite de katılım çalışması yürütüyordu. Herkes kendi mevzisine gitti."

AR: "Fakat on ikiden önce elektrikler ve sular kesildi. Bu düşmanın ilk hamlesiydi. Karanlıkta ve susuz bırakarak iplerin elinde olduğunu göstermek istiyor. O yüzden bizde hazırlığımızı ona göre yapmıştık. Su sorununun olacağını bildiğimizden birçok yere su stoklamıştık. Karanlık ise bizim için sorun değildi. Zaten savaşçılar karanlıkta savaşır ama gerçek savaşçılar. Ve derken karanlık çöktü. İlk geceden hepimiz çok merak ediyoruz. ' acaba ne olacak?' tabii hepimiz nöbet halindeydik. Düşman yayan gelebilir ihtimaline ilişkin gelebilecek yerlerden pusuda bekliyorduk. Gece on ikiden sonra bombaatar yağmuru ve kobranın taramasıyla, doçkanın dolu dolu sesiyle sabah oluyordu Nusaybin sokaklarında."

Direnış Halayı Başladı!

K.M.B: "İlk atış bizim mevziye oldu. Tankı hiç tanıımıyordum, ne kadar etkili olduğunu o gün anladım (gülüyor). Tünel vardı sokak arasında. Tank atışı oldu mevziye yakın, basıncı beni yere fırlattı. Bodrumda ki demirlerin içine düştüm, gülme krizine girdim. Heval Berxwedan; "ne oldu sana?" dedi. Bende; "yahu bu neydi, hele sen onu söyle" deyince dedi; "işte bu tanktı." Bende daha çok güldüm. Çünkü ben tankın bomba atar attığını sanıyordum. Onun için çok gülüyordum"

Ç.A: "İlk birkaç gün Daiş taktiği ile geldi, tankın arkasından bir sürü piyade geliyordu. "Cizre, Silopi'yi, bitirdik sıra sizde" diyorlardı, ilk saldırdıklarında çok kayıp verdiler. Üç cepheye ayrıldık, benim bulunduğum cepheye daha tam mevzi sistemine geçmedi düşmanın nasıl saldıracağını bilmiyorduk, altı yedi gün izledik ve taktiğe göre düzenlemeler oldu, düşman mevzi mevzi her sokaktan geliyordu. Bizde cephelere ayrıldık."

AR: "Bu sabah hoş olmayan, istenmeyen kişilerle gözünü açtı Nusaybin. Biraz da öksüzlük duygusu vardı. Bu sabah, Nusaybin anaları yerine düşman mermileri sokaktaydı. Ama tüm bunlara rağmen

yine o sokakları analarına verecek çocukları vardı. Sokaklar arası tüneller zaten yasaktan önce de yapıyordu. Fakat halk izin vermediği için evlerin arasındaki tünelleri yapamıyorduk. Zaten ha bire 'kızıyorlardı niye kapımızın önünde hendek, barikat yapıyorsunuz ' diye. Herkesin elinde balyozlar inletiyoruz duvarları. Sabah 6 akşam 5 arası duvarları, bahçeleri kırmaya devam ediyorduk. Tabii aynı zamanda mevzilerde de bekliyorduk. Bazı duvarlar çift katlı, yoruyordu bizi. Bunların yanı sıra arkadaşların esprileri her kırılan tünelin ardından beliriveriyordu."

K.M.B: "Mevzi gözlem için uygun değildi, arkadaki mevziye gittik, önü İpek yoluna bakıyor, önde ev yok, bahçede takılı kaldık, geçiş yerimize tank vurduğu için gidemedik, iki metre duvarın üstünden hemen atlamamız lazım yoksa tank vuruyor gene, parçalar her yere geliyor; "gidelim, şansımıza" dedi Heval Berxwedan ve bizde gittik, Erkan Benlilerin mevzisine ismi orada Cıwandi. Şahin Heval çok gelmiyordu yanımıza ama mevzi sorumlumuzdu. Düşman sürekli vuruyordu, aramızda iki yüz metre mesafe vardı. Aramızda ev olmadığı için rahat bir şekilde geçti, ikinci gün havanla vurmaya başladılar. Ben ve Heval Şoreş yan binaya geçtik, düşmanı gözetliyorduk, havanla vuruyorlar ama biz havanı tanımıyoruz. Yere düşüyor, patlıyor ve duman çıkıyor. Şoreş Hevalla birbirimize bakıyoruz çünkü tanımıyoruz. Gittik Heval Berxwedan'a sorduk, "bu nedir "dedik, gülmeye başladı, "bu havandır Heval" dedi."

AR: "Heval Bawer gülüyordu; " bazı tünellerimiz şişman arkadaşlar, bazıları kısa boylular için. Herkese özel." Heval Bawer aynı zamanda cephe komutanıydı. Varlığı herkese hem güven hem de özgüven veriyor. Tabii bu espiye Heval Yıldız alınıyordu (kısa da değil, fazla şişman da değil) bakış fırlatıyor ve balyozla sarılıyor. İlk silah eğitimlerinde bize silahı sevmek için verilen tüm nasihatleri Heval Yıldız balyoz için veriyordu, balyoz artık canımızın öbür parçası oluyordu kleşin yanında. Bizim balyoz sesi, düşmanın zırxlarının sesi kafamızı şişiriyordu ikinci günden. Bu işleri yaparken sokakları da sürekli aynayla kontrol ediyoruz. Anlaşılan düşmanımız temkinli. Ne zaman geleceklerini büyük bir merakla bekliyorduk. Öbür mahallelerde daha bir şey yoktu. Ama buraya ağır yöneceklerini iyi tahmin ediyorduk. Sınıra yakın olduğu için ilk burayı almak isteyecekler. Fakat bu mahallede ki hiçbir arkadaş bu mahalleyi vermez. Çoğunluğu iç firarla gelmiş. Oldukça asi ve cesur yürekli arkadaşlar."

Ç.A: "Dersim Heval; ipek cephesine konumlandı, çünkü saldırı o taraftandı. Zaten Heval Dersim nerede bir çatışma, saldırı varsa oradaydı, komutanlıkta yer aldığı için herkesi kontrol ederdi ve denetlerdi. Bir kolu olmamasına rağmen Nisebin savaşının kaderini tayin eden yoldaşlardan biri oldu, gerçekten hem duruşu, morali, herkese verdiği moral farklıydı. Nerede bir mevzi varsa hep oraya gitti, daha önce kobra vurdu ve bir gözü de görmüyordu artık, komutanlıktaydı. Heval Cem vardı, Heval Dilan tabur cephesine bakıyorlardı. Zaten mahalle komutanlığındaydı. Her hatta arkadaş vardı, her hatta düzenleme yapılmıştı, tabur mevzilerinin yaparken ben ve Heval Agit ve Heval Gelhat, Yılmaz arkadaş aynı yerdeydik, tabur cephesi Mohriza yakın olan cepheydi. Yaklaşık bir hafta yoğun bir savaş gelişti. Ben, Heval Agit ve Heval Gelhat aynı mevzideydik. Arka mevzide Heval Hebun, Heval Dilşer, Heval Rezan vardı, bir arka mevzide de arkadaşlar vardı. Düşman tam çembere almak istiyordu, arkadaşları ipekten uzaklaştırıp tam çember oluşturmaktı. Düşman, ipekten ilerledi ancak Çağ çağ da durdu, bir hafta on gün hem teknik hem de yürüyerek geliyordu."

K.M.B: "Kendi kendimize her şeyi öğreniyorduk. İkinci günde çatışma yok. Üçüncü gün Heval Zerdeşt bahçeye çıkmış İpek yoluna bakmak için düşman mesafesini öğrensin diye, o ara da arkadaş füzeyi fırlatacak düşmana. Füze düşmana değmediği için düşman artık oraya saldırıyordu, tank Heval Zerdeşt'i vurdu, yaralandı. Heval Bahoz'da parçadan kaynaklı yaralandı. Zerdeşt Hevalin durumu ağırdu, yeleğinde ki mermilerde onda patlamıştı. Yedi, sekiz mermiye yakın. Heval Şahin onu götürdü. Çok istekli biriydi, yaralı haliyle bile; "Heval siz mevziye gidin, boş kalsın mevziler" diyordu sürekli ve sonra Şehit düştüler."

AR: "Mart ayının on yedisiydi sanırım. Nihayet geldiler. Tam tahmin ettiğimiz yerlerden gelmediler. Biz ilk çağçağ' dan bekliyorduk fakat Mohris ve tabur tarafından saldırdılar. Tabur tarafından arkadaşlar vuruyordu, ölüleri vardı. Arkadaşlar sağlam bir şekilde mevzilerini koruyorlardı. Moris tarafından da

arkadaşlar etkili vuruyordu. Fakat Heval Eriş ve Heval İsa suikastçıların hedefi oldular. Heval Eriş belinden iki mermi aldı.”

Ç.A: “Heval İsa ve Heval Eriş beraber düşmanın karşısına geçiyorlar. Şehit Eriş suikastçıdır, konumlandığı yerde düşman onu görüyor ve ateş açıyor, İsa Heval Şehit düşüyor. Heval Eriş de yaralanıyor bizde iki gün sonra duyduk. Aslında ablukanın ciddiyetine o zaman daha iyi görüyorsun kayıp vermeye başladığında. İlk şahadet sana bunu kavratıyor. Şahadeti çok çabuk oldu, onu bahçede toprağa verdik.”

Bir göz bir gözle karşı karşıya. Bir onur bir zalime karşı ayakta. Bir halkın evlatları faşizmin yüreğini deşiyordu. Görsün göz, duysun kulak, hissetsin yürekler, onlar savaşıyordu, onlar zulmün sofrasını yerle bir ediyorlardı Nisebi’in kadın ve çocuk kokan, direniş, serhıldan kokak sokaklarında. Bağrını açan toprağa düşecek gençler ve tohum olacaklar devrimin gelecek direnişine, büyük başkaldırısına. Bağrını aç kızılığın kanı, yoldaşlarımı sana emanet ediyorum, Kürdistan gençliğini sana bırakıyorum. Adı, İsa, adı Bawer, adı Yıldız. Yazsın tarih, yazsın kalem!

AR: “Ve mahallemizin ilk şehidini verdik. Heval İsa! Direniş halayı daha yeni başlamışken böyle erken gitmek olur mu yoldaşım? Barikatın dışına çıkıp, düşmana bisiving atmak isterken hedef oldu. Olduğu yere düştü. Yüzünde sonsuza dek sürecektir olan son tebessümü kaldı. Battaniyeye sarıp, toprak anaya emanet ettik güzel yoldaşımızı. Buradaki direnişi anlatacağım. Çünkü bu gizemli direnişi bugüne ve yarına bırakan onlar.”

Nisebin’den Sur Selamlandı! Yolun Açık Olsun Tebesümün Adı!

Ç.A: “Nisebin’in en güzel yönü yoldaşlıktı. Yoldaşlığı maneviyatla doluydu. Mahallemizin ilk şehidi Heval İsa oldu. Yaşı küçüktü, Serhat bölgesinden gelmişti, Şehit İsa’nın ismini almıştı.”

AR: “Heval İsa; Yeni katılımlı bir arkadaştı. Fakat yaşamı, duruşu, gülüşü, mütevazılığı bizde çelişki uyandırıyor. Bu kadar küçük yaşta böyle bir duruş! Yani öz olarak gerçekten insanlığı ve Kürtlüğü yaşıyordu. Hani partide her arkadaş belirgin özellikleriyle tanınır ya Heval İsa emekçiliği ve yüzündeki o tebessümüyle hep hatırlanıyor hafızalarda. Erken gidişi yüreğimizde derin burukluk yaratıyordu. Zaten yaşamı etkileyen bir arkadaş, gidişi de çok etkiledi. Gidişi bizi sarsmıyordu, mücadeleciler kıldı. İntikamını, intikamınızı alacağız.

K.M.B: “Heval Şahin ve Heval Amara geri çekilme kararı almışlar ama kimsenin haberi yoktu Heval Kawa’nın da haberi yoktu. Herkes geri çekilmişti ama biz bodrumda takılı kalmıştık çekilmedik. Ondan önce bodrumda daha takılı kalmadan Heval Cıwan’a ;" gidip kobrayı gözetleyeceğim, sen sakın pencereye bakma görüntü al" dedim ve çıktım. Bir baktım kobra bizim pencereye döndü. Gözlem yerinden bakınca kobra orayı taradı çıktım ve baktım Cıwan yerde, baktım gülüyordu, "pencereden bakma demiştin sana" dedim ve kızdım. Heval Hejar ve Heval Berxwedan o evde takılı kalmıştı, evleri delerek suikasta hazırlanıyorlardı. Biz bodruma geçtik, havanlarla vurmaya başladılar. Balyoz fırlattım Heval Hejar’lara, pencereyi kırmaları için. Altı saat sonra haber geldi, geri çekilmiş arkadaşlar diye. Heval Şahin geldi yanımıza ve Heval Hejar; “ses geliyor” dediler. Yanımızda ki iki katlı eve girmiş askerler, bizim tarafa gelmişler, amaç bizi çembere almak, görüntü almışlardı. Tünel gibi bir yer var, ben zayıf olduğum için bir tek ben bakıyordum, tünelden baktım hemen bizim kaldığımız bodrumun bahçesindeler, bir asker ile aramızda iki metre vardı. Sayıları çok fazlaydı, önlem almamıştık, geri çekildiğini de bilmiyorduk. Pusu ile öldürebilirdik ama onlar bizden önce davrandı. Cephede sadece Heval Binevş, düşmana darbe vurmuştu suikastla. Herkesin morali bozuktuk geri çekildi diye. Heval Mahir ve Heval Roger sinirliydim, sonra aynı mevzide kaldık. Heval Mahir, bisiving kullanıyordu, Heval Serdar vardı Bagok’tan gelmişti. Cesaretliydi, fedakârdı. Biksi ile vuruyordu. Tuzaktan darbe vuruyordu düşmana. Heval Mahir ve Heval Hejar, piknik tüpünü alıp, tünele koyup kobrayı darp ettiler düşmanın içinde. Heval Kawa ve Heval Evin geldiler, Heval Evin yasaktan bir kaç gün önce gelmişti. Heval Xebatkar vardı ARGK döneminde mücadeleye katılmış ve deneyimli bir arkadaş. Geldiler ve "neden geri çekildiniz, düşman bile daha saldırmadı" dediler. "Sabah erkenden gidip evleri kontrol edin, eğer düşman girmedi ise mevzilenin, eğer girdi ise zaten geri gelin" dediler.

Ben Reşit Serdar'ın Şervanıyım!

B.N: "Gever 'de Esentepe' den gelen arkadaşlar karşı mevziye giderken düşman suikastla yaralayıp sonra da taramıştı. Heval Rohat, Cumhuriyet mahallesine geldiğinde çok etkilenip, katılmış bir yoldaşı. **İsmi hatırlamıyorum arkadaşın**. Cenazesine mayın bağlanıp ortaya bırakılmıştı. Düşman; Cumhuriyeti düşürüp, Güngören ve Orman arasındaki bağlantıyı koparmak istiyordu. Güngören ve Orman' da hiç çatışma yoktu, sadece Cumhuriyet'te vardı, çünkü orta alandı. Oradan takviye gelmesi gerekiyordu. Arkadaşlar Heval Serdar(Karker ark.) Colemergli idi, sokağa çıkma yasağında tepki vermişti, çünkü **Dijvar ve Hogir** silahlarını bırakıp gitmişlerdi, çok öfkeleniyor; orada harekete geçen ilk kişi oydu; "ben Şehit Reşit Serdar' ın şervanıyım ve onun gibi şervanlarımın önünde Şehit düşeceğim" derdi. Ayaklarını kaybetti. Kar üç dört metredir. Arkadaşlar onu taşıyor " taşımayın, mevziler boştur, gidin" diyor. Ayaklarını kaybetmişti. Arkadaşlar battaniye almaya giderken **Heval Serdar silahıyla kafasına sıkıyor**. Heval Serdar yoldaşlarına yük olmamak, savaşı zorlaştırmamak için öyle yaptı. Herkes onun intikamını almaya odaklanmıştı."

Umudun Bittiği Yerde, Mayın Patladı!

AR: "Nisebin'e gökten yoğun havanlar yağmaya başladı. İlk üç gün tek tük atıyorlardı. Ma bu yağmur mu ki? 60'lık ve 80'lik havanlar yağmur bereketi gibi yağıyordu. Dördüncü gün yani bugünden itibaren savaş kızışmaya başladı. Ne yapmak istediklerini anladık ve ona göre konumlandık. 'L' harfi tarzında gelip bizi ortada sıkıştırmaya çalışıyorlardı. Fena fikir de değil hani. Anlaşılan düşman fazla zamana yaymak istemiyordu. Yoğun tekniğin yanında piyade gelmeye başladılar. Savaş bir mevzide sınırlı kalmıyordu. Aynı anda bir cephe 3-5 mevziye saldırıyorlardı. Ve bugünden itibaren Çağ Çağ'a yönelimler arttı. Bereket girmiş mirate! İlginçtir. O gün hava güneşli olmasına rağmen bazen rüzgâr sesi geliyor gibi oluyordu. Bu duruma Heval Bawer açıklık getiriyor. 'rüzgâr sesi değil o, fırtına obüsünün sesi.' Hayda bu obüs de nedir? Tamam, şimdi tam teşkilat teknik devrede. Teknikten korkmak değil de sesi felaket rahatsız edici. İlk hafta olduğu için arkadaşları motive etmeye, savaştırmaya daha çok yoğunlaştırıyorduk. Anlaşılan onlarda ilk hafta psikolojisine çok yoğunlaşmışlar."

Ç.A: "Heval Eriş'in yaralandığını duyduğumuzda moral bozukluğu oldu, onu yaralı evine götürdük ona rağmen çok moralliydi. Bir evin bodrumunu hazırlamıştık, yaralıları oraya götürüyorduk. Şehit Dersim sürekli taktiğe yoğunlaşıyordu, evlerin önüne cephenin ön evine tuzaklama mayın yapıyorduk, cephe geniş, mahalle büyük ancak mevzide sadece ikişer kişi duruyorduk. Gençlerin moralini hep yüksek tutuyorduk, şahadetleri, yaralanmaları onlara aktarmıyorduk, etkileniyorlardı."

K.M.B: "Sabah ben, Heval Mahir, Heval Binevş ve Heval Roger gidip bakacağız evlere. Alanı tanıyordum yerelden olduğum için. Heval Mahir ve Heval Roger, Heval Şahin; Heval Binevşi göndermediler suikastçı diye. Sızmaya gitmiyordu. Heval Binevş, çok değerliydi, kuralsızdı, sürekli aklımda, yedi yirmi dört onları düşünüyorum. Kleşini eline aldı ve "ben gideceğim" dedi. Düşman onları görüyor orayı tarıyor, zor kurtuldular orayı bıraktık. Orada ki tünel çok uzundu orayı mayınladık ve havaya uçurduk. Düşman sızma yapmasın diye. Daha obüsleri kullanmamıştı düşman, havan kullanıyordu. Gözetime gittim ben, Roger Heval tank gelince "haber et" dedi. Geri çağırdı, tank geldi ancak mayın patlamıyor, basmalı var ama patlamıyor, umudumuzu mayınlardan kestik. Tek umudumuz Heval Mahir'in bisvingi atmasıydı. İnşaat var, etrafı açık, ama bir tek o yer var, gitmesini istemedim ama gitti. Yukarıya hemen çıktı, Şengal'den gelmişti, yerinde duramıyordu, bisvingi tankın altına vurdu, basmalıya bastı ama patlamadı, yirmi dakika sonra tekrar geldi, oradan bir daha atamazdı, bisvingi aldı, "başlıkları yapıştı" dedi, "sen burada kal" dedi; "gitme" dedim, hemen yukarı çıktı ve oradan da attı, tankın altına vurdu, tank geri gitmedi, çaresiz kaldık deyince baktık basmalı patladı, çok mutlu olduk. Umudun bittiği yerde basmalı patladı."

Makarna Ve Çorba Dünyanın En Güzel Nimeti Şimdi!

AR: "Nisebin'de Heval Delil'lerin mevzisinde savaş oldukça yoğundu. Tüm mevzilere yönelim var fakat orası aralıksızdı. Mevzileri, öbür cepheye geçiş yeri hem de ipek için stratejik. Hele ki Pazar sokağı hem

bizim için hem onlar için stratejik bir yer. Fakat burası bizde. Geliyorlar hem de sürü şeklinde! Alana bizler hâkim olduğumuz için pusu vaziyetinde bekliyorduk. Kobranın arkasına saklanıp geliyorlardı ve sonra kan gövdeyi götürdü. Yirmiden fazla cenazeleri yerde. Cenazeyi almaya gelenlerde patladı mayın. Cenazeleri çoğaldığı için hat boyu yoğun teknik devreye girdi. Kendimizi sağlama aldık. Bizde kayıp vermeden müthiş bir eylem çıktı. Hem Mohris, hem ipek, hemde tabur çok kayıp vermeden iyi vuruyordu. Yoğun teknik kullanıldığından cenazelerinin üzerine gidilemiyordu. Onlarda patlayan mayınlar şok etkisi yaratıyor onlarda. Neye uğradıklarını anlamıyorlar.”

K.M.B: “Başka bir tank geldi parçalanan tankı almak için Heval Akif biksiyi çalıştırıyordu. Adamlar yere indi tankı çekmek için, dört kobra tarıyordu her yeri, biksi yeri buldum ve Akif Hevali çağırdım. "buradan vur" dedim. Vurmadı. Düşman geri çekildi. Veysika tarafına Heval Bedran, Heval Reber, Heval Xebatkârla bakıyor, haberimiz yok orada ne olduğundan. Ben Heval Mahir'in yardımcısıydım, yolları tanıdığım için, hiç yerinde durmuyordu. Heval Mahir; "gel, düşman bizim tarafa doğru mevzi yapmış" dedi, bende "yok, onlar Heval Xebat'lardır" dedim. Ama Heval Mahir ısrarla "hayır, eğer bunlar Xebat'lar olsa niye bizim tarafa mevzi yapsınlar ki" dediler. Sonra Heval Mahir;" bak, Heval Gelhat onlar asker, vuracağım" dedi. "yok" dedim. Meğerse askerlermiş, Heval Roger yine beni mayınların gözlem yerine gönderdi, tank gelirse patlatacaktık. Heval Binevş, Heval Mazlum hareketli timin sorumlusuydu, mermi dört duvarı delip Heval Mazlum'un sırtına geldi. Merminin yarısı Heval Mazlum'un sırtına yarısı da yerdeydi. Heval Binevş onu sağlıkçıya götürdü. Doktor bildiğimiz Bermal Ananın sonra da öğrendik ki iğne vurmaktan bile çekiniyormuş, sürekli şaka yapıyorduk. Oysa onun bir Ana olarak orada kalması bile bizim için çok değerliydi. Bir Ananın cesareti ve fedakârlığı ile bir gencin fedakârlığı, cesareti aynı değildi çünkü o arkasında bir aile bırakmıştı, çocuklarını bırakmıştı. Bize destek olması yeterliydi. Elif Ana Cizreli, hiç dikiş ve iğne bilmiyor ama yapıyordu. Mayını gözlemlemeye gittim, yan tarafımızda mevzide Heval Amara'lar atış yapmışlar, zann ediyorlar düşman geri çekildi, onlarda geri çekildi. Tek başıma orada kalmıştım. Havan yanımda patlayınca basınç başıma vurdu, başım demirin üzerine düştü, en çok basınçtan etkileniyordum, duvara yaslandım, arkadaşlar gelir diyordum, meğerse arkada düşman var bomba atar isabet edince basınçtan iyicene gittim ve baktım Heval Mazlum; " Heval gel gel" dedi ve beni çağırdı. "Ben mayını gözetliyorum, gelemem, tank gelecek, arkadaşlar vuracak" dedim. Kızdı ve "çabuk gel, peşimden" dedi ve ben onunla gidince bir baktım mayınların yanında ki arkadaşlarda geri çekilmişler. Heval Şahin' de; "Gelhat'ı unuttum, Gelhat'ı" deyince "ben de buradayım" dedim. Orada çok tartışıldı, bazıları diyordu "birazcık toprak için gerek yok bu kadar insanın Şehit düşmesine", bazıları, "geri çekilmek korkaklıktır" diyordu. Oportünistlik tartışmaları başlamıştı. Koçerler mahallesinde durumlar işte böyleydi.”

AR: “Gündüz dron, gece heron geçiyordu. On dokuzuncu günlerdi. Bilmeyen arkadaşları bu sese karşın uyarıyorduk. Fakat bu gürültüde de ses duymak pek mümkün değildi. Bunca tekniğe rağmen görüntü vermemeye özen gösteriyorduk. Bir yerlerden sesler geliyordu fakat kimse görünmüyordu. Bu düşmanı çılgına çeviriyordu. Korkuları bize güç oluyordu. Nasıl ki korkan bir insan mezarlığın önünden geçtiğinde ürkek sesle konuşur ya onların da öyle. Gelince patırtı- kütürtüyle ya da yüksek sesle konuşup geliyorlardı. Televizyonlarda hep bir kahraman gibi sahneye girişleri olur. Fakat burada öyle değil. Birbirlerinin arkasına saklanarak, ürkererek geliyorlardı. Bu kadar korktuklarına göre kesin bizi ve Nusaybin'i çok farklı tasvir ediyorlar. Zaten mayın tarlası diyorlardı buraya. Büyük ihtimal bizi de duvarların arkasında pusuya yatan karakaşlı, kara gözlü, saç başı karışık, boynunda puşi olan birileri olarak hayal ediyorlardı. Kendi televizyonlarında yarattıkları teröristlerden korkuyorlardı. Havalarda epeyi soğuktu. Elektrikler olmadığı için soba yok. Gece termal olduğundan sıcaklığa dikkat ediyorduk. Gündüz keşif görmesin diye güneş sıcaklığından çok yararlanamıyorduk. Üstümüzdeki montlar çok ısıtmıyordu bazen iki kişiyle de olsa 'cida' ile ısınyorduk. Gündüz hep hareket halinde olduğumuz için, gece hareket biraz daha kısıtlı olduğu için soğuk kendini gece hissettiriyordu. Duvarları kırmayı sürdürüyoruz. Düşman gece gelmekten korktuğu için bir tek akşamları yemek yapabiliyorduk. Yeterince konservemiz yok o yüzden iki akşamda bir konserve gerisi makarna ve çorba bize dünyanın en güzel nimetleri gibi geliyordu. Ekmek ve kuliçe stoklarımız vardı. Yasaktan önce analar epey ekmek yapmıştı. Fakat ileri ki zamanlar için tedbirli kullanıyorduk.”

K.M.B: "Kadın arkadaşlar diğer eve geçmişlerdi. Hejar ve Heval Serdar, Heval Zelal vardı. Düşman sızma yaparak oraya sızıyordu. Heval Xeyri uzaktan kumandalı mayın yapıp bize gönderiyordu. Heval Serdar; Kerboranlıydı. Yoldaşına zarar gelmesin diye her şeyi yapardı, yoldaşlığa çok düşküncü. Her şeyi öğretirdi bize, cesareti bize de hatıra olarak kaldı. Düşmanın üzerine korkusuzca giderdi. Gördüğü askeri affetmezdi. Düşman, mevziye saldırdı bir gün, mayın patladı. Ev düşmanın üzerine çöktü, düşmanın birimleri en az yedi kişilikti, o birimin üzerinde Heval Hejar duruyordu."

YPS, QURBANA YPS-JIN BE!

AR: " Nisebin' de yirmi Mart'tı topla karşıladık. Günü bol havanlı, obüslü ve tank sesleriyle karşıladık. İlk haftada bu kadar yoğun yönelim olacağını pek tahmin edemiyorduk. Biraz öbür alanların tecrübesinden kaynaklıydı bu tahmin. Fakat görünen o ki erken bitirmek için ilk hafta da her şeyi deniyorlar. Saldırıları yoğun olduğu için cephe komutanları her yere yetismeye çalışıyordu. Bazen arkadaşlar için lojistik ba zen de cephe yetiştirmeye çalışıyorduk. Tam performansla duvarları kırmaya devam ediyoruz. Bu işi yaparken espriler hava da. Böyle pratik işlerde kadın ve erkek arkadaşlar beraber olunca kıyamet yakındır demektir. Heval Armanç ve Heval Zilan beraber duvar kırıyordu. Heval Zilan genç bir arkadaş. Heval Armanç' ın bir balyoz vuruşu Heval Zilan'ın 10-15 balyoz vuruşu gibi. Heval Armanç ' bak öbür kadın arkadaşlar çok iyi duvar kırıyor, senin kıramadığını da ben kırıyorum. Zilan' ın tek cevabı ' YPS qurbana YPS-JIN be' diyordu. Moral daha da motive ediyordu. Fakat ha bire bir yerlerden balyoz sesi geliyordu. Barikatların dışında balyoz sesleri yükseliyordu. Düşman da bizim yöntemimizi kullanıyordu. İlk hafta olmasına rağmen çok kayıp verdi. O yüzden olacak ki temkinli yaklaşıyordu. Gece balyoz sesleri gelince arkadaşlarla övünüyorduk. Gece-gündüz durmadan çalışıyorlar diye. Sonra öğrendik ki gece çalışan düşman!

"Heval Delillerin (Pazar sokağı) mevzisine saldırılar yoğunlaştığı için Heval Bawer koşup oraya gitti. Biz de Heval Yıldız' la yukarı kesimlere yoğunlaştık. Vurduğumuz düşmanı gözümüzle görebiliyorduk. Çatışmadan sonra Heval Yıldız canı sıkkin bir şekilde "sadece bir tane vurabildim" dedi. Hepimizi bir gülme tuttu. Bizde sandık ki düşmanı öldürdün diye üzülyorsun diye ekledi Heval Rüstem. Yoğun olduğunu bildiğimiz için arkadaşları merak ediyorduk. Akşam olunca arkadaşların yanına geçtik. Heval Xeyri ve Heval Delil karşıladı bizi. Büyük bir heyecanla anlatıp, olanlara gülüyorduk. Fakat onlar sadece tebessüm ediyordu. Bir şeyler olduğunu anladık. Arkadaşlar anlatıyordu, bugün ağır yöneldiler ve sayıları da kalabalıktı. Arada sadece bir duvar vardı, iç içeydik. Net beş ölüleri yerdeydi ve yaralıların inlemeleri geliyordu. Arkadaşlara döndüm; "Peki bizden kayıp var mı?"

"O en çok korktuğumuz ve hiç sormak istemediğimiz soru. En çok bizi acıtacağını bile bile sorduğumuz, cevabını alınca bile ikna olmayıp kabul etmediğimiz. Bir devrimi güzelleştiren, ona anlam veren o yoldaşımızın artık olmaması ve ölümsüzleşmesi. Bizi en çok intikama büründüren, öfkemizi kuşanmamızı sağlayan anlamlı merteye; Şehit olmak!"

K.M.B: "Koçerler mahallesinde Heval Hejar çok etkiliydi. Mevzilerine bir gün düşman sızarak geliyordu, mayını önde ki eve döşemişler, düşman yoğun vuruyordu, düşmanın içinde ya binbaşı ya da on başı vardı yani rütbeli biri de vardı, enkaz altında kalıyorlar on bir kişiler, öbür askerler de enkazın üzerinden komutanlarına sesleniyorlardı," dayanın komutanım dayanın" diyorlardı. Heval Hejar anında biksiyi aldı ve hemen düşmanın içine attı, düşman şoka uğradı. Heval Hejar'ın kaldığı eve tank, top, akrep, kobra hemen hemen tüm araçlar geldi ve taramaya aldılar her yeri. Heval Hejar' a desen ki "düşman buradadır" derdi ki; "hele göreyim ondan sonra vururuz", bir şeyi netleştirmeden başlamıyordu. Netleştirir ve sonra mayını patlatıyordu. Düşman evi ilk aldığı anda aramızda dört katlı bina var ne biz vuruyoruz, ne de onlar vuruyor, birbirimizi bekliyoruz, ev ev yol açmışız evlerde ve onlara cam, şişe her şeyi bırakmıştık sızma olursa ses gelsin diye."

Rojvan'dan Bir Parça Sağlam Gitmeli Dağlara!

Tünel başında Şiyar arkadaş yer alıyordu, Urfa'lıydı, Kobane' de kalmıştı. Yaralılar oradaydı. Heval Şiyar bir buçuk ay kaldı Gever' de ve sürekli tüneldeydi. Ancak tamamıyla su toplamıştı, düşman da orayı öğrenmişti. Tünelin bir ucunda düşman, bir ucunda biz vardık. Tünelden çıktı arkadaşlar ama

mayınlayıp çıkmışlardı. Gever'de Yılmaz Kurdo gerçekliği de var ancak Şehit Serdar komutanlık gerçeği de vardı. Gever, hep ikili yürüdü. Anlayış ve çizgi beraber yürüdü. Ama fedailik o kadar çoktu ki, fedakârlık ve bağlılık o kadar derindi ki teslimiyet, kaçıp gitmeler gölge düşürmeyecekti. Önderliği, halkı en derinden hissettiğin, korkuyu yaşadığın anlar oluyor. Bireysel kaygılarının peşine düşenler gittiler. Ancak kendini bırakmış, halka ve Önderliğe adayanlar sonuna kadar savaştılar.

Heval Arin, Heval Arjin benim yanımdaydılar. Ön cepheye vermemiştik yeniler diye, pratik işlere bakıyorlardı. Heval Arjin, Gever'li, abisi de Şehit oldu ablukada. Savaş sırasında silah kullanmayı öğrendi. Heval Arin Bitlis'li Türkiye' de büyümüştü. İsmi 'Tülay Eren'di. Birim sorumlusuydu. Heval Zilan vardı, Kobane' de ve birçok alanda yer almış. Pratikçi, emekçi biriydi. Komutanlıktaydı. Çok duygusal, yoldaşlığı derin yaşayan biriydi. Yirmi üç yıldır katılmıştı. Heval İslam vardı, savaşta gazi olmuştu, tecrübeleri önemliydi. Sona doğru sürekli şunu diyordu; "takım komutanlığı da yaptım ve her zaman tüm şervanlarımı kaybettim. Ama bu defa şervanlarımı kaybetmeyeceğim. Ağaçlarda ki tomurcuklar da açılacak." diyordu. Gever' e bağlılığı vardı. İsmi Şehit amcasından almıştı. Rehavete kapılmıştı oysa PKK' de bireysel kaygılar yoktur. Orman' dan da haberler alıyorduk cihaz üzeri. Örgüte yanlış tekmiller veriliyordu. Ayın yirmi dördündeydik. Heval Rojevin yanında bir arkadaşla tepeye gidiyor. Düşman tepede bekliyor, onlar bilmiyor o ara düşman Suikastla Şehit düşüyor.

Savaşla duygusallık bir arada gitmez. Duygusallık kaybettirir. Savaş; taktik işidir. Heval Rojvan, Heval Mizgin ve Heval Armanç; karakolu basıyorlar, evi yerle bir ediyorlar. Geri çekilmede Heval Armanç Şehit düşüyor, Heval Mizgin yaralıdır diye bombasını kendinde patlatıyor, gençler Heval Rojvan' ı kurtarıyor. Heval Mizgin; kadının güzellik ölçüsüdür, daha sağ iken bile çözümleme yapıyorduk onun üzerinden, pratikçi, her değerlendirmesi kadın üzerineydi, Şehit Beritan'ın, Şehit Zilan'ın, fedai çizgisini yaşıyordu. Kadınlar onu çok severdi. HPG birimleriyle çalışıyordu. O, kadınlara bir perspektifti. Heval Mizgin; Önderlik sahasında kalmış bir yoldaşı. Orman' da sürekli onu ararlardı, Heval Mizgin bir mevzide ise o mevzi düşmezdi. Zafere ulaşmıştı direnerek. Heval Rojvan; sürekli slogan atıyor; "biji Serok APO, biji serok Apo" diye. Müdahale edecek sağlıkçı yok. Düşmanın savaş ahlakı da yok. Şehit Rojvan; "beni vurun" diyor, arkadaşlar vurmuyor, ne olursa olsun insan kendi kurşunuyla yoldaşını vurmamalıdır. İnsan, nasıl yoldaşına sıkar ki, çok ısrar ediyor ve acı çekiyor. Düşmanın eline geçmek istemiyor. Heval Viyan'ın onu vurmasını istemedi. Çünkü sonra hiç unutamazdı. Şino diye bir genç var orada o Rojvan' a kurşun sıkıyor. Zaten sonra artık savaşamadı. Rojvan Heval; kelimelerle anlatılamaz, herkes onu esas aldı, ne Şehit Rojvan ne de Şehit Serhat kimsenin ağzından düşmedi. Bir tespih vardı Şehit Rojvan' ın elinde, onu aldım ev o Şehit düştüğünde onsan söz eden herkese bir boncuğunu veriyordum. Rojvan' dan bir parça sağlam olarak dağlara gitmeliydi."

Ona Kavuşuncaya Kadar Savaşacağız!

Ç. A: "İkinci bir şahadet, daha önce trafik polisine eylem düzenleyen, en çok güvendiğimiz, en çok düşmanı vuran Heval Baver'di. Bir evi basıyor, düşmanı vuruyor gidip düşman üzerinden silah kaldıracığı zaman düşman ateş ediyor ve Şehit düşüyor. İlk günlerdi ve kalbinden mermi yemişti."

AR: "Soruyu kimse yanıtlamadı. Gözüm salonda ki kanepeye, kanepenin üzerinde battaniyeye sarılı birine ilişti. Sandım bir arkadaşır yatıyor. Fakat tamamına bakınca bir arkadaşın Şehit olduğunu anladım. Yüzüne hem bakmaya, hem bakmamaya korkuyordum. Bir daha göremeyecek olmanın bende yarattığı o müthiş duygu ellerimi battaniyeye doğrultuyordu. İnancın yarattığı o geri dönüşü olmayan, inanmama duygusu bu sefer derinden aldı bizi avuçlarına. O battaniyeye sarılı olan Heval Bawer!"

Ç.A: "Heval Baver; Mardin'liydi, Mardin eyaletinden gelmişti, bagok tarafından, genç bir yoldaşı. Komutan gibiydi, komutanca bir duruşu vardı, her zaman en ön cepheyleydi, sürekli düşmanın içinde olmak isterdi, bir yerde düşman varsa Baver Heval da oradaydı, nerede bir mermi sesi gelse o tarafa giderdi."

AR: "İpek cephesinin komutanı Bawer! Heval Xeyri anlatıyordu. "Çatışmadan sonra zaten düşmanın inleme sesleri geliyordu. Heval Bawer "ısrarla ben gideyim silah kaldırayım" dedi. Bizde pusu olabilir

diye bırakmadık fakat ısrar etti ve gitti. O, içeri girince kısa süreli bir çatışma oldu. Bir baktık inleme sesi gelmiyor hemde Heval Bawer den ses yok, içeri girdiğimizde Bawer yerde yatıyordu. Sanırım keskin nişancı vurmuş çünkü tam kalbine isabet etmiş mermi. Silahında ise sadece bir mermi kalmıştı. Son mermisine kadar yere düşmemiş.” Heval Bawer’in şahadetine inanmıyoruz. Böylesi ağır bir savaşta böylesi yiğit bir yoldaşın bu kadar erken gitmesi derinden sarsıyor bizi. Son bir defa kucakladık canımızı, yoldaşımızı ve onu toprağa emanet ettik gecenin bir yarısı.”

Ç.A: “Bir gün eylem yapmaya gidiyordu, akşamdan planlama yapmışız, bomba patladığı zaman bizde eylem yapacaktık, saat altı da eylem yaptık, bizde iki üç noktaya saldırdık. Yukardan mahalleye bakıyorduk, bir erkek elinde tabanca vardı, sürekli ateş ediyordu, tanıyamadık, dürbünle baktık ki Şehit Bawer’miş. Eylem çok iyi geçtiği için mutlu olmuştu. Daha ablukanın ikinci günüydü, "nasıl gidiyor" diyorduk "yedi asker öldürdüm " deyip üzülmüyordu. Onun şahadeti zorlayıcı oldu, çünkü o zamana kadar rolünü oynayan bir yoldaş oldu, düşman darbe vuruşu, morali etkileyiciydi.”

AR: “Nusaybin trafik şubeye fedai eylem yapmaya gideceği zaman herkes onu gözyaşlarıyla uğurlamıştı. Fakat saatler sonra Heval Bawer koşu temposunu yükselten sevinç ve moralle yoldaşlara doğru gelmişti. Arabayı patlatıp gelmişti. Sağ-salim gelmesi mucizeydi. Yine kalkacağına zanediyorduk çünkü o güzel gülüşüyle ölümü öldürmüştü. Gülüşü ve duruşu her zaman bize moral ve güç kaynağıydı. Heval Bawer’in olduğu yerde sadece cesaret, yüreklilik ve Önderliğe bağlılık konuşurdu. Her gencin dilinden anlar ve ona göre yaklaşırdı. Heval Bawer’e “düşman geldi” dediğinde yerinde durmazdı. İşgalcilere karşı müthiş bir öfke ve kini vardı. Çok uyumuyordu zaten. Tiki olan arkadaşları bir araya toplanmadan oynamazdı. Bu bizi hem güldürüyor hem de yoldaşlığı öğretiyordu. “Zayıf noktaları yenmek gerek” diyerek daha da uğraşıyordu. Böylesi bir yoldaş kaybetmek bizi derinden sarstı. Düşman moral almasın diye kimliğini açıklamamayı kararlaştırdık. Gençler etkilenmesin diye “düzenlemesi başka mahalleye oldu” dedik. Daha ilk haftadan böyle ağır bir yönelim ve böyle bir yoldaş kaybetmek zorumuza gitti. Fakat şahadet bizde ki intikam duygusunu daha çok kamçılıyor. Şehitlere layık olabilmek için moralimizi en üst düzeyde tutuyorduk. Fakat hepimizde birbirimizden gizli bir yerlerde durup gözyaşı akıtıyorduk Heval Bawer’in toprağına. Emekçiliği, yoldaşlığı, savaşçılığı, gülüşü hep aklımda. Ondan kalanlarla devam edeceğiz bu savaşa. Ta ki ona kavuşuncaya kadar. Keşke herkes tanıyabilseydi Heval Bawer’i.”

O, Bir PKK Kadrosu!

A.N: “Heval Rojvan; sessiz ve çok mütevazı bir arkadaştı. İçi dışına yansıyan arkadaşlardan biriydi. Tamamıyla şeffaf, onu görüp, yoldaşlığını hissedebiliyordun. Geceleri Heval Ayten ben ve Heval Rojvan beraber nöbet tutuyorduk. Son günlere yakın biz düşmandan kepçe kamulaştırmıştık. Hendek kazıyorduk. Gever' de aklımda kalanlar, genelde anılar. Son günüm, son sözler. Orada ki yoldaşların mücadeleye olan bağlılıkları, özgürlüğe olan inançları gerçekten görebiliyorduk. Bunu hissettiriyorlardı bize, aynı şekilde bizim dâhil olmamızı sağlıyorlardı. Bu, hiç unutulmaz bir yan.”

B.M: “İki çizgi çıktı Gever' de. Birincisi sonuna kadar direnmek, Sur ve Cizre gibi olmak, ikinci çizgi de Silopi gibi teslimiyet çizgisiydi. Bir kısım arkadaş sonuna kadar direnişi ve bir kısım kadro da ihaneti seçti ve parçalanma ortaya çıktı. Fedailik çizgisi ile teslimiyet çizgisinin çatışması oldu. Gever' de düşman istediği sonucu çok alamadı. Geri çekilmelerde şahadetler yaşandı. İhanet o kadar ileri düzeydeydi ki sığınakta bile Şehit düştü arkadaşlar. Tarih rolünü oynamadı. Teslimiyet çizgisini alt eden müthiş kahramanlıkla yaşandı. Yılmaz Kurdo daha altıncı günde; "geri çekileceğiz" dedi. Herkesi kararsız bıraktırdı. Şehit İslam, Şehit Rojvan buna karşı sonuna kadar direndiler.

Heval İslam; Gever' i teslimiyete bırakmadı, Kurdo çizgisine karşı sonuna kadar direnişi seçti, fedai çizgiyi yaşattırdı. Tüm zorlanmalara rağmen sonuna kadar direndi. Şehit İslam; o çizgiyi Gever' de hâkim kıldı.

Şehit Rojvan; komutanlıkta yer aldı, gençlik sorulusuydu. 2010 da katıldı. Bakurê Kürdistan'da, Başurê Kürdistan'da çalıştı. Dağ sahasında kaldı, katılım çalışmalarına baktı, 2013-2014 kışında Şehit Eli Çiçek Akademisinde eğitim gördü, Zagros hattına Geli Reşe gitti. 2015 baharında eyalet grubuyla kırsala

Esendere' ye gitti. Şehre ilk inen Şehit Rojvan'dı. Kız kardeşi de Kobanê direnişinde Şehit düştü. Gönderdiğimiz arkadaş kısa sürede yaralandı ve geri çekildi. Şehit Rojvan; sonuna kadar kaldı. Çok öfkeliydi, yaşanan ihanetlere karşı çok öfkeliydi. Rojvan arkadaş; sinirlenen ve öfkelenen biri olmamasına rağmen ilk defa onu öyle gördük. Bunlara karşı "direnilmeli, bırakılmamalı" diyordu. Yaralandığı zaman **yanında ki arkadaşına kendini vurdurtuyor**. Bu gençlik hareketi açısından ve Gever açısından büyük bir düzeydi. Düşmanın eline geçmemek için kendini vurdurtuyor. Hiçbir şey düşmanın eline geçmemeli. Gençlik Hareketinin; fedaileşme ve askerileşmesini zirveye çıkaran Şehit Rojvan'dır.

Gençlik Hareketi; 2011 tarihine kadar sosyal bir grup olarak tanımlanırken en son Şehit Rojvan' ın düzeyine kadar gelmiştir. Çizgiyi belirledi, bir çizgi oldu. Bunu yapmasaydı, arkasındakiler direnmeyebilirdi. Yarası ağır değildi, yaşayabilirdi ancak düşmanın eline geçme ihtimali vardı. Gever'de direnmeyi dayattı."Düşman" kavramı Şehit Rojvan' ın kafasından silinmiştir. Değil teslim olmayı, yaralı bile ele geçmeyi kabul etmedi. Bu bir eylemdir. Şehit Viyan; bizim içimizde Önderliğe karşı olan komploya karşı bir müdahale olarak nasıl eylem yaptı ise bu da öyledir. **Gever şunu diyor;" öleceklerine teslim olsunlar."** Oysa Şehit Rojvan'ın bu eylemi her şeyi bitirdi ve nokta koydu. Savaşabileceği kadar savaştı ve en sonunda teslim olmadı. Onun eylemi bu yapılanlara bir müdahaleydi. Şehit Rojvan; zaten karakter olarak da, kişilik olarak da bunu ifade ediyordu, normal bir katılımı esas almadı. Bu eylem onun karakteriyle bütünleşti. Yani, Eriş Heval nasılsa Rojvan Heval de böyleydi. Kafasından silmişti düşmanı. Düşmanın varlığını kabul etmedi. Onun eline girme ihtimalini kabul etmedi. Sömürgeyi meşru görmedi. Cezaevine girmeyi normal sayarsak, sömürgeyi de kabul etmiş oluruz. Yakalanmayacaksınız! Yakalanma meşru değildir, böyle kabul edenler ideolojik sapma yaşar. Devrimci yakalanmamalı. Bunun karşısında ki tutum Şehit Rojvan' ın eylemidir. Devrime bağlılık, devrimci özellik budur. PKK' nin çizgisini sonuna kadar yaşatmak budur. Örgüt dışında hiç hareket etmedi. Hep mütevazı yaklaştı ve sonuna kadar da böyle yaklaştı. PKK' nin mütevazılığı onda yaşamsallaştı. Ona bakınca, "işte PKK Kadrosu" diyorsun. Herkesin aradığı PKK kadrosunun özellikleri Şehit Rojvan'da bulundu. Çok pratikçi ve emekçiydi. Morali bozuk hiç bir göreve gitmezdi. Moralli ve sevinçle giderdi. "Bu niye böyledir" demedi hiçbir zaman. Onların akademisinde beş bin kilometrelik hortum döşedi ve hiçbir zaman "sıkıldım" demedi, hortum sorumlusu, boru müdürü diyorlardı. Keşke hortum açılmasa da bende derse girebilsem diyordu. Ta ki bahara kadar. Tüm pratik işlerin içinde o vardı. Çok suskundu, konuşmazdı. Güçlü yoğunlaşmaları vardı. Bir cümle söylerdi herkes dururdu. Arkadaşlarla ilgilenirdi, kafaları netleştirirdi, peygamber gibi insan derlerdi. Kızmaz, sinirlenmez, çok çelişki yaşamaz. Bunlar insan özellikleri değil, peygamber özellikleriydi. Konuşup, iş yapmayanlara öfkelenirdi. Yüzeysel yaklaşmazdı. Bir iş te sadece elleriyle çalışmazdı, tüm hücreleriyle çalışırdı. Yanında ki herkesi çalıştırırdı. Onun yanında kimse keyfiyet yapamazdı. Görevlendirme yapılırken bile o herkesten önce bitirip gelirdi. O, Gençlik Hareketin de bir düzey yakaladı ve fedailiğin, askerleşmenin en zirvesini yaşadı ve yaşattı. Bir çizgi oldu ve bu çizginin yaşatılması gerekir. Şehit Rojvan; bir kişiliktir ve bu kişiliğin yaşatılması gerekir.

O Mermilerin Üstünde Şehit Kanı Var, Düşmana Bırakmam!

K.M.B: "Sol yanımızda çatışma çıktı, arkadaşlar el bombaları ile darbe vurdu. Heval Mahir el bombalarını mermi gibi kullanıyordu. Attığı her bomba gerçekten düşmanda patlıyordu, bir gün bombayı atıyor ancak bomba patlamıyor, "sıkma canını" dedim. Baktım dedi ki; "o bir emekle yapılıyor, Şehitlerin kanı var üzerinde, kimseye bırakmam" dedi ve başka bir gün gidip bombayı alıp getirdi. Emeği ve örgütü düşünüyordu, düşmana saldırışı bile fedaiceydi. Heval Mahir hiç yerinde duramazdı. Koridor vardı gidip geldiğimiz, düşman vurunca kullanamadık artık. Düşman mayınlar için köpek gönderdiler, köpekler mayınları arıyorlardı. Tank çok vuruyordu, havan atılıyordu. Mevzimiz de sağ ve ön taraftan da karşı karşıya düşmanla , sol taraftan da çapraz ateş ediliyordu. O mevzide geri çekilme yapılacaktı, dört kişiydik. Heval Roger; tim komutanımız oldu. Düşman yoğun saldırdığı için sokağı kesemiyorduk. Heval Roger; "sokaktan geçelim" dedi, riskli olduğunu söyledim ama geçmeliydik, nasıl kendimizi sokağa vurduk hemen taramaya başladılar, ayaklarımızın dibinde onlarca mermi sıkıyorlardı. Beş kişiydik, Heval Fuat'ta gelmişti yanımıza. Hiç birimiz yaralanmadı sokağı geçtik. Aradan bir kaç gün geçti düşman vurmadı artık ve sessizleşti her yer."

Ç.A: “Diğer mahallelerde neler olup bitiyor çok haberimiz olmuyordu, en son güne kadar bile geri çekilme tartışmamız olmuyordu, yani haber alıyorduk ancak çok fazla değil. Düşman yoğun saldırdığında düşmana darbe vurup, bir ev geri gidiyorduk. Alike mahallesi farklıydı, savaşı götüren mahalleydi, güç gönderiyordu, moral veriyordu ve savaşçı yapısı sürekli moralliydi. Heval Dersim, orada ki ismi Heval Xeyri idi, koordineyi sağlıyordu ve komutanlık yapıyordu. Mevzi bırakılmıyordu. İlk başlarda mevzi de üç arkadaş olurdu, gelişen şahadetlerle ikiye indi.”

K.M.B: “Ben ve Heval Fuat yereldik. Heval Fuat; hiç savaş görmemesine rağmen çok iyiydi. Piknik tüpünü alıp sokağı geçmeleri gerekiyor. Tartışana kadar sabahın yedisi oldu, gidince pusuya düşüyorlar. Biksici Heval Canfeda ve Heval Roger ayağından yaralanıyorlar, Heval Canfeda kendini kurtarıyor, Heval Fuat ve Heval Mahir'e bir şey olmuyor. Asker bizi görünce sürekli tarama yaparlardı hedefe vurup vurmaması önemli değildi, sürekli tarardı. Ellerinde piknik tüpü vardı onu zaten ellerinden düşürseler hepsi Şehit düşer. Heval Mahir, Heval Roger' i almak için öne atılınca boğazından iki mermi yedi. Ona rağmen gidip Heval Roger'i alıyorlar. Düşmanla mesafe çok yakındı. Heval Mahir o haliyle yetmiş metre falan yürüdü. Uyanmıştım ve onları arıyordum.”

“Arkadaşlar nerede? Bu tarama sesleri nereden geliyor? Dedim ve taramanın geldiği yöne doğru gidince Heval Mahir'i gördüm. Heval Mahir yürüyordu ama yere de düşüyor, bir ağaca tutundu. Heval Roger'de bir arkadaşın sırtında taşıyordu. Çünkü yürüyemiyordu. Heval Mahir'in çenesi dağılmıştı, boğazından kan mideye gidiyordu, iki saat boyunca direndi ve kanı durmadı bir türlü durduramadık ve orada Şehit düştü.”

Niçin Savaştığını Bilenler Tarihe Kalır!

B.N: “Gever'de yasağın on birinci günüydü. İlk öncülerin hepsi Şehit düşmüştü. Geri çekilme yapmak isteyenler toplantı yapıyorlar, o ara da Botan onları görüyor. Bilmeden eve giriyor ve bazı arkadaşların geri çekilmeyi tartıştıklarına şahitlik ediyor. Bireysellik, savaşlarda kaybettirir. Heval Botan, toplantının yapıldığı odanın kapısını açıyor ve "hayırdır, gidiyor musunuz" diyor. "Oradan biri de ; "sen gelmeyecek misin?" deyince "siz beni kiminle karıştırıyorsunuz" deyip, kapıyı çarpıp gidiyor. Savaşta ne için savaştığını bilenler tarihte kalırlar. Düşünün ki, yanınızda o kadar arkadaş var, senin yanında Şehit düşüyorlar, yanında komutanın var, yoldaşların var onu bırakıp nasıl gideceksin? Evet, savaş süreçlerinin hepsinde geri çekilmeler var. Bu bir taktiktir ancak yoldaşların var, savaşacak gücün var, cephanen var. Ancak bunlar Kürdistan savaşı için yeterli değil. Kürdistan devrimi için inanç ve umut olması gerekir. Başaracağına olan inanç seni yürütür. Orman mahallesi tamamıyla düşmüştü, erzak ve cephanen tükenmişti. Yarısı düşmanın eline geçmişti. On iki doçka mermisi kalmıştı. Mermilerin çoğu düşmanın eline geçmişti. Güngören' de düşman ya banyo ya da tuvalet penceresinden ateş ediyordu. Saldırı grubu hazırladık, düşmandan cephanen kaldıracaktık, Heval Rızgar, Heval Çekdar, Heval Agit ve Heval Azad gidiyorlar. Heval Rızgar görüntü veriyor ve düşman onları fark edince saldırıyor, geri çekilmede biksi yere düşüyor Heval Rızgar" örgütün cephanesidir” diyor ve biksiyi almak için geri adım atıyor, o ara düşman tarıyor. Arkadaşlar onu alamadılar. Diğer arkadaşlarda yaralıdır, Heval Mezra onları almak için bir evin duvarına delik açarak; “oradan alalım” diyor. Heval Amed'e haber veriyorlar, sağlıktan anlıyor. Heval Amed sonra geleceğim deyip, gidip düşmana teslim oluyor. Heval Agit sırtından ve ellerinden yara almıştı, biz de kolunun içinde A-4 mermisi kaldığını bilmiyorduk.”

“Gever'in her noktasında bir şehidin kanı vardır, bastığın, oturduğun anının olduğu her yer de muhakkak bir gerillanın, bir direnişçinin kanı var. Ya orada ilk mermisini yemiştir ya da orada ebedi sonsuzluğa, ölümsüzlüğe gözlerini açmıştır. Gittiğin her evde bir gerillanın resmi vardır, Şehit düşmüştür ya da hala dağda mücadele ediyordur.”

Bugün, Newroz!

Nisebin Direnişinde kalan **direnışçi bir kadının** günlüğünden;

“Bugün NEWROZ...Ateş yakıcılığında ki bir savaşta biz ateşin çocukları ateşle kutsayıp, ateşle kutlayacağız bu yeniden doğuşumuzu. Bizi küllerimizden yaratan Önderliğe, şerefli ve onurlu Şehitlerimize bir kez daha şükürler olsun. Bugün Newroz. Oldukça heyecanlıyız. Basını, radyo

üzerinden takip ediyoruz 'radyoya denge Cudi' doğru dürüst haber yapmasa bile tek-tük bir şeyler veriyordu. Düşman birçok yerde Newroz'u kutlama yasağı getirmiş. Bu yasağın bir serhıldan doğuracağı inancındayız. Çünkü ne olursa olsun her zaman kutlanmıştır. Tıpkı bir bebeğin yaşaması için göbeğinin bağlanması gibi bir şey: vazgeçilmez! Yaşam kordonu gibi bir şey işte. Yine de kaç kuralsızımız Newrozu kutlamak istiyor. Fakat böylesi durumlarda kalabalık olmak ölüme davetiye çıkarmak oluyordu. Tüm bu imkânsızlıklar Newroz'u hakikatiyle karşılamayı öğretiyordu bize. Fiziki olarak iki üç kişi olabiliriz ama yüreğimizdekilerle beraber kalabalıklaşıyorduk. Bu Newrozumuzu Önderlik, Şehitler ve halkla kutluyorduk. Aslında gidip kaç lastik tekerlek bulduk, kendi mevzilerimizden uzak, düşman mevzilerine yakın sembolik bir ateş yaktık. Biz uzaktan ateşi seyrederken düşmanın o küçük saldırıları büyüttü onu. Basitinde ve somutunda gösteriyor, yaktığımız her kıvılcımı söndürmek istediklerinde her yer yangın yeri olacaktı. Yani kazanan biz olacağız. Böylesi tarihi bir anda tarihi yaratacak bir mekânda olma istisnasız her yoldaşa heyecan ve güç veriyordu. Moralimiz ve tempomuzdan bir şey kaybetmiyorduk. Aksine gün geçtikçe daha da güçleniyorduk. Yönetimden arkadaşlar mevzileri hep dolaşıyorlardı. Arkadaşları yalnız bırakmamaya çalışıyorlardı. Hepsisi de ayrı bir moral kaynağı, sanırım bizim mahalle bu konuda çok şanslı. Heval Bawer'in şahadeti bizi duygusal olarak zorlasa da yanımızdakilere sınıksız sarılmayı bir kez daha anlatıyordu bize."

K.M.B: " Heval Mahir: Muş, Bulanık'lıydı. Herkes onu sevdi, saydı. Onun şahadetinden çok kişi etkilendi. O, anlatılmaz, gerçek bir fedai oldu, Heval Hejar bile çok etkilendi. Onun gibi bir yoldaşı kaybedince ne diyeceğini bilmiyorsun, gerçekten PKK'yi temsil ediyordu, duruşu, fedailiği, öğretici tarzı, her şeyi öğretme isteği. Bugün biz PKK'yi tanıyorsak onun sayesinde oldu. Kimse onun şahadetini kaldıramadı. Ve zaten ondan sonra o mahalleden geri çekilme tartışıldı."

Çiyager, Nisebin'den Selamladı Komutan Çiyager'i

AR: "Dronlar sinek gibi ha bire uçuyorlardı. Dronları düşürmek bizim için pek zahmet olmuyordu. Günde en az iki tane dronları düşüyor. Ardına sığınakları, tekniklerini boşa çıkarınca daha da bir özgüven kazanıyor, zafer inancımız daha da artıyordu. Heval Xebatkar durmadan, dinlenmeden, yorulmadan, bıkmadan, usanmadan, her zaman severek, tüm yoldaş şefkatiyle yoldaşlık yapıyordu. Mahalleler, cepheler, mevziler arası dolaşmadan durmuyor. Hemen hemen her arkadaş temposuna ve yoldaşlığına hayran. Tabii ben de. Onu korumaya çalışıyorduk fakat müsaade etmiyordu. Bizimle beraber en ön mevzilerde savaşmayı, geride arkadaşları korumayı çok iyi biliyordu. Bu gün hem düşman vurdu hem de dron düşürüyorduk. Fakat teknik üst düzeyde devrede. Zaten bir yerden ateş ettikten sonra düşman orayı tarumar ediyor. Böylesi yoğun teknikte genelde banyo ve tuvalet arasında ki küçük boşlukta pusuda bekliyorduk. Bir ev gerilemek ya da ilerlemek cephenin ve savaşın gidişatını değiştirebilir çünkü daha çok teknikle isabet ettiremiyorlar mevzilerimizi. Kendi önlerinde ki boş duvarları doçkayla tarıyorlardı. Orta alan havan, obüs yağmuru altında. İlerleyen zamanlarda düşmanı okumak zor olmuyordu. Düşmanın saldırı tarzına göre konumlanmamızı bazen değiştiriyorduk. Heval Xeyri tek tek mevzileri gezerek anlatıyordu bize. Düşman bir mevziye üç taraftan saldırıp ortada imha etmek istiyordu. Çizdikleri şekil yani geliş şekilleri 'L' harfine benziyordu. Düşmanımızın hamlelerini tanıdıkça hamle geliştirmek zahmet olmuyordu."

K.M.B: "Ben ve Heval Fuat mevzide kalmıştık, geri çekilme olmuştu mahalleden biz diyorduk, "düşman gelsin, mayını patlatalım, sonra gideriz" diyorduk. Sipan geldi; "kumandayı bana ver" dedi, kadroydu, Fuat Heval verdi, o da bağırarak; "düşman geldi, düşman geldi" dedi ve patlattı mayınları, ben ile Heval Fuat'a "gelin, gidip düşmana bakacağız" dedi, gitmedik, sonradan ajan pratikleri vardı. Geri çekildik. Tünel sıkıntılarımız oluyordu, yasaktan önce yapmıştık, kobra önde sokağı keserdi ve sokağı temizlerdi. İki sokağa bakıyorduk artık, Çağçağ deresini kimseye bırakamıyoruz, bizim mevzi iki tarafa bakıyordu. Yaralılara Analar bakıyordu. O yaralı evi de tehlikeye girdi. Evleri yıkıp, sokak yapmıştı düşman. Düşman karşıda evi tuttu ve birkaç eve doçka yerleştirdiler, ondan bir gün önce sessizdi, bahçede oturmuştum. Kamyon sesi geldi, kimse inanmadı, meğerse düşman onun üzerinden silah taşıyordu. Hangi silah bilmiyorum, bir kere eve vurdu ev mahvoldu, 75 diyorlar, (heft u penç) bu silahı Heval Hejar tanıdı, Amerikan yapımı leobar tang getirdiler, katuşa kullandılar ve ağır saldırmaya başladılar. Mevzide ben, Şahin ve Heval Akif kaldık."

AR: “ Burada yaşananları kelimelere dökmek, anlatmak zor. Gün geçtikçe düşmanın kayıpları çoğalıyordu. Çoğaldıkça çılgına dönüyordu. Heval Bager cihaz üzerinden bizi çağırıyordu. Sesi biraz telaşlıydı. Heval Heja ve Heval Berxwedan’ı acil yanlarına gönderdik. Çok geçmeden geri döndüler ve Heval Çiyager’i sırtlamışlar. Heval Yıldız’la şaşkına döndük. Hemen Heval Çiyager’i indirdik. Heval Yıldız ile hiç beklemeden sağlıkçı arkadaşı getirmeye gittik. Sağlıkçı dediğim bir doktor falan değil, sağlıktan anlayan bir arkadaş. Fakat her fedakârlığı da yapıyordu Heval Roza. Nabızı az da olsa atıyordu fakat gözleri kapalı. Ne yapacağımızı bilmeden bekliyorduk yanında. Olayı o esnada Heval Bager anlatıyordu. “yukarı kata çıkıyordum Heval Çiyager dedi gelme düşman yoğun bomba atar atıyor. Bir baktım sesi gelmiyor. Yukarı çıktığımda yerde yatıyordu. O esnada gözüm ondan başka bir şey görmedi ve sırtlayıp getirdim.” Bir parça başına bir parçada karnına isabet etmişti. Parçaların yerini görünce kalkacağına inanıyorduk. Uyuyor gibiydi. Yarım saat sonra Heval Yıldız beraberinde Heval Xeyri, Heval Roza ve Heval Agit geldiler. Heval Roza’yı görünce sevindik. Hemen müdahaleye başladı fakat Heval Çiyager uyanmıyordu bir türlü. Heval Agit ısrarla serumu takmaya, Heval Xeyri de ısrarla kalp masajı uyguluyordu. Uyanmasında ısrar ediyordu arkadaşlar. O yaralarla gideceğini bir türlü kabullenemiyordu. Sadece derin bir nefes verdi. Zaten ondan sonra nabızı da atmadı. Heval Bager, mevzi arkadaşını kaybetmenin acısıyla ağlıyordu. Heval Roza, yoldaşını kurtaramamanın acısıyla ağlamaya başladı, Heval Yıldız, geç kalmanın acısıyla ağlıyordu. Heval Xeyri ağlamamıza kızıyor. ‘ Şehitlere layık olmak gözyaşı dökmek değil, yarım kalan gülümseyişlerini devam ettirmektir’ dedi. O da bunları söylerken gözleri doluyordu. Elbette şahadet gerçeklerimizi boynumuza künye gibi takmışız, beynimize, yüreğimize. Fakat yoldaş acısını böylesi zamanlarda kelimelerle anlatmak ya da acıyı dindirmek olmuyordu. Keşfin olmadığı bir zaman diliminde (sabaha karşı) Heval Çiyager’i de kucaklayarak toprağa emanet ettik.”

Gever’ de Kolombiyalı Cudi!

TEKRAR VAR B.N: “On birinci gündü. İlk öncülerin hepsi Şehit düşmüştü. Geri çekilme yapmak isteyenler toplantı yapıyorlar, o ara da Botan onları görüyor. Bilmeden eve giriyor ve bazı arkadaşların geri çekilmeyi tartıştıklarına şahitlik ediyor. Bireysellik, savaşlarda kaybettirir. Heval Botan; toplantının kapısını açıyor ve "hayırdır, gidiyor musunuz" diyor. "Oradan biri de ; "sen gelmeyecek misin?" deyince "siz beni kiminle karıştırıyorsunuz" deyip, kapıyı çarpıp gidiyor. Savaşta ne için savaştığını bilenler tarihte kalırlar. Düşünün ki, yanınızda o kadar arkadaş var, senin yanında Şehit düşüyorlar, yanında komutanın var,yoldaşların var onu bırakıp nasıl gideceksin? Evet, savaş süreçlerinin hepsinde geri çekilmeler var. Bu bir taktiktir ancak yoldaşların var, savaşacak gücün var, cephanen var. Ancak bunlar Kürdistan savaşı için yeterli değil. Kürdistan devrimi için inanç ve umut olması gerekir. Başaracağına olan inanç seni yürütür. Orman tamamıyla düşmüştü, erzak ve cephane tükenmişti. Yarıları düşmanın eline geçmişti. On iki docka mermisi kalmıştı. Mermilerin çoğu düşmanın eline geçmişti. Güngören' de düşman ya banyo ya da tuvalet penceresinden ateş ediyordu. Saldırı grubu hazırladık, düşmandan cephane kaldıracaktı, Heval Rızgar, Heval Çekdar ve Heval Agit, Heval Azad gidiyorlar. Heval Rızgar görüntü veriyor ve düşman onları fark edince saldırıyor, geri çekilmeye biki yere düşüyor Heval Rızgar" örgütün cephanesidir” diyor ve bikiyi almak için geri adım atıyor, o ara düşman tarıyor. Arkadaşlar onu alamadılar. Diğer arkadaşlarda yaralıdır, Heval Mezra onları almak için bir evin duvarına delik açarak; “oradan alalım” diyor. Heval Amed'e haber veriyorlar, sağlıktan anlıyor Amed. Heval Amed sonra geleceğim deyip, gidip düşmana teslim oluyor. Heval Agit sırtından ve ellerinden yara almıştı, biz de kolunun içinde A-4 mermisi kaldığını bilmiyorduk. Gever' in her noktasında bir şehidin kanı vardır, bastığın oturduğun anının olduğu her yer de muhakkak bir gerillanın, direnişçinin kanı var. Ya orada ilk mermisini yemiştir ya da orada ebedi sonsuzluğa, ölümsüzlüğe gözlerini açmıştır. Gittiğin her evde bir gerillanın resmi vardır, Şehit düşmüştür ya a hala dağda mücadele ediyordur.

“Fedakâr adında genç bir arkadaş vardı geldi ve "ben korkuyorum tek başıma mevzide kalmaya, pratik işler verin yapayım" dedi ve arkadaşlar uygun gördü. Arkadaşlara açık ve dürüst olması yerindeydi. Arkadaşlar, onu kazanmaya çalışıyorlardı. Yoğunlaştırıyorlardı, o savaşın içerisinde çok iyi sabırla yaklaştılar. Roza Heval vardı. Eşi trafik kazasında ölmüştü. O da mevzilere geliyordu, direniş

alanından çıkmamıştı. Sesiyle, sabrıyla moral veriyordu. Heval Devran karşı sokaktan geçerek kendi mevzilerine geçmeye çalışırken ayağından yaralanıyor. Devran Heval; "kimseye söylemeyin yaralandığımı" demiş. Heval Roza sesiyle bize coşku veriyordu, sesi çok güzeldi, sürekli şarkı söylüyordu. Rojhat vardı Geverli. Yaşı çok küçüktü. Yaralandı, eve gönderdik, yarı yoldan geri döndü. "Sizi bırakamam, direniş alanından geri gidemem" diyordu ve geri geldi. Bu şekilde fedaice direnen yoldaşlar vardı. Yine, Heval Cudi vardı, onunda yaşı küçüktü. Elinden yara almıştı, sürekli diyordu; "burada ki militanlar benim elimin üzerinde sağlıkçı oldular." Gerçekten öyleydi, biri pansuman yapardı, biri yarayı dikerdi, biri açardı. Hepimiz onun elinin üstünde sağlıkçı olmuştuk. Ne gerekiyorsa hepimiz birlikte koşar ve yardımcı olmaya çalışırdık. Korkularımız yoktu aslında, yüzleşemediğimiz durumlar, yaklaşımlar, anlayışlar vardı. Orada ki inanç ve moral, Önderliğe olan bağlılıktı. Önderliğe olan bağlılık, halka ve davaya olan inanç seni daha da savaştırıyor, başarıya kilitliyor. Heval Cudi' nin şahadetine değinmek istiyorum. Biz Cudi hevale "Kolombiya" derdik. Heval Cudi' nin bir hayali vardı" devrimden sonra Kolombiya'ya gidip savaşıcağım" diyordu."burası Kürdistan, burada faşist yaşayamaz." Deyip, düşmana saldırıyordu. Bettülşebbeblı, ama Van' da büyümüştü. Heval Cudi yaşı küçüktü. Şehit Mezra' ya çok bağlıydı, Şehit Mezra' nın ismi orada Nuda'ydı, Şehit Mezra; gençlik kadrosu sonradan askeri güçlere gidiyor. "Ben burada olduğum sürece o mevzi düşmez Heval Mezra" diyordu. Bir gün ailesi geldi onu görmeye o kaçtı bizim yanımıza geldi, görmek istemediğini söyledi. Bizde görmesi için ısrar ettik. Yaşı itibariyle de görmesini istiyorduk, o bizden daha olgun ve örgütsel davrandı. "Heval Botan ailesini göremedi, bende görmek istemiyorum" dedi. Hepimiz çok şaşırırdık. Bu kadar kısa zamanda, bu kadar derin bir yoldaşlık ve bağlılık oluşmuştu. İşte bu her şeye bedeldi ve bunun için beraber, omuz omuza aynı mevzide kuşkusuzca savaşabilirdin. On sekiz yaşındaydı. Ondan sonra biz daha da ısrar ettik, çünkü ablukayı kıramıyorduk ve Şehit düşmeyi göze almıştık. Onun ailesini görmesini en çok bundan kaynaklı istiyorduk. Israrımız üzerine gidip ailesini gördü. Annesi de onun yaklaşımından daha örgütsel bir yaklaşım sergiledi. Herkes o kadar şaşırdı ki, Cudi Hevali yanına çekti ve "Bak Cudi, sakın tek bir düşman bırakma, polis bırakma yoksa sana hakkımı helal etmem, Gever, polislerden, askerlerden kurtulacak ya da sende gelme eve" dedi. Herkes şok oldu böyle bir Ana, aile olabilir miydi diyorduk. Gerçekten bir Kürdistanlı Anaydı. Heval Cudi; "Ben zaten bunun için buradayım" dedi. Sarıldılar ve ayrıldılar. Heval Cudi; pusu grubuydu. Bir inşaatta kalıyorlardı, oranın banyo kısmında pusuya düşmüşlerdi. Heval Xemgin, Heval Çekdar saldırı grubuydular Heval Cudi' nin yanına konumlandılar. O hala yaşıyor, sürekli "devrimci halk savaşında sonuna kadar direneceğim ve Apoculuğu oraya götüreceğim" derdi. O hala yaşıyor ve burada. Çok derin hissediyorum bunu. Yoldaşlarımız Şehit düştüğünde ya da başka bir yerde de bir dostumuzu, arkadaşımızı kaybettiğimiz de, "bir yerlerden bize bakıyor, bizi izliyor, böyle durgun üzgün durmamıza kızıyor" gibi cümleler kurarız. Aynen böyle oluyor şu anda. Bir yerlerden "biz onun intikamını almıyoruz diye bize kızıyor" diyorum kendime. Ama alınacak. Cudi Hevalin intikamı alınacak!

Kimse Durduramaz Kakahalarımızı!

K.M.B: "Nisebin' de sessizlik vardı.Veysika mahallesinde Heval Bedran Şehit düşmüştü bizim haberimiz yoktu, yirmi üç, yirmi dört yaşında evin tek çocuğu. Babası hapiste. Ailesi yurtseverdi, herkes onu çok severdi, onun cesaretli oluşu herkeste hayranlık uyandırmıştı, kobraların vuruşlarının hemen hemen hepsi ona aittir, yerel bir arkadaştı. Heval Reber vardı, o da Nisebin'li. Bazı arkadaşlar "yapamaz" dediler, sonra da onun cesaretine herkes hayran kaldı, her gün düşmana sızmaya giden ekipte idi. Savaşçı bilen, taktiksel yaklaşan, değerli bir yoldaştı. Biz bütün bu şahadetleri sonradan duyduk."

AR: "Tüp bulamadıkları için bir hafta boyunca Heval Bager'le buldukları sirikli peyniri yemekten midesi bulanıyordu. Aralarda diğer mevzilere gider arkadaşların verdiği yemeği yemez yanında ki bidona koyardı. Üç mevzinin yemekleri o bidonda değişik bir yemek olurdu. Yeni bir tat bulmuş havalara giriyordu. Her gittiği mevzide arkadaşlara da büyük moral oluyordu. Daha yeni katılmıştı, nişanlıydı. Kürdistan'da ki zulme dayanamamış Nusaybin'e gelmişti. O kadar kısa bir süre de yoldaşlık felsefesini benimsemesi etkilemişti bizi. Heval Bawer'in şahadetini öğrendiğinde tek sözü 'intikam' olmuştu. "Onun gibi bir savaşçı olacağım" derdi. Gerçekten de Heval Bawer gibi bir yiğit oldun. Fakat avuçlarımız artık gülüşlerin yerine yiğitliğinin bıraktığı anılarla dolu şimdi."

K.M.B: “Yoldaşlığı, sana öğreten arkadaşlar Şehit düştüğünde düşmana olan öfken gittikçe artıyor, düşmanı ilk vurduğumda bu öfkeyi hissettim. Düşman, mayın var diye gelmiyordu. Heval Hejar’ın mevzisine vurmaya başladılar. Doçka ile tarıyorlardı, heft u penc ile vuruyorlar, barikatları vurmaya başladılar. Şehit Gelhat hattından firar edip gelen Heval Şervan vardı, Heval Fuat’ın en iyi arkadaşı, benimde akrabamdır. Heval Hejar mayını patlattı, araç imha olunca askerleri de Şervan taradı, çok asker öldü orada. Heval Binevş’te akşamdı, üç katlı bir eve çıktı, termalle bakıyordu, Heval Binevş onları gördü, iki askerdı, birisini kafasından vurdu, diğeri başını hiç çıkartmadı, elini kaldırdı o ara Heval Binevş vurdu kaçmaya başlayınca onu ayağından da vurdu, sürünerek geri geldi sekiz dokuz mermi vurdu askere ve öldürdü. Heval Binevş mahallenin hepsini geziyordu, Atatürk Lisesinin oraya çıktı ve orada doçkacıları vurdu. Bir ara onların basıncısı araçtan elini çıkarttı. Heval Binevş’i suikastla vuracaklar, onu çekecek. Tam o ara elini çıkarttı, kamerayı Heval Binevş’in olduğu yerden çekim yapacakları esnada Heval Binevş düşmandan daha hızlıca elinden vurdu onu, kamera yere düştü. Kimse durduramaz kakhahalarımızı.”

Yasak Kalktı Heval No, JÖH-PÖH Kaçtı!

Bizi de Heval Cemal Ziyarete Gelecek!

AR: “Ve o günlerde Heval Eriş’in de yaralandığını duydum. Heval İsa Şehit olduğu zaman o da sırtından iki m-16 mermisi yemiş. Arkadaşlar durumu iyi diyorlardı. Görmek istiyordum fakat yoğunluktan kaynaklı gidemiyordum. Şu yoldaş acısı olmasa bu savaş zorlamıyor hiç! Dışarıda ki gelişmeleri merak ediyoruz. Radyodan pek bir hayır göremiyorduk. Şırnak ve Gever’de durumları merak ediyorduk. Arkadaşlar haberler için arada televizyonu açıp bakıyorlardı. Ve derken Heval Xeyri yeni haberlerle geldi. Şırnak ve Gever’in durumu iyiymiş. Bir de Koçer’ler mahallesinde ‘Devrim arkadaş’ ortalıkta yokmuş. Arkadaşlar Şehit olabileceği ya da yaralı ele geçmiş olacağı üzerinden tahmin yürütüyorlar. Bu sorunun cevabını zaman verecek.”

Tam da o günlerde Martın yirmi beşinde Nisebin’e çok uzak bir yerde radyo da genelkurmay başkanının Nisebin’e gittiğini duyduk.

“Genelkurmay başkanı Nusaybin’e geldi. İlk 10 günde verdiği kayıplar hepsini etkilemiş benziyor. Moral vermek için gelmiş. Heval Rüstem bu haber üzerine kendi arşivinden hazırladığı haberi veriyor bize. ‘ bizi de Heval Cemal ziyarete gelecek’ diyordu. Çünkü yoğun gazların ve tekniğin sebebini şimdi daha iyi anlıyorduk. Bu tekniğe muhakkak bir çare bulunuyor da bu biber gazı da nerden çıktı? Fakat bu gaz midemizi bulandırıyor. Bugünlerde onun için de yöntem arayışındaydık. Yanımızda maske var fakat etkili değil. Limon desen nerde! O esnada tuz atıyorduk dilimizin altına. Arkadaşlar iyi gelir diyorlardı. O gün Rüstem Heval camda düşmanı görüyor. Bir baktık koşup geldi; “Heval pencerede düşman var vurayım mı vurmayayım mı?” Tabi Heval Rüstem bu soruyu sormaya gelene kadar düşman gitmişti. Düşmanı öldürmek için izin isteyen ilk arkadaş herhalde. Akşama kadar düşmanı kaçırdığı yerde pusuda bıraktık onu. Düşman, yine pencereden bakınca Heval Rüstem’in kurşunlarının hedefi oldu. Fakat Heval Rüstem esprilerimizin konusu oluyordu. Bir ordu da imha etse kırıdğı pot yılın potuydu. Zaten nerde komik bir gelişme yaşansa, mevziler, cepheler arası bir perspektifmiş gibi dolanıyordu. Ortalık sakinleşince Heval Bager ve Heval Delal’i görmeye gittik. Alanda kadın arkadaşların sayısı az olduğu için arada da olsa birbirimizi görmek güzel oluyordu. Yarım saattir düşmandan ses çıkmıyordu. Ortalık sessiz. Heval Rüstem durmadan cihaz üzerinden espri yapıyordu. “jöh-pöh’ler korkudan kaçıp gittiler, yasak kalktı.” Bunu gülerek tekrarlayıp söylemesi düşmanı tahrik ediyordu. Akşama kadar durmadılar. Sanırım ellerini tetikte unuttular.”

K.M.B: “Heval Binevş, bizim mevziye geldi, bizlere bağlıydı. Bizim mevziye sızma olacağı için bizim mevziye geliyordu. Geri çekilme gününe kadar da o mevzi düşmedi, Ahmet Kaya köprüsünün orada dört arkadaş var, Heval Zerdeşt vardı, (gençlikten) Nisebin’li. Heval Cıwan (Erkan Benli) vardı, Heval Hogır vardı Van’lı bir yoldaş. Mevzi sorumlusu Heval Zerdeşti. Yasaktan önce köprüyü uçurduk, oradan düşman gelmesin diye, yoğun saldırı sonrası oradan gelmişler ancak bizim haberimiz yoktu.

Mahalleye girdiler, ondan fazla zırhlı araç. Şehit Gelhat hattında Doktor Xeyri ve Heval Botan ve Rojhat Heval vardı. Şirin sokak tarafından taxa Gelhat'a bakıyorlardı. Dr. Xeyri anlatıyordu; "ben dürbünle baktım, taxa Koçera'da düşman geziyor, ya alan düştü, ya bizimkilerin haberi yok, ya da onlar köprü yapıyorlar" demişti. Düşman sızma ile mahallenin yarısını almış, haberimiz yoktu. Heval Serdar, Heval Sipan ve Heval Agir 'Şiyar' silahını kullanıyordu. Heval Agit; "düşmanı vuracağım" dedi. Bizde, düşman girmeden bırakacağımız yerlere mayın bırakalım diyorduk. Heval Niştiman vardı, sanırım Rojhilat'lıydı. Yüzünde yanık vardı gözünün bir tarafında. Cehennem topu yaptı, iki yüz metre de gitti ancak patlamadı, en son "tekrar yapacağım" dedi. Atatürk lisesine gidip bakacakken kobra ile Şehit düştü, onun çok fazla emeği vardı Nisebin' de. Heval Hejar'ların mevzisi de riske girmişti ve çembere gireceklerdi onun için geri çekildiler oradan. Heval Agitler oraya mevzi yaptılar, Agit ilk defa bisving atacaktı; " ya o yoldaşların yanına gideceğiz ya rolümüzü oynayacağız" dedi. İki Agit vardı. Düşman özel suikastçı getirmişti. Düşman yönelimi artık gelince Hulisi Akar'ın geldiğini söylüyorlardı, zaten o köprüyü de onun kurduğu söyleniyor. Bizim evin karşısında ki bahçeyi kepçe yıktı, biksi ile bir kaç mermi atınca kepçe geri gitti. Bir kaç saat sonra palet sesi geldi, "Buda ne?" derken artık tang geldi."

Düşmanın Eline Geçmemem Gerekmiyor!

B.N: "Gever'de hemen hemen her yerde tek duvar kalmıştı bizlerle, düşman arasında. Heval Cudi'de eve yerleşiyor. Duvarın arkasından düşmanla konuşuyordu, cesaretli ve güçlüydü. Yan odada çaydanlıklar var, çaydanlıkları arkadaşın alması için o da düşmanı oyalıyor, düşmana sesleniyordu, aralarında konuşmalar geçiyordu. Cudi Heval; "Sen hiç âşık oldun mu, Kürtçe şarkı biliyor musun?" gibi bir sürü soru soruyor askere. Ondan sonra Cudi Heval ona bir şarkı söyleyeceğini söylüyor, o da dinleyeceğini söyledikten sonra, Cudi Heval sloganlar atıyor. "Biji Serok APO" diyerek ve elindeki bombayı açtığı küçük delikten anında içeri askerin olduğu bölüme atıyor. Düşman orada sekiz askerini kaybetti. Heval Cudi sevinirken tam o ara başka bir yerden bomba düşüyor eve ve Heval Cudi Şehit oluyor. Belki Şehit düşeceğini bilmiyordu ancak Önderliği andı ve Şehit oldu. Şahadetleri duyduğun zaman insanın durduğu bir andır. Ancak o zaman durup düşünmeye bile vaktin yok. Duramıyorsun. İntikam almak istiyorsun. Bu inançla savaşıyorsun, savaşacaksın ki yoldaşlarının intikamını alasın, savaşacaksın ki yoldaşlarının kanı yerde kalmasın, savaşacaksın ki halkınla yüz yüze geldiğinde alnın açık olsun, savaşacaksın ki Önderliğe yoldaş olup, davaya layık olasın!

Şervan Heval var yanlarında, o da yaralanıyor. Heval Xemgin; "kalk gidelim Şervan, Cudi Heval Şehit düştü" deyince Heval Şervan diyor ki; "siz gidin, ben burada kalacağım, arkadaşlara haber verin" diyor. Heval Xemgin, Heval Şervan' ın elinden tutarken, Şervan' ın elleri Heval Xemgin' in avuçlarında kalıyor, elleri kopmuş ancak biz elleri koptuğunu bilmiyorduk. Heval Xemgin'e bakıyor ve "düşmanın eline geçmememiz gerekir" diyor ve orada kendini bombasıyla Şehit ediyor."

Şimdi Nisebin'in ve Gever'in intikamını almaya sıra geldi. Kendini ateşle yaratanlar, yüreklerini fırtınaya verdiler. Ve fırtınalı kişilikler Devrimi gerçekleştirdi. Tıpkı Türkiye'yi faşistlere cehennem eden, Nisebin ve Gever'in intikamını alan 'Doğa Jiyan' yoldaş gibi.

Ne dedi Doğa yoldaş;

"Gerçek devrimcilik kıran kırana savaş, her şeyiyle, her şekilde ve koşulda mücadele etme çabasıdır. Bir yanda kendinden çıkma, kendini bir halka ve insanlığa adama, eksikliklerden dersler çıkarıp tecrübeye dönüştürme ve aktarma, bu şekilde gelişimi yaratabilme somutu var. Bunun yanında en derin ve kirli düşman gerçekliği, içimizde ajanlaştırılmış unsurlar, kendini dayatanlar, kendini yaşatmak isteyenler... Bunlara karşı gerçek gücün sembolleri olan Mazlum'ların, Besê'lerin, Azime'ler, Beritan'lar ve Gulan'ların duruşu...

Feda edebilmek, fedakarlık yapılabilme için kendin olup kendinden çıkman gerekiyor. Gerçekten Fuat Arkadaşın değerlendirdiği gibi, "Bireycilik 'ben' dediğin an'da başlıyor ve bir fare gibi yavaş yavaş toplumsal ahlak örgüsünü kemiriyor, yok ediyor."

Şu bir gerçektir ki, hiçbir zaman hissettiklerini tam olarak aktaramazsın, hep bir ifade fakirliği yaşarsın. Bazen vicdanının sesini duyup ne söylediğini anladığın halde dile getirememen gibi... Bu pratikle iddiamı daha da güçlendirdim. Bu eğitimi bir ateş gibi düşünüyorum ve kendimi cayır cayır yakıp küllerimden bir havari oluşturma, yaratma hedefini önüme koyuyorum.”

Nisebin’de Düşmana 1 Nisan Şakası!

AR: “Sabahı güzel bir yağmurla karşıladık. Heval Delal yağmurdan sonraki toprak kokusunu seviyor fakat toprak kokusu alamadık. Bu doğa harikasının yanında düşman iğrenç müzikler çalıyordu. Heval Rüstem Batman misilleme yapıyor hemen. ‘lexin lexin gerilla’ parçasını cihaz üzerinden hem bize hem düşmana dinletiyor. Böylesi jestler hepimize büyük moral oluyordu. Aslında savaşta en yürekli işin, en cesur işin gülümsemek olduğunu bir kez daha anlıyorduk. Gülmek, ideolojik bir eyleme dönüşüyor. Bu gün büyük komutan ş. Agit’in şahadet yıl dönümü. Bugünü her mevziyi dolaşarak anlatıyordu hem de gittiğimiz mevzilerde birer türkü söylüyoruz. Arkadaşların morali, temposu oldukça iyi. Gün geçtikçe moraller yükseliyor. Düşman hiçbir yerde ilerlemedi. Sabahları araçlarını da yakınlaştıırıp vuruyorlar, akşam olunca geri çekiliyorlar. Sızmaya karşın büyük korkuları var.”

K.M.B: “Tankla aramızda 3-4 metre var, mevzimizi biliyorlar ama vurmuyorlardı. Heval Rojhat’lar düşmanın kepçelerine el koymuşlardı, almışlardı. Ondan sonraki süreçte suikastla yaralandım, parçalar çeneme gelmişti, ben fark etmemiştim, arkadaşlar fark etti. Ağır değildi. Sağlık evine gidip geldik, baktık Fuat Heval dönmüş. Fuat; duygusaldı, yoldaşlarını çok seviyordu, “Heval Rojhat Şehit düştü” dedi. Arkadaşlar taxa Gelhat’tan gidiyorlar, tünel tarafından bakıyorlar panzer var, Rojhat Heval önceden ayağından da yaralanmıştı, hızlı koşamadı, beraber sokağı kesiyorlar, Heval Rojhat arkada kalıyor ve kapının önünde Şehit düşüyor. Cenazesi orada ki bodrumda saklandı, cenazeler düşmanın eline geçmemeliydi, Serdar Hevalin yeğenydi. Serdar Heval sinirlenmişti belli etmiyordu.”

“Sonra ki gün karnası aldı dama çıktık, düşman gelmişti, adamı nişan aldı ve vurdu. “komutanım” diye bağıyorlardı, Serdar Hevalin içi öyle rahatladı. Sonlara yaklaştığımızı anlamıştık, az arkadaş kalmıştık. Serdar Heval, daha yaralanmamıştı, düşman beş altı defa ölü olarak televizyona veriyordu, bir parça bile yememişti; “Heval bak sende göreceksin, gidiyorum ya yaralanacağım ya da Şehit düşeceğim” dedi ve gitti.”

AR: “Düşman önlerindeki evleri dümdüz etmişlerdi. Çünkü artık mevzilendiğimiz evleri vuruyorlardı. Daha sabah bir evi kobra, bombaatar ve tankla yerle bir ettiler. Heval Xebatkar’la yine görüştük. Müthiş bir tempo ve moralle. Başarıya odaklanan ve odaklayan bir yapısı vardı. Bir başarı kişiliği! Önderliğin çözümlemelerinde okuduğum komutan kişiliğini onda somut görebiliyordum. Önderliğin cümlelerinin eylemsel kılınmış hali. Her arkadaş’a ‘cigera mın ‘ diye hitap ediyor. Heval Xeyri ona; “ valla Heval Xebatkar sen böyle herkese qurban, heyran diyorsun herkes delali olacak, sonra nasıl yaparız” diyordu. Bu gülmelerin eşliğinde birden olduğumuz ev sallandı. Tank yan taraftaki evi vuruyordu. Heval Xeyri bir görüş açısı yakaladı. Tankın namlusuna isabet ettirmeye kararlıydı. Bir saat bekledik fakat biz defalarca uyardık onu. Sanırım kobra gördü ve Heval Xeyri’nin olduğu odayı tarıyordu. Salonda bir şaşkınlık ve korkuyla odadan yükselen dumanlara baktık. “Sanırım Şehit oldu” diye geçiyordu içimizden. Fakat bir mucize gibi delik deşik olan o duvarların ardında Heval Xeyri geldi. Sevinçle ona doğru koştuk fakat yüzü kan içindeydi. Yüzünden bir sürü parça almıştı. Biz onunla uğraşırken o espri yapmayı sürdürüyordu. ‘ karizmamı çizen parça yok değil mi? Bak parçaları dikkatli çıkarın yakışıklılığımıza bir şey olmasın’ diyordu. En çok parçaları gözünden almıştı hemen sağlıkçı arkadaşın yanına gönderdik. Bugünü kayıpsız geçirmemiz büyük mucize. Çağçağa yönelimler daha da arttı. O yüzden çok sayı bulundurmamaya özen gösteriyorduk. Az ve dağınık. Maksat düşmanın dikkati dağılsın. Bu az sayı bizi sadece nöbetlerde zorluyordu. İki kişi hep nöbet halinde. Akşamları ise birer saat aralarla nöbet devirleri oluyordu. Tabi bu saatler bazen değişiyordu. Her tekniğe eyvallahta bunu niye sıkıyorsunuz? Bazen ölecek gibi oluyorduk. Bu da yeni taktikleri herhalde. Ve o gün kepçe geldi. Şimdiye kadar geldiği mesafeyi belli ki temizlemişti. Fakat şimdi bizim bölgelere doğru geliyordu. Yolu temizleyip mayın arıyordu. Yaklaşınca vurduk gitti. E, bir de o gün 1 Nisan’ dı biz de onlara şaka yapalım dedik.”

Gever' den Mesaj; "Beni Amed, Sur'a Gömün!

R.N: "Şehit Şervan Amed vardı. Okuma yazması yoktu. Ancak en bilgin insana bile taş çıkartırdı. En küçük şeylerden, en büyük morali elde ediyordu, en büyük morale sahip oluyordu. En iyi atışları o yapardı. Nasıl Şehit olduğunu bilmiyorum. İlk gördüğüm gibiydi. Coşkusu, sevinci, morali ve mütevaziliği her zaman aynı kaldı. Şehit İshan vardı, Ali de diyorlardı. Bize ilk ders veren arkadaşlardandı. Örgüt içerisinde ki yaşamdan söz etti. HPG' den gelmişti. Misal biz halkın sorunlarını dinlerdik ancak o halkla tek tek ilgilenirdi, sorunları dinler, çözüm üretirdi. Sürecin ağırlığındaydı. Duramazdı yerinde. Cumhuriyet' te kalıyordu normalde ama her yeri gezer ve önerilerini söylerdi. Onu anlatabilmek için onun yaşamına, vardığı örgütsel düzeye varmak gerekir, anlam ve hissiyatta empati kurardı. Halk gittiği zaman onda hala moralsizlik yoktu. Moralliydi"

B.N: "Heval Xemgin sabaha kadar tek başına savaşıyor. Şahadeti belli olmadı, Şehit düşmüşste olabilir ama net bilgi yok. Köyden katılmıştı, çobandı. En büyük hayali; tekrar koyun ve keçilerine kavuşmaktı. Onları özlüyordu, "insan koyun ve keçi olmadan yaşayamaz yahu" derdi. Hiç kitap okumamıştı. Ancak düşmanın saldırılarını kabul etmiyordu, dağları görmeyi çok istiyordu; "Dağları gezip, ceylanları toplayıp, onlara çobanlık yapacağım" diyordu. On altı yaşındaydı. Arkadaşlara anılarını anlatıyordu, bir saldırı da düşman onların kaldığı eve giriyor, o da ölü taklidi yapınca düşman dışarı çıkıyor. Heval Cudi, yoldaşları için kendini feda etti çünkü düşman o evi geçse idi Heval Mezra' ya yetişecekti. "Düşmanın Heval Nuda' ya (Heval Mezra) ulaşmaması için benim hep bu mevzide kalmam gerekir" derdi. Onun Heval Mezra şahsında yoldaşlarına duyduğu bağlılık o mevzide onu günlerce savaştırdı, o mevzi onun sayesinde düşmedi. Ve o sağ kaldığı sürece o mevzi düşmüyor. Heval Mezra onun şahadetini duyduğunda bir dönem sessizleşti ve "benim onun hayalini gerçekleştirmem lazım. "Devrimci Halk Savaşında direnebildiğim kadar direnmeliyim" dedi. Şehit Mezra; noktaydı, yapı taşıydı. Nerde bir eksiklik, kimin morali bozuk ise hemen herkes ona koşardı. Biri Mezra arkadaşı soruyorsa çözüm arıyor demektir. Sen onun yanına gittiğinde sıkıntını dile getirmene gerek yoktu. Çünkü o hemen konuşmaya başladılar ve sen almak istediğini alırdın. Gençliğin özelliklerini taşırdı, atılgan, moralli, girişkendi. "Sen gençlik endamısın ha" derlerdi. Gever'liydi. Şehit Roza' yı o katmıştı örgüte. Şehit Mezra Şehit düşerken; "beni Amed'e Sur'a gömün" dediğini söyledi arkadaşlar. Ve Şehit düşüyor."

Kendini Boy Aynasında Düşman Sanıp Vurdu!

K.M.B: "Ben Heval Amara, Heval Ekin, Heval Agit, ipek yolu mevzisinde kaldık. Heval Pala geldi Veysika' dan bizi haberdar etti. Sonlara doğru geldiğimizi, alanın daraldığını aktardı. Arkadaşlar beni Annemin yanına götürdüler, orada çok arkadaş vardı. Yaşı küçük, yaralı yoldaşlar vardı. Sonra ki günlerde Pala Heval ;" gel, git Ananı görmelisin" dedi, bende; "yok, mesafe uzak" dedim. Çok ısrar edince gittim, Şirin sokağa gitmişler, önceki binaya düşman obüs atmıştı ve arkadaşlar çıkmıştı oradan. Tünel açıyorlardı taxa Gelhat'a. Bir saat falan kaldım, döndüm artık. Meğerse arkadaşlar geri çekilme yapacaklarmış ve ben son bir kere Annemi göreyim diye göndermişler beni."

AR: "Medyada hep teröristlerin yola önceden tuzakladığı patlayıcı diye söylüyorlardı. Biz bunu tersine çevireceğiz şimdi dedik. Heval Xebatkar yöntem arayışında "öyle bir şey yapalım ki düşman şok olsun" diyorduk. Çatışma için uygun olan iyi bir bodruma (yerle sıfır) götürdüm onu. Orayı gördüğü gibi dönüp baktı. Evet, şaşırtacağımız yer burasıydı. "Bak! Düşman yolu kepçeyle temizlemiş ve bizde buraya mayın döşeyeceğiz." Bu söylediği bizi de şok etti. Mayın döşeyeceğimiz yer suikastçıların görüş açısına ve kobralara yakın bir yerdi. Bunun için zayıf ve kısa boylu bir arkadaş lazımdı. Tabii gözlerini bana dikmiş söylüyordu. ' yola sonradan döşenen mayın' esprisini yapıyorduk. Tüm ayrıntıları bir kez daha anlatıyordu. Dikkat konusunda üstüne basa basa uyarıyordu. Biz görev aşkı ve heyecanı ile dinliyorduk onu. Kucaklaşıp ayrıldık. Arkadaşlar; "akşam yemeğini de siz gelmeden yemeyeceğiz" deyince biz muhakkak başarıp dönmeye odakladık kendimizi. Derdo Hevalle birbirimize bakıp gülümsedik. Koyulduk işe. Ben mayını bağlarken Derdo demir parmaklıkları benim geçeceğim boyuta getirdi. Hafiften bir yağmurda çiselemeye başladı. Sanki şans bugün bizden yana. Günler sonra caddeleri ilk defa böyle görüyordum. Derdo dürtmese manzarayı seyre dalaçağım da. Derdo

ayaklarımdan tutmuş ve ben kazıyordum. Kum olduğu için rahat kazılıyordu. Fakat yerin sertliği mahvediyordu. Yere sıfır hem kazıyor, hem sağa sola ileriye bakıyordum. Tabi Derdo bileklerimden sıkıca tutmuştu. Fakat biraz daha ilerlemek lazım. Biraz daha ilerleyince sadece ayağımın bir ucu Derdo' nun elinde kaldı. Sanırım duygusal anlar yaşıyorduk. Çukur kazdıktan sonra tekrar içeri girdim ve sıra mayını yerleştirmede. Ağırdı, taşıyacağımı pek ummazdım fakat Derdo Hevalin tebessümü onu hafifletti. Mayın önde ben arkada sürükleyerek gömdük kabloyu. Bodrumun içine kadar kamufle ettik. Kırığımız demirleri hiç kırılmamış gibi yerine taktık. Yoldaşça bir kucaklaşma kutlamamızdı. Heval Xebatkar sofrada oturmuş bizi bekliyordu. Görünce sevinçten ayağa fırladı. Onun bu yaklaşımı hep mahçup ediyordu bizi. Beraber çorbayı içerken o an ki tüm hallerimizi espri konusu yaptık. Derdo Heval'e; "kendimi fedai eyleme gidiyordum gibi hissettim" dedim. "Bir tüple mi?" demesi sabaha kadar bir sürü espriyi çeşitlendirdi. Heval Cilo 27 Mart'ta gelmişti. Çağçağa yönelimler arttığı için yanımıza Heval Cilo geldi. Alanı tanıtıyoruz. Üçüncü alanı biliyor ama tünelleri, koridorları sonradan açtığımız için dolaşıyorduk hızlı bir şekilde. Evlerden evlere geçmeyi sürdürüyorduk. Rızgar Heval önde ben ortada Cilo arkada arkadaş arkadaş. Bir eve girerken boy aynası belirdi Heval Rızgar kendine bakıyor bende onun yaptığını tekrarlıyordum fakat Heval Cilo birden silaha sarıldı. Biz de birden ne olduğunu anlamadık. Heval Cilo boy aynasında kendisini düşman sanıp vurdu. Kahkahalarımızı kimse durduramazdı artık."

K.M.B: "Geri çekilme olacağını bilmiyorduk. Heval Agit ile alanı dolaşıyorduk, düşmanın patlamayan mayınlarının hepsini aldık ve mayın yaptık, çember daraldı. Taxa Gelhat tarafı bırakmıştı, düşman Şirin sokağa yakınlaşıyordu ve üç taraftan bize saldırı oluyordu. Agit Heval ile gözlem yapıyorduk, kepçeyi darbeledik ancak ilerleyişi durduramıyorduk. Sigaramız azaldı, Agit Heval ile evlerde tütün arıyorduk, Heval Binevş, Heval Fuat'lardan. Heval Serdar'dan haber alamıyorduk. Ama her üç arkadaşta normalde bizim mahallede kalıyorlardı. En azından bizim için gelirdi muhakkak. Sorduk ama bir cevap alamadık. Biz etkilenmeyelim diye bize söylemiyorlardı."

AR: "Tabur ve Mohris tarafından darbe yediği için şimdi de buradan girmeye çalışıyorlardı. Tabur cephesinin durumu iyi, yönetimden arkadaşlar sürekli aktarıyorlardı. Ve dün döşediğimiz mayını arkadaşlar kepçede patlatmışlardı. Kepçenin ağız bizimkilere kalmıştı. Herkes üzerine espri yapmayı sürdürüyordu. Düşman gireceği yerleri ağır teknikle vurup, bizi geri püskürtmek ve yüksek katlı binalara yerleşmek istiyordu. Durmadan vuruyordu, hiç susmuyordu namlunun sesi. Tankın sesi geliyor, biliyoruz bir yeri vuracak ama nereyi. Heval Fırat'la evde bekliyorduk. Birden olduğumuz ev toz duman içinde kaldı. Olduğumuz evi tank vurdu. Kan içinde Heval Fırat'a bir şey oldu korkusuyla onu çağırıyordum. Otuz saniye içinde oradan çıktık. İkimizde kan içindeyiz fakat hangimiz yaralıyız bilemiyorduk. Basınç ikimizde gej gibi yapmıştı. Meğerki Heval Fırat' ın başından akan kan ikimize de yetmişti. Hemen kanayan yeri yıkayıp saçını kestik, bir parça çıkardık. İkincisini çıkarmaya çalışırken kan fışkırdı. Başını bağlayıp hastahaneye gönderdik. Eğer 30 saniye içinde çıkmasak şuan yerle bir olan evle bütünleşmiştik. Atiklik bir kez daha kazandırıyor. Artık hem biz zırhlıları görüyor hem de onlar bizi görüyordu. Daha da tehlikeli olmaya başladı. Öbür mevziden Heval Cilo 'nun yaralandığı haberi geldi. Arkadaşlar hastahaneye götürmek için battaniyeden sedye yapmışlardı. Heval Cilo battaniyenin içinde bize gülümsüyor, espri yapıyordu. "Karnımın yırtıldığına bakmayın, kefeni yırtmanın yanında bir şey değil." Dese de, o esnada da gözüm karnına ilişti. Ya rabbi! Tüm karnı dışarıdaydı. Böylesi parçalanmış halde nasıl da durabiliyordu. Hemen hastahaneye yetiştirdik. Arkadaşlar müdahale etti. Durumu iyi görünüyor."

K.M.B: "Bir gün ben, Heval Pala, Heval Agit, Heval Amara konuşuyorduk, arkadaşlar ağızlarından kaçırdılar. Çok etkilendim; "nasıl Şehit düştüğünü söyle bana" dedim ve anlattı. Bizim evin karşısında bir ev var gözlem için iyidir, Kars'lı bir yoldaş var hep o gidiyordu, tank sürekli vuruyor, risklidir. O gidince Heval Binevş onu yalnız bırakmamak için oda gitmiş. Kars'lı arkadaş görüntü veriyor ve tank hemen vuruyor, Kars'lı arkadaş orada Şehit düşmüş, ev çökmüş. Şehit Binevş'in karnına parça gelmiş ve çok kan kaybetmiş."

AR: "Heval Cilo akşam Şehit düştü. Hani durumu iyiydi."

K.M.B: "Heval Binevş Şehit düştü, çok kan kaybetti."

AR: "Heval Cilo; Zağros silahını iyi kullanmasına rağmen sırtı ağrıdığı ve zayıf olduğu için tek taşıyamıyordu. Biz de onun bu durumuyla hep şakalaşırdık. Burnundan konuştuğu için taklit ederdik. Önderliğe bağlılığını hep şiirlere dökerdi. Her an tetikte, korkusuz, yoldaşlarına karşı sevgisi ve saygısı vardı. Müthiş etkiliyordu bu duruşu. Siması şirin ve sempatikti. Bir militan heybeti olmalı, senin gibi şirin değil dediğimizde hep kızardı. Neşe kaynağımız, sevgimizin saygımızın özüydü. Komutanlaşma çizgisinde yürüyen yoldaşımızdı böyle erken veda etmek olur mu? Daha bu cepheye yeni gelmişken nedir bu gidiş. "Kürdistan sevdiğimiz kadardır" sözünle tüm dünyayı kucakladı. Yürekli bir komutan, cesur bir devrimci daha gitti diyarımızdan. Şahadeti bizi derinden etkiliyordu."

K.M.B:"Şehit Binevş çok değerliydi, korkusuzdu. Geldiği günden beri kimse söylemeden giderdi yapacağı işi yapardı, gerçekten onu çok seviyorduk, onun şahadeti bizde kırılmalar yaşattı ancak düşüş olmamalıydı, çekilme olmamalıydı. Kabul edemiyorduk."

Bizi Ancak İntikam Tamamlar!

Yolun Açık Olsun Gever'in On Yedi Yaşı!

B.N: "Heval Arin vardı, yaşı küçük ancak eylemi, sorumluluğu büyüktü. Bu sürecin ağırlığını bile bile bu savaşa dahil olmuştu. Benimle beraber yaralıları bakıyor, pratik işlerde yer alıyordu. Dicle Heval geldi. Biz Gever'e yakın bir köye gidecektik. Biz alanı bilmiyorduk Heval Dicle biliyordu. Arjin Heval de geldi. Yola çıkınca tek bir mermi sesi geldi, Arin Heval yaralandı. Suikasta uğradı. "Bir şey yok sakın ol" dedim ve onu çekmeye çalıştım. Toprağın üzerine uzattım. Taramaya başladı düşman, bende Arin Hevalın üzerine attım kendimi ve bekledik toprağın üstünde, kanaması devam ediyordu, ikimiz toprakla bir olmuştuk. O ara Dicle Heval ayağa kalkarken birden yere düştü, vuruldu. Arjin karın içine saklanmıştı. Karın bölgemde bir sıcaklık hissetmeye başladım. Ben, Heval Arin'in sadece elinden yaralandığını sanıyordum, onun için Dicle Hevali bakıyordum, gözümü ondan ayıramıyordum, yüzünün hepsi parçalanmıştı. Nefes almakta güçlük çekiyordu. Bana sesleniyordu; "Arin'i al git" diyordu. Karnımda ve göğsümdede sıcaklık gittikçe artmaktaydı ve o ara Arin' in nefes almadığını fark ettim. Bakamadım yüzüne, biliyordum son nefesini verdi, Şehit oldu. Son nefesini boynumda hissettim. Dicle hala yaralıydı ve Arjin Heval kayıptı. Dicle Hevali çekmeye çalışıyordum, kaldıramıyordum, kenara kadar getirdim ve o ara Heval Arjin'i gördüm, elinden tuttum ve "gel, arkadaşları çağıracağız" dedim. Arjin 'buradan kalkmayacağını, kalkarsa düşmanın onu vuracağını' söylüyordu, onu çektim ve bir tokat attım. "kendine gel "dedim. **Çok korkmuştu.** Burada Şehit düşersek düşmana gittiğimizi sanırlar. Düşmanın hedefinde değildik. Dicle Hevali bakıyordum; "git" dedi. Gittim arkadaşlara haber verdim. Heval İslam'a; "arkadaşlar Şehit düştü" dedim. Dicle yaralı haliyle sürüklenip bahçeye girmişti. Çok iradeliydi. Yaralı arkadaşları aldık. Duvarın arkasında Arin Hevali bakıyordum. **Kediler, köpekler onun vücuduyla oynuyordu.** Arin olamazdı bu. Hiç böyle cansızca yere düşer mi ki Arin, kalkıp kedilerle ve köpeklerle oynar. Oynama esnasında yüksek sesle şarkı söyler ve bağırır. O, moral kaynağıydı, moralin simgesiydi. Onlarla yaşamak lazım. Gençlik basınından Yusuf Heval vardı ondan çok etkilenmişti, mevziye geliyordu. Onunla oturuyor, tartışıyordu. Onun Türkiye'den gelip direniş alanın da savaşmasına şaşırp kalmıştı. Bu onu çok mutlu etmişti. Yaşının küçük olmasına rağmen bu kadar istekle ve olgunlukla mücadele katılışına çok büyük anlamlar yüklüyordu. Arin heval, kuzeniyle birlikte gelmişti. Zaten beraber katılmışlardı. Heval Cudi' ye çok benziyordu. İdeolojiye çok hakim olmasa da 'Kürdistan'ın sömürge olduğunu' söylerdi. "Ben adımlı "Örgüt" yapacağım. Kodum "örgüt" olacak" diyordu. "Niye" dediğimizde; "E, biz hanginize bir şey desek; "örgüt biliyor, örgüt yapar" diyorsunuz, onun için" dedi. Hepimiz güldük. Sorgulayan, araştıran bir yoldaşı. Dağlara çok bağlıydı, çok merak ediyordu. Onun için; gerilla olmak, gerillaya gitmek hayal gibiydi."Ben dağları görmeyeceğim sanki büyük bir özlemim var dağlara karşı" diyordu. Onun şahadetinden sonra mevziye geçtim. Cumhuriyet' ten ayrıldık. Heval Roni' nin yanına geçtim."

A.R: "Şehit Arin, yaşamda gerçekten her şeyden kendini sorumlu gören, her şeyde kendini var eden, yaşamda kendini hissettiren bir arkadaştı. Duygusal biri olmama rağmen beni sürekli motive etmeye

çalışırdı. Ortama çok çabuk ayak uydurabilen bir arkadaşı. PKK' ye de büyük bir aşkla gelmişti, çok bağlıydı. Daha sonra Gever'de görülen eğitimden sonra yağılan platformda tutumu şöyle olmuştu; "Büyük bir iradeyle yaşamım boyunca Önderlik ve Şehitler çizgisinde namusum ve şerefim üzerine yürüyeceğime, mücadele edeceğime söz veriyorum" diye çok güçlü bir tutum vermişti. Bu tutumundan çok etkilenmiştim. Tutumuna layık bir şekilde bir pratik sergiledi. Kendini devrime adadı. Niçin barikat yaptığını bilen ve bir torbayı şuradan şuraya neden kaldırdığına anlam veren bir arkadaşı. Biz aynı bölgedeydik, Orman Mahallesi'nde, gece boyumuzu aşan karlar içinde saatlerce nöbet tutan, aynı gece tünele gidip yine saatlerce çalışan, gündüz ise barikatta çalışan bir arkadaşı. Yedi-yirmi dört devrimcilik yapan bir arkadaşı. Yaklaşık bir buçuk ay kadar Orman mahallesinde kaldı, daha sonra birim komutanı oldu ve biz ayrıldık. O, birim komutanı olduğu için gelemiyordu ama ben gidiyordum yanına. Cumhuriyet mahallesine düzenlemesi oldu. Birim komutanı olduğunda çok sevinmişti. Mücadele öncülük ister gerçekten öncülük yapabilecek, yönlendirebilen, devrimde insanları aktifleştirebilecek bir arkadaşı. Orman mahallesinde kalmak istiyordu ama hiçbir zaman bunu problem etmedi. Daha sonra ben yine bir gün yanına gitmek istedim. Mala gele (halk evi) O'nu bulamadığım için geri dönmek zorunda kaldım, daha sonra tekrar gittim bizi görünce çok mutlu oldu. Tek kalıyordu bizi çok özlüyordu ve bizi görünce de çok mutlu oluyordu. Arin Şehit olduğunda haberlerde onu için şöyle yazmışlardı: "Hiç bilmediği sokaklarda savaştı. Dört yaşından sonra metropole taşındı ve sonra yeniden Kürdistan'da doğdu. "Gerçekten hiç bilmediği sokaklarda, tanımadığı insanlar için hiçbir şekilde tereddüt etmeden canını verebilecek bir insandı. Gece boyunca nöbet tutan, hep kendinden veren, hep fedakarlık yapan, yaşamın her alanında fedaileşen bir insandı. Cumhuriyet mahallesinde de Orman mahallesinde de sürekli tünelde barikatta kaldı".

Arin Hevalle son günümü anlatmak istiyorum. Arin Heval yanıma geldi ve yanına alarak Orman mahallesine götürdü. Oradan da birlikte Cumhuriyet mahallesine gittik. Orada Heval Rozelin'in kefiyesi vardı, ben ilk defa kefiye takacaktım. Heval Rozerin bir kefiye, Heval Arin'de bana oyuncak ayı vermişti. Ben kefiyeyi taktım ve Heval Arin bana çok yakıştığını söyledi, "hiç çıkarma" dedi. Sonra Heval Arin'le ayrıldık ben onun da geleceğini sanıyordum ama gelmedi. Ayrıldığımızda sarıldık; "söz ver bana, dağa gittiğinde yüksek bir yere çık ve Arin diye bağır." Ondan öncesinde ise ben de "bana söz ver, biz birbirimizi bir daha göreceğiz." O da bana; Şehit olmazsam görüşeceğiz" dedi. Benim hiç aklıma gelmemişti. Doğru, yoldaşlarımız Şehit düşmüşlerdi, hala düşüyorlardı. Ama en yakınım, parçamdan, içimden, canımdan birinin Şehit düşebileceği hiç aklıma gelmedi. Gelemezdi herhalde. O an şahadet gerçekliği gelmedi aklıma. "O da gelir" diye düşünüyordum.

"Zaten dağa geldiğimde ilk işim o oldu. Xakurke' ye gittiğimde "Arinnnn" diye bağırdım. Saatlerce, defalarca. Sesimi duysun da ellerini uzatsın bana. Defalarca "Arin" dedim. Duysun da bilsin sözümüzü yerine getirdik diye, duysun da rahat uyusun! Eminim beni duymuştur içerdeki gibi. Daha sonra haberlerden duydum Arin'in ismini, kendime söz vermiştim "ağlamayacağım" diye ama söz konusu Heval Arin olunca kendimi tutamamıştım. Bize söylemişlerdi şahadetler karşısında güçlü durmamız gerektiğini, daha fazla şahadette olabilirdi ama ben dayanamadım. Şehit Arin tamamıyla dağa aşık olan biriydi. Bir haftalık eğitimle çok güçlü bir katılım yaptı. Şehit Arin çok güçlü biriydi. İlk defa kar görmüştü ama kar altında barikatta karınca gibi çalışıyordu. Ben bir torba taşıırken, O iki torba taşıyordu ve bana yardım ediyordu, beni güçlendiren biriydi. Onsuz yarım kaldığımı düşünüyorum sürekli, intikam ancak bizi tamamlar."

Yeter ki Heval Agit Çıksın!

AR: "Düşman bilerek su borularını patlatmıştı. Bodrum ve tünelleri, mayınları etkisizleştirmek için. Tüneller için kötü oluyordu her taraf suyla doluyordu. Düşman zaten caddelerde mayın olduğunu bildiği için çok yanaşmıyordu. Biz de ona alternatif olarak araziye de mayın döşedik. Bu suya çorap dayanmıyordu ki, bulduğumuz her çorabı cebimize koyuyorduk. Yine çorap arama esnasında Heval Yıldız dikkatle duvara bakıyordu, yanaştı ve tükürdü. Ne olduğunu merak edip duvara baktım. Duvarda asılı olan bir asker fotoğrafına tükürdü. Biz gülerken o esnada Heval Xebatkar bizi eleştirdi, bir devrimcinin tarzı böyle şeylere yönelmek olmamalı fakat ne yapalım düşmanın görüldüğü bir

resim veya başka bir şeyi görmeye dayanamıyorduk. “Yalnızca çaresizler, bir şey yapamayanlar simgelere saldırır. Bugün Türklerin yaptığı da bu” dedi Heval Xebatkar. Utandırdı bizi, anladık.”

Ç.A: “Heval Yıldız çok moralli bir kadın arkadaştı. Bir anısı vardı, bir gün bir eve giriyor, evde bir korucunun resmi var, tükürüp, yere fırlatıyor. Düşmana öfkesi yoğun olan bir yoldaştı. Çok iyi tanı mıyordum, birbirimizi az görüyorduk, yoğun saldırılardan kaynaklı mevzilerimizden ayrılamıyorduk”.

AR: “Öbür cepheden arkadaşların iyi olduğu haberi geldi. Diğer mahalleden de şahadet haberleri geliyordu. Heval Şevger , Heval Sinan, Heval Nıştımın direnişin ilk haftasında Şehit düştüler. Sadece yönetimde ki arkadaşlar gidip geldiği için diğer mahallelerin durumlarını onlar aktarıyordu. Heval Xeyri’nin bir gözü görmüyor zaten bir eli de yoktu. “Arkadaşlar parçalı yoğunlaşıyorsun” diye takılıyorlardı. Heval Xeyri de ‘korsanlığa aday gösteriyor’ kendini. Yapılan esprileri bir de o devam ettiriyordu.”

K.M.B: “Düşman çok sayıda doçka getirdi ve yerleştirdi. Doçka sürekli taradığı için Heval Agit merdivenin altında kalıyordu, orada kalmıştı, onu kurtarmamız da gerekirdi, ben tektim. Bikiyi aldım ve evin penceresinden doçkaya ateş ettim. Yeter ki Heval Agit çıksın oradan. Heval Agit çıktı oradan.”

Uğurlar Olsun Nisebin’in Kadın Şövalyesi!

AR: “Bir haftaya yakındır aralıksız bir şekilde geceden sabaha kadar her tarafı tarıyorlardı, sesler hiç kesilmiyordu ve psikolojik anlamda yıldırma istiyorlardı. Bizi uykusuz bırakıp yormak istiyorlardı, zaten sesten uyumak mümkün olmuyordu fakat ona rağmen moralimizi hiç etkilemiyordu. Moral fiziği aşıyordu. Moral yettiğinde fizikte yetiyordu. Onlar geceleri ellerini tetikte unutturken bizde sürekli tuzak hazırlıyorduk. Farklı yerlere tuzak döşemek için Heval Yıldız ve Heval Fırat geceden belirlenen noktalara mayın döşüyorlardı. Fakat önümüzde ki evden çekiş sesi geliyordu. Tozun kalktığı duvarı gördük. İkimizde konumlanacağımız yeri bulduk. Duvar delindiği esnada vuracağız onların suikastçılarını. Fakat bir an da her şey değişti Heval Yıldız ve Heval Heja karşıdan geliyorlardı tam da suikastçinin gördüğü açıdan. “Gelmeyin” demeye daha fırsat bulmadan arkadaşların olduğu yeri taramaya başladılar. O esnada bizde onlara ateş ettik. Bir an durdu tüm sesler. Bir de baktık Heval Yıldız duvarın kenarında oturur vaziyette duruyor, yardım istiyordu bizden. Fakat namertler arkadaşın düştüğü yeri yoğun tarıyorlardı. Bir an da biber gazı, bombaatar yağmuruna uğradı orası. Heval Fırat ateş ediyordu, ben arkadaşı almaya çalışıyordum olmuyordu, taşıyamıyordum. Ben ateş ediyordum ve Heval Fırat, Heval Yıldız çekiyordu. İlk söylediği cümle; “silahımı alın” oldu. Hemen silahını aldık. Bacağından yaralandığını sandık fakat karnında sadece bir mermi girişi vardı. “Üşüyorum, uykum geliyor” diyordu. Onun Şehit düşebileceğini hiç düşünmüyordum. Uyanık olması, gözünü kapatmaması için ısrar ediyordum. Gözünden sadece bir yaş geldi ve bir cümle söylüyordu ama tamamlayamadı; “Biji serok A...” gözünde yarım kalan bir gözyaşıyla hiç konuşmadı.”

Ç.A: “Heval Yıldız’ın şahadeti oldu. Hem Baver Heval, hem Yıldız Heval de cephe komutanıydı ve şahadetleri etkiliyordu. Heval Yıldız, Nisebin’liydi. Çağçağ da suikastla Şehit düştü. Moralli ve gittiği her yere güç götürüyordu, daha yeni geldiği ilk süreçte onu gördüm ve daha sonra karşılaşmadık.”

AR: “Heval Fırat düşman geliyor diye ileriye gitti. Heval Yıldız’la kaldık. Fakat her zaman ki gibi koşmuyordu. Daha yoldaşımızın son nefesini vermesinin şokunu yaşıyorken bu yoğunluk, duygusal davranıp pes etmemiz için kurgulanmış sanki. Fakat bu sefer iki kat hızlı koşmak lazımdı. Yıldız için. Tank sesi geliyordu, arkadaşların olduğu evi vuruyorlardı. Hemen Heval Yıldız’ın üstünü battaniyeyle örtüp arkadaşların olduğu eve doğru koştum. Eve girişimle tankın vurması bir oldu. Üzerimde duvar parçalarıyla uyandım. Uzanıyordum silahımı almak için ikinci vuruştan sonrasını hatırlamıyorum. Arkadaşlar düşmanın ilerleyişini durdurmuşlardı. Fakat teknikle yoğun saldırıyorlardı. O esnada arkadaşlar Heval Yıldız’ı biraz daha geri çekiyorlar ve onu da iki arkadaş toprağa emanet ediyordu. Ve ikinci cephe komutanımızda erken veda etti. Canın gibi olan, sevgi gibi değerli olan yoldaşlarının, komutanlarının son nefesine tanıklık etmek dünyada en ağır acılardan biri. Yoldaşlık buydu. Kendi

acılarımızdan, güç yaratmak! Fakat öyle bir ortam ki daha şahadetine bile inanmamışken, acısını yaşamamışken devam ediyor namertlikleri.”

“Yıldız demek, yağmurdan sonra ki toprak kokusu, topraktaki Şehit kanı kokusu, sabahın ılık esintileri, esintinin getirdiği yoldaş gülüşleri, güneşin huzmeleri ve huzmelerin getirdiği özgür Kürdistan inancı.

En zoru da bu işte seni kelimelerle anlatmak! Yürekliğine, cesaretine, savaşçılığına, yoldaşlığına, komutanlığına hangi cümle yetecek. Seni yaşamak varken cümlelerle anlatmak büyük haksızlık. Nerede yoğunluk varsa oraya koşturur durur, geceleri uyumaz tuzak döşerdi. Her arkadaşın güzelliğine hayran kalırdı, her arkadaş onun yoldaş güzelliğine hayran kalırdı. Önderliğin anlattığı yaşayan Zilan çizgisinde ilerliyordu. Yiğit kadın yoldaşlığıyla herkese güç ve özgüven veriyordu. Sürekli bir halayı, zılgıt coşkununluğunda ki yaşamıydı bizi etkileyen. Sabırla öğreten emekle çoğaltan, sevgiyle kucaklayan Yıldız yoldaş! Fedailiğin PKK'nin yürek ve vicdan olduğuna inandırdı. Aşk tanrıçamız, zafer tanrıçamız, güzel yoldaşımız. Seni nasıl anlatmalı senden sonraki nesillere, tarihe nasıl tarif etsek yürekliğini, yiğitliğini sırtında raks eden örüğün toprağa nasıl sıgacak? Özlediğin Kürdistan çocuklarını görmeyecek misin? Anaların elini şefkatle tutmayacak mısın artık? Uğurlar olsun kadın şövalyem! Uğurlar olsun yiğit kahraman!”

Anlaşıldı Gever'e Kimse Gelmeyecek! Biz Ve İrademiz Kaldı!

B.N: “Heval Rubar vardı, tünel yapıyordu, tünelin içine mayın yerleştirmişti. Yan tarafta ki evde düşmanda duvarı deliyor, bandın sesi geliyor diye düşman duvara balyozu her vurduğunda Heval Rubar' da bandı açıp yapıştırıyor. Düşmanla yakın mesafedeydik. Çok pratikçiydi. Ve gerçekten estetiğe dikkat ederdi. Diyordu; "bir sabotajcı estetiğe dikkat etmeli ve sabırlı olmalı." Biz yirmi bir, yirmi ikinci günde idik artık. Birçok yerde mayınların istihbaratı gittiği için patlamadı, deşifre olmuştu. Heval Rubar mayın döşemek ve erzak götürmek için Heval Viyan'ların mevsisine gidiyordu. Gever'i en iyi tanıyan arkadaşlardan biriydi. “Eğer Şehit düşersen beni Gever'de toprağa vermemizi” istiyordu. Giderken düşman suikast yapıyor, mermi Heval Rubar' a değmiyor. Gençlikten Mehmet Heval ve bir arkadaş daha görünce hemen yanına gidiyorlar, Heval Rubar düşman var diye el işareti ile onlara geri gitmelerini söylüyor. Arkadaşları telaşa da koymak istemiyordu. Onlar geri gidiyor. Ben ve bir kaç arkadaş da Heval Viyan' ların yanındaydık. Heval Viyan onu gördü ve "Heval Rubar gelecek" dedi. Akşama kadar bekledik gelmedi. Heval Rubar' ın yanında iki çanta vardı, biri bomba doluydu biri de sabotaj aletleri vardı. Heval Rubar içeri girer girmez düşman taramıştı. Onun pusuya düştüğü ev ile Heval Viyan' ın bulunduğu ev arasında bir duvar var ve çantası o duvarın yanına düşmüştü. Onun pusuda olduğunu duyan tüm birimler o evin hepsini taradılar. En çok mermi harcadığımız ve en sıcak çatışma anı o zamandı. Yani Heval Rubar'ı kurtarmak için nerdeyse herkes seferber oldu. Ama yine de kurtaramadık. Şehit düştü. Heval Rubar' ı çıkartmak için bir genç atladı ve "ben çıkartacağım” dedi. O, arkadaş eve gittikten sonra hiç ses çıkmadı. Ve arkadaşın durumu hala netleşmedi. İkisi de Şehit düştü sanırım. Düşmanın o eve yerleştiğini sandık. Ve üç gün sonra aynı evde çatışma oldu ve sonra evin hepsi patladı. Bazı arkadaşlar Heval Rubar' ın fedai eylem yaptığını bazı arkadaşlarda düşmanın birini vurduğunu söylediler. Ondan sonra tüm arkadaşlar sessizleşmişti. Heval Roni vardı, az konuşurdu. Gözleri anlam dolu bakardı. Günde bir kere yemek yenilirdi, kar eritilir su haline getirilir ve yemek yapılırdı. Ne bulunursa onunla yetinilirdi. Düşman bulduğumuz evi deşifre etmişti, havanlar atılmaya başlandı kafamızdan parçalar alıyorduk. Heval Roni' nin boynundan kan akmaya başladı. "ben savaşmak için yaralıları bıraktım ama sen yaralandın” dedim, ona moral vermek istiyordum, ilk savaş tecrübesiydi. Yoldaşlıkta ki en büyük bağlılık Heval Roni' nin gözlerindeydi. Hatay' dan katılmıştı. Gever' e takviye geleceğini söylüyorlardı, bu bize moral veriyordu. Heval Azad geldi, bizi oradan çıkarttı, sekiz gündü oradaydık, bizde arkadaşların geleceğini söyledik. Azad Heval;"kimse gelmeyecek, sadece irademiz kaldı" dedi ve çıktık oradan. Cumhuriyet' te Şehit Viyan, Şehit Baz, Şehit Beritan, Şehit İslam, Şehit Sipan ve Şehit Baver kalmıştı. YPS'li gençler Şehit düşmüştü. Şehit Adıl Biligi o gün Şehit düştü. Silopi'li idi, Şehit Adıl Biligi' nin yeğeniydi. Onun ismini almıştı ve ona layık biriydi. Suikastla Şehit düştü. Güngören mahallesinde onu toprağa verdik. Şehit Rojvan onu çok severdi. Yoğun bir hissiyatı vardı.”

Üzülme, Ben Yoldaşlarımla Yanına Gidiyorum!

K.M.B: "Heval Agit Nisebin'liydi. Yan yana geldik, düşman sesleri yakınlaşıyordu. Düşman, Şirin sokağa yakınlaştı artık. Başka bir evden düşmanı gözetledik, İkimiz art arda gidince bomba atar atıldı ve Heval Agit'in sesi kesildi, başı dönmüştü. Dışarıda taxa Gelhat'tan gelen yoldaşları gördük, geri çekilme yapmışlardı. Heval Aryen vardı yerelden bir kadın arkadaş, Heval Nuda ve uzun boylu kıvrıkcık saçlı bir kadın arkadaş daha ve Heval Xelil gelmişti. Bizde dedik ki; "Mademki geri çekilme oldu Heval Serdar ve Heval Fuat nerede?" dedik. Arkadaşlar; "serdar Heval yaralı evinde, çok sayıda parça yedi, Heval Fuat'ta düşman saldırısında atar damarından yaralandı. O an söylememesini, konuşmamasını istemesem de o cümle çıktı ağzından ve kan kaybından Şehit düştü dedi."

AR: "Tank hiç durmadan aralıksız vuruyordu. Heval Delil'lerin mevzilerine yönelim hala devam ediyordu. Pazar sokağı onlar için de önemli. Geçiş güzergâhı ve Alike'yı birbirine bağlıyordu. Heval Delil kolundan, Heval Sema ayağından, Derdo bacağından yaralanmıştı. Durumları iyi, tünellere yöneliyorlardı. Baktılar işlevsiz bırakmadı şimdi tank ve doçkayla yıkmaya çalışıyorlardı. Mevziler arası irtibatı kesip, hem takviyeyi engellemek hem de mevzideki arkadaşları imha edip, parçalamak istiyorlardı. Tünellerin ağız kısmını yoğun tarıyorlardı. Var olan duvarları yıkıp tüneli açık hale getiriyor. 3-5 saniyelik yol 5-10 dakikaya çıkıyordu. Arkadaşları görmek için hastahaneye gidiyordum. Sürpriz yaralılarla karşılaştım Heval Cudi silahının emniyetini açık unutmuş ayağına sıkıyordu. Yerde yatan arkadaşlara gözüm iliyor Heval Rüstem Batman'da yaralanmış. İpek cephesinin üçüncü komutanı yaralıydı. Mermi bacağından girmiş çıkmış, öbür bacağın içinde kalmıştı. Yaralılarımız artıyordu. Çoğu arkadaş ayağından vuruyorlardı. Yürüyemeyen arkadaşlar zorlanıyorlardı. Heval Rüstem'i o halde görmek moralimi bozuyordu fakat o gülümsemeye devam ediyordu".

Düşmanın hemen hemen darbe yemediği gün yoktu. Genelkurmay başkanı gelip gittikten sonra tekniği vahşice kullanıyorlardı. Bazı zırhlıları imha oluyor, bazıları kötü darbe alıyordu, o yüzden ilerleyemiyorlardı. O tekniği daha çok evleri yıkmak için kullanıyorlardı. Evleri yıkıp mevzileneneğimiz yerleri bırakmak istemiyorlar. Kendi girdikleri evleri de yani suikastçıları yerleştirdikleri evleri de kale gibi yapıyorlardı. Sızmaya karşın da bir kobra ve ejder kapıda nöbette bekliyordu. Ve o gün Heval Eriş'in Şehit düştüğünü öğrendim. Daha önce yaralanmıştı, sırtında iki mermi olduğu halde kalkıp mevziye gidiyor. Görüştüğümde iyileşmiş, morali ve durumu gayet iyiydi. Onu görünce daha da güç alırdık. Tuzak döşerken kendi mayınına basarak Şehit düşüyor."

Ç.A: "Şehit Baver ve Şehit Yıldız'ın şahadetleri, Heval Eriş'in yaralanması bizleri ve alanı etkiledi. Heval Eriş sırtından yara almıştı ancak bodrumda bile tuzaklı mayınlar yapıyordu, hiç durmuyordu. Biraz dinleneyim diye hiç böyle bir isteği olmadı, iradeliydi, ne biliyorsa onu öğretirdi gençlere. Heval Roza sağlıktan biraz anlıyordu, onu sağlığımız yapmıştık. Sırtından M-16 mermisi yemişti, yaralanmasına rağmen beni "mevziye gönderin" diyordu. Yarası daha tam iyileşmeden mevziye gitti ve o bir eve mayın döşemiş, döşediği mayını arkadaşlara söyledi ve her gün uyarı yaptı. "oraya mayın döşedim, kimseler gitmesin Heval" diyordu, sonra kendisi gitti ve mayın patladı. Aslında tam da netleştiremedik şahadetinin sebebini.

AR: " Bir genç vardı yeni katılmıştı fakat psikolojik sorunları olduğu için en çok ilgilenen Heval Eriş'ti. Bir gün bu genç Heval Eriş'e evlenmek istediğini söylüyor. Heval Fırat'ın halkla ilişkileri iyi olduğu için gence; o işlerle Heval Fırat ilgileniyor deyip genci Heval Fırat'ın yanına gönderiyor. Herkese müthiş bir sevgiyle yaklaşp, her arkadaşın moral kaynağıydı. Düşmana, istilaya karşı büyük bir öfkesi olduğu için yaralandıktan kaç gün sonra mevziye gitmişti. Bir gülme sesi geldiğinde hepimiz anlardık ki Heval Eriş geliyordu. Savaşımında olduğu gibi yaşamında da örnek ve yürekli bir arkadaştı. İçten içe onu kaybetmekten korkardık aslında. Bıyığı ince olduğu için takılırdık ona. Kürdistan özgürleşince bıyık ektireceğim diye gülüyordu. Fakat o kaza Heval Eriş'i parça parça almıştı bizden."

Yüzünde gülüşlerin eksik olmadığı güzel yoldaşım böylesi bir şahadet senin gibi bir yiğit için hiç olmadı. Varlığına dahi doyamazken yokluğuna nasıl alışacağız ki. Önderlik aşkıyla yarattığın bu yiğitler hep takipçin olacak. Minnet ve saygımız sonsuz sana!

K.M.B: "Heval Fuat' ın şahadeti ağır geldi. Onun savaş tarzı, yoldaşlık aşkı çok öndeydi, yoldaşına bu kadar düşkün başka bir arkadaş yoktu. Şehit Binevş ve Şehit Mahir'e çok bağlıydı. Şehit düşerken;" onların yanına gidiyorum" dedi. Yerel olmasına rağmen sanırsın yirmi yıllık bir kadrodur, o kadar iyi savaşıyordu ki, sızma ekibindeydi, başarılıydı."

Ne Zaman Gerekirse O Zaman Şehit Düşeceğim!

B.N: "Güngören mahallesini bıraktık. Sağlık malzemesi kalmamıştı artık. Yaralı çoktu. Heval Viyan'ı uzun süredir görmemiştım, onu görünce sımsıkı sarıldım. Heval Devran'ı gördüm, fedai eylem hazırlığı yapıyordu. Heval Viyan' ın bir muskası vardı boynunda bir boncuk aldım ve onun boynuna taktım. "Ben ve Heval Devran fedai eylem yapacağız" deyince karşı çıktım. Belki de en doğrusu şu anda onun söylediği idi. Belkide intihar psikoloji denilen tespitti ya da ölüm isteği, belki de şahadete bağlılıktı ya da gerekemeyen bir durumdu. Ama biz militandık, Önderliğimizin savaşçısıydık ve ne zaman gerekirse o zaman Şehit olacaktık gerçekliği de vardı. Belki de o anki duygularımdan kaynaklıydı ama izin vermek istemiyordum, karşı çıkmak istiyordum. Onu kaybetme korkusu mudur, ona git de diyemezsin, kendim yapardım ama ona "sen yapmalısın" diyemezdım. Daha savaşabilirdik, cephaneye vardı çünkü. Ben izin vermedim. Düşman çoğu noktayı almıştı zaten, arkadaşlar geri çekilme kararı aldılar, aslında durum aktarıldı ve artık geri çekilmenin olacağı aktarıldı. Tünele biz giremedik. Düşmanın çoğu tünellerde kayıp verdi. Mayınlarla döşendiği için.

Bu kadar zalimlerle savaşacak tek güç; PKK Hareketidir. Bu kadar zulme karşı inançlı tek güç YPS 'dir. Gever otuz iki gün direndi. Artık geri çekilme olacağı için toplantı oluyordu. Heval Devran; "Ben Apoculuğa inanıyorum ve geri çekilmeyeceğim" dedi. Bizim daha her şeyimizle direnmemiz gerektiğini hatırlatıyordu Heval Devran. Heval Baz, Heval Viyan, Heval Bawer, Heval Zınar ve Heval Agit kabul etmediler. Ayın yirmi sekiziydi. Heval Viyan'ın fedai eylem yapma isteğini örgüte aktardığını ve örgütün uygun bulduğunu aktardılar.

B.N: "Gever' de son iki ev kalmıştı, o iki eve de mayın döşenmişti. Heval Devran artık ortada yoktu, düşmana karşı fedai eylem yapmıştı. Rohat geldi, o da teslim olan biri, o zaman bizi çağırırdı Heval Baz; "nereye gideceğiz?" deyince; "başka mevziye" diye cevap verdi ve gittik, bıraktığımız yere tüp döşedik ve patlattık. Geri çekildik başka mevziye, düşman mermi atıyordu ama kimse çatışmıyor. Meğerse geri çekilme kararı uygun görülmüştü. Yaralı arkadaşlar yoktu, almışlardı onları. İlk iki grup hafif yaralı olanlardı. Heval Azad, geri çekileceğimizi söyledi. Ayın otuz biriydi. Kimse bırakmak istemiyordu. Birinci grup Heval Viyan, Heval Baz, Heval Roni, Heval Delil, Heval Gelhat, Heval Zınar vardı on üçe yakın arkadaştı. Geri çekilme yapacağımız noktaya gittiler. İkinci grup bekliyordu. Heval Delil geldi ve " kanal deşifre olmuş, düşman pusu kurmuş" deyince ikinci grubu aldı gitti. O gruptan Heval Delil ve Zınar geldi, ikisi de Geverli. Heval Agit' te gelmişti. Önüne koştum. Ve birden; "Heval Viyan nerede?" dedim. "herkes birbirinden koptu ve bilmiyoruz" dedi. Çok sonra başka grupları da gördüm, herkese soruyordum, biri bir şey söyleyecek diye, merakla soruyordum. Sonradan Şehit olduğunu söylediler."

İlk Defa Bir Kadının Karakterine Özendim!

B.M: "Şehit Viyan hızlı gelişti. Dikkat çekiyordu. Örgüt çalışmasında yer almamasına rağmen bağlıydı. Sakarya'da okumuştı. Hızlı kavrayan, öğrenen bir yoldaştı. Güven veriyordu, ilk bakışta anlaşılan biriydi. Amed'liydi. Kürdistan'da çok az kişide olan, kadında ki kendine olan öz güveni vardı. Zeki ve çabuk algılıyordu, çabuk uyum sağlıyordu, çabuk aktifleşirdi. Cilo'ya gitti. Colemerg çalışmalarıyla ilgilendi. Askeri eğitim bile almadan gitti. 24 Temmuz hamlesi başladığında tek başına kaldı. Ekim ayından sonra öneri yaptı Gever için ve kabul edildi. Gever' e gitti. Şahadeti geri çekilmede oldu, sığınakta Şehit düştü. Son dönemlere kadar da kaldı. Gever gibi zorlu bir yere gitti ve etki bıraktı. Gever halkı da çok bahsediyor ondan. Kendine güvenen bir kadındı. İlk günden beri bu yaşıyordu. "Şahadet benim zoruma gitmez ancak düşmanın cenazem ile oynaması zoruma gider" diyordu. Yanlışlardan rahatsız olduğu zaman dile getirir, ortam neresi olursa olsun o yanlışla karşı çıkardı."

AR: "Heval Viyan'ı; pratiğe geçince tanıdım. Heval Viyan'ın en çok sevdiğim özelliklerinden biri gülüşü ve temizliği idi. Tüm benliğiyle kendini mücadeleye adanmış, halkçı biriydi. Bu halkçı özellikleriyle

müthiş bir mücadele verdi Gever'de. Üç ay boyunca gece gündüz birlikteydik. Heval Viyan; siyah rengi hiç sevmezdi, çok renkli biriydi. Narçiçeği rengini çok severdi. Tamamıyla kendini adayan, hiç yorulmayan biriydi. Her barikattan sonra biz mutlaka halay çekerdik, o şekilde Mala Gele(halk evi) giderdik. Üstümüz kirli ve çamurluydu ama her şekilde o gülüşü, mücadeleye olan inancı kaybolmadı, karşısına ne çıkarsa çıksın hiçbir şekilde pes etmeyen, hep aynı inanç ve iradeyle mücadeleye katılan biriydi. Heval Viyan'ın bir mavi sırt çantası vardı ve hep onunlaydı. Bir keresinde çantası kaybolmuştu. Yaşlı bir amca vardı onu gördüğünde "Ayten keça mın çenteye te lı kurê" demişti ve biz çok gülmüştük. Halkın hepsi ona hayranlıkla bakıyordu, onu dinliyordu, onu seviyordu."

A.D: "Bakurê Kürdistan'da Devrimci Halk Savaşı süreci başladığında ve en üst aşamaya geldiğinde, Heval Viyan da diğer tüm yoldaşları gibi bu destansı savaşta yerini almak istiyordu. Bu amaçla çok sevdiği Kürdistan dağlarını ardında bırakıp ve sırtını bu dağların ihtişamına dayayarak yüzünü Bakurê Kürdistan'ın görkemli savaşına döndü. Yiğitlerin filizlendiği Gever'de Heval Viyan'da diğer tüm yoldaşlar gibi bu süreçte emek vermiş, savaşın hazırlık ve gelişim aşamalarında yer almıştır. Düşmanın tarihin hiçbir sahnesinde görülmemiş vahşetine ve insan dışı tüm muamelelerine rağmen PKK' nin direniş kültürünü şahsında yaşama kavuşturmuş ve bu direnişle tarihsel hafızalarda kendini yaratmıştır. Hiç bir zaman yenilgiyi kabullenmemiştir. Şehit Viyan, yüreğinin yoldaşlığa akan nehrinde bu sözleriyle yoldaşlarıyla vedalaşıp Şehitler kervanına doğru yol aldı".

"Güler yüzlü yoldaşım, Gever' de bir destan da siz yarattınız. Öyle bir destan ki Zilanların ve Egidlerin ruhu tekrar dolaştı Gever sokaklarında. Şimdi o sokaklarda direnişin gizemi, herhangi bir barikatın ardında gülümseyişin, hendeklerde emeğin, silahının namlusunda çığlığın ve Gever direnişinde faşizme karşı başkaldırın gizli... Bize bıraktığın son satırlar zafer bayrağımızı dalgalandıracak rüzgârın sesi olacaktır."

R.N: "Şehit Viyan, bilmiyorum abartılı mı olacak ama onun karakterine çok özeniyordum. İlk defa bir kadının karakterine bu denli özeniyordum ve onun gibi olmak istiyordum. Hep gülerdi, sürekli gülerdi. Hayret ediyordum ona bakınca. Bir insan, bir kadın, bir devrimci, bir fedai coşkusundan hiçbir şey kaybetmez mi, kaybetmiyordu. Halk gidiyordu ama o sürekli diyordu; "halk gitti, en fazla kim kimi örgütleyecek, bakalım"derdi. Heval Rojvan ile çok uyumlu çalışıyorlardı, ilk defa öyle bir uyum gördüm. Bir kadınla bir erkeğin yan yana geldiklerinde didişmeler sanki Allahın emriymiş gibi sürekli didişmelerine inat gibi hep uyumluydular. Onlar gerçekten benim gözümde örnek kadın ve erkek profilleriydi. Apo'nun yarattığı erkek ve kadın böyle olurdu ancak. O savaşta moralsiz kişi görmedim, sadece birkaç kişi vardı onlarda zaten teslim oldu. Biz halkımız için oradaydık ve savaşacaktık. Herkes birbirine moral ve güç veriyordu gençlikte bu bir çizgi olmuştu bu arkadaşlar şahsında."

Sur Ve Cizre'nin İnikamını Burada Alacağız!

AR: "Erzak yavaştan suyunu çekmeye başladı. Zaten bir bulgur, bir de makarnamız vardı. O gün sağ kalan bir tavuk kestirdik. Aramızda iş bölümü yaptık. Tutacak, kesecek, yolacak, pişirecek görevleri başarıyla yerine getirildi. Beşinci görevi kedi gerçekleştirdi. Sanırım artık düşman kategorisine kediler de girmeye başladı. Ve ekmekler... askeri taktikle yiyoruz. Görüş açısı yapmak için kullandığımız çekiçleri ekmek kırmak için kullanıyorduk. Tank ve obüsler hiç durmuyordu. Tüm ağır silahları taramaya almışlardı."

"Direniş kadar bu direnişin, direnişçilerini anlatmak. Düşman tüm namertliği ve vahşiliğiyle saldırıyor. Bir ayda harabeye çevirdi evleri, sokakları. Çıldırasıya vuruyorlardı duvarlara, yollara. Duvarlarımıza, yollarımıza dahi faşist bir nefretle saldırıyorlardı. Düşman saldırıları Sur' da, Cizre'de olduğu gibi burada da vahşiliğini sürdürüyordu. Kendileri ilan ettiler. Sur' un savaş koordinesi Nisebin' deydi şimdi. Sur'da uğradıkları yenilgiyi burada örtbas etmeye çalışıyorlardı. Sanırım yoğun tekniğin nedeni bu koordine. Uzaktan yıkma projeleri vardı. Arkadaşlar söylüyordu. Sur'un intikamını burada alacağız. Destansı bir direnişi görkemli bir zafere dönüştürme inancındaydık. Bu inanç bize dayanıklılık gücü ve moralini veriyordu. Fakat onların daha şimdiden moralleri alt üst olmuş durumda. Korkuları bize cesaret olarak ekleniyordu".

Ç.A: “Heval Roza’nın çok tecrübesi yoktu ama iğne, pansuman yapabiliyordu, yaralanmalar biraz daha arttı sonra, Heval Canfeda, ardından Delil Heval yaralandı. Şahadetler her arttığında kin ve öfkemiz artıyordu, duygusal havadan çok intikam alınması gerekirdi, duygusal yaklaşımlar olsa da izin verilmezdi. Şahadetlerin hepsi, Şehit olanların hepsi hep en ön cephede olmak isteyen yoldaşlardı. İlk önce havan kullandılar, dozajı gittikçe arttırdılar, tek tük obüs vardı başlarda sonra hep kullandılar. Altmışlık, seksenlik, yüz yirmilik havanlar atılıyordu.”

AR: “Mehter marşı ve bombardıman eşliğinde yağmur çekilmiyordu. Ön mevzileri yoğun vuruyorlardı. O yoğun vuruşlardan bizim geri çekildiğimizi düşündüklerinden bize daha çok yaklaşıyorlardı. Fakat biz en güvenli yerin düşmana yakın olma olduğunun kanısındaydık. Ve aramızda ki uzaklık bir duvar ötesine geçmiyordu. Çekildiğimizi sandıklarından hesapsızca geliyorlardı. Gün geçtikçe biz de tuzaklama sistemi zenginlik kazanıyordu. Geliş güzergâhlarını tahmin ettiğimiz yerlere döşeme yapıyorduk. Genellikle tahminlerimiz doğru çıkıyordu. Düşmandan biraz uzaklaşırsak yoğun tekniğin hedefi olacağımızı biliyorduk. Ses konusunda dikkat ediyorduk. Sızma için bir planlama yaptık. Fakat biz gidene kadar düşman tedbirini almıştı. Bu taktik tekrarladığında anladık ki dinleme cihazı atıyorlar. Çünkü bazen bir şey atıyorlardı yere düşüyor ve hiç patlamıyordu.”

K.M.B: “Heval Serdar’da yaralıydı, kalkamıyordu. Sipan ’da ortadan kayboldu. En sonun da bir kadın arkadaş, onun ajan olduğunu söyledi. Sipan, dört beş arkadaşı sağ ele geçirmek istiyordu, arkadaşlar ondan şüpheleniyor. Ve tam düşmana gideceği vakit Heval Dersim fark ediyor ve infaz ediyor. Heval Dersim sürekli diyordu; “benim felsefemde tek kol, tek gözle savaşmak vardır” diyordu. Yani Heval Dersim’ i anlatmak çok zor geliyor, onun Kürdistan aşkı, PKK’ ye olan bağlılığı, savaş tarzı çok faklıydı.

PKK’nin Böyle Bir Şey Yapacağına Asla İnanmam!

AR: “ Ve örgütün ikinci perspektifi ulaştı bize. Burada ki her arkadaştan sürecin öncüsü ve komutan değerlendirmesi yapıyordu. Mevzi mevzi gezip her arkadaşla okuduk. Günün yorumunu Heval Rızgar yaptı; “Heval Cemal bize de efsane diyor.” Deyince moralimiz kat be kat arttı. Bu örgüt bize bu kadar güvenmişse biz de bu örgütün militanı olmayı hak etmek için muhakkak başarmamız lazımdı. O gün üç arkadaşın şahadetini öğrendik. Heval Gelhat, Heval Reber, Heval Hebun. Toplu şahadetler için bu kadar dikkat ederken 3 arkadaş da kaza sonucu Şehit düşmüştü. Daha önceden döşedikleri mayına basıyorlar. Heval Gelhat orda Şehit oluyor. Heval Hebun’un bir bacağı kopuyor, yaralı. Heval Rüstem gözlerini kaybediyor ve bedeninden parçalar alıyor . Heval Hebun’un diğer bacağı da kopmak üzere kangren yapmasın diye arkadaşlar kesmeye çalışmışlar fakat Heval Hebun kan kaybından Şehit düşüyor. Heval Reber hem kurtulamayacağını hem de arkadaşlar daha fazla acı vermemek için kendisini Şehit düşürüyor. Kendi çektiği acıyı değil de yoldaşlarının çektiği acıyı düşünüyor. Son olarak söylediği ‘Biji Serok Apo” Bu acı kayıplar hem bizi derinden etkiliyordu hem de dikkatsizliğimiz zorumuza gidiyordu. Üç kahraman, üç yiğidi uğurluyoruz yüreğimizin derinliklerine”.

“Heval Hebun; Heval Dilgeş’le beraber nöbet tutuyor. Heval Hebun üşüdüğü için sandalyeye oturup üzerine battaniye atıyor. Yerde sıcak olunca uyuklamaya başlıyor. Onu gören askerler sızmayla yanına yaklaşıyorlar. Heval Hebun başını kaldırdığında bakıyor bir asker onu görünce korkuyor. Heval Hebun’a “sen kimsin?” deyince, Heval Hebun da şaşkınlıktan;“asıl sen kimsin?” diyor. Ses Heval Dilgeş’e gidiyor, düşman olduğunu görünce vuruyor. Tabi Heval Hebun olayın şokunu ancak ertesi gün atlatıyor, sabahta rüya niyetine anlatıyor arkadaşlara. Emeği, sevgisi ve kavgalarıyla meşhurdu Heval Hebun. Aceleci, müthiş temposu ve moraliyle gençlere, ailelere kendini çabuk sevdirmişti. Yoldaşlık şefkati bizi bağlamıştı. İlke ve ölçülerde çok radikaldi. Gidişi hepimizi çok zorluyordu. Hele ki onsuz gülmek yüreğimizde derin iz bırakıyordu. Bir ara sabahdan akşama kadar birlikte hendek kazmıştık. Akşam olunca mevziye gidecekken kendi kazdığı hendeğe düşmüştü. Bülent Arınç’ın “kazdıkları hendeklere gömeceğiz” yorumunu yaparak takılırdık ona”.

Ç.A: “Tank, caddenin başına konumlandı sonra da evlerin başına konumlandı, tank mermisi beş duvarı geçirdi, senin konumlanman altıncı duvara göre olmalıydı. Yirmi iki bin asker gelmişti, korucular dışında. Zırhlı kepçe artık gelmişti, tünellerde işlevsiz hale geliyordu hem sudan kaynaklı hem de düşman açısına girmişlerdi. Düşmana uçakta kaldırıydu artık direniş bu boyuta geldi diyorduk, düşman uçak kaldırdığı zamanlarda ise daha çok direniyorduk. Düşman uçak da kaldırdı artık bırakacak diyorduk. Yani “bu devlette uçak kaldırtana kadar direndik, artık bitti, kaybettiler” diyorduk. Her şey “an” meselesi olmuştu, misal bir arkadaşı görüyordun üç saniye sonra Şehit düşüyordu, bırakmak istemiyorduk birbirimizi”.

K.M.B: “Yetmiş, yetmiş ikinci günlerde arkadaşlar; “yaralıları ve yerelleri teslim edeceğiz” dediler, böyle bir durumu Heval Cavre ve Heval Hevi aktardılar bize. Birçok arkadaş bunu uygun görmüyordu ve kabul etmiyordu. Anamı sordum, Alike mahallesin de olduğunu söylediler. Alike 'da kırk beş, bizim mahallede de yirmiye yakın kişi teslim edilecekti. Biz PKK’nin böyle bir şey yapacağına ne inandık ne de inanacağız”.

Viyan Amed, Tanrıça Zilan’ı Selamladı!

Heval Viyan’ın Bakurê Kürdistan devrimine kaydettikleri;

“Cizre ve Kobane kantonları birleşti. Grê Spi artık güzel insanların elinde. Ve yaşam orada adım attı. Artık tarih bunları bizlere yaşatan yüce Şehitlerimizin başarıları gülümsüyor şimdi. Şimdi tüm ezilen halklar bir kez daha yüzünü tüm sıcaklığıyla Güneş’e dönmüş durumda. El açık YA-STAR’ dan dua dilemekte. Ve zilan yoldaş yıllar sonrasına böylesine kutsal günlere şavkını, tacını bir kez daha yansıtmakta ve takmakta.

Ey Zilan! Ülkemin toprağı, taşı, suyu, havası ve yüreği selama durdu sana bir militan. Bir kadın, bir çocuk, bir Kürt, Türk, Ezidi bir soylulukla. Seni anlamak, seni yaşatmak, yüreğinle bir ömrü kucaklaştırmayı gerektirir. Sana yakışan Arinlerle hiç bir kapının arkasında muhtaçlıkla dilenmedik, dilenmeyeceğiz. Bu ülkeyi sana ve tüm yoldaşlara adadık. Bu savaş uğrunda, yürüdüğün tüm ezilmişlerin mahsumların yurduna adadık.

Ey Zilan! Sen sevda kadını, sen herkesin kendisini, içinde pakladığı bir derya, bir zerya! Tüm analar senin tanrıçaların için! Sana koşan ülkene aç kollarını, içinde Önderlik, içinde senin yaratmak istediğin yaratmak istediğin ruh var. Kuzey cephemsi için artık devrim zamanı.

Ruhunuz şad olsun! Ey güzel yoldaşlarım. Ruhunuz şad olsun ey güzelliğin tacı.

YPS’nin İlk Silahı Nisebin’den!

AR: “Çağçağ’a ağır yöneliyorlardı. Çağçağ caddesi 3 mahalleyide birbirine bağlıyor. Bağlantıyı kesip mahalleleri boğmaya çalışıyorlardı. Yerleştikleri bir eve arkadaşlar, evin üst katındayken mayın düşüyorlar ve bir rütbelileri daha öldü. Ölen rütbelilerin sayısı artınca korka korka geliyorlardı. Hemen hemen vurulmadık bir ev bırakmadılar. Fakat biz enkazları bile onlara bırakmıyorduk. Bize doğasında mevzi de oluyor bazı evler. Bombaatarların deliği suikast için, doğkanın bisiving kullanmak için iyi oluyor. Havan ve obüsler yağmur gibi yağmaya devam ediyordu. Patlayan- patlamayan hepsini sayıyoruz. Durduktan sonra 10 dakika içerisinde gidip patlamayan havan ve obüsleri topluyorduk. Kullanmak için tek fünüye yetiyor. 60’lık havanları el bombası niyetine, 80’lik , 120’likleri ve obüsleri tuzak ve zırhlılar için kullanıyorduk. Patlayanlar onların, patlamayanlar bizim deyip seviniyorduk. Kendi elleriyle cephane takviyesi yapıyorlardı.

Arkadaşlar birbirlerine moral vermek için cepheden cepheye cihaz üzerinden müzik dinletip birbirlerine armağan ediyorlardı. Birbirine yakın olupta bazen görüşmemek özlemi arttırıyor arkadaşlarda. Hele ki yoğun çatışma yaşanıyorsa ‘YPS ve lexin lexin gerilla’ şarkıları durmuyordu.

Bazen zor susturuyoruz arkadaşları. Düşman; Heval Dilgeş ve Heval Agit'in olduğu tarafta bir eve yerleşmiş. Heval Agit ve Heval Dilgeş düşmanın havanlarını o eve atmışlar. Bu sefer onlar havanları yağmur gibi yağıdırıyorlardı. Düşman cenazelerini bırakıp kaçıyor. Cenazeleri almayalım diye bu sefer de onlar evi tank, havan, obüs yağmuruna tutuyordu. Beş dakika içinde ev yerle bir, cenazeleri paramparça. Havanları atmak için yapılan YPS-1 silahımız var tabi. Bu silahı 4 arkadaş olmadan kullanamayız. Mancınık'a benziyor, fakat sapanın abisi gibi bir şey yani sapanın büyümüş hali. Bir arkadaş sağ ayağından, biri sol ayağından, biri fitili yakıyor, öbürü atıyordu. Zaten Heval Agit kendine atölye gibi bir şey yapmış, tamirci dükkânından kalan malzemelerle enkaz altında bir yer yapmıştı. 'ölümü değil, yaşamı seçin gelin adalete teslim olun' çağrıları yapıyorlardı sürekli. Biz de;"gelin halkın vicdanına, YPS güçlerine teslim olun, size yaşam koridoru açacağız" anonsunu yapıyorduk. Onların güvenlik koridoru biz de yaşam koridoru oluyordu. Çağrılarımız psikolojilerini bozuyor. Kendi aralarındaki kavgaları bizim cihazlarımızdan da yankılanıyordu. Erdoğan'a ve birbirlerine küfür ediyorlardı. Bizim arkadaşlar kendilerini tutamayıp araya girince düşman hemen kesti. Bizimkiler kendilerini tutabilseler kim bilir neler diyecektiler. Bugün bir suikastçıları gafil avlandı. Suikastçılarının vurulduğu yere ertesi gün ağır silah yerleştirdiler. Geceleri gelen o çekiç sesi beynimizde yankılanıyordu. Psikolojik savaşın bir parçasıydı buydu. Bazen açmak için bazen de sinirlerimizi bozmak için duvarlara vuruyorlardı. Bunu sürekli tekrarladıkları için çekici niye vurduklarını da biliyordu. Bazen bizi harekete geçirmek için zırhlıların içindeyken kapıyı açıp kapatıyorlardı ya da demirle vuruyorlardı. Eğer sürekli onları gözlemlemesek belki de kurdukları tuzaklara düşebilirdik. Gözlem bu yöntemlerini boşa çıkarıyordu. Bunu özellikle gece heron varken yapıyorlardı. Nisan'ın yirmisiydi bir sokak ilerlediler ama zırhlılarla. Kanika mahallesinden iyi haberler yoktu. O mahalle uzak olduğu için arkadaşlar bağlantıyı büyük cihaz aracılığıyla sağlıyorlardı. Kaç gündü cihazdan ses yoktu. Olayı haberlerden öğreniyorduk. Fakat çok geçmeden arkadaşlar öğrendi. En son 30 arkadaş kalıyorlar. Geri çekilme kararı alıyorlar ve 30 arkadaş birden kendini sınıra vuruyor. Düşman 18 arkadaştan söz ediyor, geri kalan 12 arkadaş ne oldu bilmiyoruz. Bu haber hem moralimizi bozuyor hem de bu vahşi saldırı zorumuza gidiyor. Arkadaşlar etkilenmesin diye çok paylaşıyorduk. **Çoğu zaman ikili oynamaya başladık.** Arkadaşların yanına hiçbirimiz surati asık gitmek istemiyorduk, bu durum bazen zorluyor fakat yapmamız gerekiyordu".

Şengal'den Firar Ederek Nisebin'e Gelmişti!

Ç.A: "Kanika mahallesinin haberi gelmişti. Dört mahalle birbirine yakındı ancak Kanika mahallesi uzaktı, tekti, düşman çok yöneldi. Rojava sınırına kendilerini atmak istediler, kanal açabilirdik ancak on sekiz arkadaş o taramada Şehit düştü. Geri çekileceklerini söylediler arkadaşlar; "direnin ancak olamayacak gibiyse de geri çekilin" dediler. On sekiz arkadaşın şahadeti düşmanı olumlu etkiledi, diğer mahallelere çabuk yöneldi, cihazdan onların isimlerini söyleyip bize;"teslim olun" diyordular. Yavaş yavaş sonlara doğru geliyorsun, sayı sorunu yok, cephanede bisving azdı ancak kleş, m-16 silahı vardı. Düşman vurma mesafesine gelmedi artık, hareketsiz bıraktı bizi çünkü tekniği çok kullandı. Bir ev arasından geçerken bile muhakkak bir ya da iki Şehit veriliyordu."

AR: "Kanika'dan sonra düşman saldırılarını daha çok yoğunlaştırdı. Fakat Şehit Gelhat bölgesine daha ağır teknikle yöneliyorlardı. Koçerler'de biraz gerileme var. Bizler de sadece bir sokak ilerlemiş durumdaydı. Bugün yaralı arkadaşları ziyarete gittik. Fakat yaralı sayımız gittikçe artıyordu. Heval Çiyager bisving atarken hemen yanına havan düşüyor ve iki bacağından da bir sürü parça yemişti. Heval Rezan kuralıslık yapıp tünel yerine caddeyi kesmeye çalışırken baldırından mermi yemişti. Heval Elişer çatışmadayken kafasını çıkarıyor ve kurşun boğazından girip yanağından çıkmıştı. Arkadaşlar müdahale etmese Şehit düşebilirdi. Hepsi moral olarak çok iyi sadece mevzide olmamanın huzursuzluğunu yaşıyorlar. Cihaz üzerinden Heval Dilgeş'in yaralandığı haberini aldık. Düşman bisving atarken roket parçaları yemişti. Heval Agit ve Heval Roza müdahale için gittiler. Durumu iyi ciddi bir şey yok dedi arkadaşlar. Bir baktık Heval Agit ve Heval Roza tek geldiler. Demek ki durumu çok ağır değil diye düşündük. Fakat Heval Agit'in kaşından boynuna, boynundan tüm kıyafetine yayılan kanı gördüğümde bir şeylerin yolunda olmadığını fark ettim. Kimse bir şey sormuyordu. Heval Agit yardım için beni çağırırdı. Bir baktım caddenin ortasına çıkmış. Ölüme meydan okuma! Düşman

tüm su borularını patlattığı için caddeler nehir gibi akıyordu. Çağırıyorum, Heval Agit gelmiyor. Belki gidersem vazgeçer diye yanına gittim. Eline su döküyorum harabeleşen binaların orta yerinde duran caddede. "Bu kutsal kan bu suyla beraber Kürdistan topraklarına aksın" deyince Heval Dılgeş'in Şehit olduğunu anladık. Fakat durumu ağır değildi ne oldu? Arkadaşlar ilk müdahaleyi yapıyorlar, durumu ağır değil fakat kalan kaç parçayı çıkarmak için hastahaneye götürmek istedim. Heval Agit, Heval Dılgeş'i sırtına bağlıyor hastahaneye kaç adım kala bir caddeyi kestilerinde (caddede barikat var, Heval Dılgeş, Heval Agit'in sırtında olduğu için barikatın üstünden görünüyor) suikastla başından mermi alıyor ve Heval Agit'in kollarında Şehit oluyor. Çok geçmeden Heval Dılgeş'i de toprağa verdik. Heval Agit kendine öfkeli, yatıştırmaya çalışıyorduk. Yoldaşını kurtarmak isterken Şehit vermek canını çok acıtıyor kendini suçluyordu."

Ç.A: "Heval Dılgeş; kilolu olduğu için arkadaşlar "şişko" diye takılıyorlardı. Şengal'den firar edip gelmişti. Savaştan kaçtın diye takılıyordu arkadaşlar. Fakat Heval Dılgeş herkesin neşe kaynağı, gülümsemenin diğer yüzüydü. Dılgeş demek, korkusuzca yaşamak, düşman üzerine gitmek, yoldaşın moral kaynağı olmak demekti. Onunla yaşayanlar yaşamı seviyordu. Dılgeş yaşamı sevdirdiyordu. Savaş boyunca müthiş savaşmış, düşmana da darbe vurmuştu. Bir ara yerde kablo görüyor. Ne olduğunu anlamak için kabloyu çekiyor fakat kablo gelmiyor. O da alıp kablonun ucuna pille basınca patlama oluyor. Meğerki kendi mayınlarının yerini karıştırmış. Düşmandır diye kendi mayınlarını patlatmışlar. Gittiği her yerde anlatıp gülüyordu. Heval Dılgeş'in hep komik anıları olurdu. Ve anlatılamaz, kelimelere sığmaz bir Kürdistan yiğidini daha uğurladık. Bu kadar güzel, yürekli arkadaşların gidişine tanıklık etmek bizi zorladığı kadar bağlıyor, inancımızı arttırıyordu."

Ben Elişer'in Yoldaşayım, Teslim Olmam!

B.N: "Heval Beritan geldi. On beşe yakın arkadaş orada Şehit düşmüştü. Ve tüm videolar, siciller, cihaz ve notlar Heval Baz'a verilmişti ve o da Şehit düşmüştü. Bu savaşın şervanları, fedaileri vardı, komutanı yoktu. En büyük irade oradaydı ama komutan yoktu. Komutan ve halk yoktu. Ben, Heval Mehmet ve Rojhat beraber ayrıldık. Heval Agit, Heval Zınar, küçük Rojhat beraber, Rohat ve Van'lı Rızgar beraber, Roza Heval ve Heval Azad, Heval Xemgin beraber grup grup ayrıldık. Ben ve Heval Mehmet ve Rojhat Heval iki gün boyunca bir evin damında kaldık. Evin etrafına tank gelince o evden atladık iki katlı bir evden ve noktaya kadar koşmuşuz bir adama yakalandık bağıırıyordu. Adam, "bizi buradan çıkartman gerek" deyince adam bizi bir köşeye sıkıştırdı; "düşman burada" dedi. Biz bekledik, o ara bizim arkadaşları gördük. Heval Rohat ve Heval Rızgar geldiler. Heval Rızgar'ın elinde biksisi, sırtında Heval Rohat vardı. Heval Rohat'ın böbrek sorunu vardı kriz geçiriyordu, ondan kaynaklı onu sırtına almıştı. Bizi gördüklerinde sanki yıllardır görüşmemişiz gibi sarıldık. Heval Rızgar bizi gördüğünde bile biksisini bırakmıyordu. Ona kalaşnikof verdik almadı; "ben bu örgüte geldiğimde bana bu silahı verdiler, bırakamam" dedi. Adam bize yardım etti. Bir tandur vardı yakınlarda, düşman geldiğinde o tandurun içerisinde saklanıyorduk. Heval Agit ve Heval Zınar'ın sesleri gelmişti. Amed'li Bawer ve Cizreli Botan' da gelmişti. Meğerse sığınak yapmışlar orada. Heval Rızgar sürekli; "kadın arkadaşın yanımızda Şehit düşmesi zordur, sakın düşme" diyordu. Sonra ki gün diğer arkadaşları çağırdık ve kucaklaştık. Yine gruplara ayrıldık. Heval Mawa'yı gördük, ihanet sonucu orada kalmıştı, sürüklenerek bize doğru gelmişti ve bağırıyordu, ayakları kangren olmuştu. Onu bir eve yerleştirdik. Gideceğimiz nokta zordu. Zaten ölümü göze almıştık. Düşmanın elinde kalamazdık. Düşman noktanın sonunu tutmuştu. Arkadaşlar ortadan kayboldu ve Zınar arkadaşların teslim olmaya gittiklerini söylediler. İnanmadık ama dönen de olmadı. Ben, Heval Agit ve küçük Rojhat kalmıştık. Küçük Rojhat kolundan yaralanmıştı, yaşam isteği büyüktü. Gittiğimiz noktada bir eve girdik. Pencereden başımı yavaşça çıkarttım, neler olduğuna bakmak için. O ara saç, sakalı uzamış birini gördüm. Döndüm arkadaşlar; "Daiş'e benzeyen biri var dışarıda" dedim. Ve bir baktık Mehmet arkadaşdır. Evde beşinci günümüzdü. Zınarlar, Mehmet arkadaş; "teslim ol sende" diyor, o da "ben Heval Elişer'in yoldaşayım, teslim olmam" diyor ve kaçıyor oradan."

J.N: "Gever deyince; aklıma direniş, mücadele, irade ve aynı zamanda Heval Arin ,oradaki yoldaşlar geliyor. İlk başlarda çok duygusal bakıyordum ama şimdi öyle değil, devrimin bir parçası olan bir yer Gever. İnanılmaz fedakârlıklara, kahramanlıklara şahit olan bir yer. Gever deyince, fedakarlıklar,

fedailişmeler geliyor aklıma. Benim amacım; onların hiçbir şekilde vazgeçemedikleri mücadeleyi kesinlikle zafere ulaştırmaktır. Heval Arin' in ve Heval Viyan'ın ardılı olmak, onların gülüşlerini, onların bütün özelliklerini yansıtmaktır. Hepsini tek tek yaşatmak, mücadelelerini zafere ulaştırmak. Onların da buna inancı tamdı. Zaten bu yüzden adımı "Arin" koydum. Çünkü Arin dediğim gibi hiç dağ görmeden dağa aşık olan biri. Bütün amacı, isteği dağa gitmekti. Kürdistan'ın özgür dağlarına. Şu an aslında elimden geldiğince Arin'i yansıtmaya, yaşatmaya çalışıyorum. Onun ardılı olup onun mücadelesiyle kendimi kuşatacağım."

B.M: "Aslında Şehit düşen çok yoldaş var ama biz hepsini tanımıyoruz, ismi ya da sicili yok. Ama kahramanlar var, sadece bu arkadaşlar direnmedi, ismini bilmediğimiz onlarca genç direndi. Muazzam bir direniş ve birikimdi."

B.N: "Onların intikamı kesinlikle alınacak."

Nisebin Güzellik Abidelerinin Yeri Oldu!

AR: "Gün boyu ses hiç dinmiyordu. Hele o kepçe sesi çekilmez. Fakat PKK, insana farklı bir yaşam gücü veriyordu. Ve en önemlisi de Önderlik! Önderlik bize dayanabilme ve mücadele etme gücü veriyordu. Önderlik insanı yaşamda yaşamsal kılıyor. Saldırıları yoğunluğunu sürdürüyordu. Yetmiyormuş gibi biber gazı kullanımını arttırdılar. Bugün Heval Agit'in müthiş bir atışı oldu. Hayran kaldım iddialılığına. Başımıza bela olan tanktan kurtardı bugünlük. Tank tam atış yapacakken Heval Agit; Zagros mermisini tankın namlusuna denk getirdi. Sonuç; tank imha! Gever' de ki gelişmelerden de haberimiz oldu. Bunu düşman cihaz üzerinden söylüyordu. İnanmıyoruz fakat arkadaşlar da doğrulayınca bu haber daha da öfkelenendiriyor bizi. Heval Xeyri; "Gever'in namusu bize kaldı" esprisini yapınca arkadaşların etkilenmesini istemiyordu. Zaman ilerledikçe şahadetlerimiz de artıyordu. Düşmanla yakın mesafe olduğu için bazen iç içe bir çatışma, bazen de tuzaklama yöntemiyle düşmana müthiş darbe vuruluyordu. Ve Heval Agit Marine'nin şahadet haberini aldık. Bir ses geliyor ve Heval Agit kontrol için gidiyor. Arkadaşlar bir gün sonra ulaşıyorlar. Heval Agit kontrol için gittiğinde düşmanın hain tuzağına düşmüştü. Düşman bilerek ses çıkarmıştı. Heval Agit sırtından kobra mermisi alıyor. Kendini bir bodruma atabiliyor. Arkadaşlar bir gün sonra gördüklerinde oturur vaziyette, cihaz yere düşmüş, Heval Agit de cihazı almak isteyen bir pozisyonda Şehit düşmüş. Şahadeti bizi çok derinden üzdü.

Ç.A: "Heval Agit mütevazı ve yoldaş yaklaşımıyla herkesi etkilemişti. Şehit düştüğü güne kadar, o kadar ağır saldırılara rağmen bir adım bile gerilememişti mevzisinde. Enkazların altında savaşıyor dururdu. ' bu vatanın enkazını dahi düşmana bırakmayacağız' dercesine tüm bağlılığı ve kararlılığıyla katıldı Şehitler kervanına. Heval Agit gibi arkadaşları alıp müzeye koyası geliyor insanın. PKK ilke ve ölçülerini kendi kişiliğinde öyle somutlaştırmış ki hayran kalıyorduk."

Partimizin güzelliği bir kez daha yoldaşlarımızı güzelleştiriyor ve onları bizde vazgeçilmez kılıyor. Her biri ayrı güzel, her biri ayrı bir güzelliği şahsında öne çıkarmış. Hepsi birer güzellik abidesi!

K.M.B: "Heval Zelal vardı, YPS'nin ilk kadrolarından kadın arkadaşlar Nisebin'de yokken bile o vardı, Heval Hejar yaralı olduğu için teslim edilecekti, bunların hepsini sonradan duyduk. Sabah olunca düşman tünelleri havaya uçurdu. Van'lı Sipan ve Heval Akif teslim olmamak için bodrumdan kaçıp bizim mahalleye geldiler. Artık ezanlar susmuştu ve silah sesleri de gelmiyordu. Xelil Heval yerelden bir arkadaştı yanında Nuda Heval, bir kadın arkadaş, Heval Ekindi, ve Amed'li bir arkadaş vardı adını hatırlamıyorum ve Kamuran Heval var. Onlar yedi kişilik bir gruptu, bizlerde sekiz kişilik bir grup olduk ve artık çıkmamız gerekiyordu. Onlar çıkınca" teslim olun, teslim olun!" dışarı geldi, meğerse görüntü almışlar ve evlerde saklanıyorlardı."

AR: "Nusaybin'in yarısı dümdüz bir ova olmuştu. Tabi biz o düzlüğün içinde sivriliyorduk. Yoğun fosfor bombası kullanıyordu. Tuzaklardan çok darbe yedikleri için daha yoğun kullanıyorlar. Saniye başı bir yerler yanıyordu. Kendi girecekleri evi dahi yakıyorlar. Bizde buna karşın yaktıkları evlere girip yine tuzak dölüyorduk. Ya banyo kazanlarına koyuyorduk yada fayans altlarına döşeme yapıyorduk. Köpek getirdikleri için, köpekler için de karabiber kullanıyorduk. Böylelikle tuzaklarımız gönül rahatlığıyla

patlamaya bırakılıyordu. Hastahane yeri çok vurulduğu için arkadaşlar yerini değiştirmeyi düşünüyorlardı. Dört arkadaş ayağından yaralı olduğu için yürüyebilen arkadaşları o gün, diğer arkadaşları başka gün çıkaracaktık. Bazen arkadaşlar tek mülle yetiştiriyor. Kobra, ejder imha olabiliyor ya da tank sadece bir süreliğine durabiliyordu. Ve Heval Roza , Heval Çiyager Suruç, Heval Rüstem Batman, Heval Rezan'ın şahadeti yaşandı. İlk defa toplu bir şahadet ve yaralı arkadaşların olması bizi kahrediyordu. İnanası gelmiyor kimsenin. Hastahanenin yeri taşınacaktı. Yürüyen arkadaşları gündüzden çıkarmıştı arkadaşlar. Üç arkadaş ayağından, bacağından yaralı oldukları için. Heval Roza sağlığını, tek doktorumuz yanlarında kalıyordu. Planlamaya göre gecenin 3-4'ü gibi çıkacaklardı. Bodrum yer altı olduğu için arkadaşlar bodrum ağızına yatak bırakmışlardı. Kapıya fosfor düşüyor duman her dört arkadaş da zehirlemişti. Heval Agit onları almaya gittiğinde görmüş. Üç arkadaş yattıkları yerde uyuyor gibiydiler. Heval Çiyager iki bacağından da yaralı olmasına rağmen merdivenlere kadar sürünerek gelmişti ve o da merdivenlerde son nefesini vermişti. En gençleri Heval Rezan'dı.

Kalem Zorlandı, Nisebin Direnişini Yazmaya!

'Heval Rezan, 'daha 15 yaşında fakat büyük bir yüreğe ve anlam dünyasına sahipti'.

Heval Roza; Tüm savaş boyunca yaralı arkadaşlarla ilgilenmiş, çoğu arkadaşların tedavisini yapmıştı. Bazen mevzilerden çıkmıyordu. Her işe yetiştirmeye çalışır, yaptığıyla hiçbir zaman yetinmezdi. Bir günlük tutmuştu bizi her gördüğünde baştan sona kadar okurdu. "Eğer bir gün Şehit olursam günlüğümü örgütteki tüm kadın arkadaşlara okutun" derdi. Kürt kadının kendi varlığı için savaştan başka bir yolunun olmadığı ve "Kürt kadınının doğasında gizli bir savaşçı var yeter ki onu doğru açığa çıkartsın" derdi. Bir kadın olarak savaşçılığı, savaşı ve savaş ortamını değerlendirmişti. Kürtlük ve kadınlık bazalarına ceza gibi gelirken Heval Roza hep Tanrı'nın bir armağanıymış gibi yaklaşırdı. Defteri, nakış nakış yazdığı tüm satırların külleri vardı yanında.

Heval Rüstem Batman; çatışmanın yaşandığı yerde olmasa bile cihaz üzerinden müzik açar arkadaşlara moral vermeye çalışırdı. Bazen cihaz üzerinden düşmanın psikolojik savaşına karşın müthiş bir savaş yürütüyordu. Mütevaziliği, yoldaş canlılığı tüm arkadaşları kendine bağlamıştı. Derin suskunluğunun ardında, derin bir devrimci, coşkulu bir yüz vardı. Suskunluğu ve coşkuyu müthiş dengelemişti. Erken iyileşmek için kimi görse masaj yaptırdı. Bazı arkadaşlar durmadan ayaklarını gıdıklardı. Hissetmiyordu ayaklarını. Fakat arkadaşların gülmesine gülüyordu. Hep güldü. Heval Çiyager anlatılması zor bir arkadaş. Mücadele edişi ve ısrarı bir kez daha gösteriyordu ki Kürdistan muhakkak özgürleşecek. "Nusaybin'i özgür görmeden Şehit düşmek istemiyorum. Ha olur da Şehit düşersen eğer orada ki yoldaşlara umut ve inanç dolu selamlarımı iletin." Hatırladığım en son sözü buydu. Partiye katılmadan önceki yaşamın özeleştirisini vermek istiyordu. PKK'ye müthiş bağlanmış bir PKK militanını daha uğurladık. Dört arkadaş yan yana emanet ettik uğruna can verdikleri Nusaybin topraklarına..."

Ç.A: "Şehit düşeceğiz diyorduk ancak ne kadar düşmanı kendimizle götürürüz onun hesabındaydık. Mesele fırtına öncesi değil ki, fırtına sonrası ne yapacağındır. **Biliyor musun aslında insan şahadete bağlanıyor, fiziki yaşam yok oluyor gibi, sonuca bakıyorsun sadece, yaşamak sana zor geliyor bazen. Hangi düzeyde yaşam zor geliyor diyorum bazen, birçok noktada zor geliyor. Eğer ablukadan çıkarsak sadece düşmana büyük darbeler vurmak için çıkmalıyız diyordum. Ne kadar yaşadığın önemli değildi, yaşama ne kattığın ve neler yaptığın önemliydi."**

Savaş tüm ahlak yoksunluğuyla, direniş muazzam güzelliğiyle devam ediyordu. Artık kalem zorlanacaktı hem direnişi hem de direnişçileri yazmaya.

AR: "Çağ çağ'dan düşmana müthiş bir darbe daha vuruldu! Balyoz sesiyle beraber irkildik. Karşıdan bir evden geliyordu. Banyo camından baktık, net görebildiğimiz 20 kişi bir o kadar kişinin sesi geliyordu. Hepsı duvarın başına toplanmış duvarı kırmaya çalışıyorlardı. Hemen tüpümüzü hazırladık. Düşmanın kırıdığı duvarın öbür tarafına koyduk. Duvar kırıldığı gibi patlatacaktık. Fakat ara koridorda sayıları giderek çoğaldı. Hepsı kalıplı, iri yarı, saç sakal birbirine karışmış adamlardı. Duvar kırıldığı gibi patladı

mayın. O toz dumanın içinde ‘ Allah’u ekmer’ sesleri yükselmeye başladı. Ardından düşman delice taramaya başladı her tarafı. Yakın mesafeler için yaptığımız fitilli piknik tüplerini yüksek binalardan üzerlerine atıyorduk. Patlama üzerine patlama. Her fitili yaktığımızda intikamın yaratmış olduğu o coşku bizi iyi motive ediyordu. O tüplerden sonra da düşmanın sesi kesildi. Cenazeleri enkazların arasından görünüyordu. Cenazelerin üzerine gitmek için nöbet tutuyoruz. Onlar da nöbetteler. Sabaha karşı sürüne sürüne gözcü eşliğinde iki melez, iki sarsılmaz tabanca, kask bir termal dürbün kaldırdı arkadaşlar. Bir de düşmanın kopan bir bacağı bize yakın geldiği için cebinde görünen sigarayı da almıştı arkadaşlar. Zaten sigaralarımızda 20 gün önce tükenmişti. Bazılarımız cephaneden çok sigaraya seviniyoruz. Hemen hemen her mevziye birer kent sigarası verdik. Fakat düşman çılgına dönmüştü ‘hepsi aslanlar gibi hastahanede durumları iyi. Onlar Antalya’ya tatile, sizde burada mezara gireceksiniz’ diyorlardı. Genelkurmayın ikinci gelişinden sonra çok piyade görmemiştik, “sanırım bir daha cesaret etmezler” diyorduk.

Örgütün bir perspektifi daha ulaşmıştı bizlere. Yine bizi ve eylemleri selamlıyorlardı. Her arkadaş oldukça moralli. Perspektif bizim için bir kez daha bağlılık, inanç, umut ve zafer sözümüzü yinelememizde ışık oluyordu. Düşman yenildikçe kendine yeni yöntem bulma arayışına giriyordu. Kaç gün önce sokak başındaki evleri yıkıyordu, kepçe onları sürekli üst üste biriktiriyordu. Ve en son her sokak başına bir tepe yapıp, kalkan koyup, panzer, tank, ejder ve kobra geldiler. Her sokak başında bir tepe ve tepelerde bu hayvanlar vardı. (Cihazdan bu zırhlıları hayvan diye şifrelelendirmiştik. Görmeyenler ‘yaw denge we heywane jı kur te?’ diye sorardı görenlere) Kalkan yaptıkları için bisvingin isabet oranı düşüyordu. Ve derken sahneye kepçe girdi. Tüm zırhlılar kepçenin savunması pozisyonunda duruyorlardı. Kepçe yolları, evleri yıkıyordu. Bir yerlerden kepçenin ‘yağ’ borusuna ateş ediyorduk. Sonra tüm zırhlılar sesin geldiği yöne ateş ediyorlardı. Kepçeler yarım saatte bir değişiyordu. Akşama kadar böyle devam etti. “Artık jöh-pöh’le değil kep-çöh’le savaşıyorduk” diye espri yapıyorduk. Sabah Heval Agit “Bozo” diyorduk ona gözlemeye giderken kobra belden aşağı taradı onu. Olduğu gibi arkadaşların kolları arasında şahadete ulaştı. Daha Heval Agit’in şoku üzerimizdeyken aynı gün Heval Zehra’nın da şahadet haberini aldık. Bisiving atmak için hedefin tam olarak yerini netleştirmeye çalışırken kobra tarafından fark ediliyor ve başından yaralanıyor. Heval Zehra caddenin soğuşunu, yüreğinin ve kanının sıcaklığıyla ısıttı. Kanı Nusaybin topraklarına karıştı.

Eğer Birinin Heykeli Yapılacaksa Nisebinli Agit’in Heykeli Yapılsın!

“Bazen kurye, bazen müthiş bir suikastçı bazen ise iyi bir sabotajcıydı. Heval Agit’in Şehit olduğu yerde düşmanın da kanı dökülmeliydi ve döküldü.”

Heval Aryen Armanç(Nisebin)

K.M.B: “Heval Xelil’ in anlattığına göre bir kobranın etrafını dönüp düşman mevzilerinden kaçmaya başlamışlardı kadın arkadaşlar. Orta alana ve orta alandan bizim mevzilere sokak sokak koşuyorlardı, önlerinde bir sokak kalmıştı, biksici taramaya başlamıştı. Arkama dönüp baktığımda iki kadın arkadaş yoktu, sanırım Şehit düşmüşlerdi, beş arkadaş kendilerini kurtaramadılar. Kobra Amed’li o arkadaşı da vuruyor, Şehit düşüyor. Cenazesini arkadaşlar sağlam bir eve bırakmışlardı. Sağlık için ayırdığımız bir bina vardı oraya geldiler, dört yoldaş Şehit düştü. Onlar panik içerisinde kaçtıkları için tüneli göremiyorlar. Heval Xelil sinirliydi; “böyle olmamalıydı” diyordu sürekli. Sonraki gün telsizden ses geliyor, düşman ile konuşuyor, onları teslim edeceğiz diye, yerelleri koordine ediyor.”

AR: “Nusaybin’e bir gün arkadaşların heykeli yapılırsa eğer, ilk başta Heval Agit olmalı. Bir halay şeklinde desmal Heval Agit’de olmalı. Adı gibi Agit yoldaşımız. Nusaybin’li bir arkadaştı. Evli, bir çocuk babasıydı. Bir de çocuk bekliyordu. İkinci defa baba olmanın heyecanını yaşıyordu. Hem bir savaşçı, bir baba ve kendi toprakları için mücadele eden özgürlük savaşçısıydı. Yoldaşlara bağlılığı onu PKK’ye bağlamıştı. Biz de onun temiz yürekliliğine, korkusuzluğuna, inancına, savaşçılığına, sevgisine, saygısına bağlanmıştık. Yapmadığı bir iş, kullanmadığı silah kalmamıştı. Tanıdığı partiye müthiş bağlanmıştı. Bazen kurye, bazen müthiş bir suikastçı bazen ise iyi bir sabotajcıydı. Her şeyi öğrenmişti.

Öğrenme isteği ve emeği bizi bazen utandırılıyordu. Ona komutanımız gözüyle bakıyorduk. Sanki bir komutan olarak gözünü açmıştı kâinata. Bir o kadar da deli dolu, coşkulu, heyecanlı, biriydi. Tek vasiyeti; “Şehit olmadan önce doğacak oğlumun sesini duyayım. Yok eğer Şehit olursam beni evimin bahçesinde gömün. Sağ tarafıma oğlumun, sol tarafıma kızımın resmini koyun.” Oğlunun sesini duyamadı. Evi ise düşman tarafından işgal edilmiş, yerle bir olmuştu. Düşman orda olduğu için vasiyetini yerine getiremedik . Eğer o olsaydı muhakkak ne pahasına olursa olsun yerine getirirdi bu vasiyeti. Agit öyle bir Agit’di. Kelimeler yiğitliğinin yanında mahcup kalıyor. Yeryüzüne bazen ender insanlar gelir ya Heval Agit öyle bir insandı. Düşman bazen cihaz üzerine bizim Şehit arkadaşların ismini söylerken Heval Agit’de onların ölümlerinin ismini söylüyordu. ‘Dur bir de biz sayalım’ deyince başladı.”

Her anını yiğitlikle, bir Kürt ve PKK savaşçılığı, yoldaşlığıyla geçiren böylesi bir arkadaşı kaybetmek biz de tarifi olmayan bir acı yaratıyordu. Fakat öfkemiz, nefretimiz daha da artıyordu. Uğurlar olsun destansı komutanımız! Yolun açık olsun!

“Düşmanın yayan hareketliliği yine başladı. Uzaktan- yakından kullandıkları teknik kar etmeyince yine gelmeye başladılar. Sabah saat 4 gibi. Nöbetçi uyuklamasından bir tıkırtı sesiyle uyanıyordu. Aşağı kata düşman girmişti. Üst katta da arkadaşlar vardı. Üç arkadaş hemen mevzileniyor. Aşağı kata düşman girmiş. Üst katta da arkadaşlar var. Üç arkadaş hemen mevzileniyor. Biri tararken düşmanı, ikisi piknik tüplerini seri bir şekilde atıyorlardı. Düşman yine sürü şeklinde kayıp verdi. Kimseye bir şey olmadan rojbaşı böyle karşıladık. Sanırım üst katta olduğumuzu tahmin etmiyorlardı. Heval Agit’in Şehit olduğu yerde onlar da kan döktü”...

Biz, Cizre’yi Cesur’ la Kazandık!

AR: “Düşman ne zaman bir eve çok yoğun yöneliyorsa anlıyorduk ki düşman gelip oraya yerleşecektir. Yine 3 katlı bir eve vurdukça vuruyordu. Onlar vurduktan sonra gidip mayını evdeki elbise dolabına koyduk. Kablonun parçalardan kopmaması için hortuma, hortumu da kamufle ettikten sonra nöbete koyulduk. Kaç saat sonra yine sürü şeklinde geliyorlardı. Evin temiz olup olmadığını gelen-giden grup yapmıştı. Temiz diye geldikçe geliyorlardı. Hepsi birbirine pis pis küfürler edip gülüyorlardı. Fakat yüzleri iğrenç ve korkunçtu. Velhasıl patlattık mayını. O esnada önce tarayıp şok etkisi yaratıp, sonra mayını patlatıyorduk fakat heyecandan unuttuk. O kadar düşmanı bir arada görünce hemen pili bastık. Mayın patladığı gibi onların savunmalarında olan zırhlı araçlar bulduğumuz evi taramaya başladılar. Sürünerek başka bir eve geçtik. Yarım saat sonra ambulanslar geldi. Olay yerinde çok zırhlı araç olduğu için silah kaldırma planları suya düştü. Zaten çok mayınımız kalmadı. Var olanları isabetli kullanmaya çalışıyorduk. Bir başka mevziden arkadaşlar onların 500 kiloluk obüsünü onlarda patlattı. Heval Xebatkar iki gün önce Şehit Gelhat mahallesinde yaralanmış. Bu haber hepimizi sarsmıştı. Sol baldırından ve sağ omzundan mermi almıştı.”

Ç.A: “Şehit Xebatkar çok moralli ve emekçiydi. Düşman stratejik bir binaya girdi, Şehit Xebatkar sırtından ve bacağından yaralandı. Sürekli yanımızdaydı. Uçaklar ellinci günden sonra vurmaya başladı, altmış dört, altmış beşinci günlerde geri çekilme tartışıldı. Son süreçlerde yaralılar, yerel gençler artık geri çekilelim tartışmaları yapıyordu. Yerelden yaralananların teslim edilmesi gündeme geldi, Şehit düşmesinler. Gençler gitmek istemiyordu ancak zorladık, gittiler”.

AR: “Genelkurmayın 3. gelişinden sonra bunlara yine bir haller oldu. Yine boy göstermeye başladılar. Güçleri kaç defa değişti bilmiyorum ama bu ekte Daiş olduğuna hem fikiriz. Aylardır tek savaş uçağı eksikti. Akşam büyük patlama sesleriyle uyandık. Her savaşta muhakkak bunun tartışması yapılır ‘ne sesiydi?’ Fakat bu daha çok kazan sesine benziyordu”.

“Sabah sesin geldiği yere doğru gidiyoruz. Yerde kocaman bir şey duruyordu. Arkasında da bir sürü küçük,küçük halka, üzerinde de ‘sana gelsin güzelim’ yazıyordu. Bu yazı daha önce bir havanın üzerinde de vardı imza da “Samsunlu” yazıyordu. Bunun imzasını yazmayı unutmuşlar diye espri yapıyorduk. Dokunmaya çekiniyorduk. Yabancı cisim elinde patladı haberlerine kurban gitmemek için fotoğrafını çekip haber yapmak için arkadaşlara yolladık. Beş tanesinde patlamayan birinin fotoğrafı

bundan sonra sabah meyve kokularıyla uyanmasak esprisi kocaman kazanı gözümüzde küçülttü. Orada yaşanan her an her saniye yoldaşlıkla dolu ve paha biçilmezdi. Orada ki her şey o kadar değerliydi ki. Tek bir sigarayı on yoldaşın paylaşması, bir tencere bulguru on arkadaşın yemesi, gülümseyişleri dünyanın hiçbir harikasıyla tanımlanamazdı ki. Fakat halkımızın evlerini kendi kirli silahlarıyla yıkmaları zorumuza gidiyordu. Bu enkazlar bizi Kürtlüğümüze tekrardan götürüyor. Kürt olmanın kaderi yakılıp yıkılan evler, terk edilen köyler, şehirler değil. Biz bunu kader olarak görmüyoruz. Vatan sevgimiz, bağlılığımız, mücadelemiz olmalı. Ve biz bunu Sur'la Cizre'yle başardık. Nisebin'de bu geleneğin devamcısı ve büyük kahramanlarımızın ardıllarıyız”.

İhanetin Tek Yüzü Var, Oysa Kahramanlar Her Biri Ayrı Renk!

K.M.B: “Ya sığınağa gireceğiz diyorduk ya da kanalizasyonlardan dışarı çıkacağız, hatta savaşalım son mermiye kadar. Çünkü teslim olamazdık ve kabul edemezdik, o kadar güzel arkadaş tanıdık, o kadar güzel anıya layık olmak için savaşmamız gerekiyordu. Bunun için her şeyi yapardık. Toplam otuz beşe yakın arkadaşız. Sekiz arkadaş yaralıydı. Gerilla, Heval Bexedan, Heval Serdar, Heval Roger, birkaç arkadaş daha var. Arkadaşlar bize yaralıları sakladıklarını söylediler. Güvende olduklarını söylüyorlardı. Herkesin düzenlemesi oldu ve timlere ayrıldık. Heval Ekin ve Heval Cavre gruplara ayrıldılar. Heval Bozo, Heval Cavre, Heval Hevi, Agide Hov, Heval Ekin ve yerelden Heval Xelil vardı bir grup; Veysika tarafına da Heval Serdem, Heval Akif, Heval Firaz, Heval Kamuran gittiler. Onlarda yediye yakındı. Heval Serdem muhabereciydi, kimse mevziye gitmesine müsaade etmezdi, yereller ve herke sonu çok seviyordu, biz diyorduk; "sen bize Hevale Cemal'den haber getir, Heval Cemal'le buluşmak bizler için bir hayaldi, bize onun sesini getir" diyorduk.”

AR: “Heval Cemal ne zaman Nusaybin'i selamlasa düşman çok ağır yöneliyordu. Selamı bizlere moral ve tank top olarak geri dönüyordu. Burada Heval Cemal ve Heval Cuma'yı görmek isteyen o kadar çok arkadaş vardı ki... İnaniyoruz partilileşmek bizi zafere götürecektir. Bir de tükenmeye başlayan cephaneye olmasaydı! Düşman son 10 gündür cihaz üzerinden sohbeti koyulaştırmış. Hepimizi cihaz kodumuzla çağırıyordu. Sanırım konuşan kişi psikolog falandı. Türkler sadece özel savaşı yürütmede yetkinlerdi işte o zaman gördük. Bugüne kadar yürüttükleri savaştan sonuç alamayınca buna başvurmuş olmalı. Konuşan kişinin üslubu etkili. Korucular da bu operasyonun bir parçasıydı. Bize hep cihaz üzerinden Kürtçe küfür edip duruyorlardı. Heval Agit Bozo bazen kendini tutamaz cevap verirdi. Fakat bu yeni gelen özenle konuşuyordu. Korucular bize Kürt değil, **Ermeni olduğumuzu**, kendilerinin de onurlu ve şerefli Kürt olduklarını söylüyorlardı. Bizimle konuşan düşmanın cihaz kodu; Kudret! Öyle şeyler söylüyor ki bazen hayrete düşüyorduk. Bir ara bize ‘tamam siz devrimcisiniz kavganızı veriyorsunuz. Peki, o çocukların suçu ne? Bugüne kadar yanınızda kalarak kahramanınız oldular bırakın gelsinler yanımıza ve bizim kahramanımız olsunlar’ kudretin ağız iyi laf yapıyordu. Fakat bizim arkadaşlarımıza yetişemiyordu. Kudret, gerçekten sabırlıydı. Cihaz üzerinden yoğun kavgalar oluyordu. Yönetimden arkadaşlar izin vermiyordu cevap vermeye fakat kuralsızlarımız çoktu. Her grubun yanında tercüman vardı. Biz Kürtçe ne söylersek tercüme ediyordu. Bazen onların cihaz sesleri geliyordu bize. Her gün bir başka şey üzerinden propaganda yapıyorlardı. ‘Yıllardır Mezopotamya da kardeş gibi yaşıyorduk, gelin kardeşlik sofrasını yeniden kuralım’ teklifine arkadaşlar onların Orta Asya göçmenleri olduklarını hatırlatıyorlardı. Tarih biliminde de bizim arkadaşlarla savaşmıyorlardı. Kudret, arkadaşların verdiği her cevaba hem şaşıyor hem sinirleniyordu. Kudret, yönetimdeki arkadaşlara korkak, öbür arkadaşlara da “gelin teslim olun, kahraman olun” diyordu. Her günümüz Kudret’ in ayrı palavralarıyla geçiyordu. Bu, Türk askerleri nasıl eğitiliyordu gerçekten. Ne bir tarih bilinci ne de bir insanlık bilinci. Yalanlar üzerine kurulu, yapmacık, yalancı birer insan görünümüne canavarlar yaratıyorlardı. Bunları gördükçe hepimiz PKK'ye bir kez daha şükrediyor, PKK' li olduğumuz için övünüyorduk. Koçerlerden Serfiraz teslim olmuştu. Düşman her seferinde kullanıyordu. İhanetin her zaman tek yüzü ve tek türünü Serfiraz'da yaşadık fakat kahramanlar her biri ayrı bir renkte.”

K.M.B: “Heval Serdem; yoldaşlarına çok düşkündü, bizde ona çok düşkündük. O sıralarda geri çekilme resmi olarak ilan edilmişti. Ancak biz daha oradaydık hatta geri çekilme kararından bir hafta sonra da

düşmanla çatışmaya girdik. Sığınak için sağlam bir yer bulup kazmaya başladık, bir evin altını kazdık. Heval Zedeşt ve Heval Sipan beraber sığınağı kazıyorlardı, sonra Zerdeşt arkadaş, Sipan'ın kaybolduğunu söyledi, ondan sonra zaten teslim oldu.”

Gençler, Zılgıtlarla Nisebin'e Girdi!

AR: “Gece, Heval Rohat “koş heval yasak kalktı. Bak analar zılgıtlar, gençlerde slogan ve müzik eşliğinde Nusaybin'e girmiş.” Beraber dinliyorduk. Gerçekten de slogan ve zılgıt sesi geliyordu fakat sanki kitle çok az. Öbür mevzideki arkadaşlar slogan atıp, zılgıt çekiyorlardı. Birde müzik açmışlar sesi hoparlör gibi. Bizim arkadaşlar gerçekten de halkın direniş alanına döndüklerini sanmış. Bu umutlu hali bizde güzel bir duygu yaratıyor fakat daha çok komikliğine gülüyorduk. Her gün birbirinden güzel anılar yaşanıyor fakat hepsini anlatmak o kadar zor ki. Düşman kirpi ile indirme yaparken aralarına anti-personel roket attık 3 kişi yerdeydi. İki tanesini de başka bir arkadaş vurdu. Sadece bir mevzide 5 kişi öldü. Bir başka mevziden Heval Serhat'lar 3 kişi vurmuştu. Değil ki abartmak, gerçekten de kaybetmeye doğru gidiyorlardı. Fakat bu grup farklı biraz. İlk grupları vurduğumuzda korkup gelmiyorlardı. Bir gün darbe yeseler kaç gün sonra geliyorlardı. Fakat bunlar kendi cenazelerine basarak geliyorlardı. Anlaşılan o ki kesin talimat almışlardı. Cephaneimizin az kaldığını kendi ajanları sayesinde öğrenmişlerdi. Roketlerimizi tüketmek için zırhlı araçlar geliyordu. Mecbur gelmişse vuruyorduk. Fakat yarım saat geçmeden yenisi geliyordu. Şehit Dilgeş'lerin mevzisinde arkadaşlar bir kepçeyi iyi vurmuşlardı ve kepçe alev almıştı. Roket isabet edip patlamasın diye de zırhlılara da yeni şekil vermişlerdi. Hepsine kum torbası koyup etrafına da tel örmüşlerdi. Kepçenin üzerinde de doçka vardı. Anlaşılan o ki zırhlıları çok darbe yemiş. Bazen geri gelmek zorunda kalıyorduk ve her geri çekildiğimiz yerleri tuzaklarla döşemiştik. Bazı yerlerden geri çekilmek zorunda kalıyorduk. Arkadaşları tekniğe kurban etmek istemiyorduk. Düşman da geri çekilip hepimizde bir yerde toplanmasını ve bizi öyle imha etmek istiyor fakat hiçbirimizin yoğunlaşması buna dönük değildi. Hepimiz üzerimizde kalan cephaneye kanımızın son damlasına kadar savaşmanın yoğunlaşmasındayız. ‘Asla istediklerini yapmayacağız’ diyorduk.”

K.M.B: “Bizim yerimizi ihbar eder diye oradan gittik, sığınağa devam etmedik. Çok dar ve küçük bir alanda kalmıştık. Koçerler mahallesinde bir market vardı oranın yakınındaki bir evin bodrumuna girdik. Su ve erzak topladık, hemen iki kadın arkadaş ekmekleri ayarladılar yaptılar, sığınağa her şeyi koyacaktık. Mayını üzerimizde ki evde patlatacaktı ki, molozlar üstümüze düşsün diye, bazı yerlerde mayınlarımız vardı, onları da topladık. Mayın yerleştirdik etrafa ve işe de yaradı. Ben ve Heval Agit, basmalılar aldık ve altı tüpü bir mayına bağladık ve marketin yoluna bağladık, artık sığınağa girecektik. Sabotajda, bir hata son hata oluyor diyorlardı arkadaşlar, onun için dikkat etmeliydik, altı tüpü basmalıya bağladım, orası stratejikti, oraya bağladık. Hangi odaya girerse basacağı ilk şey mayının patlamasına neden olacaktı.”

AR: “Katuşa, fosfor yağmuruna bir de asit eklendi. Heval Zilan ve Derdo da ayak ve bacaklarından yaralandılar. Yaralılarımızın sayısı artıyor. Zaten sayımız fazla değildi. Şahadet ve yaralanmalar ekleniyor bunun üzerine. Fakat bunlar asla kararlılığımız önünde engel değil. Hepimiz aynı yerde görüşeceğimize inandığımız için birbirimize espriler yapıp, takılıyorduk. Ve moralin, maneviyatın olduğu her mevzi bir başarı mevzisine dönüşüyordu. Bugün akşam üstü girdikleri bir evin damına Türk bayrağı asmaya çalışırken birini vurdu arkadaşlar. Bir ev onlar için bir ülke gibi bir şeydi sanki. İşgale geldikleri her hallerinden o kadar belli ki. Düşman mahalleler arası tüneli geçtiği için, arkadaşlar yeni bir tünel kazımına başlamışlardı. Düşman sürekli su bıraktığı için tüneller su doluyordu. Bodrumdan kazmamıza rağmen su doluyordu. Su kaç gün kuruduktan sonra tünel kullanılmaya başlandı. Eğer mahalleler arasındaki bağlantı koparsa iyi olmazdı. Bildikleri için Çağçağ'a hala ağır yöneliyorlardı”.

Savaş uçağı kalkacağı zaman yoğun teknik kullanıyorlardı. O seste zaten kimse bir şey duymuyordu. Alanımız giderek daralıyordu. Değil ki biz bıraktığımızdan, savaşacak alan kalmamıştı ki. Arkadaşların farklı bir planlaması vardı. Heval Xeyri ve Heval Fırat üzerinde duruyordu. Heval Xebatkar yaralı olduğu için şebeke yerine gelemiyordu. Aktarımları yapıyorduk. Biz kadrolar için tek planlamanın

direnış ve zafer olduğunu söylüyordu fakat yaralılarımız için bir planlama konuşuluyordu. Geri çekilme kelimesi bile bizi rahatsız ediyordu. Moralimiz bozuluyordu. Yaralılarımız bize umut ışığı oluyor. Fakat tüm arkadaşlar kararlı. Heval Kendal bir keşif uçağı düşürmüştü. Ama ilginç bir şey. Bir kalem kadar etrafında kaç kamera var ve sessiz. Zaten tüm dronlar ses alıyordu. Fakat biz bunu bilmediğimiz için test etme yöntemimiz oldukça komikti. Keşif geldiğinde evde bağıra bağıra konuşuyorduk sonra başka yere geçiyorduk. Kaç dakika sonra sesin gittiği ev yerle bir oluyordu. Böylece keşfin ses aldığını öğrendiğimiz günden beri fısıldayarak konuşuyorduk. Bazen ise jest ve mimiklerimizi okuyorduk. Birbirimizi çok iyi tanıyorduk arkadaşlarla. Bakışlar her şeyimiz olmuştu. Her arkadaşın bakışı farklıydı fakat ortak duygu zaferdi.”

Gerçek Savaşçılar Sessiz Olmaz Ki!

K.M.B: “Heval Kawa' nın o zaman Şehit düştüğünü öğrendik. Gerçekten iyi koordine ediyordu, o da kendi yaptığı mayına basmış ve Şehit düşmüştü. Onu görünce moral alıyorduk, “helikopter gelse bile düşürürdü, O, varsa güvendeyiz” derdik. Savaşı koordine ediyordu, savaştırıyordu. Cenazesini getirdiler, parçalanmıştı vücudu, o nereye gönderse giderdik. Sığınaklara girmeden mahalleleri vurdular uçakla, Alike mahallesini çok vurdular. İlkın taxa Gelhat'ı vurdular.”

AR: “Heval Xeyri ve Heval Dilan bir sabah aceleyle çıktılar. Yolunda olmayan bir şeyler vardı. Arkadaş sayısında az kaldığı için her şeye yetismeye çalışıyorlar. Heval Kendal ve Heval Tekoşin'in şahadeti sarstı bizi. İkiside yönetimden arkadaşlardı. Heval Kendal sabotajcı, Heval Tekoşin suikastçıydı. Heval Kendal patlamayan bir havanı açmaya çalışırken havan patlıyor ve iki arkadaşta Şehit düşüyor. Düşman havanları ve obüsleri kullandığımızı biliyordu o yüzden son günlerde çoğu patlamıyordu. Tuzaklı atıyor olabilirler tahmini oluştu. Her arkadaşı buna karşı uyarmıştık. Fakat arkadaşların açtıkları tuzaklıymış. Parti bu arkadaşları güzelleştirdiği gibi bu arkadaşlarda partiyi güzelleştiriyordu. Heval Kendal'ın duruşu partiye insan katıyor, şervan katıyordu. Umut bakışları, sevincindeki fikir ve yüreği bizlere çok şey öğretmişti. Savaşta yoldaşlığı yaşayıp yüceltmmişti. Süreç boyunca tüm yüreğiyle savaşıp geçit vermedi düşmana. Uyumadı düşmanı bekledi. Düşmanın üzerine gitti. Yorulmayı bilmedi. Heval Kendal ve Heval Tekoşin'in güzel bir yoldaşlığı vardı. Bir kadın militan nasıl olur tanıımıydı Heval Tekoşin. Heval Tekoşin'in boyuna eşlik eden uzun örüğu yüzüne dağılmıştı Şehit olurken. O kadar güzeldi ki. Heval Kendal'ın güzelliğini parça parça toplamak acıyordu yüreğimizi. Paylaştığımız, yaşadığımız yoldaşları uğurlamak ağrımıza gidiyordu”.

Ç.A: “Şehit Kendal ve Şehit Tekoşin'in şahadeti yaşandı. Düşman bazen havan atıyordu, patlamayınca biz kullanıyorduk ve mayın yapıyorduk. Şehit Kendal, sabotajcıydı, o ile Heval tekoşin bir obüs açıyorlar, kullanmak için açarken Şehit düştüler”.

Şehit Tekoşin; ilk süreçte anlaşılamadığım tek yoldaştı ancak tanıımıyorduk birbirimizi. Son süreçlere doğru, beraber eyleme gidince, yaşamı paylaşınca ne kadar rol oynadığını, moral verdiğini görüyordum, Şehit Kendal; sessiz ve pratikçiydi. Şehit Xebatkar onu gördüğünde, " gerçek savaşçılar hep sessiz mi olur" derdi. Tüm mayınları o çıkarttı ve temizleyip döşedi. Çok emeği vardı. Aslında gerçek savaşçılar sessz olmazdı.”

Umudu, Gülüşlerinde Gösterdi Heval Xebatkar!

AR: “Arkadaşlar bir ajan açığa çıkarmışlardı. Düşman yönelmeye, arkadaşlar savaşımaya devam ediyordu. Heval Xebatkar'a biz tarihi değiştirme iddiasıyla girdik fakat coğrafya değiştı esprisini yapıyordu ‘asıl tarih işte budur. Tarih kitaplarda değişen satırlar değil coğrafyada yaratılan yiğitliklerdir.’ Deyince espriyi mecbur yuttuk. Ne farklı bir şeydi her durumda gülebiliyorduk. Hala birbirimize sevgi besliyor, umut büyütüyorduk. Bu yaşam değil yaşam üstü bir şeydi. Açlık, susuzluk ilk defa güzeldi. Yürümesi, oturması, koşması, gözyaşı, gülmesi, öfkesi, merakı, türküsü, iki kişilik halayı, tüneli kazması, duvarı kırması, sürünmesi, barutu, mermisi her şeyi güzeldi. Güzelleştiren PKK'nin yaratmış olduğu değerler ve bu değerli insanlardı. Bunu her seferinde gülüşlerinde gösteren Heval Xebatkar'dı. İyi ki böyle bir komutanımız var diye hepimiz kendimizi şanslı hissediyorduk.”

K.M.B: "Dört katlı binanın bodrumundaydık, ev sallanmaya başladı ve olduğumuz yere vurdu ancak patlamadı. Sığınağa girdik. Korucular evleri arıyordu, eşyaları alıyorlardı, bizde eşyaları bodrum katının üstüne koyduk ve yaktık tüm sıcaklık bodrum katına geldi, çok sıcaktı sığınak. Çok sıcak hemen hemen kimseler yatamıyor, bir ay boyunca orada kaldık. Kepçe sesi, askerlerin sesleri geliyordu. Evleri yıkıyorlardı. Basmaliya basmıştı askerler ve çok sayıda asker ölmüştü. Birkaç günden sonra Pala, ben ve Heval Agit'i gözlem yapmamız için dışarı çıktık zaten çok istiyorduk. Amara Heval dedi; "buradan çıkan artık sığınağa gelemez" dedi. Bizde "peki" dedik. Zindi diye bir arkadaş vardı o da bizimle çıktı. Sıcaklıktan ter içinde kalmıştık, terleyince bizde ki küçük yaralar tüm vücutlarımızı sarmıştı. Zindi elini kullanamıyordu onu bir yere bıraktık, "biz bakacağız, güvenli bir yer bulunca seni gelip alacağız" dedik. Bir evde tatlı kuruyemişler işte incir tarzı falan vardı onları sığınaktakilere verdik. Sığınanın suyunu içmedik, evleri dolaşıp, banyoda ki şofbenlerden su aldık. Askerler patlamamış olan mayınları patlatıyorlardı, evleri yıkıyorlardı ancak başka mahalledediler. Bir çok şey götürdük sığınağa. Eşyaları aldığımız ev çok iyiydi, her tarafı görüyordu, sığınağa gittik; "gelin yeni yer bulduk." dedik. Pala ve Amara grup grup olmamızı istediler, biz "ya hep beraber çıkalım ya da olmaz" dedik. Sonra Pala ve Amara gelmediler, biz çıktık, "bir şey olursa bizi de haberdar edin" dediler. Biz o evde yemek yapıyorduk onlara da yemeği sığınağa gönderiyorduk."

AR: "Hareket alanımız oldukça daralmıştı. Mahalleler hala bizde fakat düşmanın görmediği yerler çok nadirdi. Her şey anı anına değişiyordu. Fosforların kokusu arkadaşları rahatsız ediyordu. Herkes artık kendini fedailiğe hazırlamış durumda. Planımız şöyle herkes yanına cephane alacak ve vurabildiği kadar vuracak. "Madem bizde gideceğiz o zaman sizden de kaç tane gitse kadir" diyorduk. İşgale ve işgalcilere karşı eli boş gitmek bir devrimci için olamayacak bir şeydi. Hepimiz şahadete, şahadet bize yakın. Fakat içimiz rahat. Tek isteğimiz; keşke Kürdistan'ın diğer özgürleştirme hamlelerine de katılsaydık. Öyle bir inanç ki ölüm denilen şey vız geliyordu bize. Zamansız ve destursuz bir şahadet daha. Bazı yoldaşların şahadetine şahitlik etmek, onlarsız bir dünya zorluyordu. Heval Xeyri, Heval Rızgar'la beraber bir caddeyi geçeceklerdi. Önce Heval Rızgar geçiyor. Ayağı takılıyor ve düşüyor. Tabi o esnada düşmanda görüntü almış. Heval Xeyri, Heval Rızgar'ın düştüğünü görünce ona doğru koşuyor. Suikastçılar, doçka, kobra, bombaatar aynı anda Heval Xeyri'ye vuruyor. Ve Heval Xeyri Şehit düştü."

Herkesi Şehid Versek Bile, Onun Cenazesini Alacağız!

Ç.A: "Altmış dokuzuncu gündü Şehit Dersim'in şahadeti yaşandı. Şehit Gelhat mahallesinde bir şey olmuştu, müdahale için gitti, dönerken de düşmanın açısına girdi, bombaatarla Şehit düştü. Arkadaşlar geldi gece "Heval Xebatkar seni çağırıyor" dedi, gittim ve yanına oturdum. Şehit Xebatkar; "güçlü olmalısın" dediğinde anladım. Ve durdum. Cenazesi sokakta kalmıştı, herkesi Şehit versek bile gidip almalıydık, hemen gidip aldık. Bir okulun bahçesinde toprağa verdik."

AR: "Heval Xeyri olduğu yerde Şehit olmuştu. Süreç boyunca hiçbir arkadaşın cenazesi yerde kalmamıştı. Buna Heval Xeyri müsaade etmemişti. Fakat şimdi onun cenazesi yerdeydi. Heval Rızgar kaç defa almak istemiş fakat suikastçılar yem olarak kullanıyorlardı. Sabaha karşı halat atılıp cenazesi alındı. Fakat alındığı esnada düşman deliye döndü. Kim olduğunu biliyorlardı. Arkadaşın sağlam kalan tek yeri yüzüydü. Yüzü, temiz, güzel ve uyuyor gibiydi."

Ç.A: "Heval Dersim; Rojava'dan firar edip gelmişti, komutanlıkta yer alıyordu. Taktiksel, yaratıcı bir zekâsı vardı, bir yerde biri farklı bir şeye yoğunlaşıyorsa o her şeyin önünü alıyordu, gidip konuşuyordu, kimse moralsiz olamaz onun yanında. Nisebin' in bir komutanı da Şehit Dersim'dir. Düşman onu tanıyordu hedef olmuştu, örgütsel duruşu, askeri duruşunu biliyordu düşman, kodu Aram'dı, düşman hep onu tahrik ediyordu, o da her defasında ; "size cevabımız farklı olacak" diyordu düşman bir şey deyince hemen küfreden, daralan biri değildi, politik yaklaşırdı. Gözünden yaralandığında artık gözü görmüyordu buna rağmen sürekli olarak mevzide nöbet tutuyordu ve sanırdın ki on gözü yermi ayağı var. Bir saati vardı ben çok seviyordum, eylemde mayın patlattığının da basınçtan etkilenmişti, gittim yakasını açtım, hava aldı ve tam o sırada saatini aldım, geldi yanıma;" yahu benim saatim nerde" dedi bende; sen eylemden gelince çok mutluydun al senin olsun saatim

dedin bana" dedim, o da baktı ve "iyi de ben öyle şeyler demem ama neyse "dedi. O ara ben çok güldüm. O, savaşıncısını savaştırıyordu ancak kendisi de savaşıyordu. Saçını kesecektik kesmeye başladığımızda makina bozuldu ve saçları yarıda kaldı, bundan dolayı kafasına kırmızı bir kefiye bağladı. Orta Asyalılara benziyordu, biz diyorduk; " sakın düşmana yakalanma, Sur için Sırlı suikastçı getirdiler, Nisebin için de karate ustası getirmişler diyecekler" deyip gülüyorduk. Onunla her şey bir anı oluyordu, misal cihazla bağlantı kurardı, cevap yoksa direk o mevziye giderdi, "gitmeliyim" derdi ve giderdi. Bazı arkadaşlar yaşamda senin komutanındır. Şehit Dersim doğal komutanlık yaptı bizlere."

Tek Kol, Tek Gözlü Komutan!

B.M: "Şehit Dersim; erken Şehit düştü. O kadar girişkendi ki ve o kadar sıcak giriyordu ki. Hiç kimse onun kadar öfkeli değildi düşmana. Babası Şehitti. Çok yurtsever bir aileden gelmişti. İçerde çalışmalarda yakalandı ve cezaevine girdi. En fazla gelişen ve kendini pratiğe dayatan arkadaşı. Kobanê saldırılarının olduğu süreçte gitti ve serhıldan oldu. O yoğun süreçte Suruç'ta kaldı. Yüzlerce genci Kobanê için örgütledi. Sadece sicili olan, resmi savaşçı 680 savaşçıydı, seferberlik hariç. O süreçte Suruç'un tüm köylerinde birim, komite kurmuştu. Ardından Afrin sınırını açmak için kendisi gitti. Nasıl oluyor daha çözemedik, yaralanıyor, bir gözü ve bir eli gitti. Ardından dağa geldi. Kuzeye gitmek istedi. "Savaşa gitmek istiyorum" dedi. Ayakları da parça almıştı. Israrları üzerine askeri eğitime gitti. O durumda bile en çok çabalayan oydu. Pratikte ve askerlikte fiziğin bir önemi yok her şey iradedir. Eğitim komisyonu şaşırp kalmıştı. Yaralandıktan sonra daha dinamikleşti. Rojava' ya gitti. 14 Aralık Operasyonları başladı, yanına iki arkadaşı örgütleyip Nisebin'e firar etti. O hali ile Nisebin'de durumu değiştirdi. Yaratıcı fikirleri, taktikçiliği, tedbirleri müthişti. "Biz Dersim Hevali gönderirsek, Nisebin'de direnemeyiz" dediler. Rojava'nın tüm cephanesini çekti. Komutanlığa katıldı, oranın komutanını bile etkisiz bırakmıştı. Mayınların yarısını o döküyor. Tankları imha ediyor, biki kullanıyor. Hep öndeydi. O, Şehit düştükten sonra Nisebin çok etkilendi. Abluka dışına çıkıp eylem yapıyordu. Savaşa önemli bir düzey, nitelik kazandırdı. Düşmana olan öfkesi çok fazlaydı. Büyük savaşmak istiyordu ve sürekli yoğunlaşıyordu. Beş dakika da "şurada şu eylemi yapalım, şunu şöyle yapalım" derdi. Cesur ve kararlıydı. Girdiği işlerde büyük başarılar kazandırıyor." "

Ya Şehit Olur Özgürlüğün Nişanesi Oluruz Ya da Nisebin'in Özgürlüğüne Şahit Oluruz!

AR: "Heval Xeyri'nin sağ eli yoktu. Sol bacağından hafif aksıyordu, sol gözünü ilk ayda kaybetti. Sağ gözü ise 4 metre önünü görebiliyordu. Dışardan bakıldığında bunlar bir engel gibi görünür. Zar-zor yaşamını sürdürür yorumları da vardır belki de. Fakat Heval Xeyri hiç durmadı. Herkesten daha dinç daha pratikti. Oldukça şaşırtıyordu herkesi. Yaralı çoğu arkadaş onu örnek alır, yaralı halleriyle mevzilere giderdiler. Gerilla mantığı oldukça gelişkindi. Yoldaş maneviyatı onu iyi bir komutan, iyi bir yoldaş, iyi bir savaşçı, bazen de iyi yaramaz bir çocuğa dönüştürürdü. 'cesurları, savaşçıları herkes savaştırabilir. Esas komutanlık korkularıyla yüzleşmeyenleri, korkularının esiri olanları özgürleştirip savaştırmaktır' derdi."

Yazalım Bir Yerlere Gömelim, Örgüt Muhakkak Bulur Ve Nusaybin Daha İyi Anlaşılır!

"Nusaybin'in sonu her şekilde özgürlük, ya biz Şehit olur özgürlüğün nişanesi oluruz ya da Kürdistan'ın özgürlüğüne şahit oluruz." Her sözü, her yaklaşımı bizim için bir öğreti olan komutanımızı kaybetmek bize inanılmaz geliyordu. Şahadetlerin ardından ağlayan herkese kızardı fakat tüm arkadaşlar şimdi onun şahadetine ağlıyorlar. Onun şahadetine ağlamak yakışmaz. "Geleneksel bir yastansa militanca bir öfke ve intikam duygusuyla asıl yası düşmana yaşatacağız" sözü her zaman aklımda. Fakat gidişi zorluyordu. Geri çekilmeye ilk tepkiyi veren ve karşı çıkan oydu. "Halkımız döndüğünde burada bizi görmeli. Umutlarını bizim varlığımızla büyüttüler. Bizi görseler inançları ve mücadeleleri de umutlarıyla eş değer olacak." Dediği gibi olsun diye onu hiçbir düşmanın bulamayacağı fakat halkının her gün selamlayacağı Nusaybin topraklarına sakladık. Nusaybin'in ve Nusaybin kahramanlarının bilinmesini, tanınmasını en çok o istiyordu. "Yazalım bir yerlere gömelim, örgüt muhakkak bulur ve Nusaybin daha iyi anlaşılır" diyordu. Düşmanın nasıl vurduğunu nasıl hareket ettiğini düşmanımızı

daha iyi tanımak için yazmak, Şehitlerimizi ve partinin yüceliğini, güzelliğini ve zafere yakın olduğunun bilinmesi için hep yazmamızı istedi. Heval Xeyri'nin en son sözü "içim rahattı."

PKK, Bir İntikam Hareketidir!

İçiniz rahat olsun yoldaşım. Bağlılığınızı ve komutanlığınızı Önderliğin ve Kürdistan'ın özgürlüğüyle taçlandıracağız. PKK, bir intikam hareketi, hepimizin intikamı alınacak. Tekrardan and olsun!"

Heval Dersim; Bakurê Kürdistan'da Tük faşizminin, Kürt halkına yaptığı işkenceye göz yummamış, Bakurê Kürdistan'da Dehak'a karşı fedaice direnen binlerce Kawa'ya elini uzattı. Cesaretin ve asiliğin duruşunu kendinde ölümsüzleştiren Heval Vorin ile beraber Qamışlo'dan Nisebin'e kadar, devletlerin ördüğü tüm sınırları cesaretleri ile kaldırarak Bakurê Kürdistan toprakların da süren direnişi kanlarıyla tekrar filizlendirdiler.

Mücadele yoldaşı, kardeşi Armanç Med, Vorin Hevali anlattı.

A.M: " Vorin kendisine yakışanı yaptı. Ben ilk defa onu anlatıyorum. Son dönemde çok fazla bir araya gelmemenin özlemi var. Bu, zorluyor insanı. Vorin, hiç tatmadığımız duyguları tattırdı. Anlattığımda eksilecek diye korkuyorum ancak tüm herkesin duymasını, onun bilinmesini de çok istiyorum.

Ondan bahsedilmesi, anlatılması gereken şeyler var. Çocukluk karakteri benim gözümün önüne hep çocuk haliyle geliyor. Mücadele de sanırım daha zor oluyor hem kardeşim olması hem de yoldaşın olması. Acın da, intikamın da, mücadele gerekçende daha büyük, daha net oluyor. O daha çocukken de onun karakteri, kişiliği hep dikkat çeker ve beni de kendine çekerdi. Onda ki yurtseverlik, adaletli yönü, cesareti ağır basan yönlerdi, çocukluğundan beri değişmeyen özellikleriydi. Heval Vorin kalabalık ve yoksul bir ailede büyüdü. Yoksul ama maddi anlamda yoksul. Gerçekten maneviyatı güçlü, değerlerine bağlı olan bir aile. Örf, âdetini yaşayan, gönlü zengin bir Ana, baba. Ondan kaynaklı onda hiç maddiyatçılık yoktu. Öyle maddi istemler hiçbir zaman ilgisini çekmedi. Her zaman ona itici gelmiştir. Onun maneviyata olan bağlılığı, onun maddiyat dışında anlam verdiği, anlam bulduğu, anlam yüklediği o kadar güzel şey vardı ki. Birazda aile bileşenlerinde kadınların fazla olması onun maneviyata olan bağlılığını da etkiliyordu. Çünkü kadında anlam, maneviyat daha öndedir. Daha çok Anayı esas alırdı. Zaten onla müthiş bir bağlılığı vardı. Anaya olan sevgisi çok fazlaydı. Yani adeta bir hayranlık vardı ona karşı. Çünkü gerçekten asaleti olan, asil bir kadındı. Sadece kendi evlatları arasında değil, çevrede de saygın bir kadındı. Ondan kaynaklı biraz kendi karakteri üzerinde Ana etkili oldu. Küçüklüğünden beri onda müthiş bir inat vardı. Bir şeyi kafasına koydu mu ne olursa olsun kim olursa olsun yapardı. Daha doğrusu o inatıyla yaptırtırdı. Bir şeye inandı mı, olması gerektiği noktasında inanmışsa kıyamette kopsa yapardı. İnatçılığı onda inancı doğuruyordu ve Vorin'i inandığı şeyler yürütüyordu. Zaten onun Nisebin' e gitme isteği ve gitmesi de yoldaşlığa, devrime olan inançtı. Vorin, hem devrime hem de yoldaşlığa inanıyordu ve bir şeylerin bu şekilde ancak değişebileceğine inanıyordu. Orada bir devrim süreci yaşanıyor ve Vorin eğer içinde yer almasaydı kendini devrimci kabul edemeyecek kadar dolmuş ve inanmıştı devrime. "orada olmam gerekir, orada savaşmam gerekir" deyip duruyordu."

Vorin, Sesinde Bir Halkın Çığlığını Taşıdı!

Z.L:"Heval Vorin; girdiği ortamda muhakkak dikkat çekerdi. Düşüncelerini dile getirmede, espri yapmada, hemen ortama ayak uydurma olurdu. Bazen sadece susardı, suskunlaşırdı. Öyle olunca da hemen müdahale ederdik çünkü kimse onun sessiz olmasına alışmamıştı. Birbirini anlayan, dinleyen, ön yargılı olmayan bir yoldaşlık kurduk. Dengbeji söylemeyi çok severdi. Misal birilerine söyletmek istersin ama zaman alır ancak o öyle değildi. Dengbeji söyle dediğinde hemen söylerdi. Vorin, yoldaşlığa çok bağlıydı. Yoldaşlarını da severdi. Vorin, sıcaktı ve yoldaşlarını anlardı. Ondan ayrılan herkes bir kere daha onu görme arzusunu dile getirirdi."

A.M: "Yaşamı seviyordu Vorin, yaşamı dolu dolu, anlamlı yaşamayı seviyordu. Heval Vorin biraz aile ortamında hem küçük olması hem de karakterinden kaynaklı çok sevilendi. Yani reddettiği şeyler, kabul etmediği şeyler herkesin kabul edeceği tarzdan şeylerdi. O yönü çok ön plandaydı. Bizim

içerimizde de yani aile içerisinde her ne kadar teşvikiyle, kalabalığıyla da bilinse de aslında kardeşler arasında da çok sevilirdi. Kalabalık biriydi, gürültü çıkartan, sessiz olmayan, ortama girişi belli olardı. Sanki sesinde tüm sessizlerin konuşamayanların sesini taşıyor gibiydi. Onlar adına konuşuyor gibiydi. Vorin, gerçekten de kendi sesinde bir halkın sesini taşıyordu. Kendi sesinde bir halkın feryadını, özgürlük istemini, direniş sloganlarını taşıyordu. O, bu davanın ve halkının temsilcisi olduğunu bir kere de böyle gösteriyordu. Bunun için de adaletli, insan sevgisi de çok fazlaydı. Paylaşımdan korkmayan ve gittikçe sevgi biriktiren biriydi. Sevgiye inandıkça paylaşıyor, paylaştıkça da sevgi besliyordu ve sevgi ekiyordu paylaştıklarına. Hem yoldaşlarıyla, dostlarıyla. Ve en önemlisi de benimle. Sevgi beslediği kişiler, insanlar için çok şey yapardı, fedakârlık adına. Mesela çocukken, bayramlarda şeker toplayıp şeker almayan ailelere, şeker toplamayan çocuklara verirdi. Bazı ailelerin şeker alacak durumları yoktu. Çocuklardan ekip oluşturur, şekerini toplayıp o ailelere bırakırdı. Topluma karşı daha çocukken bir sorumluluk duygusu vardı. Müthiş bir gözlemciydi hep gözlemliyordu. Doğruyu yanlış ayırt etme çabası çok fazlaydı. Bir de arkadaş ortamında, özellikle okula başladıktan sonra onda bir liderlik karakteri vardı. Her zaman kendi etrafına toplardı. Doğal bir öncü rolünü her zaman açığa çıkartırdı. Köyde de, köy dışına çıktığında da okulda ki tüm çocuklar, köydeki, mahallede ki tüm çocuklar onun etrafına toplanırdı. Gerek cesaretinden olsun, gerek pratik zekâsından olsun böyle kendini hemen kabul ettirirdi. Köyde de biraz rolü öyleydi. Mesela Vorin denildiğinde zaten “Bozo” olarak biliniyor çocukluktan beri kimse ona kendi ismiyle hitap etmezdi. “Bozo”, çünkü o ilk doğduğunda da sarıydı, sarışın bir çocuktı. 7- 8 yaşına kadar sap sarışındı böyle bembeyaz sonra sarıya dönüştü hep öyle de kaldı. O yüzden hep ona “Bozo” denirdi, kimse gerçek ismiyle hitap etmezdi. Bizim orada öyle sevilen insanlara öyle isimler takılırdı. Ya “keko” denilir ya “bozo” denilir. Yani böyle arkadaş gibiydi aile içinde. Rahat davranabilen, böyle çok abi kardeş, abla kardeş ilişkileri çok yoktu. O herkesle aynıydı. Biraz o boyutuyla böyle bir aile ortamı vardı aslında, o karakter özellikleri aileden aldı. Her zaman topluma karşı bir duyarlılık, bir sorumluluk alması gerektiği, bir şeyler yaptığında çevresini hesaba katması gerektiği noktasında ailede her zaman anlatılan şeylerdi. Bir diğer nokta da ailede sohbet ortamı çok yaygındı. Böyle aile dostları geldiğinde, babanın arkadaşları geldiğinde, Kürtlerde vardır böyle sohbet geceleri falan olur. Kürdistan’da dengbej geceleri, sorunları konuşma, tartışma geceleri vardır. Hatta iki gün aralıksız süren sohbetler olurdu. Vorin Heval, hemen gider babanın yan tarafında oturur, hiç sesini çıkartmazdı. Böyle çok meraklıydı anlatılan Kürt hikâyelerine, dengbeji söylemlerine çok çok meraklıydı. Aslında o yurtseverlik biraz o süreçte gelişti onda. Ondan kaynaklı sürekli dengbeji dinler, Kurmanci bilmemesine rağmen dinlerdi. Sürekli de söylerdi. Ondan sonra o da arkadaşlarıyla toplandığında onlara dengbeji söylüyordu. Kürt hikâyelerini araştırırdı. O zaman tabi okula gitti ortaokulu köyde okudu, orada da sürekli öğretmenleri şikâyet etti çünkü öyle çok kurala gelen birisi değildi, kurallara uyup söyleneni yapan daha çok sistemde özellikle böyle reddi olan biriydi. Öğretmenin onu Kürdistani özelliklerinden çıkarttığının farkındaydı. Arkadaş ortamında da böyle herkesle ilişki geliştirmezdi. İki tip insanla arkadaşlık yapardı. Ya toplumda ezilen kendini geri çeken insanlarla ya da gerçekten de böyle kavgacı yönü olan cesaretli yönü olan insanla arkadaşlık yapardı. Çok öyle geniş bir kitle ortamında bulunmazdı. Bulunduğu zamanda dikkat çeken o olurdu. Diğer bir yönüyle köyde sadece erkek ortamında sevilen biri değildi. Normalde köylerde çok kapalılık durumu var ama bu aileye karşı böyle değildi. Mesela Vorin’ in arkadaşları kadınlarda olabiliyordu. Onlarla arkadaşlık geliştirebiliyordu. Gidip oturup sohbet edebiliyordu. Hatta böyle mahallelerde beraber tur atabilir kimse onu yadırgamaz yani farklı bir şey sorgulamazdı. Gerçekten de o güveni çevresine veren birisiydi, herkes güvenirdi. Düşünlerde genelde hep halayın başını çekirdi. Çok severdi halay çekmeyi. Nerde halay varsa Vorin ordaydı. Nerde halay varsa başı Vorin’ di. Bulunduğu koşul, imkânlar o kadar sorun olmasına rağmen mutlu olmayı da bilen birisiydi. En karmaşık ortamlarda dahi bir şekilde mutluluğu ortaya çıkaracak nedenler bulurdu. An’ a anlam yükleyebiliyordu. Liseyi Elazığ’ da yatılı okudu. Elazığ’ da ki o yaşam tarzı hep ona itici geldi. O yüzden sürekli sorunlar yaşadı daha çok böyle kavgacı yönleri ön plana çıktı. Çünkü orası da faşist bir alandır, her yönüyle böyle seni kendi kimliğinden dolayı dışlayan bir yaklaşımları vardı. Bir ara müdürle kavga etti, müdür hakkında imza toplamaya başlamıştı yani müdürü okuldan attırmaya yönelik imza toplamıştı. Hatta müdür o zaman aileyi arayıp; “yalvarıyorum bu imzaları iptal

ettirsinler” demişti. Arayışı hiç bırakmadı. Sonra İstanbul’a bizim yanımıza geldi. 2007 de İstanbul’a geldiğinde daha yeni böyle yurtsever ortamla tanışmaya başladı. Yurtsever gençliği yavaş yavaş tanımaya başladı. Yurtsever mahallede kalmıştı. Orda sorgulaması daha da gelişti. İstanbul’ da artık biraz böyle mücadeleyi gördü. Eylemlilikleri gördü, örgütlü ortamları gördü. Artık o ortama yerleşti. Belli bir süre orada kaldı. İstanbul’a da çalışmak için gitmişti ama çalışmıyordu yani kendisinin sömürüldüğünü hissediyordu. “ben yapamıyorum ben bu kadar çalışıyorum karşılığı bu değildir” kendine yediremiyordu, o kadar emek verip karşılığının maddiyatla ödenmesini kabul edemiyordu, çok mantıksız buluyordu. Bu yüzden çalışmıyordu. Başta zaten çokta o metropollerini sevmedi geri gelmek istedi. Tabi 2008 de artık ben çalışmalara girmiştim. Katıldığımda bulunduğum alanda kalıyordum, geldiğinde yaşamımıza baktı, tabi artık daha çok bana yaklaştı. O da sorguluyordu ama çok net değildi. O alandan çıktığımda artık yerelden çalışmalara kendi imkanı dahilinde katılıyordu. O zaman Vorin’ e şöyle demiştim; “ilk katıldığında. Ben diyordum “senin karakterin itibarıyla benden önce katılmanı bekliyordum örgüte ama sende bir şey var. Niye katılmıyorsun? ” Gerçekten bir arayış içerisindeydi. Ne yapacak, nereye tutunacak bilemiyordu. Bir alana gitti mi o alanı ayağa kaldırırdı. Başta tanımayan insanlar onun ilk gelişle biraz ürkek yaklaşabilir ama tanıdıktan sonra Vorin ile bir şekilde bir daha bir araya gelmek istemiştir. En baskın olan özelliği gerçekten müthiş bir adalet yönü vardı. Haksızlığı hiçbir şekilde kabul edemiyordu. Kimden gelirse gelsin isyanı vardı. Gücü yetse yetmese bir reddi vardı. Dedim ya inatçıydı daha çocukken bile o inadından belliydi. Kesinlikle onda boyun eğen itaat eden bir şey yoktu. Böyle çok hesaplayan, düşünen bir tarzı yok daha çok duygularıyla, sezgileriyle yaşama katılan biriydi. Aslında objektif yönü de biraz da ondan geliyor. Beraber büyüdük. 2008 e kadar çok ayrılmadık nerdeyse yirmi yıllık bir anımız var. Bizi birleştiren en temel özellik; ikimizin de sürekli bir arayışının olmasıydı. Genelde çocukken gerillanın olduğu bir alan olmadığı için, genelde gerilla anıları, gerillayı tartışma bu yönüyle kendimizce anladığımız duyduğumuz şeyler üzerinden katılımı anlatırdık. Nasıl olur nasıl yaparız gibi. İşte o kamlarda duyduğumuz hikâyelere, karakterlere özenme çok fazlaydı. Onda özellikle “Yado karakteri” çok belirgindi. Şeyh Said isyanında olan biriydi. Böyle karakterlere özenme fazlaydı. Biraz o noktalar vardı, yani bizim arayışlarımız falan. Ama Vorin’ de olan cesaret hiç kimse de yoktu. Bir insan da hiç mi korku olmaz hiç mi hesap olmaz. Aslında o yönü her zaman hayranlık uyandırmıştır. Hepimizin hayran olduğu adaletli ve cesaretli yönü olmuştur.

Biz Kardeş Değil Arkadaş Olduk!

Biz köyde dört arkadaştık. Ben, Heval Vorin, Şehit Bedeng ve Heval Rodi vardı. Biz o zaman da demiştik biz katılacağız. Gerçektende bağlı kalındı. İlk ben alandan çıktım sonra Heval Rodi, sonra Heval Vorin, sonra Heval Bedeng geldiler. Biz ikimiz kardeştik, onlarda ikisi kardeşti. Heval Vorin ile Heval Bedeng Şehit düştüler. Heval Rodi ile Heval Bedeng kardeşler. Heval Bedeng; Kobanê ‘de Şehit düştü. Gerçekten de Kürt değerlerine, Kürtlüğe sevdalı olan biriydi. Mesela senle yoldaşlık yapar ama bir hesapçılık görürse bunu hemen söylerdi.

Vorin’ in olduğu yerde kendimi güçlü hissediyordum. Çünkü Vorin insanı eksikliğe düşüren ya da basit hareketler yapan biri değildi. Küçüktü ama olgun biriydi. Ne yapacağını bilen, sohbet ortamlarında oturmasını, kalkmasını bilen biriydi. Vorin ile yaptığım arkadaşlıktan aldığım hazzı kimseden alamıyordum. O da öyleydi. Abi kardeş ilişkisi çok yoktu, gerçekten arkadaşlık yaptık. Onu, hissediyorum, onunla iken bile ne kadar güçlü olduğumu hissediyordum.

Zaten 2010 yılının 11. ayında tutuklandı. Normalde bana dönük bir operasyondur Vorin’ de orda biliniyordu. Tutuklanmayı kabul etmiyordu. 3,5 yıl c.evinde kaldı. Kaçmak için pencereyi açıp süngeri atıyor bakıyor aşağıda da düşman var. O zaman bir birimize söz vermiştik bir daha ne olursa olsun düşmanın eline geçmeyeceğiz diye. Sürekli dışarıya mektup yazan örgütleyen bir tarzı vardı. İlk mektubunu Anaya ve kız kardeşlerime yazmıştı özeleştirisi tarzında bir mektuptu. Özellikle Anaya güçlü özeleştirisi vermişti. Bizim yapılan eylemliliklerden kaynaklı alınan ceza durumları olduğundan çok yazışamıyorduk. 2-3 mektup ya verdik ya vermedik. Cezaevinde çok kısa sürede tanındı, sorumluluk verildi. Biri geldiğinde mutlaka ondan bahsederdi. Çünkü gürültülüydü, bir yere gittiğinde kahkaha eksik olmazdı zaten onun meşhur bir kahkahası var, gittiği yerde duyulur. Kahkahası; zindanın

havasını değiştirmişti. Gittiği bir ortamda moralsizlik olamazdı. Moralsizlik, gülmemek ona anlamsız geliyordu. Öyle insanlardan uzak dururdu. Açlık grevleri sürecinde biz kendimizi önerdik. İkimiz de cezaevi ynetimindeydik. Açlık grevine gireceğim zaman arkadaşlar dediler“sen giremezsin çünkü Heval Vorin giriyor.” Biz 2. Grupta girdik. O zaman kendi yoğunlaşmalarını anlatan bir mektup yazmıştı ilk defa Vorin’in bu kadar duygusal olduğunu fark ettim. şahadete kitlenmişti, sonuna kadar gideceğine dair. zgrlğe bedel gerekiyorsa o zaman o yapıldı. Zaten 68 gün sürdü onların açlık grevi. Sonlara doğru yazmıştı. Anılardan bahseden bir mektuptu. Bir önce ki mektupları da insanı güldüren anılar oluyordu. Diyordu “biz senle çok resmi olmayalım” zaten bir türlü başaramadık da. Aslında yoğunlaşmalarını orda topladı. Önderlik ideolojisi üzerine derin yoğunlaşmalar içerisine girdi. Bunu yazdığı makalelerde insan bariz görebiliyordu. Gözleri o açlık grevinde bozuldu gözlük takmıştı. Benden önce cezaevinden çıktı, tedavisini yaptı. Sonra ben ıktım.

Biliyorum Hep Etrafımda, Yanımda!

Dört yıldan fazla grşmemiştik. Arkadaşlar; “grşseniz iyidir” diye kaç defa söylediler. Ne benden ne ondan cevap gelmedi. İlk görüşmemiz ilginçti kendimi açık görüşte hissediyordum. O zaman ona sarıldığımda, gördüğümde ne kadar çok özlediğimi fark ettim. İnsan rgt ortamındayken zaten yoldaşlarından çok fazla fark edemiyorsun ama orda Vorin’i gördüğümde fark ettim ne kadar zlediğimi. Onda da aynı şekilde zlem vardı, birbirimize itirafta ettik orda. Devre bittikten sonra o Rojava’ ya geçti, ben Rojhilat’ a geçtim. Oraya geçtiğinde de hemen arkadaş ortamında tanındı, kabul edildi. Ben gittiğimde artık 1 yılı falan bitmişti.

Bakur Kürdistan’da öz yönetim süreci başlamıştı. O kadar şey yaşanıyordu ki öz yönetim direnişlerinde Vorin’in buna seyirci kalmasının imknı yoktu. Her gün; “bir şeyler yapalım, benim gitmem gerekiyor” diyordu. Her ne kadar gerekçelerini sıralasakta kitlenmişti. Rojava’ da hamlelere katılmıştı, aslında savaştan çok uzak değildi. Bakur Kürdistan onda bir yaraydı. Kendini Bakur’a atma istemi çok çok fazlaydı. Mücadeleyi orada yürütmeyi çok istiyordu. Alanlara gitmek istiyordu. Örgüt önlerine bir planlama koymuştu, savaşta kalmış yetmişten fazla yerel genci hazırlamıştı kendisiyle beraber götürmek için. Sonra rgt politikasını değiştirmişti, “gemeyeceksiniz” diye. O, bunu duyunca son nokta oldu. Heval Dersim, Vorin ve başka bir arkadaş beraber geçtiler Bakur Kürdistan’a. Ama Vorin’de şöyle bir şey vardı tutulan alana girmeyecekti. Üçünün gidişi yeni bir alan açmak üzereydi. Onlar o kuşatmayı kırmak adına gittiler. Bu temelde gitmişlerdi. Getiklerinde arkadaşlar Heval Dersim onları içerde bırakıyorlar Heval Vorin’i eyalete aldılar. Orda kaldı, Qoser’e düzenlendi. Qoser’ de de başta orda olan arkadaşların anlatımına göre Vorin’in oraya gitmesi bir etki yaratmıştı. Halkla olan diyalogları çok gclyd. Yaşlıyla yaşlı, gençle genç, çocukla ocuk oluyordu. Çocuklara olan sevgisi apayrı bir şeydi. Yaşlıların sohbetini çok seviyordu. Qoser’ de çalışmalar yürütüyor deşifre oluyor, arkadaşlar onu çekiyorlar. Orda toplantı alınıyor, şahadetler oluyor gücün tekrar içeri gitmesi gerekiyor. Mücadelenin olduğu yerleri, savaşın olduğu yeri seviyordu. Ben kongreye geldim. Ayın sekizinde kongre bitti.

Ben geldiğimde o gün çok farklı bir şey vardı. Bir şeyleri insan hissediyor, bir şeyler duyacaksın gibi bir şey vardı. Farklı bir durumdu. Birileri bana bir şey anlattığında kötü bir şey diyecek gibi bir şey vardı bende. Zaten ıyay Spi’ ye geldik, telefon geldi. İşte dediler; “Qoser de 4 arkadaş şehit düşmüş.” Bizim Qoser’den haberimiz vardı zaten hangi arkadaşlar oradaydı biliyorduk, öyle söyleyince ben anladım zaten onlardır. Arkadaşlar onun olduğunu söylemediler ama ben anladım.

Bilmiyorum nasıl bir şeydir ama insan hissediyor. O günün akşamı yayınlanmıştı. Arkadaşlar getirip fotoğrafını gösterdiler. Vorin’in her zaman bir uyuma şekli vardı, şehit dşerken de yleydi. Dizlerini karnına eker, ellerini bacaklarının arasına alardı. Orda da aynı o şekildeydi, yani ne yapsan da o pozisyonu alardı. Heval Vorin, gerçekten bir daha düşmanın eline geçmedi. Biz demiştik bir daha olmamalı, Vorin Heval sözüne bağlı kaldı. En sonunda düşmanın eline geçmemek için eylemini yaptı. Sözüne bağlı biriydi, “bunu yapacağım” dedi mi yapan birisiydi. Onda ki insan sevgisi, yoldaşlık sevgisi apayrı bir şeydi. Çünkü onun içine dalıp gidiyordu. Vorin’in o yönüne insan hayran kalıyordu. Kayıptı, büyük bir kayıptı. Çok şey yapabiliirdi, onunki de öyle oldu. Kendi tercihiydi zaten. Diyordlar ya herkes

kendi ölüm tarzını belirler. Ona yakışanı yaptı. Çok özlüyorum ve biliyorum hep etrafımda, hep yanımda. Onunla ne kadar onurlandığımı eminim biliyordur. Vorin'in biraz da hikâyesi buydu."

Bozo; Mazlum Doğan'ın Sesini Götürdü Qoser'in Gecelerine!

Vorin' den söz ederken sol gözünde bir damla yaş duruyordu. Yüreğinde kabul edemediği şahadete duyduğu isyanın damlasıydı. Aksın istemezken, onunla yapamadıklarının pişmanlığını dile getirince o bir damla süzülerek yanaklarından kendini aşağıya doğru bıraktı. Tutup avuçlamak isterdim. Avuçladım gözlerimle ve intikama serptim. Su nasıl akıyorsa öyle akıyordu yüreğinden Vorin, anlatıyor, anlattıkça gülüyor, onu hatırlıyor ve tekrar şükreliyordu onunla yaşadıklarına. Bense, Vorin yoldaşı görememenin sızısını hissederken, onu gören gözlere ve onunla halaya duranlara şükreliyordum. Belki de aylardır onu anlatmak için bekliyordu. O da bıraktı yüreğindeki yüreğimize!

İşte söz aldılar ve yola çıktılar. " senin yolunun yoldaşı olacağız" dediler. İntikamın adı, direnişin duruşu oldular. Adı; Dersim, adı Vorin.

"Görüyorum ki, bir an önce varmak istiyorsun oraya. Gerginsin

kıpır kıpırsın, soluk soluğasın, yay gibisin ey yolcu

coşkunluğun ne güzel, öfken ne güzel

Sana selam, sana saygı

ey yolcu

gitmek

nehirlerle yan yana

gitmek

nehirler gibi zor

nehirler gibi çetin

nehirler gibi umutlu

gitmek

nehirlerden de öteye

oraya

taaa oraya

o büyük kurtuluşa"

Büyük kurtuluşa yol aldı Vorin. Qoser, özgürlüğü kanıyla kızılaştıran gence bakıyordu. Qoser' in direniş yüzü, çocukça inadı ve cesaretin adı. Sen adaletli yürek, hıncını adaletsiz düşmanın gözlerine, yüzüne çarpan yoldaş. Senden söz ediyor ya sevinçle doluyor gözleri, seni anlattıkça anlatıyor, hatırladıkça hatırlıyor. Seni bağırlıyordu evrene ve kabul etmiyordu erken gidişini. Sanki seni haykırmak, ölümsüzleştirmek için döküyordu tüm kelimelerini. Bir ağabey bir kardeşi, bir yoldaş bir yoldaş, bir deniz bir nehri uğurluyordu gecenin bir yarısı. Kulaklarım sesinde, gözlerim kurşunların ıslığıyla tuttuğun halayda kaldı. Varsın yağsın üstümüze mermiler, dört yanımız puşt zulası olsun. Vorin; korku bilmez, ağlamak bilmez kurtuluşun yolunda!

Dersim Ve Vorin Büyük Kurtuluşa Koştular!

VORİN; ZÊ TÎ JÊ BO!

Daha çocukken bile haksızlığı asla kabul etmeyişin dile geliyor, düşmanın üzerine gider gibi üstüne gittiğin ve sahte yoldaşlığa vurduğun tokadı anımsatıyor direnişin, etrafına topladığın tüm çocuklar,

söylediğin dengbejiler, inadına söylediğin zazaca şarkılar ve anlattığın hikâyeler hala diri, hala canlı. Tıpkı senin gibi, saçlarının başaklığı gibi, gözlerin gibi. Nasıl da akıyorsun yaşama; öldürür gibi ölümü, durmak bilmeyen nehirler gibi. Senin Amedli kekolar gibi duruşunla bütünleşmiş yiğitlik. Hesapsız yoldaşlık, durmak bilmeyen akış sende can buluyor Vorin yoldaş. Sen, halkına yapılan hiçbir zulmü kabul etmeyensin. Gitmek zamanıdır dedin ve doldurdun heybene sonsuz direnişi. Uzattın hem elini, hem yüreğini. Akışı kesen bir sınırdan bir sınıra. Senin yüreğin aktı Qamışlo'dan Nisebin'e, Rojava'dan Bakurê Kürdistan'a, Kobane'den direnişin kalesi Sur'a.

Zalimliğe sıkılan kurşun Amed'in zindanlarından "direniş zafere götürecektir" diyen Mazlum Doğan'ın sesini götürdün Qoser'in direniş gecelerine. Bir türkü gibi dinledin, bir nehir gibi aktın. Sen; sınırları aşan ve elini uzatansın özgürlüğe.

Köleliğin yüreğine indirdiğin yumruk, duruşun sembolü oldu. İnsan her şeyiyle yaşama katılır mı? Katılır. Vorin gibi asice, Vorin gibi, delice ve yiğitçe. İsminin olmadığı bir sokakta, zalimlerle girdiğin savaşta, gecenin bir vaktinde varoluşunu ilan eden eylemin akışını hızlandırdı devrimin. Sen, devrime hız veren, cesaret veren yoldaşımız! Son olarak zazaca onu anlatacaksam; Vorin, ze tî je bo!

Yolun açık olsun Vorin Heval, yolun açık olsun!

Teslimiyet Yok, Biz Militanca Şehit Düşmek İstiyoruz!

K.M.B: "Bayram günü, askerler binaya geldi, ilk merdivende oturdular bizde elimizde ki tabancalarla beklemeye koyulduk. Bayramda evlerine gitmek istediklerini, konuşuyorlardı, biz de "eğer giderlerse güvenlik zafiyeti olur" dedik. Gidecekken sığınağa uğradık, Pala'da; "siz Alişer misiniz görüntü vermeden gideceksiniz" dedi. Ben ve Heval Agit sokakları kesiyoruz, evleri kontrol ediyorduk. Bazı evlere düşman bayraklar asmıştı, çok bekledik, tartıştık, sığınaktakiler de geldi. En son beş yerel arkadaşla beraber çıktık. Serseri tarzında bir şeyler giydik, bombalarımızı cebimize koyduk. Aryan arkadaş vardı onu da eve bıraktık, Anası onun Şehit olduğunu sanmıştı, onu görünce ağlamaya başladı. Sonra bende o evden dışarı çıktım."

Ç.A: "Geri çekilme artık gündeme geldi, yönetim karar aldı ve geri çekilme olacaktı. Yaralılar ve siviller geri çekilecekti. On, on beş kişilik bir grup çıkmayacaktı, devam edecekti ama ağır yaralılar geri çekilecekti. Geri çekilmenin tam hazırlığı olmadığı için yaralıları teslim etme gündeme geldi. Gençler teslimiyeti kabul etmiyordu, Analar gitmek istemiyordu, örgüt talimatıdır diye biliyorlardı, bir şey diyemiyorlardı. Düşman yaralıların olduğu alanı bildiği için saldırabilirdi. Bizim mahalle üç grup oldu, Şehit Rızgar, Şehit Argeş, Şehit Fırat bir grup; Şehit Delal, şegşt Delil ve yaklaşık on arkadaşta yapılan sığınakta kalacaklardı taki yasaklar kalkıncaya kadar. O sığınanın içinde ki arkadaşlar da çıkmaya çalışırken beş arkadaş Şehit düşmüştü diğer beş kişi de zorla teslim oldu."

AR: "Bir geri çekilme planlaması vardı yaralılar için fakat o planlama olmuyordu. Arkadaşlar ne yapabiliriz diye bir toplantı aldılar. Toplantı esnasında füze rampaları kullandı düşman. Şiddetli patlamaların sarsıntısı hepimizi etkiliyordu. Yönetimden arkadaşların kararı yaralı sivilleri bir heyet gözcülüğünde ikinci bir Cizre yaşanmasın diye dışarı çıkartmaktı. Fakat bunu çoğu arkadaş kabul etmiyordu. Düşmanın yaralı arkadaşların hepsini infaz edeceğini biliyorduk, ama buna rağmen sivilleri alandan çıkarmamız gerekiyordu. Böylesi bir karar almak hepimize çok zor geliyordu ama onları saklayabilecek ya da koruyabilecek imkanımız yoktu. Zaten arkadaşların çoğu da alandan çıkmak istemiyorlardı ve sonuna kadar da direnmek istiyorlardı. Bu zorlu savaş sürecinde hiç ağlamayan çoğu arkadaş ağlıyordu. Bunu teslimiyet olarak görüyorlardı. Bir sivil olarak gitmek değil, militanca Şehit olmak istemleri zorluyordu bizi".

Ç.A: "Heval Xebatkar; yaralı olmasına rağmen herkesi koordine ediyordu, çok hareket edemiyordu. Bulunduğu yerden koordine ediyordu, gerçekten kendimize örnek alacağımız bir arkadaştı."

AR: "Ve örgüt bugün YPS'nin geri çekildiğini, sivillerinde dışarı çıkacağını açıklamasını yaptı. Radyodan takip ediyorduk. Arkadaşların hepsi ağlaya ağlaya gitti. Anons seslerini duyuyorduk. Sesleri, söyledikleri çok zorumuza gidiyordu. Tek dileğimiz arkadaşların katledilmemesiydi. Çok az bir sayıyla

kaldık, sonuna kadar savaşmak tek yoğunlaşmamızdı. Fakat geri çekilme için arkadaşlar iki arkadaştan oluşan bir grup hazırladılar. Heval Bager ve Heval Şahin ikiside gözü açık, atik arkadaşlardı. Başarabileceklerini umut ediyorduk. Tek tek vedalaşıyorduk. Kalan değil giden arkadaşlar duygusallaştılar. Bir grubu da sakladık. Bir evin bodrumuna koyup evi üzerlerine yıkacaktık. Eğer geri çekilecek gruba bir şey olursa bu arkadaşlar muhakkak örgüte ulaşırlardı. Her şey o kadar hızlı gelişti ki hala olayın şaşkınlığı içindeyim. Düşmanı nasıl vuracağımıza dair planlama yapmaya koyulduk.”

Ç.A: “Biz çekildik, zaten YPS açıklaması oldu, Heval Fıratlar, Heval Delallar bir tarafa gittiler, biz daha ön cephelere gittik. Biz gidince düşman o evden çıkmış, yakıp enkaz haline getirmişti”

O, Benim Komutanımdı!

“O, teslimiyet çizgisine karşı düşmanın ortasında kendini feda etti. Keşke yanımdan hiç ayırmasaydım ya da onunla Şehit düşseydim. Gerçek adını bile bilmiyorum, bir fotoğrafı bile yok örgütte.”

Heval Çiya (Nisebin)

AR: “Heval Bager ve Heval Şahin sanayinin oraya kadar gidebilmişler fakat lanet korucular arkadaşları görmüş ve ikisini de orda infaz ediyorlar. Heval Bager; süreç boyunca rolünü oynamış ve tüm arkadaşlara moral olmuştu. Esprileri bize neşe verir yoldaşlığını sevdirtirdi. Bazen gider gelir ‘ şşş! kimse ses çıkarmasın hepiniz öleceksiniz’ diyordu. Bazen kızırıyorduk fakat o vazgeçmezdi. Kadın arkadaşlar bir şey dediğinde ‘boş versene be Mualla dert etme nasıl olsa öleceksin’ derdi. Düşman geldiğinde gez, göz, tarama felsefesini yaygınlaştırmaya çalışıyordu. O kadar yetenekli bir arkadaştı ki “muhakkak örgüte ulaşmanın bir yolunu bulur” diyorduk. Onunla yaşamak coşkulu, moralli olmak demekti. Süreç boyunca tek duygusallığı vedalaşırken oldu. Karşımızda ki Heval Bager mi diye şaşırıırken o da eğer dağda görüşemezsek Erzurum da görüşürüz dedi. Erzurum’u kimse çok anlamadı o da ‘ ee artık oranın morguna götürüyorlar’ dedi. Duygusallığı sadece kaç dakikaydı. Cenazelerini alamadığımız ilk arkadaşlardı. İkinci grupta yani sakladığımız grupta: Heval Delal, Heval Rüstem, Heval Delil, Heval Devrim, Heval Suphi, ve Heval Cihan, Heval Canfeda, Heval Zilan vardı. (Suphi,Cihan,Zilan MLKP’li) Canfeda ve Zilan teslim olalım diyor fakat öbür arkadaşlar kabul etmiyor. İki teslim olmaya gittiklerinde öbür arkadaşların yeri tespit oluyor. Düşman onların da teslim olacağını sanıyor ve onlar düşmanın içinde bombalarını patlatıyorlar.”

Ç.A: “Evet, farklı durumlarda vardı ancak direnişe gölge düşürecek düzeyde değildi, direnişe hiç bir şey gölge düşüremedi. Şehit Delal, gerçekten hep aklımda kaldı, hem yoldaşlığı açısından her şeyiyle bağlı kalabileceğin bir yoldaş. Benim komutanımdı. Zorlandığım durumlarda bana yardım ederdi. Gerçekten Şehit Delal’in şahadeti bir yara gibi kaldı içimde, halende şahadetini kabullenmiş değilim. TEKRAR O, teslimiyet çizgisine karşı düşmanın ortasında kendini feda etti. Keşke yanımdan hiç ayırmasaydım ya da onunla Şehit düşseydim. Gerçek adını bile bilmiyorum, bir fotoğrafı bile yok örgütte.

Z.L: “Heval Delal, gerçek ismi Gamze’ydi. Onun samimiyeti, duruşu gerçekten etki yaratıyordu. Sistemde de hep mücadele etmişti. Öyle bir yaklaşımı ve duruşu vardı ki, şimdi bile halk çalışmalarına katılsaydı inanıyorum ki o çalışmalar çok farklı bir düzeyde yürütülüyor olacaktı. O duruşuyla özgürlüğe, devrime hizmet eder gibi netti, bilinçli bir duruşu vardı. Yoğunlaşması, tartışmaları çok canlıydı. Onun gülüşü insanda güzellikler açığa çıkartıyordu. Somurtan bir karakteri yoktu. Onun sıcaklığı herkesi sarardı. Onun gamzeli gülüşü vardı çok masum gülerdi. Onun direniş alanlarında en son Cizre’de eğitim gördüğünü ve daha sonra da Nisebin’de olduğunu duydum. Kendini geliştirmişti. Kürdistan’a gittiğinde çok heyecanlıydı. Nisebin’de Şehit düştü. Müthiş bir yoldaş. Çok gençti. Heyecanından ve duruşundan, moralinden bir şey kaybetmemiş ve daha fazla eklemişti. Kısa ve öz yaşadı.”

Ç.A: “Dağa gelmeyi çok istiyordu, müthiş bir bağlılık vardı dağlara karşı. Şehit Delal; Cizre’de eğitim görmüştü, yaklaşık yirmi beş gün aynı mevzide kaldık, on yedi yaşında bir kadın arkadaş. Askeri eğitim görmemesine rağmen müthişti.”

Gözlüklü Şirin!

AR: "Heval Rüstem'e tüm arkadaşlar "gözlüklü şirin" diyorlardı. Tüm arkadaşlara kendini sevdirtmişti, yoldaşlığı hep yaşatmıştı. Fedakârlığı ve bağlılığıyla süreç boyunca hep emek vermişti. Kelimeler Heval Delalin, kahramanlığı, yoldaşlığı ve onun güzelliği yanında o kadar hafif kalıyor ki. Heval Delal dağı hiç görmemiş fakat hep dağın hasretini, özlemini çeken, gülünce yanaklarında belliren gamzeleriyle herkesin ilgi odağıydı. Tüm yürekliliği ve güzelliğiyle sonuna kadar direndi. Hep Şehit Zilan'ı tanımak istediğini söylerdi fakat Şehit Zilan onda zaten saklıydı. Yaşama müthiş bir saygı ve sevgisi vardı. Yoldaşlara bağlılığı herkesi ona bağlamıştı. Burada oluşan halkanın en güzel parçalarından biriydi. Parti olgunluğu, Şehitlere bağlılığı onu bizde vazgeçilmez kılıyordu".

Ç.A: "Rızgar vardı, eyalete kadar gitmişti ama ona rağmen arkadaşları çıkarmak için eyaletten geri gelmişti. Üstelik içerdekilerin yerlerini bilmiyor tek tek enkazların altına bakıyor. Dört kişilik bir grubu enkazların altından çıkarıyor. Sonra ki gurubu dışarı çıkartınca Şehit düşüyor. Düşman Heval Rızgar'ı her yerde arıyordu. Heval Rızgar; düşmana en çok darbe vuran, silah kaldıran, saldıran arkadaşlardandı. Onun şahadeti zorlayıcıydı. Onun mevzisi sürecin başından beri savaşın yoğun yaşanıldığı ve düşmana en çok darbelerin vurulduğu mevziydi. Düşmana inat yapmıştı, onu vurmak için."

AR: "Geleceğin büyük komutanlarından biriydi Heval Delal. Kadın yoldaşlığının kutsallığını tüm arkadaşlarla paylaşırdı. Gülümseyişleri ve bakışları hep huzur doluydu. Ne zaman kim onunla göz göze gelse sanki tüm yorgunlukları alıyormuş gibi oluyordu. Avuçları sürekli bir ülke gibi sıcaktı. Üşüyen arkadaşların elini ısıtırdı. Kendi ısınısını dahi paylaşıyordu. Şehit Yıldız'ın örüğünü yüreğinin üstüne ekmişti. Şimdi de o yüreğimize nakş oldu. Tüm bunları bilmenin bizlere verdiği ağırlık zorluyor. Fakat kararlılığımızı, nefretimizi arttırıyordu."

Önderlikle Görüşeceğiz, Devrim Olmuştur!

O, Hakkı Verilmiş Bir Yaşam Yaşadı!

Ç.A: "Bazı yoldaşlar gerçekten farklıdır ve Şehit Xebatkar o yoldaşlardandı. Onun gibi olmamız gerekiyor diyordum, tıpkı onun gibi militanca. Melekti, gerçekten melekti. Senin yanında iken sana "yapabilirsin" güvenini veriyordu, kimse onun yanında öz güvensiz olmazdı, onun bulunduğu yerde olumsuz bir şey olamazdı. Konuşulan cümleler sadece "Önderlikle görüşeceğiz, Önderlik için yaptık devrimi, devrim olmuştur" diyorduk, insan yarım saat boyunca yoldaşına sarılır mı o sarılıyordu, bizim kokumuzu içine çekiyordu. Eğer Nisebin direnişi kazandı diyorsak bundan gerçekten Şehit Xebatkar'ın büyük bir emeği var. İnsan yetersiz kalıyor ondan söz edince. Yaşayan ve yaşatan bir yoldaştı. En zor en zahmetli yerde ve zamanda bile muhakkak bir çıkış buluyordu. Bir savaşçı aynı zamanda sanatçı olmalıdır, gerçekten Heval Xebatkar sanatı yaratıyordu savaşın ortasında, her şeyi anlam doluydu. Gençliğin kadrolarını tanıımıyordu ancak tanıyınca bize bağlı olan da o oldu ve biz gençlik olarak sonuna kadar kaldık ve direndik ve o bunu sürekli dile getirdi. O, gidemediği bir yere kimseyi göndermezdi, önce o giderdi. Yoldaşlığı, kutsallığı sana her şeyiyle hissettiriyordu. Düşmanın tüm yönelimleri de ona karşıydı, savaşı onun koordine ettiğini biliyordu. Nisebin' de düşmana çok darbe vuruldu ise, sürece katkı sağladı ve devrime yakınlaştırdı ise Şehit Xebatkâr bunun öncülüğünü yaptı. Bizi gelip görmediği gün yoktu, mevzilerin hepsini dolaşıyordu, o mevziye gelince ilk karşılaşma yaşandı düşmanla. "düşmana bir ev dahi verilmeyecek, geri çekilmeyecek. Düşman bir adım gelmek istiyorsa kayıp vermeyi göze alıp gelsin" diyordu. Kime nasıl davranacağını bilirdi, her şeyi planlamış gibiydi."

AR: "Heval Xebatkar çıkmamız için ısrar ediyordu. Yaralı olduğu için onu bırakmak istemiyorduk ki zaten burada kalıp yoldaşlarımıza kavuşmak istiyorduk. Belki askeri mantıkta bir yanlışlık var fakat biz PKK'liyiz. PKK kültüründe asla yoldaşını bırakamazsın. Hiçbir şey öğrenmemişsek bile bu süreçte bunu öğrendik. Düşman her yere kepçe ve zırhlı araçlarla girmiş durumda. Heval Xebatkar'ı saklayabilirsek, onun derdi de bizim onun yanından gitmemizdi. İlk defa bize o zaman kızdı fakat biz hala ona espri yapıyorduk. Biraz bodrum kasıyordu bizi. Cizre'de olanlar hepimizi etkilemişti. Zaten süreç boyunca

hiçbir arkadaş bodrumda kalmak istemiyordu. Özel savaşın bu yönü dolaylı ya da doğrudan üzerimizde etki yaratmıştı. Fakat daha çok intikam duygusunu! Heval Xebatkar güldüğümüz bir esnada “keşke bir kamera olsaydı da bu anımızı kaydetseydi” dedi. O anda sonsuzluğu görebilirdiniz Heval Xebatkar’da. Güldükten sonra birkaç saniye durur ‘ee hadi gidin örgüte muhakkak birilerinin ulaşması lazım’ diyordu. Biz bu gitme konusunu kapattıkça o açıyordu. Sonra ‘eğer ölürsek mezarımızı yan yana ama derin kazınlar, malum siz orda da espri yapar bizi güldürürsünüz. Gülünce yer titremesin diye derin olsun’ derdi. Ne zaman özeleştirisel konuşmaya başlasa korkuyorduk bir şey yapmasından. ‘Önderliğe, Şehitlere, halka layık olmak’ konuştuğu hep bunlardı. Ona göre bizim bir yaşama şansımız vardı fakat o yavaşlatıyordu. Bunun böyle olmadığını ısrarla anlatıyorduk. Düşman şuan etrafımızı sarmış durumdaydı. Yanımızda bir telefon vardı. En son açıp arkadaşlarla konuştuk. Fakat bir veda değil bir başlangıç için. Telefonda ki Qelqeli oldukça duygusallaştı. Zaten Qelqeli Nusaybin’de hep bizim aramızdaydı. Telefonlarıyla hiç arkadaşları yalnız bırakmadı en sonunda da gözyaşlarıyla. Bodrumdan başka çıkacak hiçbir yer yoktu. En son bodrumda sığınak kazmaya başladık. İki gün iki gece hiç durmadan kazıyorduk, durmuyorduk. Heval Xebatkar gitmemiz için ısrar ediyordu. Bu saatten sonra gidemeyeceğimizi söyleyince artık hiçbir şey demedi. “Arkadaşlar yorgun düştüler biraz dinlensinler” dedi.

Yaşanılanların Bir Karşılığı Yok!

Ç.A: “Artık... Yani bilmiyorum... Anlatamıyorum sanırım, o anki duyguları, fikirleri şu anda tarif etmek, tanımlamak çok zor sanırım. Bir dolabın içerisinde, saklanıyorsun, bilmiyorum. Şu anda sana anlatırken ne kadar zorlandığımı fark ediyorum. İçimden çekiliyor sanki her şey, tarif edemiyorum, oysa sana normal geliyor, sanki şahadet sana normal geliyor hatta şahadet dışında bir şey olsa tuhaf geliyor. Bu intihar psikolojisi ya da ölüme yatma değildi, başka bir şeydi ancak adı yoktu hala da yok, yaşanılanların karşılığı yok şu anda bende.”

AR: “26 mayısı 27 mayısa bağlayan gece iki gibi nöbet tutuyorduk beraber. Konuştukça konuşuyorduk. ‘uykum yok, sen de biraz yat dinlen’ dedi. Fakat benimde uykum yoktu ama ona karşı koymak istemedim. Uyuyormuş gibi yaptım. Bodrum o kadar karanlıktı ki gözümde ki beyazı görünce bana takıldı. Görmesin diye arkamı döndüm 15-20 dakika sonra karanlığı yırtan o mermi sesi geldi. Feneri açtığımızda başından oluk oluk kan akıyordu...”

Ve Heval Xebatkar 4 yoldaşını geride bırakıp giden yoldaşlara gitti...

Ç.A: “Her kelimesinde birçok anlam vardı. Her şeyi anlam doluydu. Her yönüyle duyarlıydı, savaşı yürütüyordu, netti. Bu bizim için bir perspektifti.”

Herşey Bir Film Şeridi Gibi Gözümün Önünden Geçiyordu!

Ç.A: “Düşmanı orada karşılayacaktık, biraz su vardı dört beş şaşal (şişe) almıştık, daha önceki yasaklarda bir kişi vardı Selahattin adında, sivildi, o süreçte sığınak gibi bir şey kazmıştı. Sonra teslim olmuştu biz orada kaldık. Caddelere vurduk kendimizi ben, Heval Aryen, Heval Armanç, Heval Dilan. Düşman o bölgeye piyade olarak gelmiyor. Düşman var olan mayınların korkusundan gelememi sanırım. Su ve yemek sorunu vardı, yani yoktu bir şey. Suyumuz bitti, yağmur yağınca yağmur sularından yararlanıyorduk ve üç dört gün yetiyordu.”

AR: “O psikoloji, başta uyuyamıyorsun, hangisi rüya, hangisi gerçek bilmiyorsun, sürekli arkadaşları soruyorduk, hepsi Şehit düşmüş, yani hemen hemen psikoloji hep böyleydi. Bir hafta sonra kepçe gelip evi üzerimize yıktı, kepçe evin üç tarafını yıktı ancak bizim olduğumuz tarafı yıkmadı, yıkılsaydı zaten el bombalarımız, tabancalarımız yanımızda. Kepçe gidince çıktık ve eve baktık hepsi yıkıldı, sadece senin tarafın kalıyor, yani nasıl oluyor ki enerji midir bilmiyorum ya da umut ile ilgili bir durum sanırım, her yeri yıkıyor ama senin bulunduğun yeri yıkmıyor. Kepçenin evi yıkıp seni vurması, böyle bir ölüm kabul edilemezdi.”

Ç.A: “Sadece an’lık durumlardır filim şeridi gibi her şey gözünün önünden gelip geçiyor. En baştan en sona kadar her şey gözünün önünde, tüm yoldaşların, geri de bıraktığın yoldaşların, her şeyin sadece

onlar oluyor ve gözünün önünden geçiyor. Ondan sonra çıktık ve gidebileceğin bir yer yok, o evde gene bekledik ve on günden sonra ne yemek ne su hiçbir şey yoktu. Bir süre geçtikten sonra düşman artık etrafı boşaltıyordu, var olan çemberlerden ikisi kırılmıştı.”

“Nisebin'i düşünüyorum bazen, sonu farklı olabilirdi diyorum, direniş müthiş bir boyuta geldi. Biz ablukadan eyalete gittiğimizde yaşanan sekiz arkadaşın şahadeti vardı Koçerler mahallesinde, rolünü oynayan yoldaşlardı, çıkmaya çalışınca Şehit düştüler”.

Halk, En Büyük Silah!

Öyle Bir Direnişti Ki Hayrete Düşmemek Elde Değil!

“Gerçekten yeniden dünyaya gelsem o müthiş direnişe tekrar katılmak isterdim. Ben, PKK ruhunu Heval Binevş' te tanıdım.”

Kurtay Mahir Binevş(Nisebin)

K.M.B: “O direniş alanında ilk defa kendini özgür hissediyorsun, düşmanla yüz yüzesin artık. O kadar güzel insan tanıdığım için geçekten çok şanslıyım. Gerçekten yeniden dünyaya gelsem o müthiş direnişe tekrar katılmak isterdim. Ben, PKK ruhunu Heval Binevş' te tanıdım, PKK sevgisini, aşkını. PKK'yi tanımayan biri bile bence Şehit Mahir'i görse o fedailiğin PKK' ye ait olduğunu bilir. Hiç gözünü kırpmadan binlerce askerin arasına girebilirdi. Şehit Kawa, askeri, taktiksel, yaratıcı tarzı çok darbe vurdu düşmana, hep büyük düşündü, hep; "eylem yapacaksınız adı çıkmalı" derdi. Sessizce eylem yapmayın derdi”.

Ç.A: “Bin yılda geçse o direniş unutulmazdı. O, bağlılık hiç bir yönelimle kırılmaz, öylesi bir direniş vardı ki karşısında hayrete düşmemek mümkün değil. O gençlerin bağlılığı tartışılmazdı, Şehit Dersim, Şehit Xebatkar şahsında komutanlık gerçekten güzeldi, o ruha, bağlılığa, duruşa ne olursa olsun bağlı kalmak farklıydı. Bir gün bile bir arkadaş" su ya da ekmek niye yok" demediler. Sadece "direnişi nasıl daha fazla yükseltebilirim" mücadelesi ve arayışı verildi”.

Savaşı teorik anlamda tartışmak çok önemli ve bilmiyorum tartışsın ancak yaşamda ki savaş, somut anlamda savaş zordu, mesele sadece cesaret meselesi de değildi. Savaş nedir, nasıl savaşılır hepsini orada görüyorsun. Savaşın pratiğe dönüştüğü an basit değildir. En son sürece kadar da hiçbir zaman;" artık yapamayız, yapamıyoruz" cümleleri yoktu, o ruh, direnişi ortaya çıktı.”

K.M.B: “Tekrar Nisebin'e dönme şansım olsa arkama bile bakmadan Nisebin'e koşarım. Halkı örgütlerim. Halk, en büyük silahın. Şehit Binevş'in Şehit düştüğü yerde Şehit düşmeyi isterim.”

Ç.A: “Bu bir savaştı, isimsiz onlarca kahraman yoldaş var, onlarca savaşçı var yiğitçe her şeyiyle savaştın. Evet, YDG-H birimleri ile beraber başladı ve sonra YPS de inşa edildi. O, yoldaşlara layık olmak, onlara yoldaşlığın hakkını vermek kolay değil ancak onların intikamı alınacak ve Kuzey Kürdistan devrimi olacak.”

Onlar Bilinmek Ve Tanınmak İstediler!

“Şimdi biz neyiz biliyor musun?

Son defa canı acıdığında

Yıkıntılar arasında kalmış Yıldız'ın umut çığlığıdır

Tarih bugün, gelecek ve inanç sandığının dolu olduğu

Egit' in hiç durmayan koşan adımlarıdır.

Yıkıntılar altında kaybolmuş eşyaların

anıların üzerinde geleceğe, sevdaya mevzilenmiş

durmadan damlayan Egit'in alın teriyiz.

Sessizce nesnelerin dünyasından sıyrılıp yol alacağız yiğitlerin dünyasına
Coşkun bir ırmak birbirine göz kırpan yıldızlar gibi
ve belki de bir yoklukta daha elimdeki kıp kızıl yoldaş kanıyız.
Kurulmayan Kendal'ın gülüşlerinin yarattığı
bereket tarlasındaki son tütünüz.
Şimdi biz neyiz biliyor musun?
Göğsünde paramparça bir bombanın tanıyamadığımız ve keşfedemediğimiz
Delal' in yaralarıyız.
Sen Delal'in gülüşündeki soluk
bende suya hasret soluğuyum belki de.
Biz neyiz biliyor musun?
Hebun'un izinde yürüyen gülüşün ve emeğin ayak izleriyiz
Rêber' in keşfedilmemiş kıtaları gören
mucizelere tanıklık eden
görmeyen gözleri şakağına dayadığı son mermisiyiz.
İhanet ve korkunun hiçbir anlam taşımadığı bu dünyada uzak yakınlıklar içinde yiğitliği
Keza zifte asfaltla sarılı Xeyri' nin olmayan eli görmeyen gözü
Kucaklaştığı son yoldaşıyız.
Bir ülkenin dörde paylaştırılmış haritasında,
yiğitlik destanını çizen
Rızgar' ın caddelerde kurumayan ıslak kanıyız.
Daha demini alamayan mevsimler gibi
Rüstem'in umuda gebe bakışlarıyız
Tarih ve aşk keşfedilmeyen bir yaşam ördüğünde
Yüzü sevgi semasına dönük Tekoşin' in
boyu boyunca uzanan örüğünün ye'siyiz
Toprağa gömülen yıldızlar gibi kendimize gömülüyoruz bizde.
Dünyanın bir daha kendi etrafında dönüp
hızının oluşturamayacağı zamanın geriye kalanlarıyız.
Şimdi biz neyiz biliyor musun?
Çocuk gülüşlerinin yankılandığı,
yağmurun ölümlere değil yaşamları tenine dokunduğu bir dünya hayaliyle
Tepeden tırnağa
kanla battaniyelerin kucağındaki Xebatcan' ın son yutkunuşuyuz.
Cilo'nun onurlu bakışları,
Zehra'nın inanç kokan avuçları

Nusaybin'in herhangi bir bodrumunda
Zafere ve militanlığa sarılmış dört beden
Yıldız, Roza, Rezan, Rüstem ve Çiyager'in
Işık hüzmeleriyiz
Konuşamadıklarımız
Paylaşamadıklarımız
Acılarımız
Sevdiklerimiz
Özlediklerimiz
Savaşlarımız
Tarihimiz
Ülkemiz.

Bir mezarın toprak kalınlığında
Duruyordu aramızda
Aramızda toprak yoktu
Biz daha toprağın üstündeyken
Şimdi biz neyiz biliyor musun?
Yıkıntılar arasında,
yakınlarını arayan öksüz savaş çocuklarıyız.
Birbirimizi yaralarından tanıyan
Farklı ülkelerin anaları gibiyiz

Ve
Elbette ki bizde bu ülkede büyüüp yol alacağız.
Uçurtmalarımızı
küflenmemiş ve köhnememiş gökyüzünde uçuracağız
Parçalara ayrılmamış, bir ülkenin arasında
olmayan tel örgüler olacağız.
Geçiş izninin kimsede olmadığı
bu ülkede
güneşi çocuklara
Güneş gösterecek!"

Nisebin' in ölümsüzleşen fedailerine adanmıştır."

Nisebin' de ölümsüzleşen fedailere adanmıştır. Onların ardılı olma, onların intikamını almayı emreder, talimat olarak önümüze koyar.

İşte bu yüzden şahitlik ettiğim mekânlardan biri olan Nusaybin'i şundan itibaren tarihe ardıllara emanet ediyorum. Biraz da olsa her arkadaştan geriye kalan bir söz ve eylemiyle onları size emanet

ediyorum. Onları var ettikçe, var olacağız, var oldukça da hep yenilerini yaratacağız. Yarattıkça tekrardan var olacağız çünkü onlar bilinmek ve tanınmak istediler!

Komalên Cıwan 5. Kongresi

Hakikatin Perilerine Vedanın İntikam Töreni!

"Şehitler için içtiğimiz yeminlerin gereklerini yerine getirmek için onların yaşamlarını sadece Kürdistan'da değil gücümüz yettiğinde dünyaya mal edeceğiz"

Hakikat Dergahı'nın güneşin hüzünlü yüzüne benzeyen kumaşın üzerine asılan cümlesi karşılıyordu ateşin intikam yeminli çocuklarını. İşte birbirini selamlıyor Kürdistan'ın evlatları. Şehit Ronahilerden bayrağı devir alan Cizre' nin Tanrıçaları Gever' in yiğitlerini selamlıyor. İşte öz' ün adı Eriş yoldaş, onun gözleri Botan'ın yüzünde belirdi, işte Renas yoldaş devrimin inancını topluyor Faraşın yoldaşın gamzelerinden. "Ne olursa olsun son muhteşem olacak!" diyen Suriçi' nin fedaileri onurlu bir şekilde komutanları Çiyager yoldaşa bakarken, gülüşü kongre alanını aydınlattı Axin yoldaşın, işte Andok Özgür karşılamaya koyuldu Kürdistan' ın militanlarını... Ayakta bekliyor toplumsal ak'lığın on altı yaşı Zınar Raperin yoldaş. "Hissettikçe güçlendim" diyordun. Doğa Jiyan yoldaşın talimatını uyguluyorduk şimdi. Hissediyorduk ve hissettikçe kendimizi yeniden yaratıyor, direnişle yıkıyorduk ruhlarımızın teslimiyetçi kirliliklerini...

Binlerce selam Güneşin özgürlüğü için anlaşılan gerillalara...

Binlerce selam gülüşlerinde anaların özgür Kürdistan hasretini bitirecek olan militanların sözleşmesine...

Binlerce selam Kürdistan devriminin müziğini duruşuyla yazan gençliğin Şehitlerine...

Hakikat Dergahı, Haki yoldaş Şehit düştüğünde " sanki kanadım kırıldı" demişti. İşte etrafında toplamış tüm gençleri Haki yoldaş. İşte güneşin kızıl inancına şahin kanatları yaratan gerillalar yoldaşlığın çelikten kanatlarını ölümsüzleştiriyor. Cizre direniş kahramanı Mehmet Tunç; duygularının kızılığını içiyor ve bağıyor; "Biz düşman karşısında boynumuzu eğmedik, bizimle başınız dik olsun!" derken; bizler devrimci halk savaşını zafere ulaştırarak intikamınızı alacağız diyerek sözleşiyor yoldaşlığın yoldaşları. Alana gelen herkes içinden yeminlerini tazeliyor ancak elini yüreklerine götürerek değil, Şehitlerin yüreklerini avuçlarına alarak tazeliyorlar. İşte yeminler yıkandı taze yüreklerin kaniyla, işte saçlarında yazılamayan kadın özgürlük tarihinin muhteşem kahramanları. İşte Hakikat Dergahı' nın beyazlıklarından dökülen tılsımların nurunu taşımaya hazırlanmış ve örüyorlar ülkemizin özgürlüğünü.

Kongre alanı; iyilikle güzelliklerin, hakikatle yiğitliklerin, aşkla özgürlüğün yemin yerine dönüşmüştü. Eski çağların kendini yaratma mabetlerini, mazlum halkların yerle bir edilmiş rüzgar kokulu ibadet yerlerini andırıyordu. Asılan her fotoğraf baharın birer tomurcuğuydu. Yeryüzünün gövde bulduğu mekânda yiğitlerin fotoğrafları birer ruhu andırıyordu gövdesine hasret. Toprağı güzelleştiren aşka olan inancın yere düşmesiydi. Kongre alanı; Güneşi karşılamaya hazır olan inancın gözleri, Suriçi' ni özgür kitlelerle donatacak olan ve sana çocuklara vermen için eline şeker verecek olan hayallerin sahipleriyle doldu. Zulmün, zorbalığın hesabını soracak olan militanlarla doldu. İşte Nisebin' in Botanca, Dersimce, Delalca intikamı, Silopi' nin Erişçe adı, Gever' in Rojvanca, Viyanca duruşu, Cizre'nin Axince gülüşü ve bombaların çığlıklarına Andok Özgür' ün kahkahasını yaşatacak olan militanların sözleşme yeri; Komalên Cıwan' ın 5.Kongresi ve ateşin mavi kıvılcımlarının yaratıcıları...

(Komalên Cıwan 5. Kongre 1. Gün)

Andok Özgür' ün adı okundu " amadeyim!" dedi yoldaşları, "Axin Mahir" dedi. Axin yoldaş heybetli duruşuyla içeriye adımını attı. Axin yoldaş, Andok Özgür'ün büyük gülüşlerinin yarattığı sese gitti ve yan yana oturup diğer delegeleri beklemeye başladılar. İçeriye çok yavaş girdi. Bütün fotoğrafları ve yoldaşları selamladı kadının kutsallığıyla. İnsanlığın gönüllü yaratıcılarını selamladı. Dokunuyordu Bese Hozat arkadaş, dokunup tek tek hissediyordu Hakikatin parçalarını... Şimal Ülkem arkadaş; şimdi divanda. Yumruklar sıkıldı, başlar Şehitlerinin hayallerini yerden toplamaya koyuldu. Bir komutan, bir yoldaş, bir gerçeklik işte tek tek gözleriyle okşuyor şervanlarını. Uzun uzun baktı gözleri anıları tazeledi. Yudum yudum içti hasretin yoğun halini. Gözleri fotoğraflara her gittiğinde yoldaşlığı, yoldaşlıkla eriyen günlerin huzurluğunu, intikamın ortaklığını hatırladı. O komutandı ve şervanlarına " sizlerle başımız dik!" dedi karşısında oturan onlarca gerillaya.

Gözlerinin yiğitler için hazırlanmış olan sinevizyona çevirdi. Bir sinevizyon tüm fotoğrafları canlandırdı kongre alanında. İşte aramızdalar, gülüyorlar, dolaşıyorlar, ellerimizi tutup " biz kazandık" diyorlar. "Aşkı da, zaferi de biz içtik" diyorlar. Hogır yoldaşın ekranı kaplayan gülüşü elinden tuttu Şimal yoldaşın. Birlikte izlediler varoluşun destanını. "Cizre ve Sur' un Zilanlarına" diye başladı bir sinevizyon. İşte Hakikat Dergahı yürüyor aramızda Zilan yoldaşın çocukluğuyla."Zilanlara verdiğimiz sözler " diyordu. O dedikçe bizlerde sözlerimizi yeniledik. Ve yeni Zilanların yüzleri belirdi ekranda, biz de yüzlerimize nakş ettik yeni yüzleri. "Tektiler, kararlıydılar..." diye daha konuşma bitmeden Şimal yoldaş irkildi ve adını yüreğinden kusmak istedi; "Faraşın" dedi. Dudakları titredi. Tam o an' da sanki hissetmişti Hakikat Dergahı ve yeniledi cümlelerini "O sözü verme cesaretiniz yoksa " dedi ve o an yaşlı bir ana bir YPS-JIN fedaisine bayram şekerini uzattı, avuçlarını sıkı sıkı sardı. Önderliğin şekerleri toplandı işte...Bizim incilerimiz Önderliğin avuçlarına düştüğünde, "Unutma ey halkım!" diye sesini duyurdu bize Mehmet Tunç; "unutmadık" diye el salladı tüm gerillalar. Heval Özgür yanaklarını avuçlarına almış, Şerker yoldaşın özgürlük aşkını örüyor yüreğine... işte uğurluyor bir abi bir kardeşi, bir yoldaş bir yoldaşı, bir komutan bir şervanını... İşte Fikri Baygeldi yoldaşın yoldaşlığının gövdesi. " onlar ağlamaz" diyen tarihin kirliliğine inat, yoldaşlığın tılsımlarını ekti işte Özgür yoldaş. Elini kaldır ve selamla, uğurla Şerker yoldaşın direnişini... İçinden oku gene tüm yeminleri kimseler duymasın... Kongre onun için bitmişti. Özgürlüğün direnişçileri konuştu ve uygulaması kaldı sadece izleyenlere...

Başak saçların gözlerinin önüne düşüyordu işte, heyecandan olsa gerek boncuk boncuk olmuş ter alınının ortasında, konuşmaya başlayınca o terler birbirine tutunarak daha hızlıca akıyor saçlarının arasından; " ateş, insanın ateşe dokunması gerekiyor, bu ateş yıllardır halkımızı yakıyor, bizde bu ateşle düşmanımızı yakacağız" dedin sonunda Renas yoldaş. İşte koca bir Çınarın dalları konuşmaya devam ederken gözlerimize çarpan, ardından Alişer yoldaşın Tolhıldan yoldaşa gülüşüyle selam göndermesi idi...Serdem; elini kaldırdı ve kongremizi selamlarken bizde başlarımız dik ve onurlu yüreklerimizle Kürdistan direnişini selamladık. Kongreye ara verildi ve her zaman ki gibi acılarımızı halayla tazeleme eylemimiz başladı. Erkek ve kadının eşitlik simgesi, estetik simgesi ve kültürünün var etme aşkı da diyebiliriz bu eyleme. Bu Kürdistan'ı bütünleştiren ve birleştiren büyük bir olaydı. Rojhilat'tan, Bakurê Kürdistan' a, Başur' dan Rojava' ya kadar herkes kol kola girmiş halay çekiyorlar, her halay çekiş Kürdistan' ın özgürlüğü için bir yemin etme töreni sanki.

(Komalên Cıwan 5. Kongre 2. Gün)

Kongrenin ikinci günü aynı coşku ile devam ederken daha gecenin bizde bıraktığı halayın yorgunluğu gençliğin dinamizmi karşısında yenilgiye uğruyordu. Bu Şehitlere intikam sözünün verildiği bir yemin töreniydi. Komalên Cıwan raporları okundu ve ardından Komalên Jinen Cıwan raporu hemen ardından okundu. Özgürlük ve eşitlik hareketi PKK'ye olan katılım ve ardından yaşanan şahadetler. Şahadet, PKK'yi, PKK yapan ve onu besleyip, anılarla daha da büyüten bir olaydı. Onları yüreklerimizin kafeslerine değil, onları her gün yaşattığımız ve onlarla yaşadığımız algılarımızın duygularına yerleştiriyoruz. İnsanlığın arayışında olan Hakikatin birer parçalarıydı onlar.

Heval Baran kürsüye çıktı. Herkes siyasal süreci değerlendirmesini beklerken sanki değinmek istemedi. Yutkundu. Çaprazında duran Özgürlüğün perilerine baktı uzun uzun ve öfkesini kustu faşizmin gölgelerini yaratan zihniyete. Bu kirliliği, öz'ü yok eden zihniyeti yok edebilme inancıyla

faşistin yüzüne tükürme ve ne olursa olsun halkına ve Kürdistan çocuklarına özgürlüğü armağan etme, zaferi; Hakikatin yaratıcı gücü Önderliğimiz için elde etme başarısıyla düşmanın üzerine korkusuzca gitme ve vazgeçmeden direnmeyi kendine yaşamın gereği sayan perilerin yüzüne baktı. Sanki bağıra bağıra değerlendirdiği süreçte değildi. Kabul edilemeyen, Türk faşist zihniyetinin Kürdistan halkında yarattığı korkular, Cizre' de direnerek yanan bedenlerin yüzleri, Nisebin' de yalnız başına kalıp direnerek Apocu ruhu faşizm karşısında var edenlerin şahadetleri ve Gever' de ak' lığın üzerinde ki kızılığ, yani kanların damla damla akıtılmasıydı kabul edemediği. Ve bunun özeleştirisi veriliyordu.

(Komalên Cıwan 5. Kongre 3. Gün)

Alan sorunlarını tartışmak, devrimci halk savaşında açığa çıkan eksiklikleri değerlendirmek ve bu temelde yeni taktikler yaratmak, daha büyük bir hamlenin adımını atmak, Şehitlerimizin yarım kalan hayallerini gerçekleştirmenin sözünü yenileme gündemine geçilmişti.

Kürsüye geçenler önce hakikatin perilerine bakıyorlardı, yutkunuyorlardı. Dil çok şey diyordu ancak gönül sadece "intikam ve özgürlük" deyip duruyordu. Tüm yoldaşlar, öz eleştirilerini hakikatin parçalarına sunuyorlardı. Onların fotoğrafları duvarda gülümsüyorlardı. Divan masasının üst duvarında gülümsüyorlardı kongre alanında onları izleyen yoldaşlarına... İnanmak mümkün değildi zaten ve hiç kimse inanmıyordu zaten şahadetlerine, onlara bakınca daha uzun konuşmak istiyorlardı ancak onları anlatmak onların şahadetlerini kabul etmektir sanki. Fakat bir görev gibiydi... Kürdistan'ın tüm çocuklarının özgür geleceği olmuşlardı. İşte kadınların destansı direnişi gece çocukları uyutacak masal olmuş, halkların destanı olmuş, gözleri dolan her yoldaşın kirpiklerinde birer mum olmuşlardı. Ve kürsü de değerlendirme yapan her yoldaş önce fotoğraflara bakıp onları kirpiklerine alıyordu ve mumunu yakıyordu. İşte gözlerimiz nöbette yoldaşlar... Yeminlerimizi edeceğiz ve yol alacağız büyük bir inanç ve intikam duygusuyla... İşte Senar yoldaş kalkıyor ve gözleri ister istemez Rojvan yoldaşın gözleriyle buluşuyor. Orda kalıyor, çıkmak istemiyor yoldaşının gözünden. Ardından Fatma Adır yoldaş çıkıyor, dolu dolu yaptığı değerlendirmesinin bir yerinde gözleri kızılışıyor ve izin vermiyor suskunluğa ve devam ediyor. Yerini Jiyan Koçer arkadaş alıyor kürsüde; ölümsüz zaferin komutanından söz ediyor ve konuşuyor. Axin yoldaşın bir cümlesini söylüyor bize, bu cümle tüm değerlendirmeleri bitiriyor, esas amacı ve iddiayı ortaya koyuyordu.

Sahi ne diyordu ölümsüz zaferin komutanı; "Zulmün olduğu her yerde savaşacağım!" Axin Mahir Dicle.

Sahi ne diyordu zaferin yiğidi; "yoldaşlık, yoldaşlık, yoldaşlık!" Andok Özgür.

(Komalên Cıwan 5. Kongre 4. Gün)

Kongre aynı gidişatla devam etti. Kürdistan gerillaları, halkı, kadınları ve insanlığın zêr perileri herkes savaşıyordu ve kaybeden ihanet, çirkinlik ve kirli duygular oluyordu. Kongreye katılanlardan biri de yaşayan hakikat perisi olmaya gönüllü inancı tazeleyen kadın Dilzar Dilok yoldaştı. Kongreyi selamladı, bizi bağrına basarken Önderliğimizin hakikatiyle buluşturan Dilzar yoldaş; "bu kongre gençliğin direniş kültürünü yaşama, zafere ve özgürlüğe dönüştürme kongresidir. Tarih olan; tarih yaratan güçlü duyguları düşünceye ve yeni yaşamların kararlılığına dönüştürme eylemidir."dedi ve sözü bıraktı.

Yusuf yoldaş; inancı, güveni ve duruşu tekrar tazeledi gerillaların karşısında. İnanç olunca gerçekleşirdi hayaller, inanç olursa yaratılır istenen amaç, inanç olursa özgürleşir bir ülke. Ve eğer güven ile duruş olsa gerçekleşir devrim. Bütün bedeniyle kabul edemediklerine herkesi inandırmak istiyordu. O, güvensizliği, başarısızlığı, inançsızlığı kabul etmiyordu ve yeminini öyle veriyordu. Onun kabul edemediklerini, kabul edemeyen başka bir gerçeklik vardı o da kürsüye her çıkana gülümseyip güç veriyordu. "Çaresiz değiliz ve başaracağız" deyip adeta yoldaşlara gülüyordu. İşte güç veren ve gözlerini kırpmadan gerillaların nöbetini kongre boyunca tutan yoldaş; "Ben çirkinliklere karşı hep güzellikleri savunacağım diyen ve kendini tüm çirkinlikleri bitirmek, umutsuzluğun inkârını doğuran ve daha doğmamış olan toprakların düşmanlarının ruhlarında, gövdelerinde patlayan Zınar Raperin yoldaştı. Zınar yoldaş, şimdi kocaman yüreğini eline alıp kürsüye çıkan Zerdest yoldaşa bakıyordu.

"Anlam" dedi, "hakikat" dedi, martıların yaratıcısı zaman ve mekanın yenileceği zamanlara değindi. Zerdeşt yoldaş, bunları kongre de ki gerillalara değil, avucuna aldığı yüreğine, sırtına aldığı Andok Özgür' ün hayallerine anlatıyordu. İşte o an, kongre bitiyordu. "Anlam, kendini çoğaltmaktır" dedi ve her yoldaş fotoğraflardan salona inen yiğide yer açıyordu yanında. İşte anlamın çoğalmasını gerçekleştiriyordu APO' nun fedaileri. Yoldaşıktan, zamandan ve mekândan söz ediyordu. Ne diyordu Martı Richard Back; " zaman ve mekanı yenmemiz gerekir" Hakikat Dergahı, bize sonsuz ve ölümsüz yoldaşlığın sırrını anlatıyordu, adeta talimat veriyordu bizlere" zaman ve mekan yenildiğinde dostluğumuz ölümsüzleşecek" dedi. O an tüm zamanları ve mekanları yendik söz verdiğimiz intikam duygusunun bakışlarımızda ki gölgesinde. Yüreğine baktı, avuçlarında ter ter akan kızılığın çırpınına, "neydi ki hakikat?" dedi. Duygularımız dışarı çıktı ve konuşmaya başladı.

Hakikat, Eriş' in gamzelerinden kongre alanına saçtığı öz' ün ışığıydı.

Hakikat; Senar yoldaş yaralandığında Rojvan ve Viyan yoldaşın onun alnına kondurdukları devrimin ilk kucaklaşmasıydı.

Hakikat; Faraşın' in **yüksekliğinin** Nuda' nın saçlarında gezinmesiydi.

Hakikat; Harunların yanaklarında ki kızılık, Berçem' in kimsenin anlamadığı "haçko" su idi.

Hakikat; Şerker' in şervanlaşması, Zerdeşt' in tükürdüğü sömürünün korkaklığı, Renas' ın yüreğinde her gün avuçladı Nisebin direnişinin ateşi, Botan'ın sım sıkı tuttuğu namlunun ucuydu.

Hakikat; Hogır yoldaşın gözlerindeki şahin duruşun Gelhat' ın omuzlarında ölümsüzleşmesiydi.

Hakikat; Sidar yoldaşın Jiyanca gülüşü, Jiyan'ın Axince duruşu, Axin'in ruh verdiği, Apocu ruhun zaferiydi.

Hakikat; tepeden tırnağa Andok Özgür' ün kahkahasıydı!

İşte Şehitlere yemin etme töreni başladı ve buna Bese Erzincan arkadaşta katıldı. Tüm yoldaşlar govendin birleştirdiği dört parça Kürdistan'ın bütünlüğü için birlik oldular. Bugün ülkemizin bütünlüğü gecenin şafağındayız. İşte özgürlük, işte eşitlik, işte Hakikat Dergâhına sığan fedailerin Tahir ve Zühreleri, Mem ve Zînleri, Derweş ve Aduleleri.

(Komalên Cıwan 5. Kongre 5. Gün)

Onurun ve direnişin sembolü şervanların komutanı kürsüye doğru gidiyor. O bütün öz' ün verdiği cesaretle başladı konuşmaya ancak kongre alanında bulunanlara değil, şervanlarına baktı konuştu. Bir ara şervanları fotoğraflarından kongre alanına indiler ve arkasına geçtiler komutanlarının. Ve faşizmin karşısında duracak olan insanlığın gönüllü yaratıcıları ve fedaileri yüzü kapalı durdular kürsü önünde ki komutanın arkasında. İşte militanların sözleşme, hesaplama, yemini tazelemesi. Tek tek andı tüm fedaileri. İlk ölümsüz Leyla Şaylemezden , son ölümsüz Reşit yoldaşa kadar. O, selamlamaya başlayınca bu gündem maddesi herkesin beyninde bitmiş oluyordu aslında... Ve büyük bir öfke ile yetersizliğin alfabesine tükürüp; " yoldaşlarımdan intikamını alıp, hesabını soracağım" dedi. Tüm netliği, sadeliği saçlarından, dudaklarına, dudaklarından kongre alanına dağıldı. " Bizler onların cenazelerini sırtımıza alıp gelmedik, onurlu duygularımızla geldik bu kongreye, şahadetlere ağılamayacağız, gömmeyeceğiz onları, onları yüreğimize alıp, serpeceğiz yüreklerimize, herkesten saklamayacağız" dedi.

Söylediği her kelimeyi hissederek söylüyordu. Hakikate, hakikatin parçaları olarak yetersizliğin öz eleştirisini veriyor, tarih ve zaferi selamlıyordu. Zamanın adı; gençlik olacaktı. Biz tek başımıza bir şey ifade etmiyoruz. Birlikte varız biz. Başka bir yol yoktur dedi. "ya özgürlük ya özgürlük!"dedi. Zaferin ölümsüz komutanından Axin Mahir Dicle' den söz etti. Hakikat avuçlarını açtı ve Şimal yoldaş, hakikatin avuçlarına yoldaşlığın tılsımlarını bıraktı yavaşça, eriyeye eriyeye, özlemin kokusunu çeke çeke. Karanlıktı, kimseler görmedi dudaklarının titreyişini, kimseler bilmedi hissedişin onurlu duruşunu. Zaferin ölümsüz komutanı; ona vasiyette bulunmuştu. "Ben Şehit düşeceğim, büyük bir resmimi

kürsünün arkasına asacaksın ve beni selamlayacaksın" demişti. Gözleriyle eğildi ve "seni selamlıyorum" dedi.

Sahi ne diyordu zafer ruhunun komutanı Çiyager yoldaş; "vakit yok, koşma zamanıdır devrime."

(Komalên Cıwan 5. Kongre 6. Gün)

Onlar, gülüşlerinden vurulan Şehitlerimizin yerine, sevdaya yasak koyanların inadına güldüler, kahkahalarıyla Andok Özgür' ü andılar...

İşte slogan belirlendi... Yeminler tazelendi. " devrimci intikamla, sömürgeciliği parçala!" "Siz rahat uyuyun" dediler adeta yoldaşlarına, "biz buradayız ve kaldıkça nefes almayacak sömürgecilik"dediler. İşte Andok Özgür yoldaşın ve hakikat parçalarının kahkahası uğruna alınan intikam. Sonsuz baharımızın finali için sözleştik. Yeryüzünün adını; gençlik yaptık. Bütün Kürdistan gençliği; devrimci intikamımızın vaktidir, sömürgeyi parçalayıp, kurtuluşu alıyoruz...

Sahi ne diyordu Hakikat Dergahı; " zamanı durdurduk ve içine özgürlüğü yerleştirdik."

KOMALEN CIWAN GENÇLİK BASINI

